

Suzanne Enoch
(New York Times bestselling author)

Kẻ ghong dang bat tri

Kẻ Phóng Đãng Bất Trị

Suzanne Enoch

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook:
<https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

Một năm trước, quý cô Camille Pryce bỏ rơi vị hôn phu cao ngạo - Hầu tước Felton - ngay nơi bệ thờ bởi những lý do chính đáng. Cô từ bỏ cả địa vị danh giá để tới làm việc ở sòng bạc dành cho các quý ông.

Trong nỗ lực muốn ngăn chặn những lời bàn tán và cười nhạo sau lưng, Felton đã đề nghị người em họ - Keating Blackwood - thuyết phục Camille quay về kết hôn với mình để đổi lại món tiền thưởng lớn.

Phóng đảng, điển trai và từng trải, Keating Blackwood là người đàn ông hoàn hảo để tán tỉnh Camille. Nhưng ngay giây phút gặp cô, anh đã muốn giành lấy cô cho riêng mình. Và Camille đã khiến tay cờ bạc vô độ này phải từ bỏ mọi cá cược với Fenton để quyết tâm trở thành người chồng thực sự của cô vào đúng ngày cô quay về kết hôn với Felton lần thứ hai.

Suzanne Enoch sinh ra tại miền Nam California. Hiện bà đang sống ở Placentia, California với hàng trăm loại cá nước ngọt và cá nhiệt đới, cùng những chú chim sẻ vô cùng đáng yêu. Ngoài ra, bà còn sở hữu một bộ sưu tập các bức tượng và mẫu vật trong các bộ phim *Chiến tranh giữa các vì sao*, *Chúa tể những chiếc nhẫn*, *X-men* và *Cướp biển vùng Caribbean*. Đó chính là những điều khơi nguồn cảm hứng cho các tác phẩm của bà.

Trong khi nhiều người mơ ước được làm một phi hành gia hay nghệ sĩ nổi tiếng. Suzanne lại luôn mong muốn trở thành nhà văn từ khi còn rất nhỏ. Bà đã viết rất nhiều những câu chuyện của riêng mình trong suốt thời gian niên thiếu. Ngoài niềm say mê văn học, bà còn yêu phiêu lưu và khám phá mọi miền trên thế giới. Những trải nghiệm về hành trình đầy hiểm nguy song cũng không kém phần thú vị ấy đã giúp bà viết nên các trang sách đầy ấn tượng.

Suzanne Enoch bắt đầu sự nghiệp văn học với dòng lãng mạn kỳ bí trong hai năm đầu sau khi tốt nghiệp Đại học California Irvine, sau đó chuyển nguồn cảm hứng sang dòng lãng mạn thời nhiếp chính Anh (regency romance) và lãng mạn đương đại pha trình thám (contemporary romance suspense).

Năm 1995, bà cho ra đời cuốn tiểu thuyết đầu tay, *The Black Duke's Prize*. Đến năm 1998, tác phẩm thứ hai của bà, *Angel's Devil*, đã giành giải cuốn sách thuộc thể loại regency romance ăn khách nhất do độc giả của Romantic Times bình chọn.

Ngoài ra, bà còn viết hai mươi chín cuốn tiểu thuyết khác, gồm hai tuyển tập (*One True Love* và *The Best of Both Worlds*) cùng một series đương đại năm phần, và nhận được đánh giá rất cao của độc giả Publishers Weekly.

Năm 2007, tác phẩm *Twice the Temptation* đã lọt vào danh sách năm cuốn sách lãng mạn ăn khách

nhất.

Năm 2010, Suzanne tiếp tục cho ra đời các cuốn tiểu thuyết lịch sử lãng mạn khi làm việc cho tòa soạn St.Martin's. Tháng 3 năm 2012, bà xuất bản cuốn sách thứ ba mươi mốt, *Kẻ phóng đảng bất trị* (series *Scandalous brides*). Hai tác phẩm thuộc series này, *A Beginner's Guide to Rakes* và *Rules to Catch a Devilish Duke*, cũng sẽ được Bách Việt giới thiệu tới độc giả trong thời gian tới.

Các nhân vật hài hước, những người đàn ông vô lại nhưng đầy hấp dẫn, những cuộc đối thoại dí dỏm song lại vô cùng thông minh, sắc sảo là điển hình cho phong cách viết của Suzanne. Bà hiện là một trong các tác giả lãng mạn ăn khách nhất của New York Times, USA Today và Publishers Weekly.

Bachviet Books

Chương 1

Keating Blackwood bừng tỉnh bởi tiếng súng ác liệt. Có người đang ở trong phòng anh. Một kẻ không mời. Vẫn nhắm mắt, anh động đậy để có thể trượt tay xuống dưới gối và túm lấy con dao nằm ở đó.

“Cậu biết bây giờ là giữa ngày rồi chứ, phải không?”

Duỗi thẳng ngón tay, Keating mở mắt và ngồi dậy. Căn phòng gần như chìm trong bóng tối, anh chỉ có thể nhìn thấy một dáng người tối tăm bước đến tấm rèm dày, tối màu gần nhất. “Đợi đã. Đứng...”

Ánh sáng chói lòa ủa vào phòng. Mặt trời gần như chiếu thẳng vào đầu anh và yên vị ở đó với những tia sáng rung rinh.

“Chết tiệt, Fenton,” anh gầm lên, nhắm chặt mắt

lại. “Anh làm cái quái gì ở đây thế?”

“Tìm cậu. Ta cần sự giúp đỡ của cậu.”

“Thế thì khép cái rèm chết tiệt kia lại và ngồi trong phòng khách chờ tôi đến gặp anh đi.”

“Được thôi. Nhân tiện, cậu có con mắt đen đáng yêu thật đấy.”

“Anh phải nhìn thấy anh bạn còn lại.” Tiếng vài kêu sột soạt và căn phòng bên kia mi mắt anh lại chìm vào bóng tối. Khi anh mở mắt ra, những chấm đỏ chói lóa vẫn bay lơ lửng trong tầm nhìn, nhưng ít nhất lúc này, anh không cảm thấy muốn nôn mửa nữa. “Và bảo Barnes mang cho anh một bình trà thật lớn,” Keating nói thêm, day tay vào thái dương.

“Ta không muốn uống trà.”

“Tôi muốn. Đi đi.”

Khi còn lại một mình trong phòng, Keating moi một cái áo sơ mi cùng chiếc quần ra khỏi tủ quần áo và mặc vào. Giày của anh để ở gần cửa, nhưng anh phớt lờ chúng, cũng như chiếc áo khoác và gi lê Pidgeon đã đặt sẵn ở đó cho anh, vào lúc nào đó trong ngày hôm qua. Liếc ra cửa đầy ngờ vực, anh nhặt chiếc cà vạt mới là lên và buộc chặt nó quanh đầu. Nếu may mắn, nó sẽ giữ được bộ não anh nằm nguyên trong hộp sọ. Chúa tôi, anh cần phải thôi uống vodka Nga, hoặc bất kể thứ gì anh đã nốc ừng ực đêm qua.

“Cậu định làm cướp biển đấy à?” Fenton hỏi khi Keating mò đến phòng khách nhờ sự giúp đỡ hào phóng của bức tường hai bên hành lang. “Ít nhất cậu cũng đi dép trong nhà vào chứ.”

“Tôi chẳng có cái nào.” Keating vật vờ bước lại gần cửa sổ và kéo rèm lại, rồi đến ngồi đối diện với anh họ mình. “Nghe có vẻ nực cười, tại sao anh lại cần

tôi giúp? Và nói nhanh lên được không? Tôi có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.”

“Tại sao ta lại cần sự giúp đỡ của cậu?” Stephen Pollard, hầu tước của Fenton nhắc lại, nhìn anh trừng trừng. “Ta biết cậu đang lẩn tránh Luân Đôn, nhưng chắc chắn cậu đã đọc báo chứ.”

“Tôi đang trốn Luân Đôn. Vì cái quái gì mà tôi lại muốn đọc về nó chứ?” Khay trà được mang đến và không cần phải bảo, Barnes rút một tách, thả vào năm viên đường, rồi đưa nó cho anh. “Cảm ơn,” anh nói với người quản gia, rồi từ từ uống một ngụm thật lớn.

“Sao lại phải phiền phức với trà thế?” Fenton hỏi, ngồi xuống rút cho mình một tách và ra bộ rõ ràng rằng mình chỉ cho thêm một chút đường.

Phót lờ câu hỏi, Keating cẩn thận nhấp từng ngụm từ tách trà quá nóng và quá ngọt của mình. “Tôi tưởng anh không muốn uống trà.”

Anh họ anh nhìn xuống tách trà trong tay, rồi nhả bỏ nó xuống. “Ta không muốn. Ta đang cố gắng làm rõ một điều, chắc là vậy. Về đường.”

“Phải, tôi thấy rồi. Tôi chắc chắn bị tổn thương bởi cú đánh đó đấy.”

“Sau khi đã say quắc cần câu, ta nghĩ rằng trà ngọt có tác dụng với cậu vào buổi sáng... hãy giữa ngày.”

“Tôi có rất nhiều thời gian và cơ hội để trải nghiệm. Trà ngọt có tác dụng. Một chút. Đôi khi.” Anh thổi một hơi làm nước trà xoáy vòng trong tách. “Vậy là anh thực sự muốn thảo luận về trà à?” Keating uống một hơi nữa, cố gắng không nghĩ đến cơn đau đờ đẫn trong đầu.

“Không, không phải.”

“Tốt. Vì nếu vậy thì anh đã đi một quãng đường rất xa cho một lý do rất vớ vẩn. Chúng ta đi thẳng vào vấn đề được không?”

Fenton buông thõng tay giữa hai đầu gối. “Được rồi, tất nhiên. Cậu có nhớ Quý ông và Quý bà Montshire không? Cùng thỏa thuận ngó ngán của họ với cha mẹ ta?”

Cuối cùng Keating cũng nở một nụ cười nhản nhở. “Chúa tôi, bây giờ cô ta hai mươi một tuổi rồi phải không? Anh đang run rẩy vì bị còng chân vào một cô nàng chưa bao giờ gặp? Tôi khuyên anh nên nhắm mắt lại và nghĩ về nước Anh.”

“Bây giờ cô ta hai mươi hai tuổi.” Hầu tước cau có. “Vấn đề là, ta thực sự mừng vì không phải dành tám năm qua để theo đuổi mấy cô nàng, bỏ qua tất cả những trò tán tỉnh vớ vẩn. Chẳng có gì thuận tiện hơn việc chỉ cần chọn một ngày, đi đến nhà thờ và sau đó sinh ra một đứa con thừa kế?”

“Anh khiến chuyện vợ chồng thú vị như một bia mộ ấy.” Dù thế nào thì bây giờ anh cũng đã thấy thú vị hơn, Keating ấn ấn khớp tay vào con mắt bầm tím. Lúc này chỗ sưng đã giảm xuống một chút. Hôm qua anh thậm chí còn không thể mở cái thứ đó ra. “Vậy vấn đề của anh là gì?” Keating nhắc lại. “Hay là tôi đoán nhé? Anh đã gặp cô ta và cô ta có khuôn mặt của yêu quái. Mắt lác. Bị cụt một chân. Cô ta...”

“Im đi được không, Keating?”

“Tôi chỉ đang giúp anh điền vào chỗ trống thôi.”

“Cô ta khá đẹp. Khoảng hơn một năm trước, luật sư của ta mang giấy tờ đến cho cô ta, và cô ta và cha mẹ cô ta đã ký vào mọi thứ cần thiết, gia đình ta đã đăng thông tin trên báo và ta đi đến nhà thờ. Ta thậm chí đã mời cậu đến dự buổi lễ.”

“Thú vị thật.” Giấy mời đó hẳn đã bị chôn vùi

trong những lá thư nguệch ngoạc dài mười trang của Fenton. Như thể anh quan tâm, dù chỉ là một chút xiu đến chuyện ai mời anh họ mình đến dùng bữa tối hay vị công tước nào đã gật đầu với anh ta. “Năm ngoái? Vậy chuyện gì đã xảy ra?”

“Cô nàng đó chạy trốn.”

Bất chấp sự thật rằng anh đã đoán trước là sẽ nghe thấy một tai ương hay chuyện gì đó tương tự, Keating chớp mắt. “Cô ta chạy trốn? Ý anh là cô nàng trốn không kết hôn với anh?”

“Ý ta là cô ta xuất hiện ở nhà thờ, mặc một chiếc váy trắng xinh đẹp, sau đó quay người bỏ chạy. Hất đổ một chùm đèn nến và suýt nữa làm nhà thờ bốc cháy.”

Keating nhìn anh họ mình hồi lâu. Họ đã lớn lên bên nhau như anh em, nhưng ngày càng xa cách trong khoảng một thập kỷ qua. Sự khác biệt giữa số

mệnh của con trai hầu tước và con trai em hầu tước, Stephen đã luôn nói thế. Đối với Keating, điều đó có nghĩa là khi Stephen nhận ra rằng anh ta sẽ thừa kế tước hiệu, của cải và đất đai, anh ta đã bước lên một bước cao ngất ngưỡng, cao đến mức không một kẻ thấp kém nào có thể đứng chung một căn phòng với anh ta. Và với anh ta, anh tất nhiên đã trở thành một trong những kẻ thấp kém đó.

“À, anh là một kẻ khá... ưà nhìn,” Keating trả lời, cố gắng kìm lại thôi thúc muốn nheo mắt, ngay cả trong căn phòng tối mờ mờ, “Và anh là một hầu tước với gia tài mà anh cứ quang quác khoe khoang mãi, rồi từ chối cho tôi vay mượn, vì thế tôi phải hỏi anh đã làm gì khiến cô ta hoảng sợ à?”

“Khiến cô ta hoảng sợ? Tại sao ta lại khiến cô ta hoảng sợ? Làm sao ta có thể khiến cô ta hoảng sợ khi chưa bao giờ nói một từ nào với cô nàng đó?”

“Không một từ nào?”

“Ta nhìn thấy cô ta vài lần, từ xa, nhưng ta...” Fenton vung tay. “Cậu hiểu ta mà, ta không hoạt ngôn. Ta không tạo ra những cuộc nói chuyện thú vị như cậu.”

“Anh có thể, nếu anh chịu bỏ cái chỗi ra khỏi cái mông mình và làm việc gì đó hơn là nhìn đời bằng nửa con mắt.”

“Không cần thiết phải xúc phạm. Ta là ta. Và cậu là cậu.”

Điều đó nghe chẳng mấy hứa hẹn. Thực ra, nó giống lên một hồi cảnh báo muộn màng trong cái đầu đang giằng giật của anh. “Xét đến việc cô ta đã được phó thác cho anh Fenton, tôi đoán rằng cô ta sẽ không bỏ đi xa. Có lẽ anh nên cố gắng gửi cho cô ta một lá thư hoặc... ở đây tôi chỉ đang suy luận thôi... nói chuyện với cô ta để biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Lẽ ra ta đã làm thế, ngoại trừ sự thật rằng cô dâu tương lai của ta thực sự đã đi rất xa. Cô ta biến mất và khi tái xuất hiện, cô ta... tìm được việc làm.”

Nếu anh họ anh không phải đang ngồi đó, với vẻ giận dữ, thất vọng và nỗi xấu hổ hằn rõ trên gương mặt, Keating đã phá lên cười. Dù sao anh vẫn bị ý tưởng đó cám dỗ, nhưng anh chỉ mở to mắt. Hai, ba ngày mới có một trận ẩu đả dường như hợp lý hơn là bắt đầu một trận ẩu đả khác ngay ngày hôm sau. “Việc làm gì? Bạn đồng hành của một quý bà? Chắc chắn không phải là một nữ diễn viên. Điều đó quá...”

“Ở câu lạc bộ Tantalus.”

“Câu lạc bộ Tantalus là cái gì?” Theo giọng điệu của Stephen thì nó không có vẻ tử tế gì và cái tên đó rõ là khiêu gợi. Luân Đôn thậm chí đã trở nên tội lỗi hơn trong lúc anh vắng mặt hay sao? Điều đó thật bất ngờ. Anh nghĩ sau khi mình bỏ đi, tất cả mọi người sẽ trở thành Thánh, đơn giản vì sợ bị so sánh

với anh.

“Chúa tôi, cậu *đã* trở thành một nhà ẩn dật.”

Đột nhiên Keating không cảm thấy việc này có gì hài hước nữa. Đặt tách trà xuống, anh đẩy người đứng lên. “Xét đến việc anh biết lý do vì sao tôi ở đây,” anh nghiêng rằng, “Tôi chỉ có thể chúc anh may mắn với cuộc truy đuổi đó. Nếu tôi có thể gợi ý, hãy cố gắng tỏ ra... à, nếu anh không thể tỏ vẻ yêu thương, thì ít nhất cũng phải tỏ ra tử tế. Giờ thì ra khỏi nhà tôi đi.”

“Chết tiệt, Keating. Đã sáu năm rồi. Ta không biết chủ đề này vẫn còn nhạy cảm quá như thế. Cậu...” Fenton hắng giọng. “Ta xin lỗi. Chỉ là mọi người đều biết về câu lạc bộ Tantalus. Đó là một thịnh hành mới nhất ở Luân Đôn. Một năm trước, Quý bà Cameron, hay đúng hơn lúc này là Quý bà Haybury, đã mở một câu lạc bộ phải gió cho các quý ông và cô ta chỉ thuê phụ nữ.”

Thở ra một hơi, Keating lại ngồi xuống ghế. Fenton chưa bao giờ quan tâm đến ai ngoài bản thân mình và thảm họa này chắc chắn không hề cho thấy thực tế rằng hầu tước đã thay đổi tính tình. Mong đợi Stephen thay đổi đơn thuần là sai lầm của chính anh. Và nếu hầu tước cần giúp đỡ... Chà, điều đó có thể có lợi cho người em họ ngỗ ngược của anh ta ở nhiều khía cạnh. “Haybury đã kết hôn?”

“Phải, với góa phụ của Bá tước Cameron trước đây.” Fenton cau có. “Đừng thay đổi chủ đề. Đây là chuyện về cô dâu của *ta*, không phải của Oliver Warren.”

Giữ cảm mình siết chặt lại, Keating gật đầu. “Được thôi. Câu lạc bộ Tantalus. Thế nó là nhà thổ à?” anh bình luận, kết luận rằng việc hầu tước của Haybury liên quan đến một thứ như thế không phải quá bất thường. “Nếu đó là nơi hôn thê của anh đã đến, thì tốt nhất là anh nên tìm cô dâu ở chỗ khác đi.”

Mặt hầu tước đỏ lên. “Chỗ đó không phải là nhà thổ. Nhưng cậu chẳng phải là người đầu tiên nghĩ như thế.”

“Định kiến, anh bạn à. Đó chính là thứ mọi người nghĩ về nó. Tìm Quý bà Fenton của anh ở chỗ khác đi.”

Giọng năm đắm vào thành ghế, Fenton cau có. “Nếu cô ta đã trở nên... hư hỏng, *ta* đã tìm kiếm ở nơi khác. Nhưng nơi đó vô cùng nổi tiếng, rất riêng biệt và các thành viên thề rằng nó nghiêm chỉnh. Và ta đang trở thành trò cười, bởi vì con gái Bá tước Montshire thà làm việc kiếm sống, phục vụ giới quý tộc còn hơn kết hôn với ta. Cô ta thậm chí không biết thân biết phận mà trốn ở vùng nông thôn nào đó, để mọi người có thể quên cô ta và việc cô ta đã gây ra cho ta.”

“Vậy thì đến lời cô ta về đi.”

“Ta cũng đã nghĩ đến việc đó. Thứ nhất, Quý bà

Haybury không cho phép ta bước vào câu lạc bộ Tantalus, ngay cả với tư cách là khách mời của người khác. Ta đã bị cấm cửa. *Ta*. Thứ hai, ta chẳng biết làm thế nào để tiếp cận một cô nàng... nổi loạn, ích kỷ như thế và thứ ba, ta thậm chí còn không chắc mình nên xử lý như thế nào. Ta muốn cô ta quay lại cái nhà thờ đó, bất kể nhà thờ nào, bên cạnh ta và muốn cô ta biết ơn vì đã được ban cho một cơ hội thứ hai để sống cuộc đời mà cô ta nên biết ơn vì có nó.”

“À, vậy là cần một chút khúm núm.”

“Cô ta đã phạm sai lầm. Một sai lầm rất lớn. Ta sẵn sàng cho cô ta cơ hội thứ hai vì tương lai của cô ta và...”

“Và để mọi người thôi cười nhạo anh.”

“Phải, cả cái đó nữa,” Fenton gắt lên. “Nhưng trong tất cả mọi người, cậu phải là người biết trân trọng sự hiếm hoi của cơ hội thứ hai. Cô ta có thể

quay lại trong lòng khoan dung của gia đình, sống cuộc sống thoải mái trong nhung lụa và có thể đảm bảo cho con mình một cuộc sống như thế. Ta không phải là người độc ác; phải, ta cho rằng mình hơi tự cao, nhưng nếu một hầu tước thế hệ thứ chín không thể tự hào về sự thật đó, thì hẳn ta cũng chỉ ngang bằng với một gã nông dân mà thôi.”

Keating kiểm chế không liếc quanh căn phòng buổi sáng của ngôi nhà thoải mái, nhỏ nhắn này. Havard's Glen có thể không phải là nhà của nông dân, nhưng cũng gần như thế. Và chắc chắn anh đã xén lông cừu đủ nhiều để được phong tước hiệu quý ông nông dân. “Quả là thế”

“Tất cả những gì ta muốn nói là cô ta nên tỉnh ngộ để không lãng phí cơ hội thứ hai. Sẽ không có cơ hội thứ ba đâu.”

Anh hiểu điều đó. Và anh vô cùng khó chịu vì anh họ mình biết chính xác cách thao túng mình và đường

như không hề ngần ngại khi làm việc đó. Rõ ràng anh cần chôn vùi những vết sẹo của mình sâu hơn nếu không muốn người khác chọc ngoáy chúng. Keating nhìn ra cửa sổ tối đen trong chốc lát. “Tôi muốn có sự đánh đổi,” anh nói.

“Ta cũng nghĩ cậu sẽ nói thế. Năm nghìn bảng cậu đã hỏi mượn ta trong suốt bốn năm qua, có lẽ vậy?”

“Thế cũng được.” Hừm, anh đã không nghĩ chuyện này sẽ đơn giản như thế. Điều đó có nghĩa là Fenton muốn Quý cô Camile Pryce nhiều hơn những gì anh ta chịu thừa nhận. “Nếu kèm theo năm nghìn bảng khác.”

Fenton chớp mắt. “Mười nghìn bảng để đổi lấy việc mang một cô nàng đến nhà thờ? Ta nghĩ là không.”

“Hãy ngó đến thực tế rằng cô nàng đó đã lẩn

tránh anh được hơn một năm rồi, chúng ta đều biết rằng chuyện này phức tạp hơn thế. Nhưng nếu cái giá đó quá đắt, anh cứ việc tìm sự giúp đỡ ở chỗ khác.”

“Chết tiệt, Keating. Cậu là một tên ác ôn. Cậu biết đây.”

“Thì người ta vẫn bảo tôi thế. Chúng ta có thỏa thuận hay không đây?”

“Ta ước gì cậu bỏ cái cà vạt quanh đầu ra. Nó không khơi gợi được mấy lòng tin.”

“Tôi không ở đây để khơi gợi lòng tin của anh. Thực ra, vì anh là người đến tìm tôi, tôi hoàn toàn hài lòng khi ngồi đây với bàn chân trần, trừng mắt nhìn anh cho đến khi anh thôi xúc phạm tôi và ra về.”

“Chỉ cần nói là cậu sẽ làm, được không? Việc này cần một chút kín đáo. Ta không tin bất kỳ người nào khác để chọn họ làm người đại diện cho mình.”

“Và tiếng tăm tồi tệ của tôi làm lu mờ việc anh đang bị mang ra làm trò cười.”

“Chính thế. Ta tin rằng chẳng còn mấy người nhớ chúng ta là anh em họ. Dù sao đi nữa, ta cũng hy vọng như vậy. Nhưng sự xuất hiện của cậu sẽ... chuyển sự chú ý tiêu cực đó khỏi ta.”

“Để trống mắt nhìn tôi.” Cùng với một tiếng thở dài, Keating nhắm mắt lại. “Tôi không nợ anh bất kỳ ân huệ nào, Stephen. Mười nghìn bảng. Và phải, anh biết là mình có thể tin tưởng tôi.”

Hầu tước đẩy người đứng dậy cùng một hơi thở nặng nề và đưa tay ra. “Rồi, chết tiệt. Mười nghìn bảng, hai mươi tư giờ sau khi ta là người đã kết hôn.”

Keating đứng lên và bắt tay anh họ. “Tôi muốn cuộc thương thảo này được viết ra giấy. Và trong việc này, tôi muốn anh làm như tôi nói. Bởi rõ ràng lời

khuyên của chính anh liên quan đến Quý cô Camille không có kết quả tốt đẹp.”

“Được, được. Viết ra giấy và ta sẽ làm theo đề xuất của cậu. Chỉ cần cậu có mặt ở Luân Đôn vào thứ Sáu thôi.”

“Hãy chuẩn bị sẵn thỏa thuận chờ chữ ký của tôi khi tôi đến, hoặc tôi sẽ lại bỏ đi.”

Khi Fenton ra về, Keating thả mình trong bóng tối mờ mờ để uống nốt trà. Trở lại Luân Đôn. Đã có lúc anh sẽ không bao giờ làm thế. Quý cô Camille Pryce vừa mới gây rắc rối lớn cho anh, nhưng đồng thời, có lẽ cô ta là phương tiện đưa anh đến với điều mà sáu năm trước anh không hề tin. Chuộc tội.

Chương 2

“Ai đang ngồi cùng bàn với công tước của Walling đấy?”

Quý cô Camille Pryce cau mày ngẩng lên từ những sơ đồ chỗ ngồi trong buổi sáng. “Chị khuyên em nên dành tâm trí ghi nhớ các bàn và thôi tìm kiếm các phiền phức đi, Lucille.”

Cô gái tóc đen xinh xắn đỏ mặt. “Em chỉ hỏi ngài ấy là ai thôi.”

“Là Ngài Patrick Elder,” Camille đáp. “Ngài ấy đã có một vợ và hai nhân tình rồi. Chị không nghĩ ngài ấy

đang tìm người thứ ba đâu.”

“Cammy.”

“Chị hoàn toàn nghiêm túc đấy. Và chị thấy ông Alving ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ đang nhăn nhó. Đến mỉm cười với ông ấy và xem chúng ta có thể làm gì để thay đổi nét mặt của ông ấy đi.”

Lucille cắn môi. “Bàn nào?”

Ôi, vì Chúa. Nén lại những lời cầu nhàu, Camile đưa sơ đồ chỗ ngồi cho cô bạn cùng làm. “Ngài Blandsfile đang đến. Ngài ấy là một trong những thành viên sáng lập, vì thế hãy đưa ngài ấy đến một trong những chiếc bàn được đặt trước. Không gần cửa ra vào. Ngài ấy rất để ý vị trí ngồi.”

“Nhưng...”

“Lucille, tất cả những gì yêu cầu ở em vào giờ

phút này là mỉm cười và nhớ rằng mình đang làm việc, chứ không phải cố gắng tìm một người chồng hoặc ai đó để mua nữ trang cho em.”

Nói như thế có vẻ hơi gay gắt, nhưng sau ba buổi sáng làm việc cùng Lucille Hampton, nàng đang bắt đầu nghĩ rằng cô gái này phù hợp với công việc không phải hướng dẫn các quý ông hơn. Hoặc làm việc gì đó chỉ cần chớp chớp mắt và cười khúc khích.

Nàng kìm lại tiếng thở dài. Một năm trước, nàng đã giật bắn người khi nhìn thấy bóng mình, hay bóng của bất kỳ người nào khác. Nghĩ đến chuyện Quý bà Haybury đã cho mình một mái nhà che mưa che nắng và cách kiếm tiền mà không phải kéo váy lên, nàng sẵn sàng cho Lucille vài ngày để làm việc ở câu lạc bộ Tantalus. Đôi khi một cơ hội nhỏ có thể sinh ra điều kỳ diệu lớn.

“Ngài Alving,” nàng dừng lại trước bàn của ông ta và nói. “Tôi nghe đồn đầu bếp của chúng tôi đang

nướng vài cái bánh nhân lê. Tôi sẽ dành một phần cho ông nhé?”

Chú của Bá tước Massing nhú mắt lại nhìn nàng. “Thật là tội lỗi khi các cô biết tất cả bí mật của chúng tôi.”

Camile mỉm cười. “Chỉ những bí mật về món khoái khẩu thôi.” Và những bí mật về cá cược, chính trị, chuyện chăn gối, ai là bạn, là thù của ai... Nhưng đó không phải câu chuyện nàng muốn trao đổi với các thành viên của câu lạc bộ. “Tôi sẽ mang chiếc bánh đó đến bàn ngay khi ông dùng xong món trứng luộc.”

Yêu cầu được gửi đến nhà bếp, nàng nán lại vài phút để quan sát Lucille đưa nhóm người tiếp theo vào bàn, lông mi vẫn chớp chớp, nhưng có vẻ đó là một phần cố hữu trong tính cách của cô ấy. Từ những gì Lucille nói về cuộc đời mình trước khi đến câu lạc bộ Tantalus, thì cô gái này đã sống một mình với mẹ - người đàn bà thêm muốn tình cảm của đàn ông rõ

ràng đến mức coi con gái ruột là một sự cạnh tranh không mong muốn.

Camelle lại thở dài, liếc quanh phòng nhìn một tá các cô gái khác đang bê khay, rót rượu, hoặc đi quanh bàn để khuyến khích các quý ông đã nấn ná lại quá lâu đi đến một phòng chơi bạc kế bên thoải mái hơn nhiều, hoặc tìm hiểu xem các quý ông đó có cuộc hẹn nào ở Luân Đôn vào sáng nay không.

Những cô gái này đã trở thành bạn của Camille khi nàng nghĩ mình đã đánh mất cơ hội có bạn bè. Một năm qua, họ đã trở thành *gia đình nuôi* của nàng, những phụ nữ chạy khỏi cuộc sống trước đây vì cả trăm lý do khác nhau và tìm thấy nơi trú ẩn ở chỗ kỳ lạ nhất có thể tưởng tượng ra. Nàng thầm gửi thêm một lời cảm ơn tới câu lạc bộ Tantalus. Và Quý bà Cam, không, bây giờ là Quý bà Haybury, vì đã cho phép nàng làm việc buổi sáng, khi các vị khách bớt say sưa hơn và vì thế dường như họ cũng bớt nói lên suy nghĩ của mình khi nhìn thấy nàng hơn.

Ngay khi suy nghĩ đó vừa hình thành trong đầu nàng, có một bàn tay cấu vào hông nàng. Rất mạnh.

Nàng hét lên và quay ngoắt người lại. Tay siết lại thành nắm đấm trong cơn tức giận đột ngột, nàng ngược lên nhìn gã đàn ông phốp pháp đang nhìn chằm chằm vào ngực mình. “Thôi đi ngay lập tức,” nàng quát.

Gã đàn ông nhướn mày. “Đừng phá hủy khuôn mặt xinh đẹp đó bằng cách nói chuyện,” gã nói. “Ngồi với ta và ta sẽ cho cô biết sức quyến rũ của cô.”

“Farness, thôi đi.” Người đàn ông đằng sau gã, Athur Smythe, theo như nàng nhớ, nắm lấy khuỷu tay gã bạn. “Đây không phải nhà chứa.”

Gã khốn nhìn nàng chằm chằm. “Anh hứa tôi sẽ có một khoảng thời gian vui vẻ ở câu lạc bộ này, Smythe. Lùi lại và để tôi vui vẻ đi.” Gã bước đến gần nàng thêm một bước. “Cô là cô nàng đã bỏ chạy khỏi

đám cưới với Fenton năm ngoái, váy bay phần phật. Ta nghe nói cô làm việc ở đây. Ta trả cô hai xu để ngồi lên lòng ta. Ba, nếu cô ngộ nguậy.”

Camille giơ thẳng bàn tay trái lên trời, ngón tay xòe ra. Tất cả các cô gái ở đây đều biết tín hiệu đó, nhưng thật không may, nàng đã phải sử dụng nó nhiều hơn bất kỳ người nào khác. Ngay cả trong những buổi sáng ít đông đúc, ít say sưa hơn ở câu lạc bộ. Nàng nghĩ đó là vì những người này sợ danh tiếng bị hủy hoại một cách công khai. May thay, dù có thể Quý bà Haybury thích thuê toàn nhân viên nữ, nhưng cũng không cần phải thuyết phục nhiều để cô ấy thuê một nhóm võ sĩ quyền anh to lớn có ích trong những tình huống này.

Liếc mắt sang, nàng nhìn thấy hình dáng của anh chàng to lớn nhất trong Đội hỗ trợ, như cách nàng và các cô gái khác gọi họ, đang đến. Chỉ có một kẻ đàn thực sự mới phản đối khi Jacobs áp tải hắn ra khỏi cửa câu lạc bộ.

Khi này quay lại đối mặt với gã khốn lần nữa, một nắm đấm và một cánh tay lướt qua ngay trước mặt nàng và đập vào cằm Farness. Gã đàn ông thô lỗ ngã bịch xuống sàn nhà trái thảm xanh.

“Lần cuối cùng tôi ở Luân Đôn,” một giọng nói thanh nhã từ tốn vang lên bên cạnh nàng, “Đàn ông không xúc phạm phụ nữ như thế. Vậy tôi chỉ có thể kết luận rằng, hoặc là anh đã phạm sai lầm, hoặc là anh không phải đàn ông.”

Những từ “Blackwood đấm máu” bắt đầu vang lên quanh nàng, giống như giọng điệu những người đàn ông thường dùng để thảo luận kết quả của vụ cá cược chết chóc và bất thường nhất. Nàng bước sang một bên khi người đàn ông tóc đen cao lớn – tác giả của nắm đấm cúi xuống để kéo Farness đứng lên.

“Vậy là cái gì?” anh ta lẩm bẩm. “Anh đã sai, hay anh đơn giản không phải đàn ông?”

Gã đàn ông thô lỗ đưa những ngón tay run rẩy lên chạm vào cái môi bị rách. "Chúa tôi. Mày là Blackwood. Blackwood đâm máu chết tiệt."

"Tôi biết rồi. Trả lời câu hỏi đi."

"Sai," Farness thì thào. "Tôi sai rồi."

"Thế thì tôi đề nghị anh xin lỗi," Blackwood tiếp tục, với giọng giống như lúc yêu cần thêm một lá bài khi chơi xì dách.

"Tôi xin lỗi."

"Vớ cô ấy. Không phải vớ tôi."

Farness quay sang nhìn nàng. "Tôi xin lỗi."

"Vì?" người giải cứu nàng móm lời.

“Vì... đã xúc phạm cô, thưa cô.”

“Rất tốt.” Anh ta xô Farness, nhẹ nhưng cũng rất dứt khoát vào vòng kim kẹp của Jacobs. “Tôi cũng phải đi chứ?” Anh ta hỏi, nhìn sang nàng lần đầu tiên.

Đôi mắt màu nâu nhạt có màu của trà đậm, một bên có vòng tròn bầm tím mờ mờ, nhìn thẳng vào nàng. Kim lại thôi thúc đột ngột muốn đưa tay lên vuốt lại mái tóc cho thẳng thớm, nàng lắc đầu. “Miễn là không đấm đá nữa, tôi không thể đổ lỗi cho ngài vì đã bảo vệ danh dự của tôi, mặc dù không cần thiết.”

Một nụ cười mỉm từ từ xuất hiện trên miệng anh ta. “Cảm ơn. Tôi thì chưa bao giờ thấy việc bảo vệ danh dự của một quý cô là không cần thiết.”

Nàng vừa nhận ra rằng dường như mình đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông này thì đám đông quanh họ bắt đầu di chuyển và tách ra. Diane, Quý bà Haybury xuất hiện từ chỗ trống nhỏ đó. “Tôi không

cho phép đắm đá trong câu lạc bộ của mình,” cô ấy nói, phớt lờ việc Farness đang bị kéo đi và tập trung sự chú ý vào người đã ra tay. “Và ngài là khách của ai, thưa ngài?”

“Của tôi.”

Công tước của Greaves tiến về phía đám đông, về mặt anh ta thản nhiên như thể đang thảo luận về thời tiết. “Quý bà Haybury, Keating Blackwood. Keating, đây là chủ nhân của nơi này, Quý bà Haybury.”

Ôi trời! Camile kiềm chế để không lùi lại. Nàng chỉ muốn ngăn một người đàn ông cầu véo phía sau mình. Liên đới đến Diana, công tước và làm gián đoạn hoạt động của câu lạc bộ... Có lẽ nàng cứ chấp nhận chịu đựng cái cầu véo cho xong; rốt cuộc thì, trong tất cả các cô gái được thuê ở đây, tai tiếng của nàng là ầm ĩ nhất. Với những điều tiếng sau lưng, thậm chí cả ngay trước mặt, bất cứ khi nào nàng liêu lĩnh bước ra khỏi cửa, ít nhất nàng phải lường trước những hành

động khiếm nhã tương tự xảy ra hết lần này đến lần khác trong bức tường trú ẩn của mình.

Diane liếc về phía nàng. “Có cần làm gì nữa không, Camille?”

Nàng lắc đầu. “Em tin rằng đã có đủ âm ỉ rồi, thưa cô chủ.” Hơn cả đủ.

Diane gật đầu, hướng sự chú ý trở lại với Keating Blackwood. “Nếu Đức ngài sẵn sàng đảm bảo cho anh, anh Blackwood, tôi sẽ cho phép anh ở lại. Cho đến lúc này, lý do của anh có vẻ hào hiệp. Chúc một ngày tốt lành và hãy hưởng thụ thời gian ở câu lạc bộ Tantalus.”

Keating Blackwood cúi đầu. “Cảm ơn quý bà.”

Cảm thấy cần một ly rượu mạnh, Camille cáo lui và quay lại vị trí của mình ở gần cửa trước cửa phòng ăn tối. Không phải cho đến bây giờ, nàng đã quen bị

tấn công như thế hay sao? Bị giễu cợt và sỉ nhục bởi đã làm việc mà nàng vẫn xem là điều đúng đắn nhất mình làm được trong suốt cuộc đời? Phần lớn thời gian trong năm vừa qua, câu lạc bộ Tantalus là thiên đường an toàn của nàng. Những cuộc tấn công của... hiện thực, như nàng vẫn nghĩ, thỉnh thoảng mới xảy ra, vẫn còn tốt hơn nhiều những điều nàng phải đối mặt trên đường phố của Mayfair. Dần dần rồi mọi người sẽ quên, hoặc vài vụ tai tiếng khác sẽ thay thế vụ tai tiếng của nàng. Hoặc ít nhất là nàng vẫn hy vọng như thế trong một năm qua.

Lucille gây ra một tiếng động nhỏ đằng sau nàng. “Chúa ơi,” cô ấy líu co. “Em không biết rằng đàn ông sẽ đánh nhau vì chúng ta ở đây. Tuyệt thật.”

Camille cau mày. “Tuyệt không phải là từ chị sẽ chọn”, nàng đáp lại. “Chị ghét chuyện này. Nhưng đổi lại là... À, thực sự là không có chuyện đó.”

“Chị không thể tìm được việc làm kiểu như gia sư

hay sao? Có thể ở nông thôn chẳng hạn?” Lucille thì thầm hỏi, dừng lại để chớp mắt khi Ngài Haybury sai bước vào phòng.

“Ừ, bởi vì mọi thứ ở nông thôn đều kỳ diệu, họ không đọc báo, không thư từ qua lại với người ở Luân Đôn.” Camille cau có. “Chị thật ngốc làm sao khi không cân nhắc đến điều đó trước đây!”

“Ồ, Em chỉ chưa nghĩ kỹ về điều đó thôi. Không cần phải thô lỗ như thế.”

Không, không cần. Và cho dù Lucille có ngu ngốc đến đâu, chuyện này cũng chẳng phải là lỗi của cô ấy. Thở dài, Camille vỗ nhẹ vào vai bạn. “Chẳng có lý gì khiến vấn đề của chị làm phiền đến em.” Nàng liếc quanh phòng, cảm thấy nhẹ nhõm khi mọi người dường như đã trở lại chỗ ngồi. “Bây giờ, sao em không đến bàn của Ngài William Atherton và nói rằng Mary Stanford đang chia bài xì dách ngay lúc này?”

“Chuyện đó có quan trọng không?”

“Nó quan trọng vì Ngài William Atherton nghĩ rằng Mary rất xinh đẹp và *chị* cần bàn của họ cho ba quý ông khác đang đợi ở phòng giải lao.”

“Ồ, được thôi. Em không hiểu sau *chị* có thể giữ tất cả những điều này trong đầu.” Xoay váy thật điệu nghệ, Lucille vươn cao người tiến về phía chiếc bàn ở góc xa.

Khi ngẩng đầu lên, Camille thấy một cảm giác bất an mơ hồ. Ánh mắt chiếu vào mặt nàng, Keating Blackwood đang tiến đến gần mà chẳng cần ra vẻ như đang để ý đến thứ gì khác, hay người nào khác ở xung quanh. “Cảm ơn anh lần nữa,” nàng nói khi anh ta dừng trước mặt mình, hy vọng chặn trước yêu cầu một cái hôn hay thứ gì đó làm phần thưởng cho hành động được coi là anh hùng của anh ta. “Anh thấy bữa sáng thế nào?”

“Ngon tuyệt,” anh ta trả lời, dựa khuỷu tay vào cái bục các cô gái vẫn dùng để đặt sơ đồ bàn, danh sách khách hàng, thực đơn và những thông tin chi tiết về từng quý ông. “Cô là Quý cô Camille Pryce.”

Camille quay ra sắp xếp giấy tờ để che giấu vẻ nao núng. “Đó khó có thể là một bí mật. Giờ anh có cần gì không? Có lẽ là một chai rượu? Chúng tôi có một...”

“Tôi là Keating Blackwood.”

“Tôi nghe thấy rồi.” Nàng nhìn anh ta một lúc, nhận thấy biểu hiện chờ đợi trên khuôn mặt xương xương đó. “Anh có một con mắt bầm đen.”

“Giờ thì gần hết rồi.” Anh ta lơ đãng chạm ngón tay vào má trái. “Cô không biết tôi là ai.”

“Anh là Keating Blackwood. Trí nhớ của tôi dài hơn một phút, tôi bảo đảm với anh thế.”

Một nụ cười nhẹ lướt qua miệng anh ta. Đó là một khuôn miệng hấp dẫn, nàng nhận ra. Nhưng đó không phải là cái miệng hấp dẫn đầu tiên kết luận rằng một cô gái sa ngã như nàng hẳn phải cần một người tình, hoặc một người bảo hộ, hoặc tệ hơn nữa, nàng có thói quen dính dáng vào những hành vi tự hủy hoại mình.

“Stephen Pollard là anh họ tôi.”

Mặt đất dưới chân Camille dường như biến thành bánh pudding, bởi vì nàng lão đảo một cách đáng sợ. Nắm chặt lấy cái bọc, nàng buộc không khí lượn qua phổi. Cho đến nay, Quý bà Haybury đã làm được một việc siêu phàm là giữ Ngài Fenton ở bên ngoài câu lạc bộ Tantalus. Miễn là nàng ở bên trong những bức tường này, mọi lời xúc phạm và đôi khi cả những cái cấu véo là chuyện tệ hại nhất nàng phải gánh chịu. Nhưng bây giờ, phiền nhiễu đã đánh đổ bức tường thiên đường của nàng theo cách rất đáng lo ngại. “Tôi...”

“Tôi chỉ nói với cô để sau này cô không ngạc nhiên nếu có người nhắc đến chuyện này,” anh ta tiếp tục. “Tôi chỉ cố gắng thành thật mà thôi.”

Camille nuốt trôi cục nghẹn nóng như than trong cổ họng. “Tôi... đánh giá cao sự thành thật của anh,” nàng liêu lĩnh nói, dùng đến mọi mảnh vụn của khả năng kiểm soát để ngăn mình không giật lùi lại. “Tuy nhiên, vì anh là khách của thành viên câu lạc bộ và tôi chỉ là người phục vụ trong bữa sáng, tôi khó có thể yêu cầu anh trình bày lý lịch.”

“Đó có phải là cách cô nói rằng tôi không cần phải mất công tự giới thiệu vì chúng ta sẽ chẳng bao giờ gặp lại không?” anh ta hỏi lại.

“À, vâng, tôi cho là thế.”

Nụ cười thoáng qua đó lướt nhẹ trên môi anh ta lần nữa. “Anh họ tôi là một gã hề cứng nhắc, thừa cô. Nói thế không có nghĩa tôi nghĩ rằng anh ta từng vật

cánh ruồi hay... cố tình làm người khác tổn thương. Chuyện này khiến tôi hiểu kỳ. Anh ta có làm hại cô không? Hay xúc phạm cô? Vì sao cô không muốn kết hôn với anh ta?”

Câu hỏi làm nàng hoàn toàn bất ngờ. Cố gắng không há hốc miệng nhìn anh ta, nàng nhìn đi chỗ khác để gửi cho Ngài Trask một nụ cười lơ đãng khi vị tử tước bước vào phòng với hai con trai. Khi Lucille đến gần, Camille bảo cô ấy xếp nhà Trask ngồi ở... đâu đó; với sự chú ý mà nàng có được thì chắc là trong nhà bếp.

“Nếu cô không định trả lời câu hỏi, tôi ước gì cô nói thế,” Blackwood nhắc nhở. “Tôi có một đĩa thịt xông khói với pho mát ngon lành và một công tước khó chịu đang đợi ở bàn.”

“Thế thì anh nên quay lại với họ đi.” Nàng cầm sơ đồ bàn lên và đi đón những người khách vừa đến.

“Cô có bao giờ đi dạo không?” Giọng Blackwood đến từ ngay sau lưng nàng.

Ôi trời, giờ anh ta đang bám theo nàng đi quanh phòng. “Không.”

“Cô nên đi. Mấy giờ cô hoàn thành việc ở đây?”

“Tôi... lúc... Tôi không nghĩ chuyện đó có liên quan gì đến anh, anh Blackwood. Giờ xin đừng đi theo tôi, nếu không tôi sẽ buộc phải cho người đưa anh đi.”

“Tôi không có ý làm hại cô, thưa cô,” anh ta trả lời bằng giọng trầm trầm. “Tôi đã xa Luân Đôn sáu năm rồi và như tôi nói, cô làm tôi tò mò. Rất ít người chống đối Fenton. Tôi chỉ muốn biết lý do thôi.”

Cha mẹ nàng thậm chí không hỏi nàng câu hỏi đó. Camille hít một hơi nặng nề. “Tôi sẽ rảnh rồi sau một giờ,” nàng vội vã nói, trước khi có thể thay đổi

suy nghĩ. “Nhưng tôi gần như không bao giờ rời khỏi phạm vi của câu lạc bộ. Anh có thể tìm tôi trong vườn hồng.”

Anh ta khẽ gặp người chào. “Tôi sẽ làm thế.”

Nàng vờ chuyển sự chú ý sang những vị khách đến dùng bữa sáng muộn và sau một phút, hơi ấm bao phủ lưng nàng đã biến mất. Trong tất cả mọi chuyện nàng nghĩ rằng sẽ xảy ra, họ hàng của người đàn ông nàng đã bỏ rơi một năm trước lại xuất hiện và ra vẻ tử tế với nàng không phải là một trong số chúng. Và nàng chưa bao giờ lường trước được sẽ có người hỏi Ngài Fenton đã làm gì khiến nàng bỏ chạy thay vì chất vấn lý do nàng đánh mất sự tỉnh táo. Bởi vì nàng không đánh mất nó. Không phải khi đó, và cũng không phải bây giờ.

Nếu người họ hàng nào đó của Fenton muốn có lời giải thích cho hành động của nàng, chắc chắn nàng sẵn lòng cung cấp. Miễn là anh ta nhận ra điều đó

chẳng thay đổi được gì. Miễn là anh ta không nghĩ nàng có thể phải chịu trách nhiệm với em họ Stephen Pollard sau khi đã quay lưng với chính anh ta.

Camille chật vật nở nụ cười để đáp lại lời chào hỏi của một người nào đó. Phải, Camille biết rất rõ là nàng đã tự hủy hoại cuộc đời mình. Dường như chẳng người nào khác, đặc biệt là đàn ông, nhận ra rằng nàng không có ý định làm mọi chuyện tồi tệ hơn. Không bao giờ.

Chương 3

Tiếng ai đó nhai rau rầu một trái táo kéo ánh mắt chăm chú của Keating ra khỏi khung cảnh ngoài ô cửa sổ trước của Dinh thự Baswich House. “Mình mong đợi mọi thứ sẽ thay đổi, ít nhất là một chút trong sáu năm,” anh bình luận, quan sát cỗ xe trắng lệ gấn gia huy công tước của Monmouth chạy lanh canh trên đường.

“Cậu đã thấy một sự khác biệt sáng nay. Và nhân tiện, cậu cũng suýt khơi mào một trận ẩu đả.” Công tước Greaves dựa người vào nắm đấm cửa và cắn một miếng táo nữa “Mình đang tò mò đây,” bạn anh khẳng định.

“Tại sao mình không ở Dinh thự Pollard với Fenton?” Keating gợi ý.

“Nếu cậu cứ đoán hết mọi thứ mình sắp nói thì chẳng vui chút nào.” Greaves khua tay. “Vì thế, trả lời câu hỏi cậu tự đặt ra cho chính mình đi.”

“Stephen tiếp tục giả vờ rằng anh ta và mình không có quan hệ gì, điều đó thực ra rất hợp ý mình. Nếu cậu muốn mình rời khỏi đây, mình sẽ tìm nơi ở khác.”

“Mình chưa bao giờ nói như thế.” Greaves dịch sang phía cửa bên kia để nhìn ra được bên ngoài cửa sổ trước. “Có nhiều người chỉ muốn ở quanh những gã có tính cách tốt, để nó phản ánh tính cách của bản thân họ. Mình thì ngược lại, thích những kẻ phóng đảng và vô lại. Không những trò chuyện với họ thú vị hơn, mà trông mình có vẻ tốt hơn khi so sánh với họ.”

Keating khịt mũi. “Vậy thì mình nên cảnh báo

cậu là mình có ý định cố gắng cư xử tử tế khi đang ở đây. Một khởi đầu mới.” Dù thế nào đi nữa, điều này nghe có vẻ hứa hẹn, tuy anh có thể tin tưởng vào sự kín đáo của Greaves, nhưng anh đã hứa sẽ giữ kín lý do thực sự mình trở lại Luân Đôn.

Nghi ngờ, không tin, hay biểu hiện gì đó tương tự lướt qua mặt công tước rồi biến mất. Điều đó chẳng thành vấn đề; Keating cũng có những nghi ngờ riêng về khả năng phục hồi thanh danh và nhân cách của mình. Vì thế, thật tốt là anh không định kéo dài chuyến đi này. Và có lẽ nếu có thể tránh xa phiền phức, anh sẽ cố gắng lần thứ hai.

Nhưng việc đó giống như đặt chiếc xe và con ngựa ở hai vùng khác nhau. Anh lấy chiếc đồng hồ bỏ túi cũ kỹ trầy xước và bật nắp. “Ít nhất cậu không nói to những lời chê bai, Adam,” anh bình luận và đứng lên. “Chính mình cũng nghi ngờ. Nhưng vào lúc này, mình có một cuộc hẹn.”

“Mình cũng thế,” Greaves trả lời. “Và Keating, nếu không cảm thấy dần vất gì về tính cách của bản thân, cậu sẽ chẳng lẫn trốn như một nhà ẩn dật trong suốt sáu năm qua. Chỉ cần nhớ rằng những hành vi xấu xa của cậu trong quá khứ vẫn thu hút sự chú ý nhiều hơn bất kỳ hành động đúng đắn nào cậu thể hiện lúc này.”

“Cảm ơn vì bài phát biểu. Mình đã nghe thấy bài thơ viết về mình.” Anh thở dài, đi qua Greaves và vào phòng giải trí. “Mình sẽ xem xem bản thân có thể kiềm chế để không sống cho xứng với nó không.”

“Để bào chữa cho cậu,” công tước trả lời, di chuyển để vẫn nhìn vào anh, “Bài thơ chẳng hay mấy. Và đã sáu năm rồi. Mình biết một thực tế là đã có cả nghìn bài thơ khác kể từ đó. Vài bài trong số đó còn chán hơn cả bài thơ dành cho cậu.”

Keating thốt ra một tiếng làu bàu vô thưởng vô phạt. Nếu công tước đang ngụ ý rằng anh và những

thành tích của anh đã bị lãng quên, chà, đó sẽ là một sự nhẹ nhõm. Tuy nhiên, anh mơ hồ cảm thấy là sẽ có một sự khác biệt lớn giữa chuyện bị ngó lơ khi có trò chơi mới diễn ra và chuyện bị lãng quên. Và đúng thế, đó không phải là một bài thơ hay.

~*~

Con ngựa thiến màu xám đậm, Vua William – Chúa của loài ngựa (như người gây giống lạc quan đã đặt tên cho nó hay Amble (như Keating đã gọi nó một cách thực tế hơn) đang đợi anh ở lối đi trước Dinh thự Baswich House. Keating quăng mình lên ngựa và gồng cứng vai khi chạy nước kiệu vào phố Grosvenor lần thứ hai trong ngày. Ngay cả khi xảy ra vụ ẩu đả đó, buổi sáng ngày hôm nay ở câu lạc bộ Tantalus đã diễn ra tốt hơn anh mong đợi, cả việc gặp Quý cô Camille Pryce và phản ứng của những anh bạn quý tộc khi lại nhìn thấy anh ở Luân Đôn.

Anh không chắc chắn đó là do câu lạc bộ vốn có

mối quan hệ đặc biệt với tai tiếng khiến thành tích quá khứ của anh kém hấp dẫn hơn, hay vì anh đã bất ngờ xuất hiện ở Luân Đôn. Cho dù lý do của tình trạng yên bình này là gì, anh vẫn có cảm giác rõ ràng rằng thành phố này sẽ không chào đón như thế nếu dân cư ở đây có thời gian nhận thấy sự hiện diện của mình.

Hay chỉ đơn giản là anh đã bị lãng quên rồi thì sao? Những chuyện tai tiếng lan nhanh, bùng nổ và sau đó trở thành đồng tro tàn khi một vụ tai tiếng khác nổi lên? Keating thở đánh thượt. Đối với anh, đó sẽ là một điều có thể chấp nhận được đến mức hoàn hảo. Chỉ là anh không tin lắm vào điều may mắn tốt lành trong những ngày này.

Anh đã nghĩ câu lạc bộ Tantalus luôn đông khách vào thời điểm bữa sáng, đặc biệt vào ngày Nghị viện không hội họp. Tuy nhiên lúc này, số lượng xe ngựa đi lại trên lối vào câu lạc bộ ít nhất nhiều gấp đôi số lượng anh đã nhìn thấy trước đó. Siết chặt cầm, anh gửi Amble cho một tay giữ ngựa và vòng sang hướng ngược lại của ngôi nhà thay vì tham gia vào đoàn

người đang tiến đến bậc thềm trước tòa nhà. Những kẻ đạo đức giả chết tiệt. Tất cả bọn chúng đều khoa môi múa mép về những giá trị của việc sống cho thật cao quý, rồi lại đến dùng bữa trưa ở nơi mà chúng được khuyến khích liếc mắt đưa tình với các cô nàng nhân viên.

Anh tự hỏi bao nhiêu người trong số họ tự đánh giá hành động của bản thân bằng cách nhắc lại nguyên tắc anh đã nghe thấy ít nhất nửa tá lần, kể từ lần đầu tiên anh biết đến sự tồn tại của câu lạc bộ Tantalus: Không đụng chạm, ít nhất là khi không có sự cho phép của các cô gái. Hiển nhiên điều đó khiến sự tồn tại của nơi này trở nên hoàn toàn tai tiếng, nhưng chấp nhận được.

Dưới bóng râm của một cây sồi, Camille Pryce ngồi trên chiếc ghế đá nhỏ đặt giữa các bụi hồng được cắt tỉa tỉ mỉ tạo thành một vòng tròn. Keating dừng lại một phút ở mép lối đi trải đá cuội, nhận ra rằng dù vô tình hay cố ý, cây sồi cũng đang chắn tầm nhìn từ rất nhiều cửa sổ câu lạc bộ đến chiếc ghế và những người

ngồi ở đó. Cô đã thay bộ trang phục bằng lụa màu nâu bóng dành cho buổi sáng sang chiếc váy vải muslin thêu hình cành cây màu xanh lá và xanh lơ, chiếc váy có vẻ nghiêm trang một cách vô lý nếu xét đến nơi làm việc của cô.

Đây là người lẽ ra đã kết hôn với Stephen một năm trước. Một quý cô trẻ đứng đắn, nghiêm trang mới hai mươi hai tuổi, đang ngồi trong khu vườn tươi tốt và độc sách. Lịch sự và lạnh nhạt, bức tranh miêu tả chính xác cô gái mà Hầu tước của Fenton đã đính ước kể từ sinh nhật lần thứ bảy. Keating nhớ lại lúc anh họ mình biết về thỏa thuận đó; anh ta đã làm trò rên rỉ và giả vờ nôn mửa một cách cường điệu rất buồn cười và anh cũng tham gia cùng. Khi sáu tuổi, anh phải đồng ý rằng phụ nữ đã được đánh giá quá cao.

Dưới những đốm nắng lấp lánh, mái tóc vàng óng của cô dường như đậm màu hơn, mặc dù vàng có vẻ là từ quá mạnh để miêu tả nó. Màu bơ hay sữa chắc sẽ phù hợp hơn. Nhưng màu tóc rất sáng đó thực ra

lại gây ấn tượng mạnh mẽ, đặc biệt khi kết hợp với đôi mắt màu xanh lơ nhạt như bầu trời sớm mai.

Phải, anh đã được giao nhiệm vụ đưa cô nguyên vẹn trở lại xã hội thượng lưu, trong vòng tay của anh họ mình và phải, anh đã dành rất nhiều phút đứng trước gương ở Harvard's Glen để thề rằng mình sẽ cư xử tử tế, kiếm được tiền, rồi trở về nhà mà không có rắc rối nào. Nhưng dù vậy, anh vẫn là đàn ông. Và cô quá xinh đẹp.

Keating tự thức tỉnh mình. Anh chắc chắn chưa bao giờ làm thơ, ngay cả khi anh còn trẻ đủ để được coi là ngây thơ. Và anh cũng chưa bao giờ suýt làm thơ, không còn nữa. Phải cô xinh đẹp. Cô cũng đã hứa hôn với Hầu tước xứ Fenton và cô là phương tiện để anh có được mười nghìn bảng. Với số tiền đó, anh rất cuộc cũng có thể sửa chữa vài thứ. Những thứ anh đã phá hỏng sáu năm trước. Đó là lý do, lý do duy nhất khiến anh trở lại Luân Đôn.

Anh hăng giọng. Dọa cô sợ đến chết sẽ làm tiêu tổn của anh một số tiền lớn. “Trông cô như đang tạo dáng cho một bức tranh,” anh nhận xét, bước về phía trước.

Cô ngược lên nhìn anh. Từ vẻ bình tĩnh của cô, hẳn cô đã biết anh đang đứng ở đó. “Thế thì tôi phải ngồi đọc như thế nào? Giơ một cánh tay lên đầu và gập ngón chân vào?”

Rõ ràng cô không mong manh như vẻ ngoài. “Tôi đã muốn nó là một lời khen. Tôi sẽ quay người và bắt đầu lại chẳng?”

Đôi mắt xanh như bầu trời đánh giá anh. “Anh trông không giống anh họ của mình lắm. Tôi dám nói là nếu anh không nói với tôi về mối quan hệ đó, tôi sẽ chẳng bao giờ biết.”

“Quả là thế đấy,” anh quay lại, đến gần hơn để nhắc cuốn sách trong lòng cô lên và đọc tên sách, “Tôi

nghe nói cô còn chưa nhìn thấy anh họ tôi lấy một lần.” Hừm. *Kiêu hãnh và Định kiến*. Vậy ra cô là người có xu hướng lảng mạn. Biết được điều đó tốt, nhưng anh không chắc nó sẽ giúp gì được mình trong việc đưa cô về với con cá lạnh lùng Fenton.

Mặt cô tối sầm lại. “Tôi đồng ý nói chuyện với anh ở đây bởi vì anh vừa hỏi tôi một câu hỏi chưa ai từng đặt ra với tôi trước đây. Nếu định xúc phạm hay đe dọa tôi, anh Blackwood, anh nên biết rằng mình không phải là người đầu tiên. Và thậm chí ngay cả ý kiến của anh cũng chẳng quan trọng với tôi chút nào. Rõ ràng tôi đã nhầm lẫn khi nghĩ anh có lẽ là người tôi có thể... chia sẻ.” Giật cuốn sách khỏi tay anh, cô đứng lên và hùng dũng quay lại dinh thự to lớn.

Chết tiệt. Nhìn thấy mười nghìn bảng lao đi, Keating vội vã bám theo cô. Rõ ràng anh cần một cách tiếp cận khác và phải thật nhanh. Anh đặt tay lên vai cô. “Thưa cô, tôi không...”

Cô quay phắt người lại và nện cuốn sách vào đầu anh. “Để tôi yên!” cô quát và bước đi.

Nếu Keating chưa từng bị đánh trước đây, cú đòn đó có lẽ đã làm anh dừng lại. Tính đến chuyện một bên mắt của anh vẫn còn bầm tím do võ sĩ nhà nghề có biệt danh là “Tom du côn”, anh chỉ lao về phía trước để chặn đường thoát thân của cô. “Cú đánh đẹp đấy,” anh nói, nếm thấy máu từ cái môi bị rách. “Tôi đã hỏi cô câu gì?”

“Tôi... anh... tránh đường cho tôi.”

“Trả lời tôi đi. Về cái câu hỏi ấy.”

Camille Pryce hít vào một hơi thật sâu. Nếu không phải đang cư xử tử tế, anh đã nhận thấy bộ ngực rất đẹp của cô, nhưng anh vẫn dán chặt mắt vào gương mặt cô. Anh cũng đứng vững trên cả hai chân, sẵn sàng né nếu cô lại vung cuốn sách lên.

“Anh hỏi tôi Fenton đã làm gì khiến tôi bỏ chạy.” Cô nhú mắt, cầm siết lại. “Anh không hỏi tôi bị làm sao mà lại bỏ chạy khỏi một quý ông giàu có, có tước hiệu đang đứng trong nhà thờ. Tôi nghĩ rằng điều đó... mới mẻ. Nhưng giờ anh đã phá hỏng nó và tôi đã nói chuyện xong với anh rồi. Đừng quay lại câu lạc bộ Tantalus nữa.”

“Tôi cào đúng vào những vết thương cũ, ý cô là thế.” Chúa tể, ngay cả khi nói những từ đó, anh đã nhận ra chúng nghe quen thuộc đến thế nào. “Tôi xin lỗi. Tôi đã quen với khuynh hướng tấn công trước.” Anh xoa ngón tay vào cằm. “Cô phản đòn cũng rất xứng tầm đấy chứ,” anh tiếp tục, cười nhe nhớn. “Chúng ta có thể coi như hòa và bắt đầu lại không?”

“Chúng ta mới nói chuyện năm phút và đây là lần thứ hai anh yêu cầu một cơ hội thứ hai. Tôi phải chịu bao nhiêu lần như thế nhỉ?” Camille khoanh tay trước ngực, hếch cằm lên nhìn anh.

Câu nói đó khiến anh khựng lại. Anh thấy một cảm giác vô cùng lạ lùng, mà không phải lần đầu tiên, rằng có lẽ anh đang nói chuyện với chính mình. *Cơ hội thứ hai*. Con người được phép có bao nhiêu lần? Chắc chắn anh đã vượt qua con số đó từ lâu lắm rồi, cho dù nó là bao nhiêu. Đã đến lúc rời bỏ lối sống trước đây và làm mọi thứ một cách đúng đắn ngay từ lần đầu tiên.

“Đây là lần cuối cùng,” anh nói, nhận ra rằng mình đang nói hoàn toàn thật lòng. Anh có một việc, *một việc* cần hoàn thành. Bởi vì nhiệm vụ Fenton giao cho anh không phải là cơ hội thứ hai. Nó là cơ hội cuối cùng của anh.

Cô nhìn anh chăm chăm trong rất nhiều nhịp đập nặng nề của trái tim anh, khi suy nghĩ của anh quay mòng mòng xem mình sẽ làm gì nếu cô tiếp tục đi vào câu lạc bộ. “Tôi có một câu hỏi cho anh,” cuối cùng cô nói.

Tức giận và thất vọng cuộn lên trong anh và anh đẩy cả hai cảm giác đó đi cũng nhanh như khi chúng xuất hiện. Không, anh không thích bị thẩm vấn, nhưng có thể chịu đựng một hai câu hỏi chết dẫm. Camille Pryce không phải là một cô nàng bất kỳ nào đó anh chọn để quyến rũ. “Tôi không giỏi chịu đựng việc bị người khác dò xét mình như thế,” anh trả lời, cố gắng không ra vẻ tức tối, “Nhưng cứ hỏi đi.”

“Anh nghĩ tôi tin rằng anh ở đây vào lúc này chỉ vì anh cũng không thích anh họ mình thôi phải không? Tôi sẽ đồng cảm với anh vì lý do đó và anh không đến đây để lên kế hoạch nhằm gây tổn hại hoặc làm tôi xấu hổ hơn nữa chứ?”

“Tôi không hiểu lắm về chuyện diễn ra giữa cô và Fenton,” anh đáp lại, thầm cảm tạ vì mình có thể nói thật, ít nhất là phần lớn. “Tôi không được yêu quý lắm ở Luân Đôn và đúng thế, khi Greaves nói với tôi cô là ai, tôi nghĩ... Tôi không biết mình nghĩ gì nữa.”

“Đôi khi, thật khó để tìm... và tin tưởng... bạn bè.”

Nỗi buồn man mác chạm đến đôi mắt xanh như bầu trời làm anh khựng lại. Nếu từng có ý định gây tổn thương hay lừa dối cô, anh khá chắc chắn mình sẽ thay đổi ý nghĩ đó ở đây hay ngay lúc này. Nhưng Fenton lại đang cho cô một cơ hội thứ hai. Một cơ hội để được gia đình, bạn bè bao bọc và không phải chịu đựng lời đề nghị kết bạn từ những kẻ phóng đảng như chính bản thân anh.

“Tôi không phải là một quý ông, thưa cô, và trên đời này chẳng có lý do gì để cô tin tưởng tôi. Nhưng tôi sẽ rất vui nếu cô có thể coi tôi là bạn.”

Cô nhìn xuống cuốn sách trong tay một lúc. “Tôi nghe mọi người thì thầm tên anh sáng nay, nhưng bởi vì điều anh đã hỏi tôi, tôi quyết định không hỏi gì cho đến khi nói chuyện với anh. Vậy anh là ai, anh Blackwood?”

Cô hỏi câu hỏi đó như thể nghĩ rằng câu trả lời rất đơn giản. Keating nhìn lên ô cửa sổ cao của câu lạc bộ Tantalus. Thực ra, nó *khá* đơn giản. Chỉ là anh không thích nói ra và tai tiếng của anh có thể ngăn không cho anh thắng vòng này. Anh hít vào một hơi ngắn. “Tôi là Keating Blackwood, cháu của Hầu tước quá cố xứ Fenton. Họ xì xào về tôi vì sáu năm trước, tôi đã quyến rũ một phụ nữ và sau đó giết chồng cô ta. Rất vui được làm quen với cô.”

~*~

Camille chớp mắt. Dựa vào diện mạo của anh ta: Tóc đen như mun, mắt nâu gần giống màu hổ phách dưới ánh sáng mặt trời, gò má cao và hàng mi dài đến tội lỗi, nàng nghĩ rằng cho dù chuyện đã khuấy động các quý ông trong lâu lạc bộ là gì, thì nó hẳn phải là một vụ tai tiếng liên quan đến phụ nữ, nếu không phải là lòng ghen tị đơn thuần khi Adonis đột nhiên xuất hiện giữa bọn họ. Nhưng nàng đã không nghĩ

đến một kẻ giết người.

Bao ký ức ủa về với nàng, quay lại lúc nàng mới mười sáu tuổi, vẫn sống ở nhà và là đứa con hoàn hảo trong mắt cha mẹ. Cha nàng quay về từ một đêm ở câu lạc bộ và nói rằng Blackwood đã làm việc đó và họ chắc chắn sẽ treo cổ anh ta. Và một bài thơ đã được lưu truyền trong tranh biếm họa của Cruikshank. “Blackwood đâm máu cày xới người vợ, sau đó đoạt mạng người chồng”, nàng lẩm bẩm gần như với chính mình, rồi tái nhợt mặt khi biểu hiện trong đôi mắt anh ta trở nên lạnh giá như mùa đông.

“Cô có thói quen nhắc lại tội ác của người khác trước mặt họ à?” anh ta thản nhiên hỏi, bước nửa bước đến gần nàng. Sau đó rõ ràng anh ta đã trấn tĩnh lại, hạ vai xuống. “Rõ ràng cả hai chúng ta đều không khôn khéo lắm.”

Nàng nuốt nghẹn. “Không. Tôi cho là không.” Trong đầu nàng, cơn thịnh nộ của cha trước hành

động của người đàn ông hoàn toàn xa lạ đột nhiên trở nên rõ ràng; sau cùng, con gái cả của ông đã hứa hôn với anh họ của kẻ phóng đảng đó. Và chẳng có gì phải băn khoăn khi nàng chưa bao giờ liên hệ Fenton với người họ hàng đặc biệt này. Anh ta sẽ làm mọi chuyện trong quyền lực của mình để tránh xa bất kỳ sự nhắc nhở nào về vụ tai tiếng đó hết mức có thể.

“Vì thế cô thấy đấy,” anh ta bình luận, giọng điệu rất, rất thản nhiên, “Cuộc chạy trốn khỏi nhà thờ và ngay cả việc đến câu lạc bộ Tantalus làm việc đều mờ nhạt khi so sánh với tôi. Điều đó có ngăn cản cô nói chuyện với tôi không? Rốt cuộc thì tôi là người rất xấu.”

Trước cuộc hôn nhân suýt xảy ra của nàng, câu trả lời cho câu hỏi đó thật ra rất đơn giản. Đơn giản đến mức lẽ ra nàng đã quay lại phòng ngủ và cài chắc then cửa. Nàng thậm chí đã đang trốn đằng sau giường. Tất nhiên, đó là chuyện diễn ra trong nhà của cha mẹ nàng, nơi nàng vẫn có phòng ngủ riêng. Nhưng mặc dù ở đây, trong câu lạc bộ này, nàng vẫn

đang lẫn trốn. Và nhận thức đó bỗng nhiên làm nàng khó chịu.

Sự khác biệt giữa vụ tai tiếng của anh ta và nàng không hề nhỏ chút nào. Nàng bỏ chạy khỏi một lễ cưới và anh ta giết một người đàn ông. Nhưng vẫn còn câu hỏi mà anh ta đã hỏi. Và bây giờ nàng đã hiểu lý do anh ta quan tâm đến suy nghĩ của mình. Khi anh ta đứng mà không đối mặt trực diện với nàng, vai phải hướng về phía trước như sẵn sàng đón nhận một cú đánh. Anh ta đã đánh mất bao nhiêu người bạn? Anh ta có thực sự hy vọng mọi người chỉ đơn giản là quên mình đi và bỏ mặc mình?

“Người đàn ông mà anh giết,” nàng nói to, giọng không chắc chắn lắm. “Đó là một vụ giết người, hay một trận đánh công bằng?”

Anh ta nhìn vào mặt nàng một lúc. “Anh ta lao vào nhà và đuổi theo tôi cùng một khẩu súng. Nhưng chắc chắn hành động của tôi đã thúc đẩy anh ta làm

thế.”

“Anh có hối hận không?”

“Cô là giáo sĩ nghe xưng tội của tôi à?”

Camille nghiêng đầu. “Anh nghĩ chúng ta có điểm chung. Tôi đang thử nghiệm giả thuyết đó trước khi mạo hiểm dành thời gian ở cạnh anh.”

Cuối cùng anh ta gật đầu. “Tôi hối hận. Tôi hối hận về tất cả những hành động liên quan đến Quý ông và Quý bà Balthrow.”

Đó có lẽ chỉ là lời nói đầu môi, nhưng chính điều đã xúi giục nàng đồng ý gặp anh ta ở ngoài vườn lần đầu tiên lại thì thầm với nàng rằng, anh ta đang nói thật. Và có lẽ nàng có thể nàng có thể học được điều gì đó từ anh ta. Có lẽ anh ta có thể cho nàng biết làm thế nào để đi lại bên ngoài Luân Đôn kia – nơi mọi người đều biết nàng đã làm gì, mà chẳng để tâm đến việc họ

nói gì về mình.

“Tôi định ăn trưa ở khu vực của nhân viên,” nàng từ tốn nói. “Anh có muốn đi cùng tôi không?”

Anh ta nghiêng đầu, nổi ngạc nhiên thoáng lướt qua khuôn mặt đẹp trai trước khi nhường chỗ cho vẻ nhạo báng lạnh lùng. “Tôi muốn. Và tôi có thể hứa rằng bình thường tôi không quá đáng sợ đâu. Thực ra tôi có thể khá hài hước.”

“Tôi sẽ là người đánh giá điều đó.”

“Vậy thì tôi sẽ để dành cuộc nói chuyện hay hơn nhất cho cô.”

Khi anh ta theo nàng vào câu lạc bộ Tantalus qua lối đi của người làm và bước lên cầu thang phía sau để lên tầng ba, Camille không thể không cảm thấy mình như một con nai cái đang dẫn một con báo Ấn Độ đen bóng vào hang của mình. Vài cô gái khác vẫn

đưa các quý ông ở tầng dưới, hay ở nơi nào đó vào giường mình ở tầng trên, nhưng đây là lần đầu tiên nàng mời người ngoài câu lạc bộ vào bên trong bức tường, vào chỗ nàng xem là nơi chốn trú ẩn riêng tư của mình.

Nàng đẩy cánh cửa dẫn đến căn phòng chung rộng lớn, nơi nửa tá bàn được sắp sẵn cho bữa trưa. Khoảng mười lăm đồng nghiệp của nàng đang ở đó, bao gồm cả anh Jacobs và Smith to cao. Và mọi người đều nhìn về phía nàng. Camille rùng mình. Ôi, đây là một sai lầm; nàng đã có đủ người nhìn mình khinh khỉnh rồi. Thêm Blackwood dầm máu vào đồng lộn xộn đó chỉ làm mọi chuyện tồi tệ hơn.

Nhưng họ đang ở đây, trừ phi nàng quay lại và đẩy anh ta ra ngoài, còn không họ sẽ ở lại. *Chỉ là bữa trưa thôi mà*, nàng tự nhủ. Chắc chắn nàng có thể tỏ ra dũng cảm trong một giờ. Camille ngồi xuống một chiếc bàn và không ngần ngại, Blackwood ngồi xuống chiếc ghế cứng đối diện nàng. “Đây không phải thứ tôi nghĩ mình sẽ nhìn thấy ở đây,” anh ta nhận xét, lấy

hai chiếc sandwich kẹp dưa chuột ở giữa bàn và đặt nó trước mặt mình.

“Thế anh nghĩ sẽ nhìn thấy gì?”

“Rèm đỏ thẫm và ít quần áo hơn, đại loại thế.”

Má nàng hồng lên. “Nhà chứa. Thất vọng nhỉ?”

Anh ta cười nhếch mép. “Không. Ngạc nhiên. Tôi thích được ngạc nhiên. Nó không xảy ra thường xuyên lắm.”

“Anh đã ở đây sáng nay, phải vậy không?” một giọng nữ thứ hai hỏi.

Cô nàng tóc đen xinh đẹp ngồi xuống ghế cạnh anh. Anh thực sự có thể ngửi thấy mùi quyến rũ toát ra từ cô ta cuốn quanh mình. Cho dù cô ta hấp dẫn đến mức nào, anh cũng giật mình bởi sự khác biệt giữa cô nàng bạo dạn này với cô gái thận trọng, lạnh

nhặt ngồi đối diện mình. “Đúng thế. Tôi là Keating Blackwood. Và cô là?”

Cô ta chớp chớp hàng mi trên đôi mắt xanh ngắt. “Cô Hampton. Lucille.” Nhặt một quả dâu tây, cô ta biểu diễn màn bỏ nó vào miệng. “Anh rất ga lăng.”

“Tôi đập vỡ mũi một gã, cô Hampton.”

“Đúng thế, nhưng anh làm thế để bảo vệ danh dự cho một quý cô. Việc đó rất hào hiệp.”

Anh liếc nhìn sang bên kia bàn. Camille đang tập trung chú ý sát vào bát súp lê, vai sụp xuống. Cô rất giống với người đã gục ngã, cam chịu chấp nhận bất kỳ chuyện gì xảy ra với mình. Anh nguyên rủa Fenton vì đã quá lơ đãnh, hậu đậu hoặc bất kỳ việc gì anh ta đã làm khiến cô gái này bỏ chạy.

Hướng sự chú ý về với cô gái trẻ ngồi cạnh mình, anh ngả người lại gần. “VẬY ra cái mũi máu me của

một gã đàn ông béo ị đã làm cô cảm mến tôi,” anh lầm bầm. “Như thế đã đủ chưa? Sao chúng ta không tìm một căn phòng riêng để cô có thể bày tỏ xem cô ngưỡng mộ tôi nhiều như thế nào?”

Đôi mắt màu xanh như men sứ mở to, chớp chớp. Hai lần. “Tôi...”

“Xét cho cùng, có lẽ tôi là một người hùng. Có lẽ tôi bảo vệ danh tiếng của các quý cô trẻ hai lần mỗi ngày và ba lần vào ngày Chủ nhật. Hoặc có lẽ tôi đang bị đau đầu và tiếng rền rĩ của gã ngốc đó làm tôi tức giận. Hoặc đơn giản là tôi thích đánh người khi biết họ không thể hoặc sẽ không tự vệ.” Anh nhích lại gần hơn nữa. “Hoặc có lẽ cô nên tự tìm hiểu xem mình có thể tán tỉnh ai, cô Hampton. Tôi thậm chí có thể là kẻ giết người. Cô không biết được đâu.”

Làn da trắng của cô ta trở nên tái nhợt. “Anh đang đùa thôi, anh Blackwood. Chắc chắn là thế.”

“Thực ra, anh ta không đùa đâu.”

Giọng nói sôi đời, thâm trầm kéo dài ngay lập tức đặt anh vào tình trạng báo động. Anh thường nhận thức rất rõ rằng không nên ngồi quay lưng về phía cửa, nhưng chết tiệt, anh đang ở tầng gác mái, trong khu vực của nhân viên, ở một câu lạc bộ quý ông toàn nhân viên nữ. “Haybury,” anh nói, tự trấn tĩnh lại.

“Cô Hampton, Cammy, dành cho chúng tôi một phút, được không?” hầu tước nói, đi vòng qua bàn và chìa tay cho quý cô Camille. “Tôi muốn có một vài lời với người bạn cũ.”

Camille đứng lên. “Chắc chắn rồi.”

Keating nhìn hầu tước khi anh ta ngồi vào vị trí Camille để trống. “Cậu có thường lai vãng vào khu vực dành riêng cho các quý cô của câu lạc bộ không?” anh hỏi, tiếp tục dùng bữa. “Vợ cậu có biết chuyện này không?”

Haybury tiếp tục nhìn anh chăm chú, đôi mắt xám nhạt đầy xăm soi và cay độc, gần giống như cặp mắt của chính anh. “Không phải là chúng ta nên bắt đầu với những lời chào hỏi chung chung trước khi bắt đầu châm chích nhau hay sao?”

“À.” Che giấu nỗi cảm kích ngăn ngủi của mình, Keating gật đầu. Ít nhất, chính Haybury cũng đã từng có tai tiếng. “Haybury. Tôi thấy là phải chúc mừng cậu trước đã. Cậu giành được một người vợ và một câu lạc bộ dành riêng cho các quý ông.”

Hầu tước gật đầu. “Phải. Tôi không thể có cái này mà không có cái kia.”

“Nhưng cậu theo đuổi cái gì?”, Keating tiếp tục, đã quyết định xong mình sẽ gây huyên náo đến mức nào nếu hầu tước yêu cầu anh ra về. Hay ra lệnh cho anh làm như thế.

“Vợ,” Haybury đáp ngay lập tức. “Và tôi có vẻ thích làm cô ấy hạnh phúc. Điều đó đưa tôi đến một câu hỏi: Cô ấy sẽ hạnh phúc hơn khi cậu gây phiền phức ở khu vực riêng tư của cậu lạc bộ, hay là khi cậu bị quăng mông ra ngoài đường?”

“Tôi biết mình hạnh phúc hơn ở đâu.” Keating xoay vai. Anh đã có đích đến rõ ràng trong đầu; tất cả những gì anh cần làm là cư xử theo cách có nhiều khả năng mang lại cho anh điều mình muốn nhất. “Tôi không có ý định gây rối, Oliver. Tôi đến đây để ăn trưa và chuyện trò với một cô gái xinh đẹp thôi.”

“Tôi không có mấy lòng tin vào khả năng cư xử phải phép của cậu.”

Xem ai đang nói này, Keating suýt nữa thì buột miệng nói ra, nhưng anh siết chặt cằm để kìm lại những từ đó. “Con người vẫn thay đổi mà.”

“Fenton có lẽ đã làm mọi thứ trong quyền lực

của mình để tạo khoảng cách giữa hai người, anh bạn ạ, nhưng tôi vẫn chưa quên. Và việc cậu đang ở chỗ của Công tước Greaves cũng không thoát khỏi sự chú ý của tôi. Điều đó cũng chẳng làm tôi nghĩ tốt về cậu được. Và xét đến việc Diane của tôi dường như đã bắt đầu có nhu cầu bảo vệ các cô gái làm việc cho mình, tôi sẽ không ngồi yên và để cậu giở trò ranh ma với Camille.”

“Cô ấy biết tôi là ai.”

“Mọi người đều biết cậu là Blackwood đẫm máu.”

Chỉ sáu năm luyện tập mới ngăn được anh không phản ứng trước cái tên đó. “Cô ấy biết tôi là em họ của Fenton. Tôi đã nói với cô ấy.” Anh ngả người về phía trước một chút, nhận ra rằng Haybury cũng lùi lại một khoảng cách tương ứng như thế. Đó không phải vì sợ hãi, mà là thận trọng; trong quá khứ anh không phải là một kẻ hay gây gổ, nhưng điều đó chắc chắn đã thay đổi. Và nếu có người nào biết đến khuynh

hướng thích khiêu chiến của anh, đó sẽ là hầu tước. “Nhân tiện, chuyện gì đã làm cậu và Adam mâu thuẫn thế?” anh hỏi, khơi mào một trận chiến bằng lời. “Cậu và Greaves đã từng là bạn thân.”

“Đây là cuộc thăm vấn của tôi, không phải của cậu. Và vì rõ ràng cậu thấy cần phải tiếp cận Camille, tôi muốn biết lý do. Tất nhiên, ngoài việc tuyên bố mối quan hệ với hôn phu cũ của cô ấy.”

Keating cố nặn ra một tiếng cười cụt ngủn. “Từ khi nào cậu trở thành hình mẫu của sự đứng đắn thế, Oliver? Tôi nói rồi; cô ấy xinh đẹp và cô ấy không thích Fenton.” Và giống như anh, cô đã phạm một sai lầm hủy hoại cuộc đời mình. Nhưng anh sẽ giữ sự tương đồng đó cho riêng mình. Cảm giác hiếm khi dẫn anh đi đúng hướng. “Tôi nghĩ làm cô ấy ngạc nhiên bởi danh tính của anh họ mình là không công bằng.”

“Vì thế cậu đồng cảm.”

“Phải, chúng tôi đồng cảm với nhau. Và cô ấy mời tôi vào đây.” Anh nhìn xuống một lúc. “Cô ấy cũng dùng sách đập vào đầu tôi, nếu điều đó làm cậu dễ chấp nhận việc tôi ở đây hơn.”

Cầm hầu tước giật giật. Một lúc sau, anh gật đầu. “Camille,” anh nói với qua vai, “Tiếp tục bữa trưa của cô đi. Nếu anh Blackwood đây gây cho cô bất kỳ phiền phức nào, cứ thông báo với tôi.”

Cô nhân viên nhún gôi. “Vâng, thưa ngài.”

Khi Haybury rời khỏi phòng, tiếng trò chuyện rì rầm lại vang lên. Rõ ràng không phải tất cả mọi người làm việc ở câu lạc bộ Tantalus đều chẳng biết gì về quá khứ của anh như quý cô Camille trước đó. Anh cảm thấy ghê tởm khi bị gọi là “Blackwood đẫm máu”, mặc dù biệt danh đó cũng có vẻ khá phù hợp. Nhưng bài thơ đó vẫn thật ngớ ngẩn.

Camille quay lại ngồi đối diện với anh. “Anh có định gây phiền phức cho tôi không?” cô hỏi, nhìn vào mắt anh.

“Không.” Xoay đôi vai cứng đờ, Keating ăn thêm một miếng sandwich. “Tuy nhiên, như cô có thể đã nhận ra,” anh tiếp tục, giữ giọng mình lạnh nhạt và đều đều, “Tôi thường xuyên bị ngó nghiêng và thì thầm. Điều đó có làm phiền cô không?”

Cô cúi đầu một lúc lâu. “Tôi nghĩ mình có thể học được ở anh một, hai bài học về việc đứng thẳng người ngay cả với tất cả những cái nhìn đó. Nhưng rất cuộc, có lẽ đây là một ý tưởng tồi.”

Chết tiệt. “Người ta chú ý đến tôi nhiều hơn có nghĩa là chú ý đến cô ít hơn, không phải sao?”

“Hoặc có thể là tăng gấp đôi sự chú ý so với những gì tôi sẽ phải chịu một mình.”

Anh chống khuỷu tay ngả người về phía trước. “Hãy đi dạo với tôi vào ngày mai. Đó là cách duy nhất để biết chắc chắn.”

Vẻ mặt cô trở nên cảnh giác hơn. “Tôi không nghĩ đó là một ý hay.”

“Cammy gần như không bao giờ rời khỏi nơi này,” một cô gái ngồi ở đầu bàn kia lên tiếng. “Anh thực sự là Blackwood đẫm máu?”

Keating bắt đầu nghĩ rằng có lẽ anh nên từ chối yêu cầu của anh họ và cứ ở nhà. “Phải, là tôi,” anh nói, gửi cho cô nàng to mồm một cái nhìn khiến cô ta phải quay đi chỗ khác.

Quay sự chú ý lại với quý cô trẻ vẫn ngồi đối diện với mình, anh nhanh chóng đánh giá cuộc nói chuyện. Anh biết mình có thể tỏ ra quyến rũ; điều anh không đoán trước là cô lại trở nên nhát như cáy sau cú bộc phát ban đầu. “Chúng ta không cần phải đi vào ngày

mai,” anh đổi lại, thăm nguyên rửa chính mình. “Hoặc nếu cô lo lắng về ý định của tôi, hãy dẫn theo vài người bạn. Tôi chỉ nghĩ đó sẽ là một cuộc đi dạo rất dễ chịu.”

“Vẫn luôn là thế,” cô nói nhỏ đến mức anh gần như không nghe thấy. Quý cô Camille lắc mình. “Tôi rất bận, nhưng sẽ báo cho anh nếu tôi thay đổi ý định.”

Anh buộc mình nở một nụ cười. “Xin hãy làm thế.” Vậy là tiếng tăm của chính anh đã phá hoại vụ đầu cơ này, ngay cả trước khi anh bắt đầu. Là người đàn ông cay độc, anh tự biết rằng mình nên đoán trước việc ấy. Ở khía cạnh nào đó, việc một cô nàng tai tiếng thấy anh quá tai tiếng là điều thậm chí đáng buồn cười. Ở khía cạnh khác, thứ anh cần là một ly rượu chết giấm. Vài ly.

Chương 4

“Anh ta mời cậu cùng đi dạo ?”

Camille gật đầu, gỡ hết những chiếc cặp giữ mái tóc thành một búi đơn giản trên đỉnh đầu. “Mình đã nói là không, tất nhiên, nhưng được mời như thế cũng thích. Ngay cả khi đó là lời mời của một kẻ phóng đảng có tiếng.”

“Anh ta nói với cậu rằng anh ta là kẻ phóng đảng.”

“Dù sao thì mình cũng sẽ phát hiện ra sự thực đó nhanh thôi.”

Qua hình ảnh phản chiếu trong chiếc gương của bàn trang điểm, nàng thấy Sophia White chớp đôi mắt màu xanh lá cây nhạt dưới hàng lông mi cong dài. “Cậu biết không. Mình nghĩ tiếng tăm của anh ta còn xấu hơn cậu, Cammy ạ.”

“Ừm, cảm ơn cậu rất nhiều.” Camille đặt số đồ dùng tắm rửa còn lại vào trong ngăn kéo của chiếc bàn trang điểm nàng dùng chung với cô con gái ngoài giá thú của Công tước Hennessy.

Sophia cũng bị thiên hạ khinh miệt, nhưng ít nhất cô ấy không làm gì để phải chịu đựng những lời dèm pha đó. Ngoại trừ việc đến làm ở một câu lạc bộ dành cho quý ông, tất nhiên. Nhưng cô White đã lớn lên cùng những cái nhìn xiên xỏ, những tiếng xì xào, nên chuyện đó dường như chưa bao giờ làm bạn cô phiền muộn cho đến khi trưởng thành, và phát hiện ra rằng không ai muốn thuê một gia sư được sinh ra bởi một công tước hớ hênh với một cô hầu gái phục

vụ ở tầng trên.

“Ý mình là, cậu *có thể* đi dạo với anh ta chứ,” Sophia thúc ép. “Mọi người sẽ nhìn chăm chăm, tất nhiên, nhưng họ sẽ không nhìn cậu. Mà là Blackwood đâm máu.”

“Phải, đó là điều anh ta nói.” Camille rùng mình. Không phải vì biệt danh của Keating Blackwood, mà là ý nghĩ bị thiên hạ nhìn ngó. Ôi, nàng ghét điều đó. Những cái nhòm ngó, những tiếng thì thầm sau lưng thậm chí còn tệ hại hơn việc bị nói thẳng trước mặt. “Mình muốn bỏ qua kinh nghiệm đó hơn, cho dù họ bàn tán về ai.”

Sophia ngã ngửa xuống giường. “Mình cũng không thích bị nhòm ngó, nhưng đã học được cách phớt lờ nó rồi.”

Ngồi xuống mép giường bên cạnh bạn, Camille lắc đầu. “Hoàn cảnh ra đời không phải là lỗi của cậu,

Sophia. Cậu không có lý do gì để phải chú ý đến những lời xì xào ác độc ngoài kia.”

“Vậy giải pháp của cậu là không bao giờ lai vãng ra khỏi những bức tường của câu lạc bộ Tantalus lần nữa? Không bao giờ.”

“Nói chung là không cho đến khi mọi người đã quên mình.” Thở dài, nàng lại đứng lên. “Nếu cậu nghĩ việc mình ra ngoài hay ho như thế, thì đi với mình nhé.”

“Được thôi.”

Điều đó làm nàng khựng lại khi đang rời khỏi phòng ngủ chung của họ. “Cái gì?”

“Cậu nghe thấy rồi đấy. Mình sẽ đi nếu cậu đi. Với Keating Blackwood. Mình muốn gặp người nào đó tai tiếng hơn cả mình. Chuyện đó thật thú vị.”

Ôi trời. Camille biết rằng mình là kẻ nhát gan, chỉ cần nhớ lại việc nàng đã mất bao nhiêu thời gian để quyết định đứng lên đấu tranh cho chính mình là nàng có thể nhìn thấy điều đó rất rõ. Và việc đó chắc chắn là không diễn ra tốt đẹp. nhưng các cô gái ở đây không biết đến trái tim yếu ớt của nàng. Họ dang tay ôm lấy nàng khi nàng bị chính gia đình mình quay lưng lại. Và nàng không muốn những người bạn mới nghĩ rằng mình không đáng để họ phải quan tâm.

Nàng hít một hơi thở sâu. “Vậy mình sẽ gửi cho anh Blackwood một lá thư. Nếu người khác muốn đi cùng chúng ta, họ chắc chắn sẽ được hoan nghênh.”

Sophia cười khanh khách khi ngồi thẳng dậy lần nữa. “An toàn nhờ quân số?”

“Chúng ta là những cô nàng tai tiếng của câu lạc bộ Tantalus. Mình dám nói rằng chúng ta sẽ làm cho các quý cô thanh cao ngất lên ngất xuống.”

Đấy. Nói như thế nghe có vẻ dũng cảm. Sophia có lẽ hiểu rõ hơn, nhưng trong tất cả mọi người ở câu lạc bộ này. Camille tin tưởng cô White nhất. Trước khi có thể thay đổi ý định, nàng đi lên phòng sinh hoạt chung rộng rãi ở tầng trên và ngồi xuống viết một lá thư gửi cho Keating Blackwd. Anh ta nói mình đang ở Basich House với Công tước của Greaves và dù cho ông chủ Haybury của nàng nghĩ gì về công tước, nàng vẫn cho rằng đó là một điểm cộng cho Blackwood. Nếu anh ta ở với anh họ mình, Hầu tước của Fenton, nàng sẽ không trao đổi qua lại một từ nào với anh ta. Và có thể nàng sẽ muốn đánh anh ta lần thứ hai.

Viết xong lá thư, nàng mang nó xuống tầng dưới đưa cho Juliet, người gác cửa buổi tối. Việc mạo hiểm đi đến bất kỳ nơi nào với người gần như xa lạ này chỉ vì nàng cảm thấy... bị anh ta thu hút có thể là một quyết định tồi tệ và hai phút sau khi cuộc đi dạo bắt đầu vào ngày mai, nàng chắc chắn mình sẽ hối hận vì đã rời khỏi câu lạc bộ. Nhưng đồng thời, kể từ khi đến làm ở câu lạc bộ Tantalus, nàng chỉ mới ra phố vài lần. Vì nàng vốn luôn thích những chuyến đi bộ dài,

việc phải tự giam hãm mình trong những tháng qua cũng khó khăn gần bằng việc phải xa cách gia đình và những người bạn cũ. Nàng đã đánh mất cả hai cái sau, nhưng vì Chúa, có lẽ nàng có thể xoay sở được một chuyến đi dạo.

Nhưng chỉ vì nàng đã đồng ý đi không có nghĩa là nàng sẽ rời khỏi nơi ẩn náu mà không biết mọi thứ có thể về người đồng hành tương lai. Anh ta thừa nhận đã giết một người đàn ông. Nếu đầu óc nàng hoạt động đúng đắn, điều đó hẳn đã khiến nàng phải bỏ chạy rồi. Nhưng anh ta đã thừa nhận việc đó và sự hối hận chân thành nàng nghe thấy trong giọng anh ta... khiến nàng thoải mái hơn. Không phải với sự việc đã xảy ra, mà là với người đàn ông đó. Anh ta không cố gắng lấp liếm hoặc nói dối hay làm cho chuyện đó nghe có vẻ hấp chấp nhận được theo cách nào đó.

Cau mày, nàng đi tìm Pansy Bridger, đồng thời cố gắng phớt lờ lời cảnh báo lý trí trong đầu rằng, một lần nữa nàng lại chậm chạp hơn những người khác, luôn đợi cho đến lúc quá muộn mới quyết định một

việc gì đó. Nàng muốn biết chính xác điều gì đang chờ đợi mình nếu bị thiên hạ nhìn thấy đi cùng anh Blackwood và nếu có người biết được tất cả sự thật xấu xa về mọi người đàn ông ở Luân Đôn, thì đó là Pansy.

Nàng tìm thấy cô gái tóc đen xinh xắn đang đọc sách trong phòng sinh hoạt chung và ngồi vào chiếc ghế đối diện. “Pansy, mình hỏi cậu một câu được không?”

Đôi mắt nâu sẫm liếc nhìn nàng qua mép cuốn sách. “Cậu đã từng đọc *Waverley* chưa?”

“Tất nhiên mình đọc rồi. Hầu hết mọi người đều nói Walter Scott là tác giả, cậu biết đấy. Mình không chắc tại sao anh ta phải mất công xuất bản nặc danh làm gì.”

“Vậy cậu có đồng ý với kết thúc không?”, cô Bridger hỏi tiếp.

Camille dừng lại. Vài tháng ít ỏi vừa qua, nàng đã quen với tính tình lập dị của Pansy, nhưng ngay cả thế, nàng cũng không chắc bạn mình có thể đang phản đối chuyện gì. “Câu chuyện dựa trên một cuộc nổi dậy lịch sử,” nàng thận trọng nói. “Chắc chắn sự phản đối của mình là trong thực tế, chẳng có cuộc nội chiến nào xảy ra cả.”

“Waverley kết hôn với Rose,” Pansy nói thẳng. “Rose kiên nhẫn, đúng mực.” Bạn nàng đóng sầm cuốn sách lại. “Mình cho rằng Ngài Walter không thể chịu đựng nổi ý nghĩ một người đàn ông tìm thấy hạnh phúc với ai đó như Flora – vì Chúa, cô ấy quan tâm đến chính trị và có tư tưởng của riêng mình.”

À. “Mình nghĩ Rose là biểu tượng của hòa bình và trật tự,” Camille nói liêu, “Trong khi Flora hay kích động và theo chủ nghĩa lý tưởng. Họ không chỉ là hai người phụ nữ, mà còn đại diện cho hai...”

“Mình biết họ đại diện cho cái gì,” Pansy cau có ngắt lời. “Và mình không thích điều đó. Về logic, đàn ông lẽ ra phải thích phụ nữ thông minh hơn. Mình chẳng quan tâm đó có phải là một biểu tượng hay không. Việc đó thật ngu ngốc.”

Hít một hơi thở ngắn, Camille gật đầu. “Về lý *tưởng*, đàn ông lẽ ra phải thích phụ nữ thông minh hơn,” nàng đáp lại. “Về mặt logic, mình nghĩ đàn ông sẽ chọn cách theo đuổi người phụ nữ có lợi cho anh ta nhất, dù là vấn đề về đầu óc, tiền bạc hay trên giường.”

Pansy chỉ một ngón tay vào nàng. “Nói hay đấy. Giờ câu hỏi của cậu là gì?”

Nàng suýt nữa thì quên mất. “Mình đang thắc mắc cậu biết gì về Keating Blackwood.”

Bạn nàng cau mày nhiều hơn. “Mình biết bài thơ đó và mình biết anh ta đã bị lưu đày ở Shropshire

trong sáu năm qua.” Lòng mày bạn nàng giãn ra. “Qua nhiều đêm lả lơi, quá nhiều rượu whiskey, quá nhiều bài bạc. Bất kể quý cô nào bắt mắt anh ta, anh ta chẳng khó gì chiếm được,” cô ấy đọc lại bài thơ.

Nghe thật đáng ngại. “Có gì cụ thể hơn không?”

“Ồ, có chứ. Nạn nhân là Tử tước của Balthrow. Blackwood đã bị bắt, nhưng quan tòa nói anh ta chỉ hành động để tự vệ thôi.” Bạn nàng khịt mũi. “Mình nghĩ anh ta tất nhiên phải tự vệ, sau khi Ngài Balthrow bắt gặp anh ta tăng tị với Quý bà Balthrow.” Cô ấy nhún vai. “Nhưng theo như những gì mình từng đọc, Blackwood đã trở về nhà mình và Balthrow đuổi theo anh ta, vì thế theo luật, Balthrow là người gây chiến.”

Vậy là anh ta đã nói thật về tình huống đánh nhau giữa anh ta và tử tước. Điều đó cũng không làm Camille cảm thấy dễ chịu hơn với việc bị nhìn thấy nói chuyện với anh ta ở nơi công cộng. Hai người họ ở

bên nhau rất có thể sẽ khơi ra nhiều chuyện để mọi người bàn tán. “Cảm ơn cậu,” nàng nói, nhận ra rằng Pansy vẫn đang nhìn mình.

“Mình nghe nói anh ta đã nói chuyện với cậu, Cammy. Anh ta thật kinh khủng, cậu biết mà. Tệ hơn những người đàn ông kết hôn vì tiền hay địa vị. Anh ta chỉ quan tâm đến một thứ của phụ nữ. Tất cả những thứ còn lại là không quan trọng với anh ta.”

“Bọn mình chỉ trò chuyện thôi, Pansy. Không cần phải lo lắng.”

“Tốt. Mình chỉ đang cố ngăn cậu khỏi việc bị tổn thương hơn thôi.”

“Và cảm ơn cậu vì điều đó.”

Camille lại đứng lên và quay về sảnh chờ của câu lạc bộ. Đối với Pansy, không người đàn ông nào có thể trao tặng bất kỳ thứ gì tích cực cho *bất kỳ* người phụ

nữ nào, nhưng thông tin của cô ấy có vẻ hợp lý. Đã đến lúc nàng thay đổi ý định lần thứ hai về việc đi dạo với Blackwood đẫm máu trước khi quá muộn. Cammy đứng lại khi giữ cổng chào đón một nhóm nhỏ các quý ông bước vào câu lạc bộ, rồi mới đến gần cô ấy.

“Chị đã gửi lá thư của em đi rồi,” Juliet nói. “Không cần phải lo lắng; chị sẽ thông báo với em ngay khi có thư trả lời.”

Khỉ thật. Vậy thì lá thư có lẽ đã nằm trong tay Blackwood. Chống lại nỗi sợ chột ủa đến, nàng cảm ơn Juliet và vội vã đi lên cầu thang. Ừm, nàng đã quyết định đi dạo với anh ta dựa trên... cảm nhận về anh ta, chứ không phải những sự việc diễn ra trong quá khứ. Điều đó có vẻ là hướng đi đúng đắn, cho dù nàng có vừa hành động vội vàng hay không. Camille nén một tiếng thở dài. Hành động vội vàng vốn chẳng mang lại cho nàng bất cứ điều gì ngoài đau đớn. Bây giờ nàng chỉ có thể băn khoăn liệu mình có vừa phạm phải sai lầm đó thêm lần nữa hay không.

Keating chẳng buồn nhìn lên khi có người kéo chiếc ghế đối diện và ngồi xuống. Thay vào đó, anh tập trung vào việc rót phần rượu whiskey trong chai vào ly. Rót tràn bất kỳ giọt cồn nào ra ngoài sẽ là một bi kịch.

“Mình cố gắng dành cho cậu tư cách hội viên ở câu lạc bộ Tantalus và cậu quyết định tiêu tốn buổi tối ở Jezebel?” giọng nói rề rà trầm ấm của Công tước Greaves vang lên sau một phút.

“Mình thích ở đây,” Keating đáp lại. “Nó tối tăm, bốc mùi rượu, mờ hôi và sập nển.”

“Và nước tiểu. Phải, rất thú vị. Cái chai đó có đầy khi cậu nhận nó không?”

Cuối cùng anh cũng nhìn lên để thấy đôi mắt xám sẫm đang đánh giá mình. “Mình không cần vú

em, Adam,” anh nói.

“Mình chỉ tò mò thôi,” công tước khẳng định.

“Tò mò đến mức đích thân lai vãng đến Jezebel. Không hẳn là nơi lui tới thường xuyên của cậu, đúng không? Đừng bám theo mình. Mình không thích đâu.”

“Mình biết thế.” Nhưng công tước vẫn ngồi lại.
“Mình có thể hỏi cậu một câu không?”

“Không.”

“Được thôi. Mình sẽ chỉ đề nghị cậu nhớ một thực tế là, không phải cậu đang ở trong một quán rượu nào đó ở Shropshire và nếu cậu không thích bài thơ đó, thì đừng nên sống cho xứng với những từ tệ hại của nó.” Greaves đứng lên. “À, cái này được gửi cho cậu vào lúc sớm.” Công tước thả một lá thư lên bàn và một phút sau đã biến mất ở phía cửa.

Keating nhìn theo bạn mình. “Phải, à, lúc nào đó nhớ nhắc mình kể với cậu những gì Haybury đã nói về cậu,” anh lẩm bẩm. Một lời đáp trả hơi muộn màng, nhưng lần tới anh sẽ cố gắng nhớ đến nó. Sau cùng, nếu anh không thể khiến một người bạn cũ chống lại một người bạn cũ, thì anh giỏi cái gì cơ chứ?

Khi với tay qua bàn kéo lá thư về phía mình, anh nhận ra, không phải lần đầu tiên, rằng bất chấp sự đông đúc ở hang ổ cờ bạc này, giữa anh và người khách gần nhất vẫn có một khoảng cách đúng ba mét. Trong khoảnh khắc, dường như sáu năm qua chưa hề diễn ra; anh vẫn là... cậu bé ngốc nghếch đó, hai mươi mốt tuổi, om sòm và kích động đến mức không thể quan tâm đến bất kỳ ai.

Một bàn tay ấm áp trượt xuống vai anh. “Em biết anh là ai,” tiếng thì thầm khiêu gợi vang lên và sau đó một cái lưỡi ấm áp liếm vào vành tai anh. “Đi với em, cưng à, em sẽ để anh vào miễn phí.”

Anh liếc nhìn nơi xuất phát của cái lưới. Jezebel không hề giống như Tantalus. Các cô gái trẻ được thuê ở đây không được biết đến bởi sự giáo dục hoặc cách nói chuyện, hay thậm chí là sắc đẹp. Họ được biết đến bởi sự rẻ mạt và sẵn lòng. “Tên cưng là gì?” anh nói, làn đầu tiên nhận ra rằng lời nói của mình đang dúi vào nhau.

“Lizzy, trừ phi anh muốn gọi em là gì khác. Eleanor chẳng hạn?”

Bàn tay Keating bóp lấy cổ cô ta trước cả khi anh nhận ra việc đó. Đứng phắt dậy, anh giữ cô ta thật gần, đầu ngón chân cô ta chỉ vừa chạm vào sàn nhà bẩn thỉu. “Cái gì thế?” anh lẩm bẩm.

Cô ta bấu vào ngón tay anh. “Không có gì, thưa ngài... tôi không... nói gì cả,” Lizzy thều thào.

Anh buông vòng kim kẹp của mình ra và xô cô ta vào lòng một tên đàn ông đang ngạc nhiên ngồi ở

đằng sau cô ta. “Tôi nghĩ là không.” Nhớ ra lời nhắn ở phút cuối cùng, anh cầm nó lên và nhét vào túi áo trước khi sải bước ra khỏi câu lạc bộ. Những tay côn đồ đã bắt đầu âm ỉ.

Dù say sưa đến đâu, anh vẫn nhận ra rằng mình đã may mắn. Thay vì một gái điếm tìm khách, anh cũng có thể dễ dàng đụng đầu với một trong những người bạn của Ngài Balthrow quá cố. Như Greaves đã cảnh cáo anh, hiển nhiên đã quá muộn, Luân Đôn không phải là Shropshire. Cố gắng ra đường mà không loạng choạng, anh vẫy một cỗ xe và đọc địa chỉ Baswich House cho tay đánh xe.

Khi đã yên vị trong cỗ xe xóc và kêu kéo kẹt, anh rút lá thư trong túi và mở ra. Anh phải chớp mắt vài lần để nhìn cho rõ trước khi phát hiện ra rằng, bên trong xe ngựa quá tối để có thể đọc được. Cuối cùng anh áp tờ giấy vào cửa sổ. Với ánh đèn phập phủ bên ngoài, anh từ từ vừa đọc vừa đoán những nét chữ điệu đà, gọn đẹp.

“Anh Blackwood,” anh lẩm bẩm với chính mình, “Tôi đã cân nhắc lại lời mời của anh, bạn tôi, Sophia White và tôi sẽ vui mừng được đi dạo cùng anh vào thứ Tư. Làm ơn gặp chúng tôi ở câu lạc bộ Tantalus vào lúc hai giờ, hoặc nếu anh không thể, hãy nhắn lại với tôi. Trân trọng, Camile Pryce.”

Anh nhìn thấy những từ cuối cùng trên tờ giấy da bê dày hồi lâu. “Trân trọng.” Anh chạm ngón tay vào chúng. Chúng không bị xóa đi. Đã bao lâu rồi mới có người gửi cho anh lời đề từ xã giao ấy? Bảy năm? Tám năm?

Ôi, Chúa tôi. Keating dấm vào đùi mình, không quá nhẹ nhàng. Việc tiếp theo anh có thể làm là chảy nước mắt. Uống nhiều như thế này đúng là ngu ngốc, đặc biệt là ở đây. Đặc biệt khi anh có một nhiệm vụ cần hoàn thành. Anh cần mười nghìn bảng đó. Không phải vì bản thân. Mà là vì hành động ngu ngốc anh đã gây ra. Vì những gì anh đã gây ra cho Eleanor Balthrow và vì những gì đã khiến cho cô ấy phải trốn khỏi Luân Đôn. Khỏi anh, khỏi tất cả mọi người.

May mắn thay, cỗ xe trông chừng dừng lại trước khi anh bắt đầu khóc lóc, anh loạng choạng bước xuống lối đi dẫn vào Baswich House. Anh quăng một đồng tiền vàng mệnh giá gì đó cho tên đánh xe. Bất kể là mệnh giá gì, nó cũng khiến gã nghiêng mũ chào khi đánh xe chạy đi trên phố.

Hooper, người quản gia của Adam kéo cánh cửa ra trước khi anh đâm sầm vào nó. Đổi lại, anh suýt nữa thì ngã úp mặt xuống sàn đại sảnh. Túm lấy một chiếc ghế nhỏ cạnh tường, anh lại đứng thẳng dậy.

“Tôi có phải gọi Pidgeon không, Ngài Blackwood?” người quản gia hỏi, khuôn mặt vẫn như đang đeo một chiếc mặt nạ đúng mực nghiêm trang.

“Không, ta tự lo cho mình được.” Lên được nửa cầu thang, anh dừng lại. “Greaves có ở đây không?”

“Đức ngài vừa trở về vài phút trước.”

“Cậu ấy đi bao lâu?”

“Đức ngài ở nhà gần như cả buổi tối, thưa ngài.”

“Lá thư gửi cho ta đến lúc nào?”

“Ngay trước hoàng hôn, thưa ngài.”

Vậy là Adam quyết định đợi hơn sáu tiếng đồng hồ, cho đến khi anh chứng minh rằng mình định uống rượu ở ngoài suốt đêm, trước khi đưa nó cho anh. Rõ ràng anh có một vú em, một vú em bất thường như Adam Baswich. Xét đến việc đó là một tin tốt, anh sẵn sàng bỏ qua sự can thiệp của bạn mình. Lần này. Bởi vì nói chung anh tin rằng mình nên bị bỏ mặc dầm mình trong cái hố anh đã tự đào cho mình. Không cần người khác phải bận tâm đến anh.

Anh không nhớ là mình đã tìm đường lên được phòng riêng Adam dành như anh như thế nào. Anh

cũng không nhớ đã lột quần áo và ngã xuống giường như thế nào. Thực ra, ý nghĩ tỉnh táo kế tiếp là anh sẽ đâm vào mũi tên hầu phòng nếu Pidgeon không thôi đập vào vai nah. “Biến đi,” anh lẩm bẩm, “Hoặc là cậu sẽ bị sa thải.”

“Mình không làm việc cho cậu.”

Keating buộc mình mở một mắt ra. “Dù sao cũng biến đi.”

Công tước của Greaves cầm một bình nước lên và hất vào anh.

Lầm bầm chửi thề, Keating đứng bật dậy. Cú sốc và cơn đau đầu tấn công anh cùng một lúc. Gầm lên một tiếng, anh quăng mình vào công tước.

Greaves bước sang một bên, thế là Keating đổ rầm xuống sàn nhà. Trước khi anh có thể loạng choạng đứng lên, Adam đặt một chân đi giày lên lưng

anh. “Nằm xuống,” bạn anh thản nhiên nói.

“Mình đang nằm, đồ chết tiệt. Trên giường. Giờ thì mình đang nằm trên cái sàn nhà chết dẫm này.”

“Cậu biết không, mình không thể quyết định xem cậu thích đánh nhau, hay bị đánh.” Gót giày ấn vào lưng anh. “Lúc này trông cậu không được bảnh cho lắm.”

“Mình không phải là người tự hất nước vào mình.” Keating thốt ra một cái tên bóng bổ khác. “Bỏ chân ra khỏi mình đi, hoặc là cậu sẽ được trải nghiệm trực tiếp đấy.”

Sức nặng rời khỏi lưng anh. “Pidgeon đã cố gắng đánh thức cậu trước đó,” Greaves nói, lùi ra sau. “Mình ở đây vì bây giờ là quá trưa rồi và mình chắc rằng cậu có cuộc hẹn lúc hai giờ.”

Câu cãi lại tức tối Keating chuẩn bị thốt ra nghen

lại trong cổ anh. “Quá trưa bao lâu rồi?”

“Một giờ kém hai mươi. Mình đã sai người chuẩn bị đồ tắm cho cậu. Dùng nó đi. Trà, đường và bánh mỳ nướng ở đằng kia. Mình có cần mặc cả quần áo vào giúp cậu không?”

Ngồi thẳng dậy, Keating ngả người dựa vào thành giường. “Không.” Anh hít vào một hơi nặng nề. “Cám ơn cậu, Adam.”

“Ừ, được rồi. Mình không biết cậu định làm gì, nhưng mình chỉ muốn gây phiền phức thôi.” Bạn anh đi đến cửa. “Mình sẽ bảo Pidgeon đến vào lúc một giờ.”

Khi cánh cửa đóng lại, Keating cào tay vào mái tóc ướt nhẹp. Vài năm trước, đôi khi anh thức dậy trong tình trạng tệ hơn nhiều. Anh thậm chí không thể đếm được số lần tự nói với bản thân rằng anh cần phải thôi uống quá chén như thế đi. Trước đây anh

luôn cố gắng hoàn thành các nhiệm vụ của một địa chủ, bất chấp sở thích uống say đến quên lãng.

Tuy nhiên, lúc này anh cần phải giành được lòng tin của một cô gái, với cái giá phải trả là mười nghìn bảng. Vậy mà anh đã cảm thấy đầu mình sẵn sàng nện xuống cổ không thêm thương tiếc. Trong tất cả mọi việc mà anh sẵn sàng làm, tỏ ra quyến rũ không phải là một trong số đó. “Chết tiệt,” anh lẩm bẩm, đẩy người đứng lên và muộn màng nhận ra rằng mình đang trần như nhộng.

Anh nén lại tiếng cười rầu rĩ. Tình trạng này hẳn đã làm Adam giật mình. Phải tính điểm cho bạn anh, vì dù sao công tước cũng đã đánh thức được anh. Không buồn tìm áo choàng, anh đi qua hành lang ngắn dẫn đến phòng khách. Một cô hầu gái ở tầng trên ré lên và chạy ào xuống cầu thang, nhưng ngoài mái tóc xù như nhím và hàng râu quai nón lởm chởm, anh không thấy có gì đáng sợ đến thế. Tất nhiên, trừ phi cô ta bị ham muốn lẫn át khi nhìn thấy biểu tượng nam tính của anh.

Mặc dù anh bán tính bán nghi rằng chiếc bồn tắm gang đang chứa đầy nước lạnh, nhưng nó lại nóng và bốc hơi đầy dễ chịu. Sau mười lăm phút hết trà ngọt đến ngâm nước nóng, anh bắt đầu thấy bớt muốn giết người hơn một chút. Đó là lúc anh nhận ra rằng, Công tước của Greaves đã đọc thư riêng của mình.

“Thưa ngài?” giọng Pidgeon vang lên từ cánh cửa đang kéo kẹt mở ra. “Đức ngài nói ngài cần trang phục phù hợp để đi dạo. Ngài muốn mặc chiếc quần màu đen, hay quần ống túm da hoẵng?”

“Da hoẵng, cái mới hiệu Hoby. Và áo khoác đen. Như thế mới giống một quý ông, đúng không?”

Anh gần như có thể nghe thấy tên hầu phòng chớp mắt. “Vâng, thưa ngài. Tôi cho là thế.”

“Nhanh lên, làm ơn. Ta không muốn bị muộn.”

Cánh cửa đóng lại, cùng một tiếng ạch làm anh nhả nhó. Vậy anh có thể ăn mặc như một quý ông; nhưng câu hỏi là liệu anh có thể cư xử như một quý ông hay không. Và câu trả lời là anh có thể, và sẽ cư xử như vậy, vì anh buộc phải làm thế. Nhét thêm một miếng bánh mỳ nướng vào miệng, Keating đứng lên và bước ra khỏi bồn tắm. Anh lau khô người rồi mặc đồ vào ngay khi Pidgeon xuất hiện trở lại cùng quần áo anh cần.

Anh cho rằng mình nợ Adam thêm vài lời cảm ơn, nhưng làm thế có nghĩa anh sẽ phải thừa nhận thành lời rằng mình cần sự giúp đỡ của công tước. Thay vì thế, anh đến chuồng ngựa đúng lúc người giữ ngựa đang đóng yên cương cho Amble và cười ngựa đến câu lạc bộ Tantalus một cách thận trọng, gần như chẳng vội vàng gì.

Ngay khi bắt đầu nghĩ đến chuyện mình không hề có ý tưởng nào về việc người ta sẽ gặp gỡ xã giao với nhân viên... của bất kỳ cái gì đó ở đâu, anh thoáng thấy hình dáng của Quý cô Camille bên lề lối đi dành cho xe ngựa, một cô gái tóc đỏ, xinh xắn đứng bên cạnh cô. Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng phớt lờ cảm giác rân rân bắn lên xương sống và lan ra đến tận đầu ngón tay, chỉ với suy nghĩ rằng cô đã bất chấp óc phán đoán đúng đắn của chính mình để bị nhìn thấy đi cùng anh. Anh nhanh chóng xuống ngựa và gửi Amble cho một cậu bé giữ ngựa của câu lạc bộ.

“Chúc một buổi chiều tốt lành,” anh nói, quyết định rằng cúi chào là không thích hợp và sẽ khiến đầu anh nổ tung.

“Anh Blackwood.” Camille gật đầu với anh. “Đây là bạn thân của tôi, cô White Sophia, anh Blackwood.”

“Xin gọi tôi là Keating,” anh nói, cầm tay cô gái kia. “Các quý cô đây đã có điểm đến nào trong đầu

chưa?”

“Công viên Green,” Camille trả lời, ngay sau câu hỏi của anh.

Theo truyền thống thì những người muốn được nhìn thấy sẽ đi dạo trong Hyde Park, đặc biệt vào buổi chiều. Thú vị đây. “Thế thì công viên Green,” anh nói to, đưa tay ra cho cả hai cô gái. “Tôi sẽ mua kem, nếu các cô thích.”

“Ồ, cả thế kỷ rồi tôi mới ăn một cây kem chanh,” cô White nở một nụ cười và nói, nắm lấy tay áo anh.

Tuy nhiên, ở bên trái, Camille vẫn đứng nhìn cánh tay đưa ra của anh. “Có chuyện gì không ổn sao?” anh hỏi. “Có con sâu nào bám vào tôi à?”

“Không. Chỉ là tôi đồng ý đi dạo, không phải để làm việc gì đó khiến tình thế của mình tồi tệ hơn nữa.” Cô nhăn mũi. “Và anh bốc mùi như rượu.”

Keating nhìn cô. Cô nói rất đúng. Và anh thích cái nhãn mũi của cô. Nó... thật mới mẻ. “Tôi tắm rồi,” anh nói, cố gắng không tỏ ra tự ái. “Nhưng tôi hứa sẽ không gây ra chuyện tệ hại hơn cho cô.” Anh liếc nhìn cô gái bên kia. “Tôi e rằng cô sẽ phải bỏ tay tôi ra. Nếu không tôi không thể thắp từng cả hai, thế này giống như tôi đang tán tỉnh một trong hai người.”

Camille nở một nụ cười thật nhanh khiến anh suýt nữa không nhìn thấy và bắt đầu đi xuống phố. Anh đuổi theo cô, không đợi để xem cô White có đi theo không. Trong chốc lát, anh đã bắt kịp cô-dâu-hút của anh họ mình. Cô đội một chiếc mũ bê-rê to màu xanh nhạt, làm đôi mắt màu xanh da trời càng sẫm màu hơn.

“Điều gì đã làm cô đổi ý?” anh hỏi, đi chậm lại khi đã bước ngang hàng với cô.

“Sophia đề nghị đi với tôi. Và... gần đây tôi thấy

thiếu vắng bạn bè. Tôi quyết định rằng thật vô lý khi quay lưng lại với một người bạn tiềm năng, chỉ vì trông anh ta tiềm tàng tính cách đáng ngờ.”

“Tôi cảm thấy hãnh diện, tôi nghĩ thế.”

Một nụ cười thật nhanh nữa xuất hiện. “Tuy nhiên, tôi có một yêu cầu.”

“Tôi sẽ đứng cách cô ít nhất sáu mét?” Keating gợi ý, cố gắng không biểu hiện cảm xúc gì. Vì Chúa, anh đã nghe bài thơ, lời phê bình của một cô nàng khó có thể làm anh tổn thương.

“Thành thật,” cô nói.

“Xin lỗi cô nói gì cơ?”

“Thành thật. Tôi ở đây vì anh nói với tôi chính xác anh là ai. Đừng bao giờ nói dối tôi, anh Blackwood, hoặc tôi sẽ quyết định rằng chúng ta thực

sự không có điểm gì chung.”

Anh gật đầu, cảm giác đen tối và nặng nề nào đó vỡ òa trong lồng ngực. Cho dù cảm giác đó là gì, anh cũng sẽ nghĩ đến nó sau. “Tôi đồng ý. Miễn là cô dành cho tôi ân huệ đó.”

“Vậy là chúng ta có một thỏa thuận.”

Keating liếc nhìn công viên đang dần dần hiện ra trước mắt họ. “Vậy chúng ta bắt tay chứ?”

Cô gái tóc đỏ buột ra âm thanh rất giống một tiếng khịt mũi đằng sau họ. Cứ để cô ấy cười; nhờ Sophia White mà ngày hôm nay Camille đã cùng anh đi dạo. Anh cảm thấy phần nào cảm kích cô ấy vào lúc này.

Camille đưa bàn tay phải ra. Chống lại thôi thúc bất chợt kỳ là muốn lau tay vào đùi mình trước, Keating nắm lấy những ngón tay ấm áp của cô. Miễn

là cô không bao giờ hỏi lý do chính xác khiến anh quay lại Luân Đôn là gì, mọi chuyện sẽ diễn ra thuận buồm xuôi gió. Tất nhiên anh đã không giữ lời hứa trước đây, nhưng vào giây phút này, anh hy vọng mình sẽ không có lý do gì để làm như thế với Camille Pryce.

Chương 5

Vì Sophia dường như có ý nghĩ rất sai lầm rằng mình là người đi kèm với hai người bạn, Camille cứ phải kéo bạn mình lên phía bên kia của Keating. Họ là ba... người bạn, tản bộ ở công viên Green, và trong hoàn cảnh của mình, nàng mong mỗi đến tuyệt vọng rằng không người nào khác chú ý đến họ.

Nàng hít vào một hơi thật sâu. Cho dù mới chỉ hơn một năm kể từ khi Camille dạo chơi trong những công viên của Mayfair với rất nhiều nhóm bạn khác nhau, nàng có cảm giác thời gian còn dài hơn thế. Những âm thanh của Luân Đôn nhỏ dần theo khoảng cách xa dần, và được thay thế bởi tiếng chim hót cùng tiếng gió thổi qua những tán lá. Thanh bình. Chầm

chậm, những múi cơ trên vai nàng thả lỏng và nàng ngược mắt lên nhìn ngắm khung cảnh xung quanh họ.

Bên cạnh nàng, một Sophia sôi nổi hơn rất nhiều đang tán gẫu với anh Blackwood về những cái mũ, về tất cả mọi thứ. Trong những khoảng khắc như thế này, ít nhất nàng có thể cảm thấy... yên bình. Những ngón tay của nàng khẽ quệt vào chiếc áo khoác đen của Keating và nàng lắc mình ra khỏi hơi ấm bất chợt đang rộn lên giữa họ. Nếu có người từng nói với nàng rằng ngày nào đó, nàng sẽ thấy cảm kích trước một tên giết người đã thú tội, nàng sẽ không tin điều đó. Nhưng lúc này đây, đứng giữa công viên Green với những tia nắng lọt qua tán cây, tạo thành các mảng sáng trên chiếc váy đi dạo màu xanh dịu mát, nàng *thực sự* cảm thấy biết ơn.

“Cô không đi dạo bao lâu rồi?”, Keating lặng lẽ hỏi.

Camille đỏ mặt. Nàng đã không biết rằng mình lại dễ đoán đến thế. “Một năm. Nhưng điều đó cũng chẳng thành vấn đề. Hôm nay đơn giản là một ngày rất đẹp.”

“Đúng thế.”

Nàng gửi cho anh ta một cái nhìn sắc lẹm, nhưng ánh mắt anh ta vẫn ở chỗ hai con sóc đang nhảy qua nhảy lại giữa các cành cây. Ôi, vì Chúa. Có phải nàng đang mong đợi một lời khen? Có phải nàng mong rằng anh ta đang nghĩ đến điều gì đó bất chính dành cho mình. Câu trả lời cho cả hai câu hỏi đó là một tiếng *không* chắc nịch, tất nhiên. “Anh có thường xuyên đi dạo không?”, nàng hỏi, cố gắng tỏ ra hòa nhã.

“Tôi trồng lúa mì và vô số cừu cùng gia súc,” anh ta thoải mái trả lời. “Tôi ở ngoài trời gần như cả ngày.”

“Anh đích thân chăm sóc chúng?”

“Tôi thích thế hơn.” Anh ta hắng giọng. “Chẳng phải vì tôi đã trở thành một thầy tu hay thứ gì tương tự như thế. Tôi cũng thuê người làm. Và có rất nhiều người làm việc ngoài trời với tôi, cộng thêm những người làm thuê vào mùa thu hoạch và thời gian sinh sản.”

“Không phải những gì tôi mong đợi ở người có hẳn một bài thơ về mình.”

Cơ ở cằm anh ta giật giật. “Tôi không viết bài thơ đó.”

“Cammy, bình tĩnh,” Sophia đột ngột nói ngay trước mặt anh ta.

Cùng lúc đó, Camille nghe thấy tiếng trò chuyện rì rầm của những cô gái đang đến gần họ. Trước khi nàng có thể tiến về hướng ngược lại, năm cô gái trẻ đã xuất hiện ở gần hàng rào cây. “Cảnh báo sớm thì

tốt hơn,” nàng lẩm bẩm với Sophia.

“Trước đó mình không nghe thấy họ,” bạn nàng thì thầm trả lời. “Cứ đi đi.”

“Tôi bỏ lỡ điều gì à?”, Keating cau mày xen vào.

“Không. Họ chỉ... nói những điều tôi không muốn nghe. Dù sao tôi cũng nên quay lại.”

“À.” Trước vẻ ngạc nhiên của nàng, Keating nắm lấy cánh tay nàng và tiếp đó là tay Sophia. “Xem này.”

Không thể giằng khỏi bàn tay siết chặt của anh ta, nàng dường như bị mắc bẫy. Camille *cảm thấy* mình bị mắc bẫy, bị kéo vào cơn ác mộng tồi tệ nhất. Chúa tể, nàng thậm chí còn nhận ra hai người trong số họ. Một đã từng là bạn thân của nàng, cho đến khi... cho đến khi nàng đảo lộn cuộc đời mình.

“Dừng lại,” nàng rít lên, cố đặt uy lực vào từ đó

hết sức có thể.

Họ vẫn đi tiếp.

Khi cách xa năm cô gái trẻ khoảng bốn mét, Blackwood thả nòng ra. Sau đó, ngay khi khuôn mặt xinh xắn của Amelia Danning với những lọn tóc xoăn to ôm quanh mặt bắt đầu thốt ra những âm tiết tên nòng, người đi cùng nòng lao về phía trước.

“Chào các quý cô,” anh ta thốt lên và túm lấy vai Amellia, kéo cô ấy về phía trước rồi đặt một nụ hôn trọn vẹn lên môi cô ấy. Anh ta thả Amelia ra nhanh đến mức khiến cô ấy loạng choạng rồi lập lại hành động đó với Olivia Harden. Hét toáng lên, các cô gái bỏ chạy như một đàn gà con khiếp sợ. Trong phút chốc, họ chỉ còn lại một mình, ngoại trừ những người đang thả bộ ở mép rừng, mắt nhìn chằm chằm vào Keating và thì thầm với nhau. Nàng chắc chắn mình có thể nghe thấy đoạn điệp khúc “Mới chỉ hai mươi mốt tuổi/Ba năm ở thành phố/ Anh ta đã thâm rụi/

Tất cả nển và các mối quan hệ/ Bạn bè và gia đình ruồng rẫy.”

“Anh làm cái việc quái quỷ đó vì cái gì?”, nàng hỏi, nhìn anh ta chăm chăm.

“Tôi cá một nghìn bảng là ở đây không còn ai bàn tán về cô nữa, Camille Pryce”, anh ta nói, kèm theo một nụ cười vui vẻ không hề chạm đến đôi mắt màu nâu nhạt.

“Nhưng... Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra khi các ông bố giận dữ săn đuổi anh?”

“Tôi nghĩ họ không dám đâu.” Anh ta ra hiệu cho nàng tiếp tục bước trên lối đi cùng mình. “Chúng ta đi chứ?”

Ừm, anh ta là một kẻ phóng đảng trứ danh và anh ta chắc chắn giống với một người như thế. Nhưng anh ta không xúc phạm những người bạn cũ của nàng

bởi những thiếu sót trong tính cách của mình. Anh ta làm thế để bảo vệ nàng.

Với tất cả náo loạn mà hành động của mình gây ra, nàng cảm thấy mình là vết nhơ lớn nhất trong khu vực Mayfair này. Nhận ra rằng nàng đã gặp một người có tiếng tăm và địa vị còn bị hủy hoại hơn mình đúng là một cảm giác kỳ lạ. Và ý nghĩ anh ta có thể mang đến cho nàng đôi chút thanh thoi trước những cái nhìn chăm chăm và tiếng cười chế nhạo còn lạ lùng hơn nữa. Phải, người khác vẫn sẽ tỏ ra khinh miệt, nhưng họ sẽ không khinh miệt nàng.

Sophia khịt mũi và Camille nhận ra rằng bạn nàng đang cười. “Chuyện gì đáng cười thế?”

“Mình không biết những cô gái đó,” cô con hoang của Công tước Hennesy đáp, cười khúc khích, “Nhưng mình nghĩ rằng không ai trong số họ từng bị bất ngờ và xúc phạm như thế trong suốt cuộc đời.”

“Tôi hy vọng là không”, Keating xen vào. “Tôi ghét phải nghĩ rằng tất cả những nỗ lực đó là vô ích.”

“Nỗ lực gì? Anh chỉ phải mím môi và về bước về phía họ.”

“Tôi phải gồng mình vì sự tiếp xúc đó. Các trinh nữ và tôi thường lẫn tránh nhau. Kiểu như thiên đường với địa ngục và những ngọn lửa trừng phạt.”

“Thế còn việc chỉ đi dạo với hai cô gái trẻ ngây thơ thì sao?”, Camille hỏi, không thể ngăn mình cười toe toét.

“Với sự tiếp xúc giới hạn về thể chất, chúng ta sẽ an toàn thôi.” Anh ta với tay giạt vành mũ bê-rê của nàng. “Nói với tôi là việc đó không buồn cười đi.”

Điều buồn cười nhất là nhận ra rằng người đàn ông này chỉ vừa mới xuất hiện trong cuộc sống của nàng ngày hôm qua, và đã chứng minh là một đồng

minh hơn cả cha mẹ, chị em hay bất cứ “người bạn” nào của nàng trong một năm qua.

Nàng nghĩ rằng mình đã sử dụng đến mảnh vận may cuối cùng bằng việc tìm thấy đoạn quảng cáo tìm người làm của câu lạc bộ Tantalus vào đúng ngày nàng tiêu đến đồng xu cuối cùng trong ngôi nhà của người họ hàng cau có ở Chatham. Và rồi nàng tìm thấy những cô gái trẻ khác với quá khứ tai tiếng và khác thường khiến họ trở thành người đồng hành, đồng minh và bạn bè của nàng. Rồi bây giờ nàng tìm thấy Keating Blackwood.

“Tôi buồn cười một cách thận trọng”, nàng thừa nhận. “Nếu biết chắc chắn *lý do* vì sao anh có vẻ sẵn lòng gánh chịu những cú đánh dành cho tôi, tôi thậm chí sẽ bị thuyết phục bỏ trạng từ đó ra khỏi câu nói.”

Môi anh ta từ từ cong lên thành một nụ cười và lần này, mắt anh ta lấp lánh. “Vậy thì chúng ta sẽ có chuyện gì đó để thảo luận khi đánh xe đi chơi vào

chiều ngày mai, đúng không?”

~*~

Keating chống lại thôi thúc quệt đi mùi vị trinh nữ còn vương lại trên môi khi cưỡi ngựa quay lại Dinh thự Baswich House. Sáu năm trước, ông bố của các cô gái đó thực sự có thể săn đuổi anh bằng đuốc và súng trường. Tuy nhiên trở thành Blackwood đẫm máu đã mang lại cho anh một kiểu bảo vệ mình chưa bao giờ mong đợi. Và rõ ràng, người ta đoán chừng anh sẽ cư xử bậy bạ ở một mức độ nào đó.

Ít nhất những cô nàng đó sẽ không khoa môi múa mép về Camille Pryce tối nay. Tất nhiên, có lẽ Fenton thích họ làm như thế hơn; không nghi ngờ gì, bất kỳ động cơ nào khác thúc đẩy cô quay lại với bệ thờ sẽ làm hầu tước hài lòng. Keating cau có. Ý nghĩ đó lẽ ra nên xuất hiện trong đầu trước khi anh quyết định cố gắng trở thành một anh hùng. Hay một anh hùng theo khái niệm của anh, dù sao đi nữa.

Hooper thông báo với anh rằng Greaves đang tham dự cuộc họp ở Nghị viện, vì thế anh tìm đường lên thư viện phong phú của bạn mình để trả lời thư của Frederick, người quản lý điền trang. Đây là lần đầu tiên trong sáu năm, Frederick thực sự có nhiệm vụ để làm, nhưng anh bạn già này cũng đã quản lý Havard's Glen mười ba năm trước đó, khi anh không màng đưa ra bất kỳ chỉ thị nào.

Bình rượu đặt bên dưới cửa sổ trung tâm của thư viện lấp lánh dưới ánh mặt trời chiều muộn, nhưng anh quay lưng lại với thứ chết tiệt đó và đi tìm một cuốn sách. Ngày hôm nay, anh suýt nữa đã đánh mất cơ hội thứ hai cuối cùng vì rượu. Và rõ ràng người anh bốc mùi rượu.

Thả mình xuống ghế, Keating đưa cánh tay lên và ngửi ống tay áo. Anh chỉ có thể ngửi thấy mùi hương chanh thoang thoảng từ cô gái tóc đỏ, Sophia White đã bám vào cánh tay anh. Anh mở áo khoác và

hít vào lần nữa, nhưng có lẽ anh đã ngấm quá nhiều whiskey để có thể ngửi thấy bất cứ mùi gì.

“Cậu đang làm gì thế?”

Công tước Greaves thả người xuống chiếc ghế bên cạnh, với tay giật cuốn sách trên tay Keating. “*Kiên hãnh và Định kiến?*” Bọn anh nhướn mày. “Cậu bắt đầu đọc tiểu thuyết lãng mạn từ khi nào thế?”

“Năm phút trước.” Keating giật lại cuốn truyện và đóng sập nó lại. Cho dù công cuộc tìm hiểu Camille Pryce đưa anh đến đâu, anh cũng không định chia sẻ bất cứ điều gì với Adam Baswich. “Tối nay cậu định làm gì?”

“Mình được Quý ông và Quý bà Clarkson mời tham dự tiệc tối. Lẽ ra mình đã gợi ý cậu đi cùng, nhưng xét đến việc cậu đã tấn công con gái họ chiều nay, tốt hơn là cậu nên tránh xa.”

“À, cô nào thế?”

“Cô gái có mái tóc xoắn màu đen.”

“Tuyệt thật.”

Im lặng. Cùng lúc đó, anh thực sự có thể nghe thấy đầu óc sắc như dao cạo của công tước cân nhắc, đánh giá và tính toán. “Rất tốt,” cuối cùng Greaves nói. “Đừng nói với mình cậu đang định làm cái quái gì. Đừng nói với mình vì sao buổi sáng cậu nói sẽ làm lại từ đầu rồi lại trở thành tên cưỡng hôn vào buổi chiều. Đổi lại, mình sẽ không bảo cậu thôi cư xử như một con lừa trước khi toàn bộ Thượng nghị viện bàn tán và sỉ nhục cậu.”

Đứng lên, Keating kẹp cuốn sách vừa mượn dưới cánh tay. “Công bằng thôi. Thực ra, để cảm ơn sự công bằng của cậu, *mình* sẽ kiểm chế không nhắc đến quá khứ... khá màu sắc của cậu.”

“Tốt.”

“Thật đáng kinh ngạc về mức độ đe dọa cậu có thể đặt vào một từ duy nhất, anh bạn ạ,” Keating nhẹ nhàng đáp lại. Nếu không phải anh đã vượt qua ngưỡng bất cần, có lẽ anh đã thấy nó thật khó chịu. “Còn trong tối nay, mình nghĩ sẽ ra ngoài dùng bữa tối sớm ở câu lạc bộ Tantalus và sau đó nghỉ ngơi trọn buổi tối.”

“Cậu... Ồ.” Greaves hắng giọng. “Vậy thì cậu hãy gợi ý xem mình nên trả lời thế nào với yêu cầu đặt cái đầu cậu trên đĩa của Clarkson?”

“Nói với ông ta là đã có một hàng dài người xếp hàng làm việc đó và có lẽ mình đã chết trước khi đến lượt ông ta rồi.”

“Nghe có vẻ ổn. Nhân tiện, mình sẽ dành cả ngày mai ở Tattersall. Có muốn tham gia với mình không?”

“Mình có hẹn rồi.” Anh cũng chẳng có tiền để mua bất kỳ con ngựa nào. Anh tiến về dãy phòng mượn để thay đồ cho bữa tối.

“Cậu biết rằng nếu có chuyện gì xảy ra, cậu có thể bàn bạc với mình mà, Keating.”

Anh khựng lại, nhưng không quay người. “Không có chuyện gì xảy ra đâu, Adam. Nhưng cảm ơn. Và mình sẽ cố gắng biến khỏi Luân Đôn trước khi đám đông bắt đầu gõ cửa nhà cậu để đòi hành hình mình.”

Cuốn truyện Camille chọn hấp dẫn anh cho đến tận khi trời tối. Tên Darcy đó có vẻ hơi cứng nhắc, nhưng hẳn ta chắc chắn đã đúng khi để mắt đến cô Bennet. Cuối cùng, anh đuổi người và triệu Pidgeon đến rồi tìm thứ gì đó để mặc cho bữa tối. Ở Shropshire, anh phớt lờ những lời mời, nếu có, cho đến khi những cư dân vùng khác thôi không gửi chúng. Kết quả là anh chẳng có mấy nhu cầu với những quần áo phù hợp cho bữa tối và đã bắt đầu

cảm thấy thiếu thốn nó. Cho dù nó làm anh và cái ví đau đớn, anh sẽ phải mua thêm một ít quần áo.

Khi anh thắt cà vạt xong, người quản gia gõ vào cánh cửa phòng ngủ hé mở. “Ngài Blackwood, có người đến thăm.”

Keating nhú mào. “Đàn ông hay phụ nữ?”

“Đàn ông.”

Điều đó không thể là việc tốt. “Anh ta có vũ khí không?”

Người quản gia chớp mắt. “Không, thưa ngài. Đó là Hầu tước của Fenton.”

Hít một hơi thở sâu, Keating mặc nốt quần áo. “Ta sẽ xuống ngay.”

“Rất tốt, thưa ngài.”

Cuối cùng, anh nhét con dao găm mỏng luôn mang theo mình vào chiếc ủng Hessian bên phải. Sau đó, lưỡng lự liếc qua chai whiskey đặt trên bàn trang điểm thật nhanh, anh đi xuống cầu thang. Hooper ra hiệu cho anh đến phòng tiếp khách buổi sáng, sau đó biến mất trong ngôi nhà rộng thênh thang. Adam có vài người làm rất kín đáo.

Keating đẩy cánh cửa phòng buổi sáng mở ra.
“Chào anh họ.”

Fenton cũng đang mặc trang phục ra ngoài vào buổi tối, mặc dù họ không thể cùng đến một câu lạc bộ. Xét cho cùng, hầu tước đã bị cấm đến câu lạc bộ Tantalus. Đang nghiên cứu chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi, anh họ anh quay lại. “Cậu nghĩ mình đang làm cái quái gì thế hả?”

“Đi ăn tối.”

“Đã quá muộn để chơi trò ngây thơ rồi, Keating. Cậu ở đây để thuyết phục Camille Pryce quay lại với ta. Chứ không phải là làm mọi chuyện tồi tệ hơn.”

“Tôi biết vì sao mình ở đây. Và tôi nói với anh hãy để những việc cụ thể cho tôi xử lý.” Anh cau mày. “Anh đã nghe thấy điều gì?”

“Rằng cậu đã khùng bố công viên Green, hôn mọi cô gái trẻ ngây thơ xuất hiện trước mặt mình!”

Chà, chuyện đó giống việc anh làm sáu năm trước. “Nhân tiện, tôi đang đi dạo với ai?”

“Ta cóc quan tâm cậu đang đi với ai. Có nhiều người biết về mối quan hệ của chúng ta đủ để ta không cho phép cậu lẫn lộn trong bùn và kéo ta xuống cùng.”

“Thú vị đấy. Xin thông báo với anh rằng, tôi đang

đi dạo với hôn thê của anh. Chúng tôi chạm mặt những người bạn cũ của cô ấy và tôi chỉ ngăn họ bàn tán thêm bất cứ điều gì.” Đó. Dù sao đi nữa, nghe như vậy là việc anh định làm. Và không có gì trên thiên đường hay địa ngục này có thể thuyết phục anh thừa nhận rằng, tất cả những gì anh nghĩ đến là cái nhìn lo lắng, đau đớn trong đôi mắt xanh xinh đẹp của Camille Pryce.

Fenton bước một bước về phía anh. “Cậu lôi được cô ta ra khỏi cái câu lạc bộ chết giấm đó?”

“Đúng thế.”

“Lẽ ra cậu nên thông báo cho ta. Ta có thể gặp mấy người ở đó một cách vô tình, trước khi cậu biến thành mối đe dọa công cộng.”

“Tôi đã là mối đe dọa công cộng rồi và muốn nói với anh rằng hãy phớt lờ chuyện này cho tôi. Giờ thì đi đi trước khi có người thấy anh ở đây và *anh* sẽ phá

hoại tiếng tăm *của tôi*.”

Giữ sạch vẻ tức giận trên mặt, Stephen gật đầu. “Rất tốt. Nhưng hãy hứa là cậu sẽ thôi làm như thế. Ta yêu cầu sự kín đáo.”

“Tôi sẽ rất kín đáo về anh và Camille. Nếu anh nghĩ đến việc chỉ đạo tôi cách sống cuộc đời còn lại của mình như thế nào, thì cứ để dành hơi sức đi.”

Người anh họ lườm anh. “Nếu cậu muốn lấy phần thưởng, ta mong đợi cậu làm như ta yêu cầu. Camille Pryce đã gây cho ta vô số điều tiếng xấu hổ. Ta nghĩ rằng cậu đã làm tốt việc ngăn chặn những lời xì xào ngay từ đầu, nhưng cậu ở đây là để dạy cho cô ta một bài học về những nguy hiểm của việc coi thường phép tắc.”

“Tôi biết vì sao mình ở đây.” Keating quát lên. “Tôi chỉ không biết tại sao anh vẫn còn ở đây. Biến đi.”

Cau có lần cuối, Fenton hùng hổ lao ra sánh đọi, nơi Hooper đã tái xuất hiện một cách kỳ diệu vừa đúng lúc để mở cửa trước. “Đừng đùa cợt với ta, Keating. Ta sắp hết kiên nhẫn rồi.”

Keating lao qua người quản gia để đóng sầm cửa lại. “Đồ ngốc”, anh lẩm bẩm và sau đó phải đi lại ở hành lang năm phút để đọi anh họ mình đi xa khỏi Baswich House. Không có gì tệ hơn việc chấm dứt cuộc hội thoại một cách hài lòng rồi phải tiếp tục với nó chỉ vì tính toán thời gian sai lầm.

Cuối cùng anh cũng ra ngoài để tìm Amble rồi cưỡi ngựa đến câu lạc bộ Tantalus. Do anh chỉ được chấp nhận vì là khách của Greaves nên lẽ ra anh phải có công tước đi cùng, nhưng Greaves là thành viên của ít nhất nửa tá câu lạc bộ khác, cộng thêm hàng tá người có lý do muốn đặt lịch gặp cậu ấy. Keating không thể đạt được những gì anh cần trong một buổi sáng hay một buổi tối, hoặc thậm chí một tuần.

Camille không xếp chỗ ngồi cho các thành viên, mà là cô gái tóc đỏ sôi nổi. “Chúc buổi tối tốt lành, Sophia,” anh nói, mỉm cười khi dừng lại ở chiếc bục bên cạnh cửa phòng Demeter.

“Keating, tối nay anh đi một mình à?”

“Lúc này thôi. Cô không được phép ăn tối với tôi, phải không?”

Màu hồng ửng lên trên đôi má trắng trẻo của cô gái. “Chúa tôi, không được đâu.” Cô ấy nghiêng đầu nhìn anh. “Anh đến tìm phiền phức à?”

“Bất cứ khi nào có thể. Cô bạn nhút nhát của cô không ở đây nhỉ?”

“Cammy đang chia bài ving-et-un tối nay.”

Cô quả thật đang ngồi cùng bàn với những người đàn ông nhìn cô với vẻ khinh miệt sao? Điều đó thật

thú vị. “Tôi nghĩ cô ấy chỉ làm ở phòng Demeter.”

“Tất cả chúng tôi được đào tạo ở mọi vị trí. Sally bị ốm và Cammy nói rằng cô ấy nghĩ mình đủ khỏe để làm thay một buổi tối.”

Vì phải gồng mình cho một buổi tối bị nhìn tròng tròng và bị tránh né, một phần trong anh cảm thấy... nôn nao, rồi thả lỏng ra một chút ít. Anh thầm tính số tiền trong túi. Trên dưới chín bảng và anh có thể chịu được việc mất một nửa trong số đó. Nghĩ đến chuyện mình đã không chơi bài trong sáu năm thì đó là một rủi ro, nhưng rồi anh có thể mất năm bảng để đổi lại mười nghìn bảng nữa.

“Tôi nghĩ mình sẽ chơi bài một lúc,” anh nói, gạt đầu với Sophia.

“Thực đơn tối nay của chúng tôi có món gà gô quay rất ngon,” cô ấy trả lời, khoa tay chỉ căn phòng đông đúc.

Anh cười toe toét. “Tôi sẽ bỏ qua bữa tối, nhưng cảm ơn cô.” Nhìn ba cánh cửa dẫn ra khỏi phòng ăn tối, anh cau mày. “Tôi phải đi đường nào đây?”

“Phòng Persephone. Đừng nói với cô ấy là tôi bảo anh cô ấy đang làm việc nhé.”

“Môi tôi bị dán lại rồi.”

Phòng Persephone có vẻ là phòng đơn bạc lớn nhất và nếu anh cần thêm bằng chứng rằng câu lạc bộ Tantalus đang phát đạt, thì điều đó đang ở quanh anh. Những chiếc bàn đông đúc, mùi thơm của xì gà Mỹ đắt đỏ, tiếng lào xào của những lá bài và tiếng trò chuyện, các cô gái trẻ trung xinh đẹp ở khắp nơi, mang đồ uống, chia bài và giám sát các bàn chơi bài. Vài người đàn ông quyền lực nhất Luân Đôn trả tiền cho đặc quyền để các cô gái hư hỏng nhắc họ khi họ đang đánh cuộc quá đậm và cần rời khỏi đây.

Anh mất một phút để tìm ra Camille. Mái tóc vàng tro đã được chải lên thành một búi xoắn, vài lọn tóc còn vương ôm lấy gò má góc cạnh. Chiếc váy muslin kín đáo dành cho buổi chiều đã biến mất, được thay thế bởi một chiếc váy màu xanh lấp lánh ôm lấy những đường cong hấp dẫn. Chúa tôi. Hèn gì dù cô có tai tiếng, vẫn có bốn người đàn ông ngồi ở bàn, trong khi một tá khác đứng xung quanh, ra vẻ đang quan sát trò chơi.

Và chẳng nghi ngờ vì sao Fenton quyết tâm mang cô trở lại đến thế. Tên của Camille và hầu tước bị ràng buộc với nhau không thể cắt đứt được và những người đàn ông vây quanh cô sẽ dành cả ngày ở Nghị viện, những câu lạc bộ khác và những buổi dạ hội với Fenton. Anh ta sẽ không bao giờ có thể vượt qua được thực tế rằng, mình vẫn còn dính hôn với người phụ nữ đã bỏ chạy khỏi đám cưới của họ để làm việc ở câu lạc bộ của quý ông.

Việc đó cần đến lòng can đảm. Quý cô trẻ đã cùng anh đi dạo buổi chiều nay là người thận trọng và dễ

tổn thương, nhưng người anh đang nhìn thấy bây giờ thật tự tin và thậm chí còn... khiêu gợi. Đầu ngày hôm nay, anh đã nghĩ việc dụ dỗ cô quay lại trong vòng tay Fenton và xã hội thượng lưu là việc đơn giản. Tuy nhiên, Camille Pryce có nhiều góc cạnh khác với những gì anh mong đợi. Anh cần khám phá ra điều gì đã thúc đẩy cô, điều cô thực sự muốn là gì và cần phải làm gì để đưa cô quay lại với vị hôn phu của mình. Và anh cần trở thành người cô tin tưởng nếu anh có ý định đạt được bất kỳ điều gì trong số đó. Điều đó có nghĩa là anh cần phải thôi nhìn chằm chằm vào cô như một con mèo dán mắt vào một con chuột. Cho dù anh muốn bất thành lĩnh lao vào tấn công đến đâu.

Cô ngước mắt, khóe miệng nhếch lên khi ánh mắt họ gặp nhau. Anh mỉm cười lại với cô, gật đầu, xô đẩy bản năng sẵn mồi cho đến khi chúng bị khuất phục và trở lại hang ổ của mình. Xét cho cùng, rõ ràng cô đã quyết định rằng chuyện hôn hít vào sáng nay không quá kinh khủng. Nghĩ đến việc anh có thêm ít nhất hai gia đình đang nguyện rửa mình lúc này, anh mừng là việc đó đáng giá.

“Tôi nghĩ mình muốn chơi,” anh nói.

“Bàn này chỉ dành cho bốn người thôi, Blackwood,” Tử tước của Swanslee nói, liếc lên nhìn từ những lá bài. “Đi tìm bàn khác đi.”

“Tôi muốn chơi ở đây.”

Bên cạnh tử tước, Jones Atherling đứng dậy. “Thế chỗ tôi đi,” anh ta đề nghị, gom những đồng tiền của mình lại. “Dù sao tôi thích ở phòng không có anh hơn.”

“Cũng vậy.” Gã bụng bự này đúng là đang bơi trong nước hoa Pháp rẻ tiền và cái mùi đó bám theo gã như một đám mây khi gã bỏ đi. Tự hỏi Camille đã làm thế nào để thở được, Keating ngồi vào chiếc ghế bị bỏ trống. “Tối nay cô khỏe chứ, thưa quý cô?” anh hỏi, đặt tiền của mình lên bàn.

“Rất ổn, anh Blackwood.” Camille nhìn những người chơi. “Sẵn sàng chưa, các quý ông?”

“Chia đồng bài khi gió đó đi,” quý ông nặng nề và chắc nịch bên trái Keating gầm gừ. “Hy vọng rằng may mắn tồi tệ của Blackwood sẽ thay đổi may mắn của tôi.”

“May mắn của tôi có tồi tệ đâu,” Keating phản đối. “Tôi đưa ra những lựa chọn tồi tệ. Khác nhau lắm đây.”

“Điều đó không phải giống như cuộc tranh luận về các mức độ của cái chết sao?” gã thứ tư, ngồi ngay bên phải anh bình luận bằng giọng trầm trầm.

Keating nhanh chóng đánh giá lại quan điểm chung của mình về các thành viên của câu lạc bộ. Ít nhất, đầu óc của một trong số họ dường như có đôi chút buồn bực. “Anh là ai thế nhỉ?”

“Đúng rồi, anh đã đi xa một thời gian, phải không?” Người đàn ông khoát tay yêu cầu lá bài thứ ba. Nửa người bên trái của anh ta bị mái tóc nâu sẫm quá dài che mất một phần, ấn tượng rõ ràng nhất của Keating là anh ta khoảng hai mươi lăm tuổi và khá gầy.

“Anh là ai, người thay thế vị trí ăn chơi trụy lạc của tôi ư? Anh nên xuất hiện ở câu lạc bộ kém đứng đắn hơn.” Anh liếc nhìn cái ly bên cạnh khuỷu tay gã. “Và anh không nên uống brandy. Anh sẽ muốn thứ gì đó trôi vào cổ họng mình nhanh hơn. Whiskey. Hoặc vodka Nga.”

Cuối cùng người đàn ông đó đối mặt với anh. Một vết sẹo trắng mỏng bắt đầu từ nửa dưới má phải và sượt qua cằm chỉ làm con mắt phải trắng dã thêm phần ấn tượng, một sự cân bằng bất thường với con mắt trái màu xanh sẫm. “Tôi không nghĩ mình cần lời khuyên của anh, nhưng anh chí lý.” Anh ta đứng dậy, đẩy một đồng bảng về phía Camille. “Chúc buổi tối tốt lành.”

Không ai ngồi vào chỗ người đàn ông một mắt, vì thế Camille chia hai lá bài ngửa lên cho ba người ngồi trước mặt mình. Cô chia cho mình một lá bảy nhép và một lá K bích, cả hai đều ngửa mặt lên. “Các quý ông?”

“Người đó là ai thế?”, Keating hỏi, không thích bị con tò mò bắt mình phải hỏi.

“Anh ta không muốn giới thiệu tên, anh Blackwood.” Cô nhìn lên. “Anh có muốn một lá bài nữa không?”

Vậy là bây giờ cô đang vờ như họ không quen biết. Anh liếc xuống con chín và Q trước mặt mình. “Tôi đủ rồi.”

Trong chớp nhoáng, ánh mắt cô chỉ để lộ rằng cô có lẽ đã đọc được nhiều hơn những gì anh thực sự nói ra trong câu nói đó. Ít nhất anh hy vọng là như thế; xét đến việc anh vừa nhận ra rằng trong khi tiếng

tầm của mình có thể giúp cô, nó lại không giúp anh được chút nào, anh hơi bị xao nhãng. Nếu cô giả vờ không biết anh, anh chẳng thể mong đợi cô sẽ tin tưởng mình. Rõ ràng anh sẽ phải cố gắng cư xử. Vậy thì điều may mắn chết tiệt là anh đã ngừng uống rượu.

Chương 6

Camille chia bài trong một giờ, sau đó ra hiệu cho người phụ trách phòng rằng nàng muốn ra ngoài thả lỏng gân cốt. Và nàng không chút ngạc nhiên khi Keating Blackwood rời khỏi bàn ngay sau mình.

“Xin đừng làm thế”, nàng lẩm bẩm, cảm thấy tiếng bước chân của anh ta sau lưng khi tiến ra cửa dẫn đến phía sau của câu lạc bộ để tìm đôi chút riêng tư.

“Đừng làm cái gì?”, anh ta khẽ hỏi lại.

“Bám theo tôi. Mọi người sẽ nghĩ anh đang theo

đuổi tôi.”

“Tôi không hề.”

Âm thanh kỳ lạ dồn dập đáp lại trong ngực nàng không hề dễ chịu chút nào. “Thế thì tốt. Nhưng nó lại trong có vẻ như thế và việc đó chỉ khiến có thêm người bàn tán thôi. Tôi không muốn như thế.”

Từ những cái nhìn ghen tị mà vài người phụ nữ khác gửi cho nàng khi rời khỏi phòng, nàng đang trở thành một kẻ ngốc. Keating vô cùng đẹp trai, dí dỏm và bạo dạn. Và anh ta chơi bài cũng rất khá. Nếu không phải vì tai tiếng của anh ta, nàng chắc chắn mình sẽ không thể đưa ra bất kỳ lý do nào để phản đối sự hiện diện của anh ta.

Sau đó nàng giật mình nhận ra. Nàng đang đối xử với anh y như người khác làm với mình. Camille suýt nữa thì vấp vào ngưỡng cửa căn phòng phía sau và một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cánh phải của

nàng. “Bình tĩnh nào.”

“Cảm ơn.” Vì Chúa, nếu không phải vì tai tiếng của mình, có lẽ nàng sẽ có khá nhiều bạn. Có lẽ cả cha mẹ và ngôi nhà của mình nữa. “Tôi xin lỗi.”

Anh ta dừng lại ở cửa và đứng nhìn nàng. “Vì cái gì?”

“Bởi đã lẩn tránh anh chỉ vì tai tiếng của anh. Tôi đúng là đạo đức giả.”

Một nụ cười toe toét nở trên khuôn miệng gợi cảm của anh ta. “Không phải thế. Cô rất thông minh. Chúng ta không thể so sánh với nhau được.”

Liếc qua anh ta nhìn những người vẫn đang tò mò trong căn phòng đông đúc, nàng ra hiệu cho anh ta đi qua cánh cửa. “Có lẽ anh nên vào đây.”

Anh ta bước vào hành lang hẹp với một thoáng

ngập ngừng, gần như không nhận thấy điều gì đó, nàng đóng cánh cửa lại sau lưng. “Cái này hay thật. Các cô có thể đi lại khắp câu lạc bộ mà không bị mấy tên đàn ông bám theo.”

“Đây là ý tưởng của Quý bà Haybury,” nàng trả lời, “Nhưng đàn ông không bám theo tôi.”

“Tôi không biết vì sao lại thế. Cô rất đẹp.”

Má nàng ửng hồng. Nàng thậm chí chẳng thể nhớ lần cuối cùng mình được khen mà người nói không cố gắng cấu véo hay dụ dỗ nàng lên giường của anh ta là khi nào. “Họ nói chuyện với tôi trong câu lạc bộ,” nàng nói to, “Nhưng cùng lúc đó, dường như họ nghĩ rằng tôi đã hư hỏng không thể cứu vãn nổi và có thể mua được tôi chỉ bằng một xu, hoặc sự tồn tại của tôi bên cạnh sẽ truyền bệnh dịch cho họ.”

“Để tôi.” Anh ta kéo dài giọng, đưa tay kéo tay áo nàng, “Nói một cách chung chung, đàn ông là một lũ

ngớ ngẩn và ngu đần. Họ muốn những gì mình không thể có và sợ rằng thứ mình có được sẽ trở nên quá rẻ rúng để quý trọng.”

Nàng bắt đầu nhận ra rằng Keating Blackwood là một người đàn ông rất bất thường. Và điều đó làm nàng hiếu kỳ, nhiều hơn mức cho phép. “Và anh rơi vào chỗ nào trong danh mục này?”

“Tôi là người đã học được bài học của mình và nhìn thấy rất rõ những hành động đại dốt của người khác.”

“Phải thế không?”

“Tất nhiên.” Anh ta hơi nghiêng đầu, ánh mắt hạ xuống môi nàng. “Cô có nụ cười rất xinh. Cô nên dùng đến nó thường xuyên hơn. Những nụ cười có thể nguy hiểm chết người hơn cả súng, nếu được sử dụng đúng cách.”

Camille thậm chí còn không nhận ra mình đang cười. Bản năng đầu tiên của nàng là xóa sạch nó đi, cúi đầu xuống và bỏ chạy. Nhưng họ đang ở riêng trong hành lang; chỉ có Keating nhìn thấy nàng đã hành động như là nàng có thể thực sự hưởng thụ một phút hạnh phúc. Nàng cũng không thể không nhận thấy rằng, đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay, mình cười khi có sự hiện diện của anh ta.

Và nàng đang ở đây, một người đã bị hủy hoại, một kẻ hèn nhát. Và trong giây phút này, không ai nhìn nàng khinh bỉ. Với một người đàn ông rất đẹp trai đang đứng trước mặt. Người vì lý do nào đó không thể giải thích, dường như đứng về phía nàng trong cả những chuyện tào lao thế này.

Trái tim nàng đập dứt quãng, Camille đặt bàn tay lên ngực anh ta, rướn lên hôn anh ta. Môi họ chạm vào nhau, nàng cảm thấy vẻ ngạc nhiên của anh ta và sau một phút ngừng thở, anh ta dịch về phía trước rồi áp chặt môi vào môi nàng. Bàn tay anh ta ôm lấy hông nàng, kéo nàng lại gần. Hơi nóng bỏng cháy thuần

khuyết quết xuống xương sống nàng và nàng nhắm mắt lại trước cảm giác đó.

Những ngón tay ôm nàng duỗi ra rồi đẩy nàng khỏi anh ta. Camille lại mở mắt ra, để thấy mình đang nhìn vào đôi mắt màu đồng sáng lấp lánh. Keating hắng giọng, “Cái đó...”

“Tôi xin lỗi vì đã đặt anh vào nguy cơ bị lửa địa ngục thiêu rụi,” nàng xoay sở, cố gắng thu tóm suy nghĩ tản mát và cả hơi thở của mình. “Mặc dù tôi không biết có người nghĩ rằng tôi trong sạch vào thời điểm này.”

“Ồ, tất nhiên nó đã làm tôi cháy xém một chút.” Anh ta tiếp tục nhìn nàng chăm chú, mặc dù nàng không có chút manh mối nào về việc anh ta đang nghĩ gì. Ít nhất anh ta không cười nàng.

“Vậy thì, anh vẫn muốn đánh xe đưa tôi đi chơi vào ngày mai chứ, hay tôi nên quay lại với việc đọc

sách?”

“Hãy có mặt ở lối đi trước vào lúc một rưỡi.”

Camille buột ra hơi thở đang nén lại. Bất chấp chuyện vừa xảy ra, ít nhất nàng đã không phá hỏng tình bạn thú vị nhất mà mình từng có. Với một người đàn ông coi những hành động tai tiếng của nàng như một cú véo không đáng chú ý vào cái mũi của cả xã hội thượng lưu. Với một người đàn ông nàng đã hôn, dù anh ta có hôn nàng hay không.

“Được thôi. Tôi... cảm ơn.”

“Cô đang cảm ơn tôi vì cái quý quái gì thế?”, anh ta hỏi, nhướn một bên mày.

Nàng thở dài. “Vì đã không cười, tôi cho là thế. Vì không đứng đó ra vẻ bị sỉ nhục. Vì...”

Keating bước nhanh về phía trước và hôn mãnh

liệt lần nữa. Lưng nàng đập vào bức tường đối diện khi anh ta áp môi vào môi nàng, dỗ dành và nhấm nháp cho đến khi cả đầu óc và cơ thể nàng dường như tan chảy thành một vũng nước nóng bỏng. Lần này nàng không thể nói rằng anh ta bị buộc phải hôn trả mình mà chẳng có chút hứng thú nào.

“Đừng cảm ơn tôi vì đã trở nên ngốc nghếch và làm một việc chỉ khiến mọi thứ trở nên tồi tệ hơn cho cô, Camille,” anh ta lẩm bẩm sát miệng nàng. “Và đừng hôn tôi nữa. Cô quá hấp dẫn. Tôi đang gắng hết sức để cư xử cho tử tế và tôi không giỏi việc đó lắm đâu.”

Nói xong, anh ta biến mất vào trong câu lạc bộ, để lại nàng một mình trong hành lang. Nàng đứng đó hồi lâu, chạm ngón trỏ vào môi. Vậy đó là một nụ hôn. Nàng chưa bao giờ trải qua trước đây. Giờ nàng đã biết các cô gái khác có ý gì khi họ nói rằng muốn ngất xỉu chỉ vì sự tiếp xúc với một làn môi. Bởi vì đầu gối nàng vẫn còn run rẩy.

Khi đặt tay lên cửa để quay lại phòng Persephone, nàng nhận ra rằng mọi đàn ông ở đó có thể nghĩ nàng và Keating đã làm chính xác việc họ vừa làm. Hơi lạnh lan xuống đến tận đầu ngón tay và nàng khép mắt lại.

Tất nhiên tất cả họ đều nghĩ nàng đã làm chính xác như thế suốt những năm qua. Họ vẫn ngồi ở bàn của nàng, mỉm cười khi nàng đưa họ vào bàn vào bữa sáng và tặng nàng đồ trang sức để qua lại với họ. Camille lại mở mắt ra. Đối với Mayfair, nàng đã hôn đàn ông và tệ hơn, hôn hết người này đến người khác trong tháng này qua tháng khác.

Nàng lại chạm tay lên môi. Chuyện đó thì có làm sao, nếu nàng thực sự đã hôn một người đàn ông? Chắc chắn số người khinh bỉ nàng cũng chẳng tăng thêm. Có lẽ Keating không phải lựa chọn thông minh nhất để làm những việc điên rồ, nhưng nàng cũng đã bị nhìn thấy ở với anh ta ít nhất hai lần và nàng không nhận thấy có gì thay đổi. Anh ta có thể đang cố gắng cư xử cho đứng đắn, nhưng đột nhiên nàng

nhận ra, chủ yếu nhờ vào anh ta, nàng không cần phải làm như thế nữa.

“Chúa lòng lành,” nàng thì thầm và bật cười. Chúa chẳng liên quan gì đến việc này cả.

~*~

Trời bắt đầu mưa khi anh đi được nửa đường quay lại Dinh thự Baswich House. Keating kìm Amble đi chậm lại và ngửa mặt lên, đón những giọt mưa lạnh buốt trên làn da. Chẳng ích gì.

Cô nàng đã hôn anh. Cô nàng đáng ghét đó đã đặt bàn tay xinh xắn lên ngực anh, nhắm mắt lại và dùng miệng tấn công anh. Và việc đó đã làm anh run rẩy đến tận đầu ngón chân.

Đó là lỗi của anh; anh đã cố tình chứng tỏ mình là một người bạn của nàng, khi không có ai ngoài câu lạc bộ Tantalus làm thế. Và anh đã cố hết sức để tỏ ra

quyến rũ. Trong quá khứ, khi tỏ ra quyến rũ, anh gần như đều kết thúc với việc trần truồng trên giường của quý bà nào đó. Gần đây anh cũng chẳng thận trọng hơn là mấy, ngoài việc đảm bảo rằng người phụ nữ đó chưa kết hôn. Sự lựa chọn trong Shropshire vốn ít ỏi, đặc biệt khi tất cả phụ nữ đều biết quan hệ với anh là một ý tưởng tồi tệ đến đâu, nhưng anh không phải là một tên thầy tu chết giẫm.

Anh thối phù ra một hơi. Camille Pryce đã đính ước từ lúc sinh ra với chính anh họ anh. Anh đã học được bài học của mình; anh không chen vào giữa các cặp đôi đã kết hôn. Và khi nào Camille và Stephen còn chưa kết hôn, thì đó chính xác là nhiệm vụ mà anh được giao.

Tại sao anh lại có cuộc nói chuyện này với chính mình nhỉ? Vì Chúa, nàng là một cô gái trong trắng đang dốc sức để vờ như mình chưa bị hủy hoại và anh là hiện diện của lý do duy nhất xoay nàng quay lại với vòng của của xã hội thượng lưu. Không phải vòng tay *anh*. Anh thậm chí còn không hứng thú với nàng. Cho

dù nàng là ai, thì nàng hẳn nhiên không phải sở thích của anh.

Đây chính xác là lý do anh lẩn tránh các cô gái trong trắng. Với một cô gái không có kinh nghiệm, mọi nụ hôn đều có ý nghĩa đặc biệt, mọi lời thì thầm đều là một lời hứa. Ngay cả trước thảm họa với Eleanor và chồng cô ta, anh vẫn tránh xa các cô nàng mặc đồ trắng ở Almack^[1] và thích các quý bà có kinh nghiệm hơn. Tất nhiên việc đó đã không mang lại kết quả tốt đẹp cho anh. Nhưng anh cũng biết đủ để không nghĩ rằng tránh né các quý bà và chọn các cô gái trong trắng sẽ làm mọi việc tốt đẹp hơn.

[1. Nơi diễn ra các buổi tiệc dành cho các cô gái chưa chồng và các anh chàng độc thân đến tìm ý trung nhân của giới quý tộc Anh.]

Cho dù chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra, anh đã ghi chú trong đầu nơi Adam để rượu ở Baswich House. Rõ ràng anh không thể tỉnh táo được đến một ngày.

Phải, anh có lý do để uống rượu vào lúc này, nhưng say quá cần câu sẽ chẳng thay đổi được gì. Nó cũng không làm bất cứ việc gì trở nên dễ dàng hơn.

Thúc vào sườn Amble, anh cho nó chạy nước kiệu từng bước đến Hyde Park và Rotten Row. Tối nay, anh từ chối uống, nhưng chắc chắn anh có thể cưỡi ngựa. Mặc dù bây giờ còn khá sớm, đặc biệt theo tiêu chuẩn của Mayfair, công viên vẫn thường vắng hoe vào buổi đêm. Với những hạt mưa trút xuống cỏ và mặt đất rắn của đường cưỡi ngựa Rotten Row, anh có thể tin rằng mình là người duy nhất ở Luân Đôn.

Thực ra, như thế này phù hợp với anh. Anh phi nước đại qua nước và bùn trong khoảng một giờ, cho đến khi cả anh và Amble đều thở dốc và toát mồ hôi. Đến lúc quay lại Baswich House rồi giao con ngựa thiến màu xám cho tay giữ ngựa cau có, anh đã ướt sũng người.

“Hừm,” giọng nói trầm trầm của Adam vang lên

từ ban công nhìn ra mái hiên. “Không phải những gì mình chờ đợi.”

Keating giữ tóc và bắt đầu leo lên cầu thang. “Trời đang mưa. Thế cậu nghĩ những giọt mưa kính Chúa sẽ tránh rơi vào mình à?”

“Cậu đã lấm bùn quá đầu gối, lên đến nửa cái áo choàng mình cho cậu mượn. Và cậu đang nhỏ bùn lên thảm của mình.”

“Mình mệt rồi, Adam. Mình sẽ đấu khẩu với cậu vào ngày mai, nếu cậu thích.”

Công tước của Greaves tiếp tục nhìn anh, mặc dù Keating không biết mình có gì đáng nhìn. “Cậu muốn mình giả vờ không biết rằng Fenton đã đến thăm cậu lúc sớm?” Cuối cùng bạn anh hỏi.

Keating bước chậm lại trên đầu cầu thang. “Anh ta không muốn mình gây ra việc gì đó náo động có thể

làm ô uế tên tuổi tốt đẹp của mình,” anh đáp lại cùng một cái nhún vai. “Cậu không thể ngạc nhiên bởi việc ấy.”

“Anh ta có nói đến một thực tế là cậu đã đi dạo với hôn thê cũ của mình không?”

“Cậu đang tiếp tục tọc mạch cho đến khi làm mình kiệt sức đấy à?” Keating bước qua bạn và tiếp tục đi về phía khu phòng ở nhờ của mình.

“Rất có thể.”

“Bí mật mình đang giữ không phải là của mình.”

Công tước bám theo anh. “Cứ nói với mình đi, vì Chúa. Mình ghét cay ghét đắng việc không biết gì.”

Điều đó khiến Keating cười toe toét. “Không. Mình đang trở nên biết trọng danh dự. Và hãy tọc mạch ở chỗ khác đi.”

Khi đã lột bỏ quần áo và lau khô người hoàn toàn, anh thả mình xuống giường và nhắm mắt lại. Khi suy nghĩ về con đường của mình, anh thấy nó thực sự rất rõ ràng. Đưa Camille trở lại với Fenton. Chấm dứt việc hôn hít. Và thôi tưởng tượng vô lý rằng sự tiếp xúc giữa hai đôi môi có ý nghĩa nào đó. Rằng anh cảm thấy gì đó. Bởi vì anh chẳng cảm thấy gì cả. Anh không có khả năng cảm thấy.

~*~

Khi rẽ cổ xe ngựa cao bốn bánh vào lối đi uốn vòng của câu lạc bộ Tantalus, Keating thấy phần nào hy vọng rằng Camille sẽ không xuất hiện trong tầm nhìn. Tuy nhiên, thay vào đó, nàng đứng ở một bên cổng trước và đang trò chuyện với cô gái giữ cổng.

Anh cố gắng không chú ý đến chiếc váy muslin màu vàng pha xanh lá xinh đẹp của nàng hay cái cách một tay nàng đang cầm chiếc dù trắng trang nhã. Và

anh giả vờ rằng mình không nhìn chăm chăm vào mặt nàng để xem nàng có mỉm cười khi thấy mình hay không. Nếu nàng mỉm cười, điều đó chỉ có ý nghĩa rằng anh đã giành được sự tin tưởng của nàng và anh có thể bắt đầu phần thứ hai trong nhiệm vụ của mình. Anh hít một hơi ngắn, bản năng sẵn mỗi lại trỗi dậy trong anh.

Nàng nhìn lên và nụ cười ngập ngừng thoáng qua đó nở trên môi. Chết tiệt, nàng vừa mỉm cười với anh. *Anh*. Keating gấn nụ cười toe toét tự mãn muộn màng lên mặt mình khi giật cương cho cặp ngựa khựng lại. “Trông cô thật quyến rũ,” anh nói, nghiêng người để đưa tay giúp nàng bước lên chiếc ghế cao.

“Cảm ơn.” Những ngón tay mảnh khảnh ấm áp nắm lấy tay anh. Nuốt nghẹn, anh kéo nàng lên bên cạnh mình.

“Cô muốn đi đâu?” Xet đến phản ứng của nàng khi nhìn thấy những người bạn cũ trong công viên

Green ngày hôm qua, anh nghĩ họ sẽ dành một tiếng đồng hồ tiếp theo đánh xe qua những con phố quanh câu lạc bộ Tantalus. Việc đó chẳng thành vấn đề, miễn là anh có vài phút trò chuyện với nàng. Thực ra, không riêng tư thì tốt hơn. Tốt hơn rất, rất nhiều.

“Tôi không tin Amelia Danning sẽ mạo hiểm quay lại công viên Green ngày hôm nay,” nàng trả lời. “Tôi muốn chạy xe qua đó.”

Keating nhướn mày. “Cô chắc chắn chứ?”

“Không, nhưng dù sao tôi nghĩ chúng ta nên làm thế.”

Giật dây cương, Keating đánh xe về phía công viên. Rõ ràng cô gái này đã tìm thấy chút can đảm sau ngày hôm qua. Lúc này, anh không chắc đó là niềm lành hay gở đối với mình, nhưng rõ ràng anh không thể trì hoãn lâu hơn nữa, cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

“Tôi có một câu hỏi cho cô,” anh nói sau một phút im lặng.

“Và tôi cũng có một câu hỏi cho anh,” nàng trả lời, “Nhưng tôi nghĩ anh nên hỏi trước đi.”

Anh cưỡng lại thôi thúc muốn nhắm mắt lại. Ở một khía cạnh nào đó, trạng thái bứt rứt như thế này thật lạ lùng, đặc biệt khi trong quá khứ, anh luôn thích thú với việc gây náo động. “Fenton,” anh nói to.

“Tôi không muốn nói về anh ta,” nàng trả lời, quay mặt nhìn dãy cửa hàng rồi thay đổi ý định khi vài người bán hàng nhìn lại mình.

Không quá dũng cảm khi đối mặt với người cùng tầng lớp, đúng hơn là tầng lớp cũ với mình. “Cô chưa bao giờ nói với tôi anh ta đã làm gì ngu ngốc đến mức cô phải bỏ chạy.”

“Chuyện đó thì quan trọng gì? Tôi đã bỏ chạy và gây ra... hậu quả.”

“Không, tôi không nghĩ nó quan trọng,” anh thừa nhận, hiểu ra rằng nếu là người dễ bảo hơn thì nàng đã kết hôn với Fenton và anh vẫn đang ở Shropshire. “Nhưng cứ nói với tôi đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì... vì cô có thể không bao giờ nói với ai và nếu không thể tin tưởng một tên phóng đảng quyền rũ bốc mùi rượu, cô có thể tin ai được nữa chứ?”

Nàng cười khúc khích. Đó là một âm thanh dễ chịu, giống như làn nước lũ qua những viên đá cuội. “Hôm nay anh không bốc mùi rượu.”

“Tốt. Tôi đã không uống tí nào.”

“Tốt. Vì tôi đã xúc phạm anh?”

“Một phần. Cũng vì tôi bắt đầu tin rằng nếu còn quá chén lần nữa, đầu tôi có thể sẽ vỡ tung. Giờ đừng thay đổi chủ đề. Cô. Fenton. Cuộc chạy trốn khỏi nhà thờ. Giải thích.”

Đôi mắt xanh sáng gặp ánh mắt anh rồi quay đi. Cuối cùng, nàng thở dài. “Anh ta không làm gì hết.”

Keating điều khiển cỗ xe chạy vào công viên Green và chạy chậm lại để tránh va chạm với cả tá xe ngựa khác trên lối đi phía trước họ. Bất chấp niềm tin đã được khẳng định của Camille rằng các cô gái sẽ bỏ chạy khỏi khu vực này, họ dường như lại xuất hiện khắp nơi. Sau khi suy nghĩ lướt qua đầu rằng mình có thể lẩn một quả bóng qua bãi đất trống và xô ngã một tá các cô gái kia, anh gạt nó sang một bên. Quý cô trẻ ngồi cạnh anh chắc chắn là cô gái thú vị nhất trong công viên, ngay cả khi anh không có nhiệm vụ phải nói chuyện với nàng. “Tôi không tin cô. Nếu anh ta không làm gì, cô đã kết hôn với anh ta.”

Camille nghiêng chiếc dù chắn giữa nàng và ba người cưỡi ngựa chạy qua họ. Cho dù quyết định không quan tâm đến việc người khác có thể nghĩ gì về mình, nàng không cần phải khuyến khích sự chú ý của họ. Thực ra nàng cũng không muốn cả sự chú ý của Keating, nhưng nàng đã im lặng cả năm trời. Và anh ta nói cũng có lý, cho dù đùa hay không. Nếu ai đó có thể thông cảm với hoàn cảnh của nàng, đó chính là anh ta.

Chúa lòng thành, các cô gái trẻ ở khắp nơi trong công viên ngày hôm nay. Nàng cau mày xoay mình đối diện với Keating, quay lưng lại với ít nhất nửa số họ. Công viên Green chưa bao giờ đông đúc thế này. Hừm. Nàng tự hỏi việc đó có liên quan gì đến kẻ cưỡng hôn cực kỳ đẹp trai với tai tiếng đen tối và chết người này không.

“Camille, cô không nói gì.”

Không, thực ra nàng dường như đang nhìn chăm chăm vào diện mạo bánh bao của anh ta. Nàng lắc mình. “Được rồi. Ý tôi là tôi không chịu kết hôn với anh ta bởi vì anh ta chẳng chịu làm gì cả,” nàng nói rõ.

Từ biểu hiện của Keating, anh ta đang ước rằng mình đã không cai rượu. “Cô... nói rõ hơn được không?”

“Stephen Polland và tôi đính hôn khi tôi được ba ngày tuổi và anh ta lên bảy. Khi còn trẻ hơn, tôi nghĩ việc đó thật lãng mạn. Tôi tưởng tượng ra rằng anh ta sẽ rất đẹp trai, sẽ tặng hoa hồng, làm thơ và viết thư cho tôi. Nhưng tôi chẳng nhận được gì.” Nàng hít một hơi thở sâu, nhớ lại mình đã nôn nóng ngáy thơ đến mức nào, quấy rầy cha mình về những bức thư cả tuần trước và sau sinh nhật, cũng như ngày kỷ niệm ký thỏa thuận hôn nhân giữa họ, bất kỳ dịp nào để Fenton công nhận mối quan hệ giữa họ.

“Anh ta không hề liên lạc với cô?”

“Không hề. Chưa bao giờ. Tôi gặp anh ta một hoặc hai lần ở các buổi dạ vũ sau khi ra mắt, nhưng dường như vào giây phút nghe thấy lời thì thầm là tôi sẽ xuất hiện, anh ta đều bỏ chạy. Hoặc ít nhất, làm đủ cách để lẩn tránh tôi.”

“Đồ ngớ ngẩn,” Keating lăm bắm và nàng thấy những ngón tay anh ta siết chặt dây cương. “Nếu tôi nói anh ta vẫn luôn như vậy, thì có gì khác biệt không?”

Bây giờ đã quá muộn để làm nên bất kỳ sự khác biệt nào, nhưng dù sao, nàng không thể tránh khỏi sự hiếu kỳ. Sau cùng, nàng có rất nhiều câu hỏi về hôn phu của mình, kể từ khi đủ lớn để nhận thức rằng mình đã đính hôn. “Vẫn luôn như thế nào?”

“Anh ta không... thú vị. Không chút nào.” Cái miệng gợi cảm của Keating cau có trĩu xuống. “Ý tôi là anh ta nhạt nhẽo đến mức khó chịu và không biết

phải trò chuyện với mọi người như thế nào.” Keating nhìn xuống một phút, một biểu hiện khác mà nàng không thể đọc được lướt qua mặt anh ta trong một giây. “Cho dù tôi ghét phải nói điều này, nhưng anh ta không phải là quỷ dữ.”

“Quỷ dữ?” Nàng ép mình bật cười. “Tôi chưa bao giờ nghĩ anh ta là quỷ dữ. Vào giây phút đứng đó nhìn anh ta qua lối đi giữa nhà thờ, tôi chỉ quyết định rằng tôi không muốn dành phần còn lại của cuộc đời mình để kết hôn với một người đàn ông không buồn giới thiệu mình với vợ chưa cưới suốt hai mươi một năm.”

Trong bầu không khí im lặng nối tiếp, nàng gần như có thể nghe thấy những gì anh ta hẳn đang nghĩ. Rằng nàng là một con ngốc khờ dại, rằng nàng đã hành động theo cách cực đoan nhất, trong khi nàng có thể đơn giản là ngồi xuống với chồng mình sau đám cưới và nói với anh ta về sự bất mãn của mình, rằng có rất nhiều cuộc hôn nhân đã bắt đầu mà không có tình yêu hay thậm chí không quen biết và chẳng có cô dâu nào khác từng bỏ chạy.

“Cô nên đâm thẳng vào mũi anh ta trước khi bỏ đi,” Keating nói cùng một nụ cười ảo não. “Đó sẽ là một cảnh tượng đáng xem.”

Camille toan mở miệng trả lời, sau đó khép lại. Nàng không biết nói gì. Mọi tế bào trong nàng đã đoán trước rằng mình sẽ bị tổn thương và bẽ mặt lần nữa, chứ không phải là... tán thành. Một giọt nước mắt lăn xuống má và nàng vội vàng quệt nó đi. “Tôi đã nói với mẹ mình rất nhiều lần,” nàng tiếp tục, mong sao giọng mình thôi run rẩy, “Cả trăm lần, rằng tôi nghĩ chúng tôi cần đợi lâu hơn một chút. Tôi muốn cho anh ta thời gian để chứng tỏ rằng anh ta là người tôi mong muốn, tôi cho là thế. Hoặc làm *gì đó*. Mẹ bảo tôi thật ngớ ngẩn khi cho rằng việc bắt một hầu tước phải đợi thêm là ý tưởng hay ho. Đặc biệt là khi anh ta đã phải đợi hơn hai mươi năm.”

“Anh ta không hề muốn kết hôn với cô khi bảy tuổi, tin tôi đi.” Keating khịt mũi trả lời. “Tôi đã cùng

tham gia trò vờ nôn mưa với anh ta.”

“Ồ, hay thật đấy,” nàng không thể không mỉm cười.

“Có lẽ tôi sẵn sàng đứng về phía cô thay vì anh ta,” Keating tiếp tục nói và cười toe toét với nàng, “Nhưng tôi đồng ý rằng anh ta nên cố gắng trở nên quen thân với cô. Và tôi cũng đồng ý rằng cô không ngu ngốc vì đã muốn đảm bảo rằng mình sẽ hạnh phúc, trước khi dành suốt cuộc đời cho một người đàn ông cố tình làm người xa lạ bằng quan.”

Một giọt nước mắt nữa nối tiếp giọt đầu tiên.
“Cảm ơn.”

“Đừng khóc, Cammy. Nó xúc phạm lòng tự ái đàn ông của tôi và tôi không biết phải làm gì.”

Nàng đưa tay bịt miệng để che tiếng cười lẫn trong nước mắt. “Chuyện này không buồn cười,” nàng

phản đối, lại nắc lên. “Khi tôi trở về nhà vào tối hôm ấy, cha mẹ tôi đang đợi ở cửa trước. Cha tôi nói rằng tôi là một con bé vô ơn và quay lưng lại với tôi. Mẹ tôi nói rằng tôi ích kỷ và đã hủy hoại cơ hội kiếm được những cuộc hôn nhân tử tế của các em, rồi bà tát tôi. Họ đóng sập cửa trước mặt tôi.”

Keating lẩm bẩm điều gì đó giống như một tiếng chửi thề. “Có phải cô đã đi thẳng đến câu lạc bộ Tantalus không?”

“Lúc đó nó vẫn chưa tồn tại. Khi ngừng khóc để có thể suy nghĩ, tôi đến nhà Amelia Danning. Họ thậm chí còn không mở cửa.”

“Cô nàng tôi hôn ngày hôm qua phải không?”

“Phải.”

Lần này nụ cười của anh trông ít thân thiện hơn rất nhiều. “Tốt.” Anh ta kéo kéo váy nàng khi họ từ từ

đi chuyển trên lối đi chính dành cho xe ngựa trong công viên Green. “Vậy sau đó cô đã đi đâu?”

Chỉ cần nhớ lại đêm đó thôi cũng khiến nàng rung mình; nàng đã đi bộ tưởng chừng như nhiều giờ liền, vẫn mặc chiếc váy cưới cùng với ba silling và hai penny trong cái túi ren nhỏ ngó ngẩn. Mọi người nhìn chằm chằm vào nàng và lời đề nghị giúp đỡ duy nhất đến từ một người đàn ông có vẻ bần thủ, ông ta đã ngỏ ý cho nàng một mái nhà để đổi lại cái thứ ông ta gọi là “hôn con lợn của tôi”. Nàng rung mình lần nữa.

“Tôi đi bộ. Suốt đêm. Tôi sợ phải dừng lại ở đâu đó và ngủ quên ở ngoài trời dường như là một ý tưởng rất tệ hại. Cuối cùng, một người nông dân đã cho tôi ngồi nhờ sau xe ngựa và tôi đến nhà dì mình Chatham. Bà cho phép tôi ngủ ở khu vực dành cho hầu gái và bắt tôi đánh bóng đồ đạc. Tôi không nghĩ bà ấy lại nói với mẹ tôi là tôi ở đó. Một buổi sáng, tôi đang lau phòng ăn thì nhìn thấy tờ báo và đoạn quảng cáo tìm kiếm các cô gái trẻ có ăn học để làm việc ở câu lạc bộ Tantalus. Tôi bỏ đến Luân Đôn trước

buổi trưa.”

“Và đó là một năm trước?”

“Chưa đến.” Nàng gật đầu. “Tôi nợ Quý bà Haybury mọi thứ. Không có câu lạc bộ, tôi chẳng biết mình sẽ ở đâu lúc này.” Hay đúng hơn, nàng nghĩ đến một nơi và nó làm nàng kinh hãi trong mọi giấc mơ.

“Vậy là cô quen Sophia White mới được một năm? Hai người hình như rất thân thiết.”

“Đúng thế. Có thể Sophia đã không tự mình gây ra tai tiếng, nhưng cô ấy có sự cảm thông... đặc biệt với những chuyện đã xảy ra với tôi.”

“Nghĩa là cô ấy không chạy trốn chồng sắp cưới?”

Camille liếc xéo anh ta. “Anh không biết cô ấy là ai?”

“Tôi ở Shropshire sáu năm rồi. Tôi bỏ lỡ vô số chuyện ngồi lê đôi mách hấp dẫn.”

Trong chốc lát, nàng cân nhắc xem có nên nói gì thêm không. Chỉ là nàng không muốn tiết lộ bí mật của người khác, nhưng mọi người ở Luân Đôn đều biết Sophia. Và cô ấy chưa bao giờ giả vờ như đó là bí mật. “Sophia White là con gái của Công tước Hennessy. Với cô hầu phòng riêng thân cận của vợ ông ta.”

Anh ta không hề giật mình hay thậm chí ngập ngừng, “Mẹ cô ấy hẳn là một nữ thần, để bù lại cho khuôn mặt tê giác của Hennessy.”

Camille vừa ho vừa thúc cán ô vào vai anh ta. “Đúng ra anh không được làm tôi cười khi tôi đang nói về tai tiếng và sự hủy hoại.”

“Tôi thích thử thách.”

“Chẳng có gì làm anh sốc, đúng không?”

Keating lắc đầu. “Rất ít. Hãy nhớ, tôi là kẻ đê tiện tồi tệ nhất mà tôi biết. Nhưng thực ra, tôi nhẹ nhõm khi phát hiện ra rằng lỗi của Stephen là sự chênh mảng. Ở một khía cạnh nào đó, tôi cho rằng việc đó còn tốt hơn là anh ta thực sự đã làm việc gì đó không hay ho khiến cô phải bỏ chạy.”

Vài điều Hầu tước của Fenton đã nói sau khi nàng bỏ chạy cũng không lịch sự lắm, nhưng nàng cho rằng mình đáng bị như thế. Và Keating là em họ của Fenton; anh ta không cần biết chi tiết mọi thứ. Nhất là khi nàng không thể ngăn cái suy nghĩ đáng trách rằng nàng thấy nhẹ nhõm vì có lý do để trốn chạy. Và đặc biệt là không khi nàng đã gặp người em họ thú vị hơn rất nhiều của Fenton. Làn da anh ta dường như phát ra hơi ấm và tội lỗi, lôi cuốn và rất, rất hư đốn. Nàng liếc nhanh xung quanh, không ngạc nhiên khi đa số phụ nữ có mặt đều đang nhìn về phía họ. Tuy nhiên, điều lạ lùng là những người nhìn nàng không biểu lộ thái độ mà nàng đã quen thấy trên mặt họ,

ngay cả với những người xa lạ. Trong chốc lát, nàng nghĩ rằng họ đang... ghen tị. Với nàng. Bởi vì nàng đang ngồi cạnh Keating Blackwood.

Trong một nhịp đập trái tim, nàng cho phép mình mỉm cười. Có lẽ may mắn của nàng rốt cuộc đã bắt đầu thay đổi, theo cái cách mà nàng chưa từng mong đợi.

Chương 7

Keating có thể ước lượng được mình đang đến gần Dinh tự Pollard đến mức nào, nhờ phần cơ vai ngày càng căng cứng. Anh nghĩ cuộc sống có nhiều điều kỳ lạ, rằng trong khi đã rất thân thiết với Stephen Pollard lúc còn bé, anh lại thực sự không thích anh họ mình lúc này, khi họ đều đã trưởng thành.

Đúng như anh đoán, tay quản gia bắt anh đợi ở phòng khách buổi sáng. Mặc dù đã bảy hoặc tám năm trôi qua kể từ lần cuối cùng anh đứng trong ngôi nhà này, có vẻ mọi thứ đều không thay đổi. Những cây nến vẫn ở đúng vị trí cũ trên mặt lò sưởi, những tập kịch dày bọc da cũ của Shakespeare vẫn giữ nguyên vị

trí cũ trên giá sách.

“Anh thực sự sống trong ngôi nhà này à?” anh hỏi khi Hầu tước của Fenton bước vào phòng.

“Ta thích mọi thứ theo cách riêng. Ta cho là cậu có tin tức mới?”

Quá nhiều cho việc đùa giỡn trong gia đình. “Đúng thế. Tôi cần một tờ giấy, một cái bút và anh ngồi xuống nhập tâm những điều tôi sẽ nói.”

“Ta không phải là trẻ sơ sinh, Keating. Nói điều cậu đến để nói rồi về đi. Ta đang chờ bạn đến đón đi ăn sáng và ta không muốn họ nhìn thấy cậu ở đây.”

Keating ngồi xuống chiếc bàn nhỏ ở trong góc. “Anh có kiểu nhờ vả lạ lùng nhất đấy. Giấy.”

Fenton trừng mắt nhìn anh một lúc, sau đó rung chuông gọi tên quản gia. “Ta cần giấy và bút,” anh ta

nói, rồi ngồi đối diện người em họ với vẻ lưỡng lự rõ ràng. “Ta nhìn thấy Greaves ở Nghị viện ngày hôm qua,” anh ta tiếp tục. “Anh ta nhìn ta với vẻ rất lạ. Nếu cậu nói với bất kỳ ai rằng cậu ở đây theo chỉ đạo của ta, thỏa thuận của chúng ta sẽ thay đổi.”

“Anh đang cố gắng nói với tôi rằng trước đây Greaves chưa bao giờ nhìn anh?”

“À, kh...”

“Cậu ấy biết chúng ta là anh em họ và cậu ấy không thích anh,” Keating ngắt lời. “Tôi sẵn sàng cá rằng cậu ấy rất thường xuyên nhìn anh. Tôi không hề nói một từ nào với cậu ấy. Hay bất cứ ai.” Anh ngả người lại gần hơn. “Và thỏa thuận của chúng ta sẽ *không* thay đổi. Anh kết hôn với Camille Pryce, còn tôi nhận mười nghìn bảng.”

“Phải, phải.”

Tay quản gia quay lại với các dụng cụ viết lách và đặt chúng xuống, rồi rời khỏi phòng. Ngay khi cánh cửa đóng lại, Keating kéo tờ giấy đến trước mặt mình và nhúng bút vào lọ mực đi kèm.

“Thứ nhất,” anh vừa nói vừa viết ra một con số. “Gửi hoa tặng Camille. Ngày mai.”

“Cái gì? Cô nàng đó bỏ ta và làm ta xấu hổ. Ta sẽ không tặng hoa cho cô ta. Cô *ta* cần phải xin lỗi *ta*.”

“Thứ hai,” anh tiếp tục viết, lờ đi lời phản đối, “Trong vòng hai ngày, gửi bó hoa thứ hai kèm một lời nhắn. Lời nhắn viết rằng, *“Món quà rất muộn tặng sinh nhật lần thứ mười của em.”* Không gì khác. Không tên, hay bất kỳ thứ gì.”

Fenton giộng nắm đấm xuống bàn. “Không. Ta từ chối. Đây không phải là việc ta đồng ý làm.”

“Thứ ba, mỗi ngày tiếp theo anh sẽ gửi hoa cho

Camille, kèm theo lời nhắn cho ngày sinh nhật tiếp theo, cho đến sinh nhật lần thứ hai mươi mốt.” Keating nhìn lên. “Anh có thể đếm số đó, đúng không?”

“Tại sao cậu lại bắt ta làm việc này?”, anh họ anh quát, màu đỏ trên mặt trở nên đậm hơn. “Thôi xúc phạm trí thông minh của ta và giải thích đi.”

Hít một hơi, Keating đặt bút sang một bên. Không phải lần đầu tiên anh nhận ra rằng Stephen chưa bao giờ bốc đồng, niềm nở, hay... nhạy cảm với nhu cầu và cảm xúc của bất kỳ ai ngoài mình. Tức giận anh ta lúc này vì những thứ vớ vẩn anh ta đã bắt đầu, hay đúng hơn là không bắt đầu vào lúc mười hai hay mười lăm năm trước là vô ích. Thêm vào đó, anh cảm thấy khó chịu vì bị câu chuyện ngày hôm qua của Camille làm giận dữ và phiền muộn.

“Được thôi,” anh lẩm bẩm sau một phút. “Trong mắt Camille Pryce, chuyện đổ vỡ này là lỗi của anh.”

Fenton đứng phắt dậy. “*Cái gì? Lỗi của ta? Ta mang đến cho cô ta một ngôi nhà, một người chồng, sự ổn định, một gia đình, m...*”

“Đó là vấn đề,” Keating xen vào. “Anh không mang lại cho cô ấy bất kỳ thứ nào trong số đó. Anh cho cô ấy những thứ dựa vào một mẫu giấy cô ấy rất có thể chưa bao giờ nhìn thấy. Cô ấy là một cô gái trẻ, Stephen. Cô ấy mong đợi rằng ít nhất anh cũng gửi một lá thư tự giới thiệu mình. Hay đúng hơn là, cô ấy muốn được theo đuổi.”

“Ý cậu là cô ta bỏ chạy... cô ta bỏ đám cưới vì ta không *tán tỉnh* cô ta?”

Đúng là Fenton chỉ có khả năng hiểu được đến mức ấy. “Chính xác,” Keating nói to. “Và để cô ấy cân nhắc quay lại kết hôn với anh, anh cần thay đổi quan điểm của cô ấy về mình.”

Fenton sai bước đến cửa sổ và quay lại. “Không. Ta từ chối. Thỏa thuận này do cha mẹ hai bên sắp đặt. Cô ta hưởng lợi từ sự kết hợp này nhiều hơn ta. Xét cho cùng, ta là hầu tước. Cô ta sẽ trở thành nữ hầu tước. Không ai tán tỉnh ta, nhưng ta không bỏ chạy.”

“Anh không phải con gái.”

Quay về chỗ để giơng hai tay xuống mặt bàn, hầu tước hít vào một hơi thở nặng nhọc. “Để ta làm rõ vài điều, Keating. Cô ta đã sỉ nhục ta. Sự hiện diện của cô ta ở câu lạc bộ Tantalus tiếp tục sỉ nhục ta. Chỉ ít một lần mỗi ngày, một trong những người cùng địa vị với ta đều bình luận rằng họ thấy cô dâu hụt của ta tối hôm trước, đang đặt bánh mỳ lên bàn hay chia bài hoặc đưa họ vào bàn ăn sáng. Rồi họ che miệng cười và thì thầm với nhau.”

Đối với người có ý thức mạnh mẽ trong việc coi trọng bản thân như Fenton, việc đó hẳn không thể chịu đựng được. Keating phần nào ngạc nhiên vì hầu

tức không bỏ trốn khỏi Luân Đôn. Anh ta vẫn ở lại khẳng khẳng với ý nghĩ rằng mình sẽ sửa chữa mọi việc cho đúng. Vì bản thân anh ta, tất nhiên.

“Ta có thể chọn bất kỳ cô gái nào khác và kết hôn, nhưng ta vẫn sẵn sàng thực hiện thỏa thuận đó,” Fenton tiếp tục. “Đó là cách tốt nhất để thay đổi cái nhìn của xã hội về ta và về cô ta. Hãy nói với cô ta như thế. Ta sẽ không tặng hoa sau những gì cô ta đã làm.”

“Stephen, đây không phải thỏa thuận làm ăn. Đây là chuyện giữa đàn ông và phụ...”

“Ta sẵn sàng cho cô ta cơ hội thứ hai. Hãy chắc chắn rằng cô ta hiểu là mình sẽ không có cơ hội nào khác nữa. Nếu vẫn mong đợi hoa hoét hay thơ thần sau những gì đã làm, thì cô ta đã nhầm tưởng một cách đáng buồn rồi.” Anh ta chống tay, dí mặt vào gần mặt Keating. “Và ta đang trả cậu một khoản rất hậu hĩnh để giải quyết sự khó chịu này. Đừng mong đợi ta làm việc của cậu, trừ phi cậu muốn để mất phần

thưởng của mình.”

Nếu là trước đây, Keating sẽ quăng thẳng phần còn lại của lọ mực vào mặt anh họ mình và liền sau đó là một cú đấm. Tuy nhiên, Keating đã thay đổi, anh chỉ cầm tờ giấy và xé nó làm đôi. “Được thôi,” anh nói và đứng dậy. “Tuy nhiên, tôi hy vọng anh nhớ rằng khi hai người kết hôn, mọi chuyện sẽ dễ chịu hơn nếu hai người không phải là kẻ thù của nhau.”

“Cậu là người cuối cùng ta sẽ hỏi xin lời khuyên về sự thiêng liêng của hôn nhân.”

Nắm đấm phải của Keating siết lại. Ngay khi Fenton nhìn thấy cử động đó và lùi lại, Keating tự nhắc mình nhớ về bịch tiền khổng lồ sẽ biến mất nếu anh tung ra cú đấm này. Sử dụng từng gam sức mạnh ý chí, anh duỗi thẳng ngón tay. “Thú vị đấy, nhỉ,” thay vào đó anh nói, “Anh lại đang làm y như thế. Nếu tôi có thể nhắc nhở anh thì anh đang dựa dẫm vào tôi để lấy lại buổi lễ nho nhỏ của mình.”

Trước khi Fenton nói câu gì đó thực sự khiến anh ta bị đánh ngã sõng soài, Keating rời khỏi Pollard House để dùng bữa trưa với Công tước của Greaves. Rõ ràng anh họ anh không hiểu được cách thức hoạt động của đầu óc phụ nữ. Camille có thể đổ lỗi cho mình vì đã phản ứng thái quá, nhưng nàng cũng đổ lỗi cho Fenton vì đã gây ra tình thế nan giải đó ngay từ đầu. Và xét đến việc biết rõ anh họ của mình như thế nào, anh không thể đổ lỗi cho Camille vì đã lưỡng lự.

Nếu Fenton không chịu thể hiện chút nhượng bộ nào, tình thế sẽ không thay đổi. Xét cho cùng, trong khi nàng có thể hành động vội vã và đánh giá thấp hậu quả của việc bỏ trốn khỏi bệ thờ, Camille đã quyết định rằng nàng trân trọng tình yêu, hay ít nhất là tình bạn, hơn là kết hôn với một hầu tước rất được trọng vọng lúc đó. Yêu cầu nàng đưa ra một quyết định khác trong khi tình thế không có gì thay đổi là điều tuyệt đối bất hợp lý.

Tất nhiên lúc này, nàng đã thấy mình ở trong tình thế khác. Anh thậm chí không thể hình dung ra sự khác biệt giữa vị thế của cô con gái cả được nuông chiều của một tử tước giàu có và người làm việc ở một câu lạc bộ dành cho quý ông. Có lẽ nếu được cho cơ hội lần nữa, nàng sẽ quyết định rằng sự yên ổn quan trọng hơn những thứ mơ hồ như tình cảm. Tuy nhiên, sự thật của vấn đề này là anh không muốn nàng phải làm thế.

~*~

Greaves đợi anh ở bậc thềm câu lạc bộ Society. “Cậu không bị trục xuất khỏi nơi này, đúng không?”, công tước hỏi, đứng thẳng dậy khỏi tư thế dựa hông vào lan can. “Mình quên hỏi cậu, vì thế mình nghĩ tốt nhất là ở ngoài này. Để đề phòng.”

“Mình không nhớ,” Keating trả lời. “Mình thử nhé?”

Tay người làm ở cửa trước chỉ chớp mắt với anh một hoặc hai lần, vì thế Keating phỏng đoán rằng anh không bị cấm vào. Nhờ sự hiện diện của Greaves, họ được ngồi ở bàn sát cửa sổ trước, mặc dù đó có thể là nỗ lực của người chủ nhằm gây thêm sự chú ý cho câu lạc bộ. Rốt cuộc, bao nhiêu người trong số họ có thể khoe khoang về việc một tên giết người đang thưởng thức món gà lôi quay trong câu lạc bộ của mình chứ?

“Tối qua Quý bà Ogilvy hỏi thăm cậu,” hai mươi phút sau Adam nói khi họ đang dùng món gà quay nhồi rau.

“Thế à? Cô ta là người có bộ ngực rất bự phải không?”

“Cậu thực sự mong mình tin rằng cậu đã quên tên của bất kỳ người nào đi ngang qua mình, đúng không?”

Keating uống một ngụm nước chanh ấm. Anh

muốn một ly whiskey, nhưng xét đến việc gần đây mình có vẻ gặp khó khăn trong việc giữ tỉnh táo, anh quyết định rằng nước chanh là lựa chọn thông minh hơn. “Được rồi. Cậu đã nói gì với Marianne yêu dấu?”

“Mình nói với cô ta rằng cậu khỏe, nhưng chỉ định ở lại Luân Đôn một thời gian ngắn. Cô ta nói rằng điều đó thật đáng tiếc và sau đó muốn biết chuyện cậu chạy quanh công viên Green hôn hít mấy cô nàng kia có phải là thật không. Bởi vì cô ta nghĩ mình có thể sẽ đi dạo ở đó vào ngày mai.”

Nước chanh mắc lại trong cổ họng khiến anh ho sặc sụa. “Điều đó thực sự giải thích được lý do các cô nàng dường như phủ kín công viên ngày hôm qua,” anh cố nói. “Chúa lòng thành. Họ *muốn* mình hôn họ.”

“Cậu là một kẻ trắng hoa điển trai, một người tình trứ danh và cậu đã vắng mặt sáu năm rồi. Những cô gái mới ra mắt chỉ biết đến những câu chuyện đó, anh bạn ạ. Đối với họ, cậu là một huyền thoại, không

phải một kẻ...”

“Tàn ác?”, Keating nói nốt.

“Mình đang định nói là dữ dằn, nhưng mình nghĩ rằng cũng như nhau cả.” Greaves chỉ vào ly nước trong tay Keating. “Cậu bỏ rượu mạnh rồi đấy à?”

“Tạm thời. Mình phát hiện ra hình như mình ít gây phiền nhiễu hơn khi tỉnh táo. Nói một cách tương đối, tất nhiên.”

“*Tại sao cậu lại cố gắng bớt gây phiền nhiễu hơn, Keating? Ý mình là, cậu nói cậu định như thế, nhưng sau đó lại biến thành kẻ phóng đảng đi hôn hít ở công viên Green. Và cậu phải biết rằng trở lại Luân Đôn, cậu sẽ khuấy động tin đồn và những chuyện cũ sống lại lần nữa. Chưa nhắc đến mấy rối loạn tình cậu bỏ lại.*”

Keating hít một hơi. “Cậu là một gã khốn dai

dằng, đúng không?” Cuối cùng anh gầm gừ.

Cười toe toét, công tước quay lại với đồ ăn. “Mình hầu như chưa khai thác được gì ở cậu.”

Greaves có những bí mật và tính toán riêng. Và Keating không cần phải là người đặc biệt tinh ý để biết rằng đã có chuyện gì đó xảy ra, gây nên vết rạn nứt lớn giữa Công tước và Hầu tước của Haybury. Nhưng đối với anh, Adam Baswich luôn là một người bạn thực sự và kiên định, ngay cả những lúc quay lưng bỏ đi dễ dàng hơn rất nhiều.

“Mình đang làm một việc tốt,” anh nói chậm rãi, biết rất rõ rằng anh họ mình sẽ phản ứng thế nào nếu phát hiện ra có người khác biết về yêu cầu của mình. “Để đổi lại một phần thưởng rất lớn. Mình không thể nói gì thêm với cậu nữa.”

Công tước nhai và nuốt xuống. “Cậu khó có thể là người mình chọn để lôi kéo một cô gái quay lại bệ

thờ,” cuối cùng bạn anh bình luận. “Xét đến việc cậu thường lôi kéo họ lạc bước khỏi nơi đó xa đến thế nào. Nhưng chắc chắn cậu có nhiều cơ hội thuyết phục cô ấy hơn Fenton.”

“Mình chưa bao giờ nói thế. Và mình chẳng biết cậu đang huyền thuyên về cái gì.” Anh thậm chí không ngạc nhiên khi Greaves đã đặt được các miếng ghép khớp lại với nhau. Công tước là bậc thầy ở những trò chơi này.

“Mình chỉ ngạc nhiên rằng cậu lại chịu để Fenton chỉ trở vì bất kỳ lý do nào. Mình nghĩ anh ta đã từ mặt cậu nhiều năm trước.”

“Không phải từ mặt mà chỉ là vờ như mình không tồn tại. Điều đó cũng hợp ý mình, tin mình đi.”

“Vậy hẳn phải là một phần thưởng rất lớn.”

“Đúng thế. Vì vậy đừng có nhìn chăm chăm vào

anh họ mình. Không phải tất cả chúng ta đều là con cháu của Croesus^[1], Midas^[2] hay bất kỳ ai đó sở hữu một gia tài để được thừa kế đâu.”

[1. Vua nước Lydia năm 560 trước Công nguyên, nổi tiếng là giàu có nhờ chinh phạt các nước láng giềng.]

[2. Vua Midas: Nổi tiếng vì khả năng chạm vào vật gì là vật đó biến thành vàng.]

“Chúng ta đều biết rằng mình thừa kế từ chính Lucifer, nhưng mình hiểu ý cậu.” Greaves cau mày. “Mình có thể cho cậu mượn một số tiền, nếu điều đó giúp được.”

“Một món vay không có tác dụng gì đâu, Adam. Nhưng cảm ơn vì đã đề nghị.” Anh thực sự đã cân nhắc đến việc hỏi mượn công tước hết lần này đến lần khác, khi mùa màng thất bát hoặc khi giá lông và thịt cừu giảm, nhưng đây là sự đền tội của anh. Anh cần phải chịu đựng khổ sở để thực hiện. Quan trọng

hơn, anh cần là người kiếm được tiền để trả giá cho sai lầm của mình. Ngay cả khi phải dùng đến những phương thức bất thường để làm điều đó.

Công tước hắng giọng. “Được thôi, tùy cậu. Thực ra, mình sẽ giúp. Cậu nói gì nếu mình đề xuất một chuyến tham quan riêng ở tháp Luân Đôn? Đối tượng của cậu vẫn có thể dẫn theo cô bạn tóc đỏ cho an toàn. Và mình sẽ cho cậu mượn một chút cái gọi là sự đứng đắn của mình.”

“Ý cậu là cậu đang đề nghị tháp tùng bọn mình trong một chuyến dạo chơi?”, Keaating ngạc nhiên hỏi.

“Chỉ là dường như khi danh tiếng của cậu kết hợp với vị thế của cô ấy ở trong xã hội thượng lưu, nếu không có sự giúp đỡ của mình, cậu sẽ bị giới hạn phải đi đến một góc bỏ hoang nào đó của công viên hay chơi bài ở bàn của cô ấy.”

Chính anh cũng đang nghĩ như thế. Cho dù anh định tỏ ra lời cuốn đến đâu, sẽ chẳng có mấy chuyện đi dạo trong công viên trước khi Cammy nhận ra rằng anh thực sự không thể làm gì để cải thiện danh tiếng của nàng. Đặc biệt khi nàng thực sự không thích bị nhìn một cách khinh bỉ nhiều như thế. “Mình nhận lời.”

“Mình sẽ chuẩn bị. Chiều thứ Năm nhé?”

“Cậu có thể sắp xếp vào sáng thứ Năm không?”

“Mình tưởng lúc đó cô ấy phải làm việc.”

Keating gật đầu. “Đúng thế. Mình nghĩ điều cần thiết tiếp theo là một minh chứng cho việc cô ấy có thể làm khi không làm việc ở câu lạc bộ dành cho quý ông.”

“À. Cậu láu cá đấy.”

Nếu là người hay hoài nghi, Keating sẽ nghĩ rằng Adam có thể đang âm mưu gì đó. Chà, anh là người hoài nghi, nhưng xét đến việc có thể dựa vào người bạn trung thành và tốt bụng này bằng một ngón tay, anh quyết định tin rằng có lẽ công tước thực sự cảm thấy cần phải tỏ ra nhân từ và đang cố gắng giúp đỡ theo cách của mình. “Tất cả chỉ là phương tiện để đạt được mục đích mà thôi, anh bạn ạ,” anh nói to.

“Hãy nhớ rằng cậu không thể cứu cô ấy nếu đồng thời hủy hoại cô ấy.”

Cố gắng che giấu cơn chấn động của mình, Keating lăm băm thứ gì đó mà ngay cả anh cũng không thể hiểu được và tiếp tục ăn món gà lôi. Công khai hủy hoại Eleanor – Quý bà Balthrow chỉ là hậu quả của rất nhiều sự kiện khác trong đêm, nhưng trong một đêm, anh đã đạt được cả điều đó và giết chết chồng cô ấy. Tất nhiên, đến lúc anh nhận thức được chính xác mọi chuyện đã xảy ra, thì việc cứu vãn danh tiếng của cô ấy đã vượt quá khả năng của anh, nhưng ít nhất anh có thể giúp cô ấy sống thoải mái

trong bóng tối ở nơi bây giờ cô ấy buộc phải sống.

“Phải, cảm ơn vì đã nhắc mình,” cuối cùng anh lau bầu.

Greaves lại nhìn anh. “Như mình nói trước đây, anh bạn, mình là người kín mồm kín miệng, bất cứ lúc nào cậu muốn trò chuyện.”

“Nói với mình vì sao dạo này Haybury lại ghét cậu đi và mình sẽ kể câu chuyện buồn của mình,” Keating gợi ý.

“Chết tiệt.”

“Mình nghĩ thế.”

Cho dù trí tò mò có được thỏa mãn hay không, mẩu hội thoại đó đã đạt được mục đích của nó; Greaves thôi không hỏi những câu khó chịu anh không thể và sẽ không trả lời. Không bao giờ.

“Làm sao chị có thể thu thập được tất cả những thứ này khi mới chỉ ở Luân Đôn một năm qua?”, Camille hỏi, ngẩng đầu lên từ đồng báo trải trên sàn trước mặt.

Genevieve Martine bày ra thêm một chồng báo buộc gọn gàng và ngồi xuống sàn cạnh nàng. “Chị nghĩ rằng luôn biết được chuyện gì đang diễn ra ở Luân Đôn là khôn ngoan, bất kể mình đang ở đâu,” Jenny trả lời bằng âm điệu Pháp là lạ.

Là bạn thân nhất và lâu nhất của Quý bà Haybury, Jenny không có chức vụ chính thức nào ở câu lạc bộ Tantalus. Cùng lúc đó, cô ấy luôn biết rõ chuyện gì đang xảy ra hơn bất kỳ ai và có khả năng huyền bí là xuất hiện chính xác ở nơi cần mình. Có tin đồn rằng cô ấy từng là gián điệp cho Wellington^[3], nhưng vì Chúa, bất chấp búi tóc nâu giản dị và vẻ

nghiêm trang như một gia sư, Genevieve mới chỉ hai mươi ba tuổi.

[3. Thống chế Arthur Wellesley, công tước thứ nhất của Wellington là một trong những nhân vật quân sự - chính trị hàng đầu trong nửa đầu thế kỷ XIX. Vào năm 1815, ông lại đánh tan quân Pháp do đích thân Hoàng đế Napoléon Bonaparte chỉ huy trong trận Waterloo (1815), là đòn tiêu diệt cuối cùng vào Napoléon. Đại thắng của ông đã tiêu diệt chế độ độc tài của Napoléon.]

Tuy vậy, Camille không biết có người lại lưu trữ những số đã phát hành của tờ *Times* từ mười năm trước đến nay, sắp xếp và bó gọn gàng theo từng tháng. “Chị có biết gì về Keating Blackwood không?”, nàng hỏi.

“Chị biết bài thơ,” Jenny trả lời, tháo sợi dây đang buộc chồng báo lại với nhau và mở số ở trên cùng ra. “Chị biết Quý bà Balthrow đã sống ở châu Âu phần lớn thời gian trong sáu năm qua. Và chị biết

rằng...” Cô lật một trang, rồi gật đầu và đưa tờ báo cho Camille. “Và chị biết rằng hầu hết tài sản của Ngài Balthrow đã được để lại cho cháu trai theo diện thừa kế.”

Trái tim Camille bất chợt rung động lạ kỳ. “Chị nghĩ là Keating đang nuôi cô ta. Quý bà Balthrow.”

“Chị không nói thế. Em hỏi chị biết gì và chị đang nói với em những gì mình biết.” Cô đẩy sang một tờ báo khác. “Đây là một bài khác.”

Cái tên Keating Blackwood dường như xuất hiện trên những tờ *Times* sáu năm trước thường xuyên hơn cả Hoàng tử. Cá cược táo bạo, bài bạc mải mê và phụ nữ. Các trang lá cải hầu như đều sử dụng tên viết tắt của những phụ nữ mà người ta nhìn thấy anh ta từng tháp tùng. Trong bốn buổi tối khác nhau, anh ta bị nhìn thấy với năm quý bà khác nhau; sau sáu năm, nàng không chắc quý mà M, RS, WS hay VV có thể là ai, nhưng nàng khá chắc quý bà B là ai. Và đó là tất cả

những tin tức đáng giá trong vòng một tuần được đăng lên báo.

“Chúa tôi,” nàng lẩm bẩm, cầm một tờ báo khác lên. “Em hơi ngạc nhiên là anh ta vẫn còn sống.”

Jenny cười khúc khích. “Một anh chàng được họ hàng nuôi dưỡng cùng với vị hầu tước trẻ tất nhiên sẽ tìm được những cách khác để gây sự chú ý. Hoặc có lẽ chỉ là anh ta hơi điên.”

Camille khựng lại khi lật trang. Giả định đầu tiên của Jenny nghe có vẻ hợp lý; nếu xét đến việc Keating ghét anh họ mình ra mặt như thế nào, nàng có thể hình dung rằng anh ta là người bị bỏ bê trong hai người. Mặt khác, sự phóng túng và khuynh hướng gây tai tiếng rõ ràng chỉ vì nó nằm trong khả năng của anh ta, có lẽ đúng là anh ta hơi điên. Và điều đó khiến anh ta trở nên thú vị hơn rất nhiều. Thậm chí còn thú vị hơn so với những gì nàng đã thấy.

“Chị có bài báo nào nói về cái chết của Ngài Balthrow không, Jenny?”

“Chị tin là có.”

Họ tìm thấy chúng ở ba chồng báo sau. Ngoài các chi tiết xấu xa, ghê gớm của cuộc tình với Quý bà Balthrow, chỉ bằng cách lựa chọn từ của người viết thôi cũng thấy rõ rằng những trò đùa của Blackwood không còn làm Luân Đôn nói chung, hay Mayfair nói riêng buồn cười nữa. Trong hai ngày liên tiếp, những tiêu đề bài báo cho biết anh ta sẽ bị treo cổ ở Newgate.

Camille đặt một tay lên cổ họng. Anh ta nói với nàng rằng anh ta hối tiếc về mọi chuyện đã xảy ra với Quý ngài và Quý bà Balthrow, và nàng có thể đoán rằng phần nào là vụ xì căng đan đã đặt dấu chấm hết cho những trò vui của anh ta. “Anh ta không bị buộc phải rời khỏi Luân Đôn,” nàng thì thầm, nửa với chính mình.

“Ở lại cũng không dễ chịu gì. Balthrow không quá nổi tiếng, nhưng vẫn là thành viên của giới quý tộc. Giết một người trong số họ sẽ bị chỉ trích, đặc biệt là bởi những người trong giới.”

Ở dưới trang báo công bố rằng tòa án đã tuyên bố hành động của Blackwood được coi là tự vệ, nàng bắt gặp một dòng tiêu đề nhỏ hơn rất nhiều. “Quý bà Balthrow rời Luân Đôn trước khi phiên tòa xét xử Keating kết thúc.”

“Cô ta đã có một cuộc tình dẫn đến cái chết của chồng mình.”

“Ý em là, nếu thực sự quan tâm đến Keating, cô ta không ở lại để bảo vệ anh ta trước tòa được hay sao?”

Jenny khẽ mỉm cười. “Đó là một suy nghĩ tử tế, Cammy.”

À, nàng biết cái nhìn đó. Nàng đang tỏ ra ngây thơ. Tất nhiên Quý bà Balthrow phải quan tâm đến tự do của mình hơn là giúp Keating giành được tự do. Nhưng nếu lời nói ám chỉ của Jenny... là thật, Keating vẫn đang bao bọc Eleanor Howard trong sáu năm sau khi được tha bổng. Chẳng phải đó là một trong những mối quan tâm của nàng, ngoại trừ việc bây giờ khi nó xảy đến với nàng, nàng dường như không thể gạt nó ra khỏi đầu.

“Em mượn mấy tờ này được không?”, nàng hỏi, chỉ những tờ báo họ đã kéo ra từ chồng báo.

“Tất nhiên.” Jenny đứng lên. “Nếu em thấy việc anh Blackwood ở đây là quá khó chịu, chị có thể hủy bỏ tư cách hội viên khách mời của anh ta.”

“Nếu chị và Quý bà Haybury từ chối tiếp đón tất cả những thành viên mà một trong những nhân viên ở đây không thích vì lý do này hay lý do khác, các chị

chẳng thể duy trì một câu lạc bộ quý ông nữa.”

“Sự vắng mặt của Fenton đã không hủy hoại chúng ta, ở bất kỳ khía cạnh nào. Và khi thuê em, Diane đã hứa em sẽ an toàn ở đây, Cammy. Điều đó không thay đổi.”

“Cảm ơn chị.” Ôm lấy chồng báo, nàng cũng đứng lên. “Nếu không nhờ chị và Quý bà Haybury, em chẳng biết mình phải làm gì.”

“Chúng ta đã cùng nhau thành công, chị không nghĩ rằng chúng ta có thể làm thế nếu tách nhau ra.” Genevieve theo nàng ra đến cửa. “Nghe chị này, hãy thận trọng, Camille. Trong quá khứ, Blackwood đã xé toạc Luân Đôn như một khẩu súng thần công phát nổ. Chị không thể không nghĩ rằng khẩu súng thần công đã có đích nhắm đó thậm chí có thể gây phiền phức hơn.”

“Em nghĩ thời gian gần đây mình đã quá thận

trọng rồi, nhưng cảm ơn chị, Jenny.”

“Cứ làm như ý em đi.”

Trở lại phòng ngủ chung của nàng và Sophia, cô bạn đang ngồi nhấp nhúm ở mép giường. “Cậu có một lá thư,” bạn nàng cười toe toét nói, vung vẩy tờ giấy về phía cửa sổ. “Hoa. Và một lá thư khác.”

Camille nhìn theo nơi được chỉ. Một bó hoa hồng vàng đáng yêu buộc bằng ruy băng đỏ được cắm vào chiếc bình – rõ ràng đã mượn ở đâu đó trong câu lạc bộ. Hoa. Nàng chưa bao giờ được tặng hoa trong suốt cuộc đời mình. Ngón tay nàng hơi run run, nàng bước đến và kéo tờ giấy được gấp làm tư gài giữa những bông hoa. “Lời chúc mừng sinh nhật lần thứ mười rất muộn,” nàng đọc to.

“*Rất muộn*”, Sophia đồng ý. “Của ai thế?”

Nàng lại nhìn xuống và lật mặt dưới lên xem.

“Không viết gì.” Cúi người xuống, nàng hít hà mùi hương hoa hồng dịu dịu.

“Blackwood,” bạn nàng gợi ý. “Cậu có nghĩ thế không?”

“Mình có kể với anh ta là Fenton chưa bao giờ gửi cho mình thứ gì, ngay cả một lá thư,” Camille từ tốn nói. “Nhưng sinh nhật lần thứ mười của mình không có dấu ấn gì đặc biệt. Làm thế nào Grace biết là hoa này gửi cho mình?”

“Mình không biết. Cô ấy gửi chúng lên đây và Mary nói rằng chúng gửi cho cậu.” Sophia vấy lá thư lần nữa. “Có lẽ cái này giải thích điều đó.”

Khi Camille nhận mẫu giấy, nàng phải thừa nhận rằng mình hy vọng bó hoa là do Keating gửi. Ngoài ra, nàng chỉ nghĩ đến một người khác có thể gửi chúng và nàng không muốn nghĩ đến điều đó. Nàng mở lá thư và đọc một lượt. Sau đó đọc lại lần thứ hai.

“Nó viết gì thế? Từ Blackwood à?”

“Chờ một phút, ôi vì Chúa.” Nàng hít một hơi. “Camille thân mến,” nàng đọc to cho Sophia nghe. “Nếu cô và Sophia có thể sắp xếp nghỉ làm vào sáng thứ Năm, Công tước của Greaves đề nghị tháp tùng chúng ta đến thăm bầy thú ở tháp Luân Đôn trong một chuyến tham qua riêng. Vì sợ bị một con sư tử ăn mất, tôi hy vọng cô có thể tham gia. Xin hãy thông báo cho tôi quyết định của cô. KB.”

“Ôi, tháp Luân Đôn!”, Sophia thốt lên, nhún nhảy trên giường lần nữa. “Nói đồng ý đi, nói đồng ý đi!”

“Chúng ta phải làm việc vào sáng thứ Năm, Sophia.” Trong lòng cảm thấy muốn nhảy nhót, nhưng nàng nghiêm khắc cưỡng lại sức hấp dẫn đó. “Chúng ta cần nói chuyện với Jenny hoặc Pansy trước.”

Sophia đứng phắt dậy, túm lấy tay Camille, kéo

nàng ra khỏi cửa và đi xuống hành lang. “Thế thì đi nói với họ đi. Ồ, anh ta chẳng nói gì về bó hoa, đúng không? Bạn có nghĩ như thế có nghĩa là anh ta không gửi chúng không? Còn có thể là ai khác nữa nhỉ? Ôi, tháp Luân Đôn. Mình luôn muốn đến đó, nhưng mình có thể thuyết phục ai trong thế giới này đi cùng mình cơ chứ?”

Camille ước gì Sophia có thể im lặng trong một phút. Vì trong khi thực sự hy vọng họ có thể cùng đi tham quan với Keating, vào lúc này nàng lại quan tâm đến việc ai là người gửi hoa hơn, nếu không phải là anh ta. Bởi nàng chỉ có thể nghĩ đến một người đã quên không chúc mừng sinh nhật lần thứ mười của mình và có thể muốn làm thế lúc này. Và ý nghĩ Hầu tước của Fenton có thể đột nhiên quyết định bù đắp cho mình khiến nàng rõ ràng không thoải mái. Đặc biệt là bây giờ, khi nàng vừa mới gặp người em họ rất hấp dẫn của anh ta.

Chương 8

Tay quản lý vườn thú - Joseph Bullock dẫn họ đi xem bộ sưu tập thú. Keating lùi lại phía sau một chút để quan sát khi anh chàng đó tự hào dẫn họ lướt qua một con sói đang tỏ vẻ buồn chán, một con chó rừng và một chú cáo trắng không chịu chui ra khỏi cái hộp, bất chấp sự mời gọi của một cái mỡ lợn và mấy cái cánh gà trông có vẻ kinh khủng.

“Nó là động vật về đêm, ngài biết đấy,” tay quản lý tuyên bố, lấy một cái cánh gà đập vào chiếc hộp đặt trong lồng. “Từ Greenland. Mùa đông ở đó trời hầu như tối om.”

“Có lẽ nó sợ bị biến thành một cái găng tay lông,”

Greaves nhận xét tỉnh bơ.

Camille đang cúi xuống, cố gắng nhìn vào cái hốc của chiếc hộp đặt ở góc xa của cái lồng. “Con vật tội nghiệp. Tôi chắc chắn nó chỉ không thích bị nhòm ngó thôi.”

“Tôi sẽ bảo người làm lấy gây nóng và chúng tôi sẽ xua nó ra cho ngài xem, thưa Đức ngài.”

“Không cần đâu, Bullock,” công tước đáp, sau khi Sophia hốt hoảng kêu lên một tiếng. “Chúng ta đi tiếp chứ?”

“Tất nhiên ạ.”

Họ rẽ sang một góc đặt những chiếc lồng khác, rất nhiều những con vật trong đó đang thốt lên tiếng gầm gừ trầm trầm. Camille nhích lại gần Keating hơn và anh đưa cánh tay ra. “Cô ở đây để bảo vệ tôi, tôi nghĩ thế,” anh ta rề rà nói.

Nàng nắm lấy tay áo anh ta. “Chà, tôi cần ở gần để làm thế, không phải sao?”

Anh ta bật cười. “Một chiến lược xuất sắc, bạn tôi à.”

“À, các vị sẽ thích việc này. Chúng tôi vẫn chưa cho linh cầu ăn, vì thế các vị có thể thấy quai hàm của nó khoẻ đến thế nào.” Một người làm đi đến với thứ gì đó giống như một cái xương chân bò và Bullock đập nó vào chấn song sắt của chiếc lồng trước khi nhét một phần vào lồng.

Con thú gầm gừ và nhảy về phía trước, giật khúc xương khỏi tay Bullock. Chỉ một hoặc hai giây sau, khúc xương gãy làm đôi. “Trời ơi,” Camille nói, “Nó không thể nghiền cả những chấn song, đúng không?”

“Ồ, không, thưa cô. Chúng được làm bằng loại sắt đặc biệt.”

“Tôi không biết cô thì thế nào, chứ tôi hoàn toàn yên tâm,” Keating khẽ nói.

Tiếng cười thầm kìm nén của nàng ngấm vào anh. Trong quá khứ, anh đã nghe thấy tiếng cười cuồng nhiệt say sưa của phụ nữ, tiếng thét bên thềm đam mê và tiếng cười rúc rích với trò đùa độc ác nào đó anh gây ra cho người khác. Nhưng tiếng cười thích thú, chân thành... sự hiếm có của nó đập thẳng vào ngực anh.

Anh lắc đầu. Phải, anh có thể quý trọng tiếng cười. Nhưng đó không phải lý do anh đến Luân Đôn. Hít một hơi, anh liếc sang Adam và Sophia ở phía bên kia cái lồng. “Tôi mừng vì cô có thể thoát khỏi công việc ở câu lạc bộ ngày hôm nay,” anh lẩm bẩm. “Greaves có cuộc họp với Nghị viện vào buổi chiều, vì thế đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.”

“Sophia và tôi đổi ca với Emily và Jane, vì thế tối

nay tôi sẽ làm việc ở phòng Demeter.”

“Tiếc thật. Tôi hy vọng cô có thể đến nhà hát cùng tôi tối nay.” Trong bất kỳ hoàn cảnh nào, điều đó nghe có vẻ ổn.

Nàng ngược mặt lên nhìn anh. “Keating, anh đang... theo đuổi tôi à?”, nàng hỏi.

Đôi mắt xanh thẫm như bầu trời nhìn thẳng vào anh. Môi Keating mở ra, rồi khép lại. Bất cứ điều gì anh nói tiếp cũng là dối trá. Không có cách nào để lòng vòng, trừ phi anh nói với nàng rằng anh đang ở Luân Đôn với tư cách là đầy tớ của Fenton và phải, anh đang theo đuổi nàng. Chỉ là không phải cho mình. Và sau đó, nàng sẽ đá vào hạ bộ anh và anh sẽ mất cả vật đàn ông của mình lẫn mười nghìn bảng.

“Tôi có phải trả lời câu hỏi đó không?” anh từ tốn cất lời, tự hỏi địa ngục đã chuẩn bị sẵn cái hố nào thấp hơn cho mình chưa, kèm theo danh thiếp và tất

cả những thứ khác nữa. “Tôi thích ở bên cô. Tôi biết thế. Thường tôi chẳng mấy khi lên kế hoạch. Và suy nghĩ nghiêm túc làm đầu tôi đau nhức.”

Nụ cười thoáng qua của nàng lại loé lên. “Lên kế hoạch cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho tôi cả.”

“Tốt, Thế thì hai chúng ta lang thang đến khi có thể quyết định mình đi đâu hay sẽ rơi xuống sông Thames.”

Khi nàng gật đầu rồi thả anh ra để đến xem những con hổ với Sophia, anh buông ra một hơi thở đang nín lại. Rửa thẳm Fenton chết tiệt vì đã bỏ mặc tất cả những chuyện này cho anh và vì anh ta là một con cá lạnh lùng đến mức tất cả những gì anh ta có thể thấy là danh dự, tiền bạc và sự kiêu ngạo. Từ những gì anh nhận thấy, Camille chưa bao giờ muốn nổi loạn. Sự ngu ngốc của Fenton đã khiến nàng bỏ chạy. Và tất nhiên Fenton không nghĩ là mình đã phạm phải sai lầm.

“Cô ấy sẽ hiểu thấu cậu thôi, cậu biết đấy,” giọng nói trầm trầm của Greaves vang lên ngay sau vai anh.

“Thậm chí mình còn chưa hiểu được bản thân, vì thế chỉ có thể chúc cô ấy may mắn.” Anh đứng thẳng dậy. “Cô ấy trị giá mười nghìn bảng. Thế thôi.”

“Phải rồi, mình có thể thấy rằng cậu chẳng quan tâm gì đến cô ấy cả.”

“Im đi.” Anh muốn đánh thứ gì đó và Greaves đang tự biến mình thành mục tiêu khả dĩ nhất. Con tức giận dường như xoắn vào mọi dây thần kinh: Tức giận với Camille, với ông anh họ và với toàn bộ đồng hồ độn mà anh tự đưa mình vào. Hầu hết là với nàng, mặc dù ít nhất anh biết lý do. Chỉ ở gần nàng thôi đã khiến anh chấn động.

Trước đây anh đã thèm muốn đàn bà, quá thường xuyên và chẳng vì lý do gì, nhưng anh không

thể nhớ được mình từng thích bất kỳ ai trong số đó. Thích, tôn trọng, quý mến. Nhận thức này dường như rất quan trọng, nhưng tâm trí anh khẳng định rằng nó chẳng quan trọng gì. Anh có những nhiệm vụ thay cho tình cảm đối với người phụ nữ mình vừa gặp. Thêm vào đó, nếu anh học được bài học nào trong sáu năm qua, thì đó là không bao giờ chen vào giữa một người đàn bà và một người đàn ông khác.

Ngay cả khi sự thật rằng người đàn ông đó không xứng đáng với nàng ngày càng trở nên rất rõ ràng và đặc biệt là người đàn ông khác lại là anh họ anh.

“Các ngài có muốn xem sư tử con không?” Bullock hỏi, kéo Keating ra khỏi tình trạng trầm tư vô ích.

“Có thể sao?” Sophia hỏi, nhìn con sư tử cái khổng lồ đang ngủ trong chiếc lồng trước mắt mình. “Chúng có hung dữ không?”

“Chúng mới chỉ được sinh ra một tháng trước, vừa mở mắt.” Khoác tay một người chăn thú khác, Bullock đưa họ đến một cánh cửa trông có vẻ nặng nề đóng im ỉm.

Một phút sau, hai tay chăn thú xuất hiện, mỗi người ôm một cặp sư tử con trong tay. “Ồ, chúng thật đáng yêu!”, Camille thốt lên ngay khi những chú sư tử con được đặt xuống sàn gạch. Nàng ngồi xuống bên cạnh chúng và kéo một con vào lòng. “Keating, đến đây đi. Lông chúng mềm quá.”

Bình thường anh sẽ trả rất nhiều đồng bảng vất vả kiếm được để tránh phải ngồi trên sàn nhà với một cô gái ngây thơ đang vuốt lông một chú mèo con rất lớn, song lần này anh thậm chí không buồn cố gắng cưỡng lại. Anh ngồi xuống cạnh nàng và ngay lập tức cà vạt của anh bị một con sư tử khác vồ lấy.

“Rõ ràng mày chẳng có thẩm mỹ thời trang gì cả,” anh nói với con vật đó, nhận ra rằng ngay cả Greaves

lạnh lùng trừ danh cũng giúp Sophia đang cười khúc khích kéo những cái móng vuốt của chú sư tử con ra khỏi chân váy.

“Nhưng nếu có ai hỏi về tình trạng cái cà vạt, anh có thể nói với họ rằng anh bị một con sư tử tấn công.”

“Phải, tôi cho rằng điều đó nghe có vẻ ấn tượng hơn thực tế.” Anh định nói thêm gì đó, nhưng Camile đã cúi đầu, dụi má vào con thú nhỏ và anh hoàn toàn lạc mất mạch suy nghĩ.

Màu tóc của nàng sáng hơn màu lông hung hung của con sư tử, nhưng thứ làm anh choáng váng là biểu hiện vui sướng tuyệt đối trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Anh tự hỏi đã bao lâu rồi nàng mới cảm thấy hân hoan đến thế, và một phút sau, mong muốn làm nàng tìm lại được niềm vui lần nữa sắc nhọn như một con dao đâm vào trái tim anh.

Để che dấu vẻ lung túng, anh giằng co với con thú

nhỏ đang gặm cái cà vạt cho đến khi nó phát ra những tiếng gặm gừ nho nhỏ và cố gắng gặm nhấm ống tay áo bên trái của anh. “Lạy Chúa, con đang bị cắn xé,” anh nói tỉnh bơ, trong khi Camille cười ngất.

“Rõ ràng con vật này nhận ra cậu là một người bạn săn mồi,” Greaves giải thích, ra hiệu cho Bullock và các đồng nghiệp mang những con thú nhỏ đi.

“Mình không biết điều đó đấy,” Keating đáp, kìm lại để không cau có. “Ngay lúc này, mình cảm thấy giống loài linh dương.” Anh đứng lên, rồi cúi xuống giúp Camille đứng dậy. Tất cả những gì anh cần là để Adam nhắc cô gái này nhớ rằng, anh không đáng tin thế nào.

Bàn tay đi găng xinh xắn nắm lấy tay anh và anh kéo nàng lên. “Việc này thật ấn tượng,” nàng nhận xét, vẫn mỉm cười. “Mặc dù tôi sẽ không muốn lặp lại trải nghiệm này với chúng sau khoảng một năm nữa.”

“Ồ, chúng sẽ trở nên nguy hiểm trong sáu tháng nữa, thưa cô,” Bullock xen vào. “Những con sư tử Anh tốt giống, cô biết đấy.”

Keating muộn màng nhận ra mình vẫn còn nắm tay nàng. Lắc mình, anh thả nàng ra. “Anh không có một con gấu lớn hay thứ gì đó như thế à?”

“Có chứ, Martin Già Cối. Nó là món quà từ Mỹ của công ty Hudson’s Baby. Hãy chuẩn bị tinh thần, các vị, vì nó rất lớn, không hề giống những anh bạn Châu Âu đâu.”

Trong khi các cô gái đi theo tay quản lý đến chiếc lồng nhốt những con gấu khổng lồ già chát và rõ ràng có niềm yêu thích bánh quy, Keating túm vai Greaves. “Cậu ở đây không phải để làm mình trông xấu xa,” anh rít lên.

“Mình nghĩ là mình đang giúp đấy chứ,” công tước đáp lại bằng giọng cũng nhỏ như thế. “Chỉ ra cậu

không hợp để trở thành... ừm, một người theo đuổi như thế nào.”

Chết tiệt, Adam rất có lý. “Mình cần cô ấy tin mình.”

“Vì sao, để cậu có thể nói dối cô ấy lý do xuất hiện của mình ư?”

Keating đập lòng bàn tay vào ngực công tước. “Thôi đi.”

Greaves nhìn xuống bàn tay Keating trên ngực anh. “VẬY mà mình nghĩ cậu chỉ cãi cọt khi say xỉn thôi. Được rồi, tùy cậu đấy. Mình sẽ thôi không đề nghị giúp đỡ nữa.”

“Tốt.” Khi bỏ tay ra, Keating cau mày. “Mặc dù mình có thể cần xin phép cậu sử dụng lô ngò riêng ở nhà hát của cậu.”

“Làm bạn cậu thật không dễ, anh bạn ạ.”

“Phải, mình biết. Cần phải tính thêm điểm cho cậu vì đã chịu đựng mình.”

Khi họ kết thúc chuyến tham quan hang động ở một lối đi dẫn đến bộ sưu tập nhỏ trưng bày chim đại bàng và chim ưng, Greaves chìa cánh tay ra cho Sophia. Điều đó khiến việc Keating làm như thế với Camille là chấp nhận được và nàng nắm lấy áo anh.

“Chuyến đi này có đáng để cô thay đổi lịch làm việc không?”, anh hỏi, đi theo cặp đôi kia đến cỗ xe ngựa bốn bánh của công tước.

“Ồ, tất nhiên.” Nàng cười thật tươi với anh. “Tôi đã ôm một chú sư tử con.”

Đắm mình trong nụ cười đó, trong một nhịp đập trái tim, sáu năm nhục nhã và đau đớn như tan biến hết. “Và cô chắc chắn mình không muốn đến Drury

Lane với tôi tối nay, buổi biểu diễn của...” anh bắn cho Greaves một cái nhìn.

Công tước thở dài. “Mình chắc là vở *Giấc mộng đêm...*”

“Vở *Giấc mộng đêm hè?*”, anh ngắt lời.

“Tôi không thể. Tôi đã làm đảo lộn lịch làm việc và...”

“Cậu biết là Emily sẽ làm thay cho cậu tối nay, Cammy,” Sophia xen vào. “Vì Chúa, đến nhà hát đi. Cậu vẫn phàn nàn suốt về việc nhớ những buổi biểu diễn trong năm qua còn gì.”

Camille đỏ mặt. “Như thế không phù hợp.” Nàng cúi đầu. “Tôi biết điều đó nghe thật ngốc nghếch, nhất là khi tôi là người nói ra điều đó, nhưng tôi không muốn khiến mọi việc trở nên tệ hơn.”

“Tôi sẽ tìm người thấp tũng chúng ta,” Keating nói, Gắng hết sức giữ giọng mình thật nhẹ nhàng. “Một phụ nữ, bởi vì nếu không, à, điều đó sẽ không...” Anh cau mặt. “Việc đó sẽ ổn cả thôi. Và bất kỳ ai liếc nhìn cô sẽ phải đối mặt với tôi. Cô là một trong số ít người có thể chịu đựng được sự hiện diện của tôi và Greaves chắc chắn sẽ ngáy ngay khi hồi thứ hai bắt đầu. Chỉ như những người bạn thôi.”

“Những công tước không bao giờ ngáy,” Greaves bình luận ngắn gọn.

Ôi, Camille muốn đi và rõ ràng, từ những lời nói dong dài của Keating, anh cũng muốn nàng đi. Nàng đã không đến nhà hát nhiều năm rồi, ngay cả trước khi nàng từ chối kết hôn. Nàng nhìn khuôn mặt gần như nóng vội của anh ta, vẻ mong đợi rõ ràng của Sophia cũng như biểu hiện hơi buồn cười của công tước Greaves. “Tôi không thể,” nàng nói, không thể ngăn giọng mình khỏi run rẩy.

Tại sao việc này lại có cảm giác như nàng đang nói không với thứ gì đó còn hơn một đêm ở nhà hát? Nàng muốn nói đồng ý vì nhiều lý do hơn một vở nhạc kịch. Phải, nàng cho rằng xét về mặt pháp luật, nàng vẫn còn đính hôn với Ngài Fenton, nhưng sự ngăn ngại của nàng không phải vì bất kỳ một thoả thuận nào đã kéo dài hai mươi hai năm. Bất cứ khi nào nhìn Keating Blackwood, những suy nghĩ nóng bỏng đều nháy múa trong đầu nàng, xương sống nàng run rẩy và ngón chân nàng co lại. Cảm giác đó quá hấp dẫn, anh ta quá hấp dẫn, nhưng đi đến nhà hát cùng anh ta không hề giống với việc đi dạo trong công viên.

Có quá nhiều người, đặc biệt là có quá nhiều người nàng biết và biết nàng có mặt ở đó. Nàng có đủ dũng cảm để ôm một chú sư tử con, nhưng đó là một tạo vật nhỏ bé, xinh xắn và không có ý tưởng gì về việc nàng là một kẻ ngoài lề của xã hội. Tất nhiên, Keating biết, nhưng anh ta còn tồi tệ hơn cả nàng.

Về mặt anh ta không hề thay đổi. “Được thôi, báo với tôi nếu cô thay đổi suy nghĩ.”

Nàng đã thay đổi suy nghĩ mười bảy lần kể từ khi anh ta hỏi. “Tôi sẽ làm thế,” nàng nói to.

May mắn thay, Sophia đã chủ trì cuộc nói chuyện trong suốt hai mươi phút trên đường quay lại câu lạc bộ Tantalus. Camille không biết bạn mình xoay sở như thế nào để chấp nhận thân thể tai tiếng của chính mình và đơn giản là... không quan tâm đến việc những người khác nghĩ gì về nó. Lý do duy nhất cô ấy tìm việc ở câu lạc bộ là vì không ai thuê cô ấy làm gia sư, hay không người họ hàng nào phía nhà công tước hay nhà mẹ đón nhận cô ấy.

Cả hai người đàn ông đều xuống xe để đi cùng họ đến cửa chính của câu lạc bộ Tantalus. Những người đàn ông khác nhìn thấy. Camille vươn thẳng lưng thêm một chút, tự hỏi họ sẽ nghĩ gì khi nhìn thấy hai cô gái Tantalus, như một số người vẫn gọi bọn họ, được tháp tùng bởi một công tước và một kẻ phóng đảng bất trị. Tất nhiên, phần hấp dẫn lúc này là

không ai dám nói một từ gay gắt nào trước sự hiện diện đặc biệt này. Còn khi chỉ có mình nàng... chà, nàng sẽ không bị bắt gặp ở bên ngoài câu lạc bộ lúc chỉ có một mình.

“Tôi đã có một buổi sáng tuyệt vời”, Sophia nói, khẽ nhún gối chào. “Cảm ơn rất nhiều vì đã mời tôi đi cùng.”

“Cô không phải là người đi cùng”, công tước của Greaves mỉm cười đáp lại. “Cô được mời. Và đó là vinh dự của tôi.”

“Vâng, cảm ơn anh rất nhiều”, Camille nói tiếp. “Tôi sẽ không bao giờ quên rằng mình đã ôm một con sư tử trong lòng.”

Má Keating cử động như thể anh muốn nói câu gì đó buồn cười, nhưng thay vì thế, anh chỉ gật đầu. “Đó cũng là vinh dự của tôi. Mai tôi đến thăm cô được không?”

Đối với một người không tán tỉnh nàng, chắc hẳn anh ta đã quan tâm đến nàng quá nhiều. Và có lẽ hành động thông minh nhất trong lúc này là chấm dứt tình trạng đó trước khi nó trở nên hỗn loạn và đau đớn. Nhưng nàng đã sống cuộc sống mà mọi đàn ông đều biết nàng đã có chủ, đôi chút tán tỉnh nhẹ nhàng chẳng thể gây hại gì. Không, khi nàng biết Keating chỉ có tội là cách nói năng dễ gây tai tiếng. Và ngày hôm nay đã rất, rất thú vị. “Tất nhiên rồi,” nàng nói, thở phào nhẹ nhõm vì anh ta dường như không tức giận việc nàng đã từ chối đi cùng đến nhà hát. “Như một người bạn, tất nhiên.”

Anh ta cúi đầu. “Tất nhiên.”

Vừa bước vào sảnh đợi, Grace nắm tay nàng. “Cái này gửi cho cậu,” cô gái gác cửa ban ngày nói, chỉ vào bó hoa hồng trắng rất lớn trên chiếc bàn để dưới mái hiên.

Camille rút lá thư ra. “Chúc mừng sinh nhật lần thứ mười hai,” nàng đọc thầm. “Em đang trở thành một thiếu nữ đáng yêu.”

Nàng mỉm cười, cúi xuống để ngửi bó hoa. Nhưng khi nghe tiếng xe ngựa của công tước lách cách trên lối đi bên ngoài, nàng đứng thẳng dậy. Trái tim đập dồn dập, nàng vội vã chạy ra ngoài, lách người qua ba thành viên của câu lạc bộ đang đứng nhìn sững sốt. “Keating!” nàng gọi.

Cỗ xe trượt đi rồi dừng lại. Một phút sau, Keating đã đứng trên lối đi, sai bước quay lại phía nàng. “Có gì không ổn à?”, anh ta hỏi, giọng thiếu vắng hẳn vẻ hài hước châm biếm cố hữu.

Điều đó làm nàng khựng lại. Anh quan tâm đến nàng. Một cách chân thành. Và điều đó khiến cơn bốc đồng ngoan cố, bất chợt của nàng trở nên dễ chấp nhận hơn rất nhiều. “Lời mời đến nhà hát tối nay. Em đồng ý.”

Anh cười thật tươi, bước thêm một bước về phía Camille và đưa tay lên như thể để vuốt má nàng. Vào giây cuối cùng, ngay trước khi nàng có thể nghiêng người về phía Keating, anh dừng lại, thả tay xuống. “Anh sẽ có mặt lúc bảy giờ.”

“Em sẽ sẵn sàng.”

“Rất tốt. Anh...” Anh ngoái đầu nhìn cỗ xe đang đợi. “Bây giờ anh phải đi.”

Camille cảm thấy nổi thôi thúc muốn cười khúc khích trào lên mạnh mẽ. “Hẹn gặp anh tối nay.”

“Ừ. Tốt. Tạm biệt.”

Niềm vui chân thành của anh trước câu trả lời đó khiến nàng cảm thấy ấm áp trong lòng theo cái cách nàng chưa bao giờ cảm thấy trước đây. Và nó dứt khoát đã trả lời cho câu hỏi gặm nhấm nàng trong ba

ngày qua, kể từ khi bó hoa chúc mừng sinh nhật lần đầu tiên được gửi đến. Keating có thể muốn nàng nghĩ rằng Fenton rất cuộc cũng cố gắng tán tỉnh nàng, cho dù có muộn màng và nàng không biết tại sao anh lại cố gắng làm như thế. Nhưng Hầu tước của Fenton không có trí tưởng tượng hay... lòng nhiệt thành để bù đắp hay xin lỗi, hoặc thậm chí là tiếp cận nàng theo cách vòng vo như thế. Cho dù anh định làm gì, những bó hoa và những lời nhắn rất tình cảm đi kèm là của Keating Blackwood.

Và điều đó khiến nàng rất, rất vui.

~*~

Keating ngồi ở bàn làm việc trong thư viện và tựa cằm trên hai cánh tay khoanh lại. Ngay trước mũi gần đến mức anh có thể ngửi được, là một ly whiskey đầy. Ánh đèn biến nó thành màu hổ phách lấp lánh ánh vàng, một loại mật ong lạnh sẽ gay gắt và nóng lên khi trôi xuống cổ họng.

Anh muốn nó. Anh muốn nó làm dịu đi những góc cạnh sắc lẹm của tâm trạng bồn chồn và tức tối. Anh muốn nó giúp anh không quan tâm quá nhiều đến việc mình đang trở thành bạn với nàng, người mà anh có mục tiêu ban đầu là trao cho người đàn ông mà anh bắt đầu nhận ra anh ta không xứng đáng với nàng.

“Anh Blackwood, có người đến thăm.”

Không chuyển động, Keating nhắm mắt lại. Nhưng hình ảnh ly rượu đầy vẫn hiện diện trong đầu anh. “Tôi không có ở đây.”

Người hầu ngọ nguyệt ở ngưỡng cửa. “Tôi đến để nói với ngài rằng cô ấy rất quyết tâm gặp ngài?”

Keating ngóc đầu dậy, cảm giác gì đó bật lên trong ngực anh ngay cả khi anh nhận ra rằng mình biết quá nhiều phụ nữ để nghĩ đến lúc này... chà,

người đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của anh. “Cô ấy, ai?”

“Quý bà đó không nói tên, nhưng tôi tin rằng cô ấy là Quý bà Vandress.”

Cho dù cảm giác đó là gì, nó cũng làm tim anh đập nhanh hơn. “Tôi sẽ gặp cô ấy,” anh nói và đứng lên.

“Cảm ơn, thưa ngài.”

“Và để cái kia ở đó,” anh nói, chỉ vào ly rượu đầy trên bàn.

Vì tay người làm của Greaves thực sự được tạo ra bằng đá, Keating không thể phân biệt được gã đang tức tối hay buồn cười với tất cả những việc này. Nhìn ly whiskey đầy lần cuối với vẻ lưỡng lự, Keating đứng lên và đi xuống hành lang dẫn đến phòng khách buổi sáng. “Charity Vandress,” anh rề rà nói, bước vào

căn phòng ấm áp và đóng cửa lại sau lưng.

Người đàn bà yếu điệu, dong dỏng cao rời mắt khỏi khung cảnh ngoài cửa sổ. Bất chấp hôm nay là một ngày ấm áp, cô ta đang mặc một chiếc áo choàng dài, mũ trùm lên đầu che gần hết mặt. “Thật đáng xấu hổ, Keating,” cô ta nói bằng giọng có thể làm bơ tan chảy. “Anh đi xa chừng ấy để quay lại Luân Đôn mà không buồn ghé thăm em.”

Anh nhớ giọng nói đó. Và tất cả những thứ khác. “Anh xin lỗi. Anh có việc phải làm.”

“Đúng rồi, em đã nghe thấy việc anh cần phải làm. Hôn trình nữ trong công viên. Và còn những việc khác nữa. Cái gì nhỉ? Ồ, phải rồi. Bám đuôi Quý cô Camille Pryce nhỏ bé tai tiếng. Anh tai tiếng thật đấy!”

Keating khịt mũi. “Đừng cố gắng giả vờ ghen tuông Charity. Em làm việc đó rất tệ.”

Cô ta kéo chiếc mũ ra khỏi mặt, để lộ đôi mắt xanh lục long lanh và đôi môi đỏ mọng có vẻ hơi quá rực rỡ. “Em không ghen. Em chỉ đang chỉ ra rằng, sau sáu năm, lẽ ra anh nên thăm lại những tội lỗi cũ của mình thay vì tạo ra những tội mới.”

Nói xong, cô ta cởi khuy chiếc áo choàng nâu và thả nó xuống chân. Bên trong cô ta... không mặc gì. Hoàn toàn không. Và cơ thể tuyệt đẹp của cô ta gần như vẫn hấp dẫn như sáu năm trước đây. Tất nhiên, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy làn da trần của cô ta trong lúc tỉnh táo, điều đó giúp anh ta nhận ra sự khác biệt gây ra bởi thời gian và cuộc sống vất vả.

“Mặc quần áo vào đi, Charity. Anh sẽ không đi lại con đường đó nữa đâu.”

“Nhưng anh đang làm thế,” cô ta cãi lại, chậm rãi tiến đến gần anh. “Chỉ là anh đang làm thế với người khác. Anh chưa từng giới hạn mình với một người

đàn bà. Sao bây giờ lại làm thế.”

“Ít nhất anh cũng ngạc nhiên như em, cưng à, nhưng anh sẽ không chơi đùa với em đâu.” Và Keating thật sự ngạc nhiên. Phần đàn ông trong anh thực sự thấy cô ta hấp dẫn và đáng khao khát, nhưng... trái tim anh, anh cho là nó, hoặc có lẽ là linh hồn méo mó của anh đã yêu cầu anh phải đuổi cô ta về ngay lập tức. Trước khi Camille có thể nghe thấy tin đồn và quyết định rằng anh vẫn không thay đổi so với con người say sưa điên rồ sáu năm trước. Và không chỉ vì việc mất lòng tin của nàng có thể khiến anh mất mười nghìn bảng.

“Em nghe thấy giọng anh, nhưng em không nghĩ anh thực sự muốn nói thế.” Cô ta vuốt ve người mình, ôm lấy bầu ngực một cách mời gọi.

“Anh đang cố gắng tử tế,” anh trả lời, bắt đầu mất kiên nhẫn. “Anh không bao giờ nghĩ xấu về em và anh hy vọng chúng ta vẫn có thể thân thiện với nhau.

Nhưng em cần phải về thôi.”

Màu hồng bắt đầu xuất hiện trên má và lan xuống cổ, rồi đến ngực cô ta. “Anh thường rất vui mà, Keating”, cô ta lẩm bẩm, cúi xuống nhặt áo choàng lên. “Đây không phải là vì chồng em, đúng không? Trước đây việc đó chưa bao giờ ngăn được anh.”

Phải, nhưng đó là trước khi anh giết chồng của người khác. “Nói rằng anh là một con báo đang cố gắng xoá bỏ những vết nhơ của mình cũng được.”

“Hừm.” Cô ta khoác chiếc áo dày vào và cài khuy lại. “Giống một con cáo giả vờ không thích gà hơn. Em biết sự thật. Chúng ta đều biết sự thật.”

“Thế thì anh cho rằng mình là người cuối cùng được biết. Sau này cứ tự nhiên cười nhạo anh.”

“Ồ, em sẽ, tin em đi.”

Sau khi Charity bỏ đi, Keating thả mình xuống một chiếc ghế trong phòng. Trong một phút thoáng qua, anh ước gì Greaves đang ở nhà, vì cho dù anh không thích thảo luận những vấn đề tiêng tư đến thế nào, thì việc bị Adam khích tướng thỉnh thoảng cũng giúp anh tìm thấy đường đi.

Nhắm mắt lại, anh nhắm mắt. Tìm thấy đường đi là điều khó chịu chết tiệt. Đặc biệt khi con đường anh bắt đầu cảm thấy hấp dẫn không phải là con đường anh sẽ đi. Tất nhiên vấn đề có thể đơn giản là thực ra, trước đây anh chưa bao giờ cố gắng có một cuộc nói chuyện tử tế với phụ nữ, và anh thấy việc đó hấp dẫn hơn cả mong đợi. Camille nói những câu thận trọng và không bao giờ cố gắng thoát y mỗi khi có cơ hội. Cho đến bây giờ, anh vẫn còn mặc nguyên quần áo, anh có thể coi như đó là công trạng của mình.

Cho dù tất cả những chuyện này rồi bời đến đâu, niềm an ủi duy nhất là giúp Camille quay lại vòng tay của xã hội thượng lưu và điều đó sẽ mang đến cho anh phương tiện để thực hiện nhiệm vụ khác của

mình. Sau đó, anh có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Ít nhất anh cũng đã vượt qua một hoặc hai cơn bão ban đầu. Nếu tối nay anh có thể xoay xở mà không khiến Camille bỏ chạy, anh có thể gọi đó là một thành công. Nếu anh có thể làm việc ấy mà không đánh mất tình bạn với nàng, đó sẽ là một điều kỳ diệu. Và nếu có thể tỉnh táo làm thế mà không chạm tay vào nàng, anh có thể đối mặt với bất cứ chuyện gì.

Chương 9

“Mình nên nhắn với anh ấy rằng mình đã đổi ý.” Sophia cau mày nhìn hình ảnh phản chiếu của Camille trong chiếc gương trên bàn trang điểm và tiếp tục búi tóc cho bạn mình. “Không, cậu không nên.”

“Có, cô ấy nên.” Emily Portsman ngả người vào khung cửa và nhìn hai người họ với vẻ hoài nghi thường trực. “Trong nhà hát, cô ấy sẽ không có ai để trông cậy và chẳng có nơi nào để chạy nếu có chuyện xấu xảy ra.”

“Đơn giản bởi vì chị không tin tưởng ai, Emily, thế không có nghĩa là chị nói đúng về việc này.”

“Đơn giản bởi vì em ngây thơ, Sophia, thế không có nghĩa là em nên tin tưởng tất cả mọi người.”

Camille muốn đưa tay bịt tai lại. Lẽ ra nàng đã làm thế nếu nó có thể ngăn đầu óc nàng tự tranh cãi inh ỏi với chính mình. “Làm ơn thôi đi,” nàng nói to. “Hai người chẳng giúp được gì cả.”

Emily khịt mũi rồi biến mất sau cánh cửa. “Đừng nghe chị ấy,” Sophia nói, nhảu nhó khi ghim lọn tóc vàng rối cuối cùng vào một búi tóc cầu kỳ hấp dẫn bất ngờ. “Mình nghĩ Keating Blackwood gần như phải lòng cậu rồi.”

“Nhưng bọn mình mới chỉ gặp nhau ba lần, cậu mất trí rồi. Mình chắc chắn anh ấy quá sành sỏi để phải lòng dễ dàng đến thế, nếu có. Và ngoài điều đó ra, anh ấy còn là em họ của Fenton. Chẳng có vẻ là anh ấy sẽ cưới mình hay gì cả.”

“Cung à, cậu là một cô gái Tantalus. Cậu không cần phải kết hôn với bất kỳ ai. Thực ra, mình cho rằng Quý bà Haybury sẽ cảm ơn cậu vì đã tạo ra một chút xì căng đan. Khách của câu lạc bộ luôn tăng lên mỗi khi có điều xấu xa lơ lửng trong không khí.”

“Vậy là cậu đang gợi ý bọn mình trở thành tình nhân lén lút?” Chúa tôi, nàng không thể nhớ mình đã từng nói một điều như thế, hay thậm chí nghĩ đến một điều như thế trước khi đến làm việc ở câu lạc bộ Tantalus.

“Sao lại không? Chẳng có lý do gì khiến cậu phải bảo vệ danh tiếng của mình cả.”

Camille nhìn chăm chăm vào bạn mình hồi lâu. Trong tất cả mọi điều nàng cảm thấy về việc tự huỷ hoại mình, cảm giác tự do chưa bao giờ là một trong số chúng. Nhưng Sophia nói có lý. Tất cả những gì nàng cần là một chút dũng cảm. Chắc chắn nàng đã có những khao khát đó, nàng hầu như không thể nhìn

Keating mà không vắn vẹo ngón tay. Nàng nhìn xuống tay mình, vẫn đang vắn vẹo chiếc khăn tay bởi con bồn chồn.

Sophia hôn lên má nàng. “Việc này không khiến bất cứ chuyện gì trở nên dễ dàng hơn đối với cậu, nhưng trở thành một người ngoài lề xã hội vui hơn rất nhiều.”

Bật cười và cố gắng xô nổi hời hợt vào nơi nào đó để chúng không làm phiền mình, Camille đứng lên và rời khỏi phòng ngủ. “Cậu có thể làm theo lời khuyên đó của chính mình, cậu biết đấy.”

Nắm lấy cánh tay nàng, Sophia cười toe toét. “Mình đang đợi một kẻ hư hỏng đẹp trai, hoàn hảo, vô cùng giàu có cuốn mình lên giường.”

“À, mình hiểu rồi.”

Trước khi nàng có thể sắp xếp được những gì

mình muốn với những điều mình có được và mọi thứ có liên quan khác, họ đã ra đến mái hiên. Và nàng chẳng thể nghĩ được gì nữa, vì Keating đã đứng ở đó, trò chuyện với Juliet ở vị trí làm việc của người gác cổng. Anh đuổi thẳng người khi nàng đến gần.

“Trông anh tuyệt lắm,” nàng nói, lướt mắt trên chiếc áo khoác đen bóng, áo gi lê, quần và đôi giày Hessian có tua rua. Chiếc cà vạt trắng hồ cứng, kèm theo một chiếc kẹp mã não màu đen đã hoàn chỉnh ấn tượng nổi bật đó. Anh lại gợi nhớ đến một con báo, thư thái nhưng vẫn nguy hiểm chết người, chỉ chực chờ cơ hội để tấn công. Lời khuyên của Sophia đột nhiên không có vẻ quá lạ lùng nữa.

“Lẽ ra anh phải nói như thế với em,” anh đáp lại. “Giờ anh phải nghĩ ra cái gì đó hay hơn. Để xem nào. Em rục rĩ như ban mai.” Anh cau mày. “Không, như thế cũng không ổn, quá tẻ nhạt. Anh chậm chậm nghiêng đầu, ánh mắt sắc sảo vừa ăm áp vừa lúng túng. “Nàng bước đi xinh đẹp, như trời đêm nhiều sao sáng không gợn mây/ Tất cả những gì đẹp nhất

của màn đêm và ánh sáng/ Đều tụ lại trong dáng hình và đôi mắt nàng.”

“Ôi trời,” nàng vừa cười vừa nói, thành thật cảm kích. “Thơ Byron. Em rất vinh hạnh.”

“Anh đang hy vọng em sẽ sống sót, nhưng vinh hạnh cũng được.” Anh đưa tay ra. “Chúng ta đi chứ?”

Camille cố tình tránh ánh mắt của Juliet và mọi người đang bước vào khu vực đón khách. Tỏ ra táo bạo thì dễ hơn nếu nàng không nhận ra rằng mọi người đang chú ý đến mình. Tuy nhiên, ra đến ngoài lối đi, đối mặt với cỗ xe ngựa tráng lệ của Công tước Greaves và bốn con ngựa đen mạnh mẽ, nàng dừng lại. “Thế còn người đi cùng?”

“Ở trong xe.”

“Nhưng anh làm thế nào để đến đây cùng với cô ấy và vẫn mong rằng...”

“Ôi, vì tình yêu với Chúa,” anh lẩm bẩm, kéo cánh cửa mở ra. “Anh đến cùng Samuel, người đánh xe. Hỏi hân ta đi nếu em không tin.”

Cô ngó vào trong xe thì thấy một phụ nữ lớn tuổi hơn ngồi trong đó, trông rất nghiêm trang và nhút nhát. “Xin chào,” Camille nói.

Người phụ nữ gật đầu, lùi sang bên để chừa ra một khoảng trống trên ghế bọc đệm êm ái màu nâu sẫm. “Rất tốt,” bà ta nói bằng giọng ấm áp, du dương.

Trước khi có thể thay đổi ý nghĩ lần nữa, Camille bước lên xe rồi ngồi xuống bên cạnh người đồng hành của mình. Một phút sau, Keating gia nhập với họ ở chiếc ghế đối diện và cỗ xe lăn bánh trên đường phố. “Em thấy chưa? Tất cả đều rất đúng đắn.”

Camille mỉm cười với người ngồi cùng mình. Bằng cách nào đó, anh đã làm được. Anh tìm được

cho nàng một người đồng hành, sau đó mất thêm công sức để bảo vệ cả danh tiếng của người đi cùng đó. “Bà là?”, nàng hỏi.

Người phụ nữ mỉm cười với nàng. “Rất tốt,” bà ta lặp lại.

Hm. “Bà làm việc ở đâu?”

“Rất tốt. Được.”

Quay mặt lại với anh chàng đang ra vẻ thích thú đối diện, Camille nhướn mày. “Bà ấy không nói tiếng Anh.”

“Không ư? Việc đó giải thích được vài điều.”

“Keating, bà ấy đến từ đâu thế? Anh không bắt cóc bà ấy chứ?”

Tia sáng lấp lánh hiện lên trong mắt anh. “Cám ơn vì đã nghĩ tốt về anh đến thế. Bà ấy là người Gypsy. Anh cưới ngựa đến chỗ cắm trại của họ, cho bà ấy năm siling, quăng chiếc váy đỏ cho bà ấy và mở cửa xe. Bà ấy trèo vào trong và bây giờ đang mặc chiếc váy đỏ, vậy là em có một người đồng hành.”

“Chúa lòng lành. Nếu bà ấy nghĩ anh đưa bà ấy đi kết hôn với mình thì sao? Hoặc là anh muốn... phạm tội với bà ấy?”

“Bà ấy đủ tuổi làm bà anh.” Anh nhúc nhích, rồi vỗ vào ngực mình. “Keating,” anh nói, nhìn vào người đi cùng. Anh chỉ vào Camile. “Camille,” anh nói, rồi chỉ vào bà ta.

“À. Rosa.”

“Thấy chưa? Đây là Rosa. Thôi phàn nàn đi.”

Camille thả lỏng người trong cổ xe tiện nghi.

“Vậy là anh kiếm được chỗ ngồi trong nhà hát cho chúng ta trong gì nhỉ, năm tiếng trước buổi biểu diễn? Th...”

“Một lô riêng,” anh sửa lại. “Của Greaves.”

“Anh tìm được một lô ngồi riêng trong buổi biểu diễn,” nàng sửa lại, đếm trên đầu ngón tay, “Mượn một cỗ xe rất đẹp, tìm trang phục cho người đi kèm, gửi hoa cho em, trộm một người đồng hành và thuyết phục em đi với anh. Nếu không phải anh cứ chối mãi, em sẽ bắt đầu tin rằng anh đang theo đuổi mình.”

Nàng quan sát phản ứng của Keating và nhận ra mắt anh ngay lập tức nhìn xuống và một biểu hiện căng thẳng lướt qua mặt anh. “Hoa?” Lát sau anh nói. “Anh gửi hoa cho em?”

Vậy mà nàng nghĩ rằng bằng cách che dấu nó ở giữa hàng tá việc kia, nàng có thể qua mặt anh, khiến anh thừa nhận, bằng cách bỏ qua không để ý đến chi

tiết đó. “Em biết là anh gửi chúng. Fenton không hề có đầu óc mơ mộng. Và càng không có ý định xin lỗi em về bất cứ điều gì.”

Keating nghiêng đầu. “Anh đồng ý rằng Stephen có thể là một gã ngốc tự cao tự đại, nhưng em chắc chắn anh ta không thể thay đổi đến mức ấy sao?”

Trong chốc lát, nàng cảm thấy như ai đó đã kéo tấm thảm dưới chân mình đi. “Cái gì?”

Anh nhìn nàng trong một nhịp đập trái tim dài và nặng nề. Sau đó, trước khi nàng có thể di chuyển, anh kéo nàng về phía trước, nắm lấy phía trước áo choàng của nàng và hôn nàng. Hơi nóng bao phủ nàng, dữ dội và ngây ngất. Camille vòng tay ôm cổ anh, chìm vào vòng tay anh. Đây chính là điều nàng muốn – anh thôi không đùa cợt và chứng tỏ rằng anh thật sự muốn nàng.

Cũng đột ngột như thế, anh đẩy nàng trở lại ghế.

“Anh muốn thử này một lần nữa,” anh lẩm bẩm, ánh mắt tối sầm và trở nên gay gắt, “Trước khi em quyết định rằng mình ghét anh.”

“Em không ghét anh, Keating,” nàng run rẩy đáp lại, không thể rời mắt khỏi bờ môi hấp dẫn của anh và lờ mờ nhận ra rằng, người đi kèm tên Rosa đang nhìn ra ngoài cửa sổ. “Sao anh lại nói thế?”

“Bởi vì Stephen yêu cầu anh làm một việc.”

Bị tai lại. Đừng nghe. “Đừng đùa nữa, chuyện này không buồn cười chút nào.” Nàng nuốt nghẹn. “Kể với em xem anh đã trở thành bạn của Công tước Greaves như thế nào. Xét cho cùng, em đã kể cho anh những bí mật của mình suốt, còn anh gần như chưa tiết lộ điều gì.”

“Đó là việc anh đang cố gắng làm.”

Nàng dúm nắm tay vào đùi. “Nhưng em không

muốn nghe điều đó. Vì thế hãy thôi đi.” Anh không nhận ra rằng mình gần như là người duy nhất nàng kết bạn mà vẫn còn liên quan đến giới quý tộc hay sao? Cho dù có bất trị và tai tiếng đến đâu, anh vẫn có thể tham gia các buổi dạ tiệc, ngồi trong lô riêng của nhà hát và anh thích nàng. Và nàng cũng thích anh. Rất nhiều, theo kiểu nàng chắc chắn là không đúng đắn.Ồ, nàng thậm chí không thể chịu đựng nổi ý nghĩ phát hiện ra một người bạn nữa không phải là người như mình vẫn biết.

“Nghĩ mà xem,” anh thúc ép, ngả người về phía trước, duỗi tay về phía đầu gối nàng. “Nếu em có thể quay lại nhà của cha mẹ mình thì sao?” Anh nắm tay lại và ngồi xuống mà không chạm vào nàng. “Nếu em có thể được mời đến các buổi dạ hội trang trọng và trở thành bà chủ của một ngôi nhà xinh đẹp cùng những đứa con quý tộc quần quýt quanh chân mình thì sao?”

Một giọt nước mắt chảy xuống má nàng. “Anh đã nói dối tôi. Anh nói chúng ta sẽ thành thật với nhau

rồi anh lại nói dối tôi. Đồ khốn. Dừng xe lại và cho tôi xuống.”

“Không.”

“Vậy là bây giờ anh đang bắt cóc tôi nữa, đúng không? Anh sẽ lại phải bỏ trốn về Shropshire sau chuyện này, ngay cả nếu Rosa và tôi là những người chẳng quan trọng. Chúa tôi, nếu chúng tôi là người quan trọng, anh có thể phải đi biệt xứ. May cho anh đấy.”

“Hỏi anh tại sao đi,” anh gắt lên, cắt ngang lời phản kháng của nàng.

“Cái gì?”

“Hỏi anh xem tại sao anh lại nghe theo lời anh họ mình mà quay lại Luân Đôn, nơi anh chẳng nổi tiếng như em nghĩ? Hỏi anh xem tại sao anh lại đồng ý, dù biết rằng em sẽ nhìn anh như lúc này,” anh gầm gừ,

giọng cao lên. “Hỏi anh đi.”

Ngay cả Rosa cũng bắt đầu tỏ ra lo lắng, người phụ nữ đó co người rúc vào bức vách ở phía xa, nhìn hết người này sang người khác. Camille biết rằng anh nóng tính, nàng thậm chí đã chứng kiến tính tình nóng nảy của anh ngay lần đầu tiên họ gặp nhau. Nhưng anh chưa bao giờ nổi nóng với nàng, ngay cả trong lời nói. Cho đến lúc này. “Được rồi,” nàng đập lại, uốn thẳng vai và nhắc mình nhớ rằng nàng là người bị thương trong vở kịch nhỏ này. “Tại sao?”

“Bởi vì anh không có tiền,” anh trả lời, cuối cùng cũng ngoảnh mặt đi. “Anh có một ngôi nhà nhỏ và chút ít đất đai và từng ấy lẽ ra là đủ, nếu như không vì những việc anh đã làm sáu năm trước.”

“Ngài Balthrow?” nàng tò mò hỏi, bất chấp chính mình. “Làm thế nào...?”

“Quý bà Balthrow,” anh sửa lại. “Cô ấy cũng bị

huỷ hoại và trở thành goá phụ, bị người anh họ tử tước mới bỏ rơi không còn một xu. Và..." Anh hít một hơi thật sâu, trông như thể anh thà đứng trần trụi giữa một chuồng sư tử còn hơn là nói chuyện với nàng vào lúc này. "Và cô ấy phải ra nước ngoài."

"Việc đó thì..." Camille dừng lại. Nàng từng có một người bạn phải ra nước ngoài. Elizabeth đã bị đưa đi rất nhanh và trở lại mười tháng sau đó, rồi kết hôn với một người mà trước đây tất cả bọn họ đều nghĩ rằng thấp kém hơn cô ấy rất nhiều. Họ chưa bao giờ nói chuyện lại với nhau. "Một đứa trẻ?", nàng thì thầm. "Cô ấy có con?"

Anh gật đầu một cách cứng nhắc, liếc nhìn nàng rồi lại nhìn đi chỗ khác. "Để tránh cho chúng ta những câu hỏi mất thời gian, chồng cô ấy bất lực. Đứa bé là con anh. Con trai. Và cô ấy sẽ không cho anh gặp mặt thằng bé và vẫn đổ lỗi cho anh vì tất cả mọi chuyện. Nhưng anh sẽ bị nguyên rửa nếu không chu cấp cho việc nuôi nấng, học hành của thằng bé và cho Eleanor, để họ có thể sống thoải mái ở một nơi nào đó. Vì thế

khi Stephen nhờ anh việc này, anh đã đồng ý.”

“Ý anh là anh ta trả tiền cho anh để lừa em... làm gì?”

“Quay lại nhà thờ. Đúng hơn là bộ thờ. Và anh không lừa em làm bất cứ việc gì. Anh vừa nói với em toàn bộ kế hoạch rồi.”

Camille đứng lên, rồi đập đầu vào trần xe thấp và ngồi bịch xuống, mắt nổ đom đóm. “Ồi Chết tiệt.”

Keating kéo nàng sang ngồi cạnh anh và đặt một bàn tay ấm áp lên đầu nàng trước khi nàng có thể phản đối rằng mình không sao. “Stephen không biết cụ thể về hoàn cảnh của anh,” anh tiếp tục, kéo nàng dựa vào vai mình, “Nhưng anh ta biết anh đặc biệt nhạy cảm về cơ hội thứ hai. Anh ta sẵn sàng mang đến cho em một cơ hội để quay lại với sự tôn trọng của xã hội. Và anh ta yêu cầu anh chuyển thông điệp đó, với kinh nghiệm tai tiếng của bản thân mình.”

Anh không định làm thế này. Thầm nguyên rửa mình, Keating quan sát mọi biểu hiện của nàng, nước mắt chậm chậm lăn xuống gò má mịn màng, bàn tay run rẩy vì siết quá chặt. Anh đôi chút ngạc nhiên vì nàng vẫn chưa đuối mình, nếu là nàng, anh cực kỳ chắc chắn mình đã làm thế rồi.

Khi nàng đồng ý đến nhà hát với anh, anh đã quyết định nàng cần biết sự thật. Nếu không, anh sẽ phải nói dối. Và anh đã hứa với nàng điều đó. Anh định sẽ nói với nàng về thoả thuận của mình, hay đại khái là một phần của nó, khi họ đã an toàn trong lô ngồi riêng của Greaves, trong tầm mắt của mọi người tại nhà hát. Nhờ thế anh sẽ yên tâm rằng nàng không thể bỏ chạy hay gây chú ý. Có lẽ đó là do anh hèn nhát, nhưng dù sao, đến bây giờ tất cả mọi chuyện đã được phơi bày.

“Tên...” Nàng quệt mắt, khiến anh cảm thấy nhẹ nhõm. Nhìn thấy hay làm phụ nữ khóc thường không

khuyến anh để tâm, nhưng rõ ràng điều đó đã thay đổi. Ít nhất là khi có liên quan đến nàng. Camille hăng giọng. “Tên con trai anh là gì?”

“Michael. Anh không mong đợi sự thông cảm của em, Cammy. Đó không phải là lý do anh nói với em. Anh chỉ muốn em hiểu lý do anh có mặt ở đây. Vì anh đã hứa sẽ trung thực với em.”

Trong khoảnh khắc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh khiến anh giằng xé hơn mức anh để cho nàng thấy. “Vậy là không có... tình bạn nào cả?” cuối cùng nàng hỏi, giọng nói ghen ngào của nàng đi thẳng vào trái tim anh nghĩ mình đã không còn nữa. “Giữa chúng ta, ý em là thế.”

Anh thấy vẻ ngập ngừng của nàng và gắng hết sức để phớt lờ nó. Nếu khám phá ra rằng nàng muốn anh mãnh liệt như anh muốn nàng, anh sẽ sụp đổ. “Tất nhiên đó là tình bạn. Nếu không, anh sẽ không kể với em bất cứ điều gì.” Và dù thế nào đi nữa, nếu

không phải là tình bạn, điều anh muốn từ nàng chẳng có gì quan trọng. Những người đàn ông như anh không giành được trái tim của các cô gái trong trắng. Nàng có thể say mê anh trong chốc lát, nhưng bất kỳ thứ gì khác sẽ chỉ khiến nàng đổ máu, toi tả và bầm dập. Và tất nhiên, trong giây phút này, nói một cách nghiêm túc, vẫn còn đó thực tế là nàng đã đính ước với người đàn ông khác.

“Em không hiểu làm thế nào anh có thể nói chúng ta là bạn bè, khi mà trong suốt thời gian đó anh đang tính toán...”

“Điều duy nhất anh tính toán là làm thế nào để nói với em điều anh vừa nói mà không khiến em nện anh bằng một cái xẻng.” Quyết định mạo hiểm có thể bị ăn đấm, anh vói xuống và nắm tay nàng. “Nếu em muốn đi dạo trong công viên, những buổi khiêu vũ, các bữa tiệc trà chiều và những trang phục thời trang thịnh hành nhất từ Paris, em sẽ có thêm một cơ hội để có chúng.”

“Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi. Anh nghĩ em sẽ thấy rằng trở thành một nữ hầu tước giàu có sẽ khiến những người khác quên hết quá khứ.” Anh lại muợn màng thả tay nàng ra. “Anh không nói rằng em nên kết hôn với Stephen vào ngày mai, lúc này anh chỉ đề nghị em cân nhắc những lựa chọn.”

Nàng thả lỏng ngón tay, sau đó trước vẻ ngạc nhiên của anh, nàng nâng cằm anh lên, để mắt anh nhìn vào mắt nàng và giữ anh ở đó. “Anh có gửi hoa cho em không?”, nàng hỏi thẳng, không hề nháy mắt.

Keating lấy một hơi thở nông. “Anh gợi ý với Fenton rằng nếu anh ta thôi không quá bảo thủ thì sẽ tốt cho anh ta hơn. Và anh thực sự đã gợi ý anh ta tặng hoa cho em.” Nàng có đôi mắt thật đẹp. Giống như bầu trời lúc bình minh. Anh muốn vuốt ve nàng. “Điều này có giải đáp cho câu hỏi của em không?”

Camille thả anh ra. “Em cho là có. Bây giờ anh đưa em quay lại câu lạc bộ chứ?”

“Anh đang đưa em đến nhà hát.” Anh ép mình cười. “Anh đã hứa rằng Rosa sẽ có một buổi tối đặc biệt. Anh không thể đi ngược lại lời hứa của mình.”

“Anh đúng là bất trị.”

“Phải, anh tin là thế.”

Khi đôi môi gợi cảm của nàng cong lên thành một nụ cười, anh lấy lại hơi thở của mình. Tạ ơn Chúa. Anh đã không làm hỏng việc này.

Một phút sau, anh nhận ra rằng “việc” mà anh nghĩ đến không phải là cơ hội có được mười nghìn bảng, mà là tình bạn, thiếu một từ chấp nhận được, với Camille Pryce. Khi họ đến nhà hát Drury Land, anh đã lấy lại được gần hết tri giác của mình, còn Camille vẫn chưa quyết định đánh đập anh và bỏ

chạy về câu lạc bộ Tatulus. Anh phải cho đó là một chiến thắng, cho dù nhỏ hay không. Họ đi vào hành lang rộng, với Rosa lung túng vội vàng theo sau và lăm bắm điều gì đó bằng tiếng Gypsy, có thể là công thức bánh Puding gạo hay một lời nguyện rửa linh hồn của mọi người. Ngay cả nếu hai người họ không phải là người có tiếng tăm, họ cũng sẽ thu hút sự chú ý, vì hình như chẳng có ai dẫn theo một bà già Gypsy.

Camille dịch vào gần anh hơn một chút và anh đặt tay lên bàn tay nàng trên cánh tay trái mình. “Một trong những lợi ích của việc là kẻ giết người có tiếng,” anh lăm bắm, nhìn thẳng vào mắt một quý cô trẻ và thấy cô ta há hốc miệng gần như ngay lập tức rồi quay người đi, “Là cho dù thiên hạ có nhìn chăm chăm hay khinh miệt, họ hiếm khi nói điều gì xúc phạm trong tầm nghe của anh.” Anh liếc sang bên cạnh và thấy nàng đang cắn môi. “Hoặc có thể chỉ do họ sợ Rosa mà thôi. Anh không thể nói chắc chắn.”

Cầm nàng thả lỏng một chút, hai bầu má phúng phính khi nàng nở nụ cười. “Thôi chúng ta cứ đi lên

chỗ ngồi nhé,” nàng thì thầm đáp lại.

Ừm, anh phải coi đó là một sự cải thiện. Nếu là một tuần trước, chắc hẳn nàng đang trên đường ra đến cửa rồi. Và đối với anh, anh có cảm giác như tất cả phụ nữ mình từng biết và rất nhiều người mình chưa nhìn thấy trước đây, đều đang thẩm định anh như một con gà lôi đỏ bổ dưỡng. Sức hấp dẫn là cái quái quỷ gì thế? Anh đã huỷ hoại một người vợ và giết chết chồng cô ta, quỷ thần ạ. Họ không nghĩ đến những thứ lành mạnh hơn được hay sao?

Nếu chỉ có một mình, anh có lẽ đã dừng lại và hỏi rất nhiều người trong số họ câu đó, nhưng Camile rõ ràng không thoải mái và tối nay những cú đánh anh giáng cho nàng đã quá đủ rồi. Ngậm chặt miệng, anh đi lên cầu thang bên trái với nàng bên cạnh và bà già Gypsy đằng sau. “Đây rồi,” anh nói, dừng lại để kéo tấm rèm nhung dày màu đỏ sang một bên.

Camille dừng lại cạnh anh và nhìn vào cái ô lớn

đó. “Em không thể làm việc này.”

“Em không thể tiến về phía trước ba mươi centimet và thoải mái ngồi xuống một chiếc ghế?”

“Em không thể ngồi đó ba tiếng đồng hồ trong khi những người khác thì thầm về mình.”

Để nhấn mạnh sự phản đối của nàng, một nhóm người đi lướt qua, thì thầm, cười cợt và liếc nhìn. Thế là quá đủ. Keating thả tấm rèm ra và sai bước theo họ. “Xin chào,” anh nói, di chuyển đến trước mặt họ.

Gã đàn ông đi giữa ba cô gái tái mặt. “Blackwood. Cái...?”

“Trừ phi tôi nhầm,” Keating ngắt lời, “Không có lô nào khác ở hướng này. Tôi biết điều này vì tôi đang dùng lô của Công tước Greaves và lô của cậu ấy đối diện ngay chính sân khấu. Không có chỗ nào gần hơn.”

“Ồ.” Gã đàn ông nhột nhạt sờ soạn, lục tìm chiếc đồng hồ bỏ túi và mở nó ra. “Tôi... chúng tôi...”

“Trừ phi cái đồng hồ đó là một chiếc la bàn, tôi sẽ cho rằng anh ở đây là để nhìn ngó bạn tôi và tôi.” Anh bước thêm một bước gần hơn. “Tôi không thích bị nhòm ngó.”

“Tôi... chúng tôi... rất xin lỗi, anh Blackwood. Chúng tôi xin lỗi.”

Keating quét mắt sang các cô gái. Họ nghĩ rằng mình là những con mèo con có móng vuốt, cho đến khi phải dùng đến chúng. “Đừng xin lỗi. Đi đi.”

Cô gái cao nhất trong số họ khịt mũi. “Tôi không biết anh đang nói cái gì. Ở đây chẳng có gì chúng tôi muốn nhìn cả. Và chắc chắn là không có người nào.”

Anh nhú mào lại. “Vậy có lẽ các cô muốn làm gì đó. Nhận được một nụ hôn chẳng? Hay trong đầu cô

nghĩ đến điều gì đó thân mật hơn?”

Cô ta lùi lại một bước. “Albert,” cô ta gắt giọng, rít lên, “Làm ơn đưa chúng tôi xa tránh khỏi... người đàn ông này.”

“Tất nhiên, Edwina.”

Keating để họ đi qua. “Chúc ngủ ngon, Edwina. Edwina vô cùng ngọt ngào. Tôi sẽ mơ về em, trần trụi trong vòng tay mình.”

Khi anh quay lại, lối đi vào lô của Greaves đã trống không. Cái gì đó thắt lại trong ngực anh. Anh đã làm nàng hoảng sợ bỏ chạy rồi hay sao? Tự nguyện rửa mình, anh bước xuống vài bậc để giặt tấm rèm mở ra... và bất động.

Camille đứng cách anh năm centimet, một nụ cười rạng rỡ thuần khiết bùng sáng trên khuôn mặt nàng. Và khi Keating suýt va vào nàng, nàng loạng

choạng lùì lại khiến anh phải giơ tay tóm lấy vai để giữ nàng khỏi ngã ngửa ra sau. “Em đã nghe thấy, anh đoán là thế?”, anh nói thật chậm, cảm giác nhẹ nhõm tràn qua khiến anh cảm thấy bỗng bình.

“À, vâng. Anh đúng là một gã xấu xa.” Nàng cười khúc khích.

“Đừng có quên điều đó, cưng à.”

Lẽ ra anh nên đi qua nàng, nên ra hiệu cho nàng bước về chỗ ngồi ở hàng ghế trước, nên hỏi xem họ phải làm thế nào để kéo Rosa ra khỏi chiếc ghế ở hàng ghế trước mà bà ấy đã thả mình xuống để nhìn chăm chăm vào những khán giả phía dưới.

Thay vào đó, anh tiếp tục nhìn vào đôi mắt xanh sáng của nàng, nhận ra rằng nụ cười đang tan đi chậm chậm trên mặt nàng và anh không thể ngăn mình ngả người về phía nàng. Chỉ một nụ hôn thôi. Một nụ hôn nữa. Chắc chắn không ai nhìn thấy họ từ

đằng sau. Và nó dường như chẳng có ý nghĩa gì. Chỉ là anh thích hôn nàng và gần đây anh đã không thể nuông chiều mình được mấy. Ngoại trừ việc anh đang nghĩ đến nhiều việc khác ngoài một nụ hôn. Anh nghĩ đến việc trượt tay trên làn da của nàng, vùi sâu mình trong nàng khi nàng ôm anh thật gần...

“Tôi có thể mang cho ngài chút rượu vang không, thưa ngài?”, một người phục vụ cất tiếng hỏi ngay sau lưng, khiến anh nhảy lên.

Keating chớp mắt, đứng thẳng người lại. “Ta thì không. Camille?”

Nàng trông cũng hơi choáng váng. “Em... nghĩ rượu vang cũng tuyệt. Thế còn Rosa?”

“Bà ấy trông giống như người uống Whiskey,” Keating quyết định. “Rượu vang và whiskey.”

“Vâng, thưa ngài.” Người phục vụ lại đi xuống

cầu thang.

Khi anh quay lại nhìn Camille, nàng đã ngồi vào chiếc ghế bên cạnh người đàn bà Gypsy, vậy là chỉ còn chiếc ghế bên kia Rosa. Người đàn bà phải gió này là một người thấp túng hiệu quả hơn anh mong đợi. “Em có nghĩ chúng ta nên bảo bà ấy đổi chỗ không?”, anh hỏi, nấn ná trong bóng tối đằng sau lô ngồi cho đến khi có thể thuyết phục được vật đàn ông ngoan cố của mình rằng chào hỏi vào lúc này chỉ đẩy họ vào rắc rối mà thôi.

“Em không biết. Bà ấy có vẻ rất vui được ngồi ở đây.”

“Nhưng anh muốn nói chuyện với em.” Ngay cả khi nói những từ đó, anh biết giọng điệu của mình giống như một cậu học sinh non nớt bị một cô bé xinh đẹp từ chối ở buổi dạ vũ đầu tiên.

“Thế thì em nghĩ rằng anh sẽ phải đến thăm em

vào ngày mai thôi.”

Nàng đã quay nửa mặt đi, đối diện với những tấm rèm đang tách ra trên sân khấu, nhưng anh đã quan sát biểu hiện của nàng đủ nhiều để biết rằng nàng đang mỉm cười. Anh đã nghĩ rằng thuyết phục nàng lắng nghe anh biện hộ thay Fenton sẽ là hòn đá lớn nhất trên đường. Anh đã không nhận ra rằng, thuyết phục mình bước sang một bên vì ông anh họ thậm chí còn khó khăn hơn.

Chương 10

“Và các em,” Quý bà Haybury nói, hai tay nắm lấy nhau, “Đó là lý do chị quyết định rằng thử nghiệm mở cửa vào mùa đông và mùa xuân vừa rồi hoàn toàn là một thành công. Chị định mở cửa câu lạc bộ Tantalus cả năm.”

“Ồ, tạ ơn Chúa,” Sophia thì thầm, nín lấy tay Camille khi họ ngồi ở chiếc bàn trống trong phòng ăn sáng. “Năm nay mình thậm chí còn không biết ở đâu nếu chúng ta đóng cửa sau thời gian Derby^[1].”

[1. Derby là tên của cuộc đua ngựa diễn ra tại nước Anh trước đây, do bá tước vùng Derby sáng lập vào năm 1780. Từ đó, bắt đầu vào khoảng năm 1840, từ “Derby”

đã trở thành một danh từ trong tiếng Anh để chỉ bất cứ cuộc thi đấu thể thao nào.]

“Nhưng cậu không nghĩ thời gian này sẽ rất buồn chán hay sao?”, Sylvie xen vào từ bên kia bàn. “Ý mình là, mình biết chúng ta sẽ có nơi ở và thu nhập, cho dù giảm hay không, nhưng Luân Đôn sẽ trở thành nơi không thể chịu đựng được trong khoảng thời gian từ tháng Tám đến tháng Ba, tất nhiên, ngoài những mùa Lễ hội nhỏ.”

“Quý bà H nói rằng chúng ta có thể đi nghỉ nếu muốn,” Sophia trả lời. “Vì thế cậu không bắt buộc phải ở lại.”

“Chị sẽ ở lại,” Emily chen vào từ bên cạnh Sophia. “Nếu anh Jacobs và Smith cũng ở lại.”

Camille nhìn bạn mình. Nếu có người nào ra khỏi câu lạc bộ còn ít hơn cả nàng thì đó là Emily Portsman. Nhưng Emily chưa bao giờ nói về quá khứ

của mình và thậm chí chưa kể bất cứ điều gì xảy ra trước khi cô ấy bước qua cánh cửa chính của câu lạc bộ.

“Emily,” Quý bà Haybury gọi từ phía kia phòng. “Thời gian biểu có gì thay đổi không?”

“Có ạ.” Cầm tập giấy ghi chép lên, Emily đứng dậy và bước lên để thông báo.

“Quên việc câu lạc bộ vẫn mở cửa đi,” Sophia thì thầm, thúc vào khuỷu tay nàng. “Chuyến đi chơi tối qua thế nào? Cậu thậm chí không thềm đánh thức mình để kể.”

“Chuyện diễn ra không hề giống những gì mình mong đợi.” Camille nghĩ nàng chưa từng nói giảm nói tránh nhiều đến thế trong cuộc đời. Nỗi mệt mỏi gặm nhấm nàng, thực ra nàng không chắc mình có thể ngủ được chút nào trong tương lai gần hay không.

“Như thế nào?”, bạn nàng thúc giục.

“Mình vẫn chưa muốn thảo luận chuyện này, Sophia. Mình phải phân tích suy nghĩ của mình trước đã.”

“Có người nào xúc phạm cậu à? Tại sao Keating không đánh họ? Anh ấy có vẻ rất giỏi việc đánh đấm. Ý mình là, anh ấy cơ bắp như thế cơ mà.”

“Sophia, làm ơn đi mà.”

“Không. Mình đã đợi hai mươi năm để có một người bạn thân thiết, không ai được phép làm hại cậu. Mình sẽ tự đánh họ, nếu cần thiết.”

Camille khịt mũi. “Ôi trời. Không phải...” Nàng hít một hơi. Bạn của nàng, những người bạn này, những người đã dang tay ôm nàng khi toàn bộ Luân Đôn quay lưng lại với nàng, sẽ ủng hộ nàng cho dù thế nào đi nữa, nhưng điều cuối cùng nàng mong đợi là

được trao cho một cơ hội thứ hai. Đặc biệt là khi nàng bắt đầu nhìn về phía trước trong nhiều tháng nay. “Keating nói với mình rằng Fenton vẫn còn quan tâm đến hôn nhân.”

Mắt Sophia mở lớn. “Sau những gì anh ta đã nói về cậu? Với cậu?”

“Rõ ràng là thế.”

“Keating nghĩ gì về điều đó? Anh ấy hẳn phải giận dữ, vì anh ấy đang theo đuổi cậu.”

Đó mới là phần khó khăn. Gần như kể từ khi anh xuất hiện ở Luân Đôn, nàng đã nhìn Keating Blackwood theo kiểu... trần tục nào đó. Ý nghĩ rằng anh không nhìn nàng theo cách đó khiến nàng ngả ngửa, ngoại trừ việc anh đã hôn nàng. Nhiều hơn một lần. Và cái nhìn của anh trong nhà hát đã làm nàng cảm thấy như mình đang trần trụi hoàn toàn.

“Keating đến Luân Đôn thay mặt Fenton,” nàng từ tốn nói.

Sophia nhảy phắt lên. “Cái gì? Tên phản bội đó! Mình sẽ đá thật mạnh vào hạ bộ của hắn nếu nhìn thấy hắn lần tới.”

“Các em,” Quý bà Haybury nói, dừng việc thông báo lại và đi về phía họ. “Có chuyện gì thế?”

“Keating Blackwood nói dối Camille.”

Camille nhăn nhó. “Không, anh ấy không nói dối. Không hẳn là thế. Anh ấy chỉ không kể với mình toàn bộ sự thật thôi.”

“Hắn nói dối về việc gì?”, Juliet Langtree hỏi, rời khỏi bàn của mình và tham gia vào nhóm người đang tụ tập ở bàn của Camille.

“Mình biết là không thể tin hắn mà.” Pansy

Bridget đặt tay lên vai Camille. “Mình đã cố gắng cảnh báo cậu.”

“Không, không, không.” Camille ép bàn tay xuống mặt bàn. “Không cần đến đuốc và đinh ba đâu, vì Chúa. Mình thậm chí chưa biết hết tất cả chi tiết. Thực ra, tất cả những gì mình biết là do Keating kể, rằng Ngài Fenton biết mình đã phạm sai lầm trong cách tiếp cận cuộc hôn nhân này và anh ta sẵn sàng để bắt đầu lại từ đầu.”

Giữa những tiếng la hét, ý kiến và âm thanh hỗn loạn, một bàn tay nắm lấy vai nàng và kéo nàng đứng dậy. Quý bà Haybury rẽ một biển các cô gái bằng bàn tay còn lại và dẫn đường đến một lối đi riêng ở bên kia phòng. Khi họ đã được ở riêng, nữ hầu tước thả nàng ra.

“Hoa gửi tặng em, là của Fenton?”

Camille không ngạc nhiên khi Quý bà Haybury

biết về những bó hoa. Cô ấy và hầu tước chồng mình dường như biết mọi chuyện diễn ra. Họ luôn thế. “Em nghĩ chúng là của Keating gửi, nhưng anh ấy nói anh ấy chưa bao giờ gửi bó hoa nào cho em. Vì thế phải, chúng hẳn là do Fenton gửi.” Phần nào trong nàng vẫn chưa sẵn sàng tin vào điều đó, nhưng bây giờ việc đó trở nên hợp lý hơn nếu bằng cách nào đó, Keating đang hướng dẫn anh họ mình tán tỉnh nàng. Ít nhất, Blackwood biết cách tán tỉnh một quý cô, cho dù là cách đứng đắn hay không.

“Chị chỉ muốn nói với em rằng hãy thận trọng, Cammy,” nữ hầu tước tóc đen nói bằng giọng ngọt ngào, trầm trầm. “Hầu hết đàn ông đều muốn những thứ có lợi cho họ. Chị có thể sai, nhưng không thể không nghĩ rằng lợi ích và hạnh phúc của em không phải là điều ưu tiên số một trong danh sách của Ngài Fenton. Đặc biệt là theo cách anh ta cư xử trong suốt năm qua.”

“Nhưng chị đã không phản đối gì khi nghĩ Keating có thể đang theo đuổi em?”, Camille hỏi, vì tò

mò hơn là tức tối.

“Keating Blackwood là một kẻ phóng đảng.” Nữ hầu tước khẽ mỉm cười. “Và tất cả chúng ta ở đây cũng thế.”

“Cảm ơn, cô chủ. Em trân trọng sự quan tâm của chị.”

“Chị thực sự mong bọn em gọi chị là Diane. Bây giờ chúng ta là một gia đình, cho dù đó là điều chúng ta mong đợi hay không.”

Một cánh cửa trong hành lang bật mở và Ngài Haybury xuất hiện ở hành lang hẹp. “Anh có cần bản Blackwood không?” hầu tước hỏi, lông mày cau lại. “Hay Fenton?”, anh lại hỏi, đôi mắt sáng ánh lên, bất chấp lời nói nhẹ nhàng.

Diane cầm tay chồng và hôn vào lòng bàn tay. “Em vẫn đang cân nhắc việc đó, Oliver. Hãy kiên

nhấn.”

“Không bắn giết, làm ơn,” Camille xen vào, cau mày. “Cho dù chuyện gì xảy ra, em sẽ tự mình giải quyết. Ít nhất lúc này em vẫn tỉnh táo.”

“Em sẽ không phải đứng một mình, cho dù chuyện gì xảy ra,” Diane nói dứt khoát.

“Phải. Rõ ràng chúng ta sẽ bảo vệ nhân viên của mình cho đến chết,” Haybury tiếp lời. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Em không rõ. Việc gì đó liên quan đến chuyện Blackwood nói dối và Fenton vẫn muốn kết hôn với Cammy. Và gửi hoa cho cô ấy. C...”

“Keating không nói dối. Vì tình yêu với Chúa, em bỏ chạy khỏi nhà thờ đó vì em muốn làm chủ cuộc đời mình. Xin đừng ném đá và bắn người. Em không biết mình sẽ làm gì. Em chỉ vừa mới nghe chuyện này tối

qua, hai người biết đấy.”

Nàng nên khép chặt miệng, ít nhất cho đến khi sắp xếp được vài ý nghĩ trong đầu. Và cho đến khi nàng quyết định chắc chắn rằng Keating chỉ là một người đưa tin đối nghịch, một đồng minh, hay người nào đó hoàn toàn khác hẳn.

“Được thôi,” Quý bà Haybury nói, bịt một tay lên miệng chồng khi trông anh như sẵn sàng phản đối tiếp. “Chỉ cần biết rằng em có việc làm ở đây và một mái nhà cho đến khi nào em muốn. Chị sẽ không để em bị ép phải hoà giải vì không có lựa chọn nào khác. Cuộc hôn nhân thứ nhất của chị bị sắp xếp, em biết đấy. Nó không... dễ chịu.”

“Cám ơn Quý bà Hay...” Camille dừng lại. “Cám ơn, Diane,” nàng sửa lại. “Em hy vọng mình sẽ xoay sở được trước khi xem xét tất cả hệ quả. Tất cả.”

Gật đầu, nữ hầu tước vỗ vai nàng và rời khỏi

hành lang. Tuy nhiên, Ngài Haybury vẫn ở lại. “Tôi không phải là người biết khuyên bảo người khác,” hầu tước nói sau một phút. “Tôi không biết Blackwood định làm gì, nhưng tôi chưa bao giờ tin anh ta. Tất nhiên ở thời điểm tôi biết anh ta, chẳng ai trong chúng tôi đặc biệt đáng tin cậy, vì thế tôi không biết nhận xét đó có giá trị gì không. Dù sao đi nữa, ý tôi muốn nói là đôi khi một hành động cụ thể đáng để đương đầu với hậu quả. Vấn đề là phải biết được đó là hành động gì và khi nào thì nên làm thế.”

Chà, điều đó chẳng giúp được gì. Tuy nhiên, trước khi Camille có thể tìm ra một cách xã giao hơn để nói chính xác thế với hầu tước, nhân viên câu lạc bộ đã tràn vào hành lang khi cuộc họp hàng tuần kết thúc. Sophia xuất hiện, túm lấy tay nàng và bắt đầu nói liên thoảng, việc đó cũng chẳng giúp gì cho cái đầu đang bắt đầu nhức nhối của nàng.

Camille kéo tay ra. “Cho mình một phút, được không?”, nàng hỏi và bước đi để thấy Lucille Hampton đang tán tỉnh anh Jacobs, người chỉ huy

nhóm vệ sĩ của câu lạc bộ. “Lucille, chị sẽ đến muộn vài phút. Em có thể tự mình xoay xở với đám đông này chứ?”

“Ồ, vâng”, Lucille trả lời cùng với một nụ cười phần khởi. “Dù sao cũng chẳng có ai đến vào sáng thứ Tư.”

Đó là lý do họ chọn ngày diễn ra cuộc họp sớm nhất của nghị viện để tổ chức họp hàng tuần. “Rất tốt, chị sẽ đến ngay thôi.”

“Cammy?”, Sophia hỏi, đi theo nàng.

“Mình cần hít thở không khí. Mình sẽ ra ngoài vườn.”

“Bạn muốn có người đi cùng không?”

“Mình muốn ngược lại.”

Nàng đi qua nhà bếp rộng ở cuối dinh thự - vừa là nơi ở vừa là câu lạc bộ dành cho quý ông và thoát ra ngoài vườn. Thở dài, nàng tiến đến chiếc ghế đặt dưới cây sồi và thả mình xuống mặt đá lạnh.

Đêm hôm qua, nàng vẫn có thể giả vờ rằng mình đã nghe nhầm, hoặc những gì Keating nói với nàng là một đám mây lớn u ám không có hình thù và vô thực. Bây giờ, khi mọi người bàn tán vào tai nàng và quăng những lời khuyên cùng ý kiến có hình viên gạch vào nàng, nó dường như thật hơn rất nhiều. Và rất đáng sợ.

Một cơ hội khác. Điều đó có nghĩa chính xác là gì? Và mọi chuyện sẽ đi về đâu? Tất cả những người đã từng thân thiện và tán dương trước đây lại giống như cũ? Liệu họ... nàng có thể quên hết những điều kinh khủng họ đã nói và làm trong thời gian qua?

Còn Stephen Pollard thì sao? Liệu người muốn trở thành chồng nàng đã thay đổi gì hay chưa so với

người đàn ông cứng nhắc, lạnh lùng đứng trong nhà thờ, trông như thể anh ta thà ở một mình trong những câu lạc bộ nào đó còn hơn cưới nàng? Và còn Keating Blackwood? Anh đóng vai trò gì trong tất cả chuyện này? Có phải anh tỏ ra tử tế như thế chỉ để khiến nàng lắng nghe anh cho đến thời điểm anh biện hộ cho Fenton? Và còn...

“Anh nghĩ mình có thể tìm thấy em ở đây.”

Nàng nhìn lên, thấy Keating ngả người vào thân cây. “Anh đã làm xong nhiệm vụ của mình,” nàng nói, không cần phải vờ giận dữ. Xét cho cùng, nàng đã tìm thấy những người bạn mới và một cuộc sống khác. Song bây giờ, Keating đang làm mọi chuyện rối tung lên một lần nữa. Với cả đêm không ngủ để nghĩ về chuyện này, phải, nàng đang tức giận. Hơn cả tức giận. “Giờ đi đi và để tôi suy nghĩ.”

“Suy nghĩ không bao giờ mang lại điều gì tốt đẹp,” anh trả lời, bước đến ngồi xuống ghế bên cạnh

nàng. “Ngồi xe đi dạo với anh đi.”

“Không. Và anh không cần tiếp tục tỏ ra quyến rũ. Hay đó là vì anh không nhận được phần thưởng của mình cho đến khi tôi đeo nhẫn của Fenton trên tay?”

“Anh không phải kẻ thù của em, Camille.” Anh chạm tay vào mép váy của nàng, sau đó ngoảnh mặt đi. “Anh là một gã cầm cò trắng chạy quanh chiến trận và đưa ra những điều khoản để ngăn hai bên đối lập không chém giết nhau.”

“Tôi đã bị chém rồi. Và tôi chỉ mới bắt đầu lành lại mà thôi.”

“Phải, anh biết. Và anh xin lỗi vì điều đó.”

“Thật không?”

Keating thở dài. “Anh hiểu cảm giác bất chấp hậu

quả và quảng mình ra khỏi lề thói rách bươm của sự đúng đắn là thế nào. Và sáu năm qua, anh đã cố gắng để sống với những việc mình đã làm. Cho đến nay, cũng có lúc anh thích được trở thành một người nông dân quý tộc, cho dù có thường xuyên hay không. Nhưng hậu quả thì vẫn còn đó và anh được nhắc nhở về điều ấy mỗi lần bước ra khỏi những cánh cửa này. Và anh vẫn phải trả giá cho nó.”

Anh đang nói đến con trai mình. Nàng thậm chí không thể nghĩ đến chuyện có một đứa con mà không được gặp nó, chưa bao giờ. Việc anh vẫn tiếp tục gửi tiền cho Quý bà Balthrow đã minh chứng cho tính cách của anh, dù anh sẽ muốn tranh cãi về điều đó. “Anh có yêu cô ấy không?”, lát sau nàng hỏi.

“Chúng ta không bàn về lỗi lầm của anh. Chúng ta đang bàn cách để xoá đi những lỗi lầm của em.”

Camille hếch cằm lên. “Anh là người cần thuyết phục em rằng toàn bộ cái vụ ‘Bạn bè’ này không phải

là lừa lọc, mưu mẹo và dối trá.”

Đôi mắt mang màu của lá mùa thu nhìn thẳng vào mắt nàng. “Thật vậy sao, bây giờ?”

Nàng nghe thấy giọng anh trở nên cứng rắn hơn và trong khi nàng không thích thú với ý nghĩ phải đối đầu với anh, điều này chắc chắn quan trọng với nàng hơn nụ cười của anh. “Nếu muốn em nghe bất kỳ lời khuyên nào, thì anh phải làm thế.”

“Vậy thì không. Anh không yêu cô ấy. Cô ấy xinh đẹp và nồng nhiệt ở trên giường. Theo như anh nhớ, cô ấy cũng rất hay quá khích. Thành thật mà nói, ngay cả nếu Balthrow không lao vào phòng và cố gắng bắn bay đầu anh khỏi vai, anh không chắc là mình sẽ... gặp lại cô ấy.”

“Vậy là anh chỉ theo đuổi những thách thức mà thôi?” Nàng nhanh chóng thắc mắc xem mình đại diện cho bao nhiêu thách thức. Không nhiều, khi nàng

đã hôn anh ngay sau khi nói chuyện với anh hai hay ba lần.

“Anh đã nói rằng anh mới hai mươi hai tuổi và đã quyết định rằng không ai được ra lệnh cho mình hay thậm chí khuyên nhủ mình về bất cứ việc gì hay chưa nhỉ? Nhận ra rằng em biết mọi thứ sẽ khiến em vô cùng phẫn khích.” Anh nhún vai. “Cho đến khi em nhận ra rằng mình không biết tất cả, tất nhiên. Sau khi đã quá muộn.”

Nàng chăm chú nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh hồi lâu. “Bây giờ anh đang thể hiện rất thuyết phục rằng dường như anh chẳng quan tâm đến việc người khác nghĩ gì về mình.”

“Đó là vì anh không quan tâm đến việc họ nghĩ gì về mình. Anh đã phạm sai lầm và lãnh chịu hậu quả. Em nghĩ rằng ai đó có thể nói điều gì với anh khiến anh cảm thấy sai lầm hơn hay tội lỗi hơn những gì anh đã cảm thấy hay sao?”

“Em ghét những lúc mọi người liếc nhìn mình.”

“Đó là vì mọi người có đầu óc bình thường và lý trí, họ sẽ nhận ra rằng việc em làm hoàn toàn hợp lý. Tuy nhiên, họ không thể tha thứ cho hành động đó, nếu không sẽ có một đám đông điên cuồng. Phụ nữ chỉ kết hôn với người mình yêu? Mong đợi sự ân cần và tình bạn ở người bạn đời? Chúa tôi, em có thể tưởng tượng được sự hỗn loạn đó không?”

Cô bật cười. “Vây là những người bạn cũ của em đều ghen tỵ với em.”

“Họ sợ em. Nếu ý nghĩ độc lập là một bệnh dịch và họ mắc bệnh đó từ em, chà, em có thể hình dung ra kết quả rồi đấy. Họ sẽ phải suy nghĩ cho chính mình.” Anh nhún vai một cách cường điệu.

“Ừm. Và nếu cuối cùng em kết hôn với Fenton, em sẽ được tha thứ?”

“Mọi hành động sai trái đều bị lãng quên, bởi vì họ thích quên hết về nó hơn. Đặc biệt khi nói đến những túi tiền thuộc sở hữu của anh họ anh.”

Anh khiến chuyện đó nghe thật đơn giản và hấp dẫn. “Anh không thể chắc rằng họ sẽ quên hết mọi chuyện.”

“Ừm. Quý bà Taviston.”

Camille chớp mắt. “Em đã quên cô ta.”

“Ý anh là vậy đấy. Nếu cô ta bỏ chạy cùng với tên người Mỹ ghê tởm, sống ở Scotland một năm, sau đó quay lại với người chồng cao thượng và một đám con không giống Ngài Taviston tí nào, thì anh thành thật không tin sự nổi tiếng của em sẽ tồn tại bên ngoài cánh cửa nhà thờ.”

Chúa tôi. Những hành động của nàng chắc chắn

sẽ mờ nhạt khi so sánh với hành động của Quý bà Taviston, mặc dù việc đó đã kết thúc đúng mười hai năm trước. Chuyện ấy vẫn phần nào giúp nàng thấy đôi chút triển vọng. Nhưng thật ngạc nhiên, nó giúp nàng cảm thấy thoải mái hơn về lựa chọn mình được trao tặng này.

“Em đã tự hỏi mình rất nhiều lần,” nàng nói to, “Liệu em có bỏ chạy khỏi nhà thờ đó nếu lường trước được những hậu quả này hay không. Nếu biết rằng cha mẹ sẽ từ mặt mình và bạn bè em sẽ... cư xử như họ đã làm.”

Anh nhích lại gần nàng hơn. “Vấn đề là ở chỗ đó, đúng không?” anh nói, như thể có thể nghe thấu suy nghĩ của nàng. “Fenton có trở nên dễ chịu hơn trong năm vừa rồi hay không? Hay là em sẽ quay lại với chính tình cảnh đã khiến em bỏ chạy trước đây?”

Camille thích việc Keating chưa từng gọi nàng là một con ngốc chỉ vì muốn được hạnh phúc. Có lẽ nàng

đã là một con ngốc, từ kết cục hiện nay, nàng phải đồng ý rằng mình nên đánh giá lại giá trị của hạnh phúc so với sự sung túc, vì nàng đã nhận ra mình không có cả hai. Tuy nhiên, cho dù chuyện gì xảy ra tiếp theo, nàng sẽ không bao giờ quên được cái nhìn trong mắt của Fenton. Hôn nhân và nàng chẳng có chút ý nghĩa nào với anh ta. Anh ta có tình cảm với cái đồng hồ mình đang mở ra hơn là nàng.

Hít một hơi, nàng lại nhìn sang Keating. “Anh ta gửi hoa cho em trong bốn ngày vừa qua,” nàng thú nhận, vẫn tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy những bó hoa đó thực ra là món quà từ người đàn ông xa lạ đang ngồi cạnh mình. “Rõ ràng anh ta đã đền bù đến sinh nhật thứ mười bốn của em.”

“Anh nghĩ rằng anh ta cũng không biết cách tiếp cận việc này như thế nào,” anh nói thật chậm. “Em có vui vì anh ta đang cố gắng không?”

“Em được mong chờ nói có với câu hỏi đó, hay là

không?”

Anh cau mày. “Giờ em đang ra đòn và đánh bại anh đấy. Em không muốn anh ta tỏ ra tử tế với mình sao?”

Nàng đứng lên. “Em vẫn đang cố gắng phân tích tất cả những chuyện này,” nàng khẳng định, trước khi có thể bắt đầu buột miệng thốt ra bất kỳ ý nghĩ, hy vọng hay giấc mơ chưa kịp hình thành đã bị giết chết nào, thậm chí còn trước khi nàng có thể hưởng thụ việc hình dung ra những đêm rất xấu xa định nằm trong vòng tay Keating.

“Thế thì đi dạo với anh,” anh nhắc lại và đứng lên. “Anh thề sẽ giữ im lặng, trừ phi em hỏi hoặc muốn anh đồng tình với những điều em cảm thấy bức mình với anh họ anh.”

Camille biết rằng chẳng thể bảo Sophia im lặng trong một phút mà không làm tổn thương cảm xúc

của bạn mình. Tuy nhiên, da mặt Keating dày hơn nhiều. “Được thôi. Im đi.”

Anh nhướn cả hai lông mày nhìn nàng rồi ra hiệu cho nàng dẫn đường. Khịt mũi, Camille đi vòng ra đằng sau ngôi nhà để tránh lối đi xe ngựa đông đúc. Keating rảo bước bên cạnh nàng.

“Em chắc chắn hầu hết các cuộc hôn nhân đều bắt đầu mà không có tình yêu,” nàng trầm ngâm nói sau một phút. “Xét cho cùng, có vẻ như không có cách nào khác chắc chắn hơn đảm bảo cho một liên minh chính trị hay kinh tế.”

Im lặng. Chỉ có sự hiện diện cao lớn, ấm áp và hấp dẫn rải bước bên cạnh nàng.

“Em thậm chí còn biết những cuộc hôn nhân mà cô dâu và chú rể chưa bao giờ gặp, chưa bao giờ nhìn thấy nhau trước hôn lễ.”

Một bàn tay níu khuỷu tay nàng, kéo nàng tránh những đám phân ngựa rải rác.

“Tất nhiên, những cặp vợ chồng đó ở những thôn làng, những đất nước hay những bộ tộc cao nguyên khác nhau, họ *không thể* làm quen với nhau trước.”

Anh tạo ra một âm thanh như thể buồn cười, cũng có thể là đồng ý, nhưng nàng không chắc chắn về điều đó, hoặc có lẽ anh chỉ hăng giọng mà thôi.

“Phải, em biết những thực tế này phần nào dựa trên sự lãng mạn cũ rích chán ngắt, nhưng thống kê cho thấy mỗi hoàn cảnh đó đã từng xảy ra ít nhất một lần.” Camille dừng lại. “Bây giờ anh có thể đồng tình với em.”

“Tất nhiên em nói đúng,” anh nói ngay lập tức. “Thế giới là một nơi rộng lớn và kỳ lạ.”

“Ồ, anh rất giỏi việc đó.”

“Cám ơn.”

“Nhưng ý em là, hoàn cảnh chia cách những cặp đôi này. Chiến tranh, đại dương, những điều kiện khách quan khác. Fenton sống cách điền trang của cha em một hay hai ngày đi đường trong khoảng thời gian tám tháng một năm. Nhưng suốt mùa lễ hội, em sống cách nơi anh ta ở hai mươi phút đi đường. Em nhìn thấy anh ta hết lần này đến lần khác, vì Chúa. Vậy thì em phải rút ra kết luận là gì, sau từng ấy năm, đặc biệt khi bạn bè em bắt đầu nói về các anh chàng, chuyện tán tỉnh và hoa hoét, còn em không nhận thấy bất kỳ dấu hiệu gì?”

“Em đã kết luận thế nào?”, anh hỏi sau một phút.

Anh phá vỡ lời hứa giữ im lặng, nhưng đó là một câu hỏi hợp lý.

“Em nghĩ anh ta cũng bị ép phải kết hôn với em.

Em nghĩ có lẽ anh ta có một tình yêu khác, hoặc anh ta cũng nhìn thấy em khi em nhìn thấy anh ta và anh ta thấy em có rất nhiều... khuyết điểm.”

“Cam...”

“Suyt.”

“À, anh xin lỗi. Tiếp tục đi.”

“Đó là khi em còn trẻ và ngây thơ hơn rất nhiều, em bắt đầu biện hộ cho anh ta. Em cho rằng anh ta hay e ngại và vụng về. Em nghĩ anh ta hẳn không có kinh nghiệm với phụ nữ hoặc việc tán tỉnh và anh ta không nhận ra rằng mình phải gửi hoa và viết thư. Rồi sau đó em đã nghĩ rằng anh ta bị lấn át bởi... vẻ lộng lẫy của em và đơn giản là cảm thấy không xứng đáng với em.”

Nàng liếc nhìn Keating, nhưng nếu có buồn cười, anh cũng không thể hiện ra. Không ai biết được

những điều này, vì nàng chưa bao giờ nói thành lời. Ngay cả với Sophia. Nàng vẫn còn ngạc nhiên vì mình đã ngu ngốc đến mức ấy một thời gian ngắn trước đây. Trong suốt những năm qua, nàng đã nghe, chứng kiến và học được những bài học mà thậm chí trước đây nàng không biết đến sự tồn tại của chúng.

“Cuối cùng, em nghĩ rằng anh ta hẳn đã lên kế hoạch làm gì đó ở nhà thờ. Hàng trăm bông hồng, hay một món quà để em mang trong suốt hôn lễ. Vì thế em bước qua cánh cửa nhà thờ bên cạnh cha mình và không có gì xảy ra cả. Không hoa, với số lượng người chứng kiến ít nhất có thể, không nơ buộc trên cổ xe đợi bên ngoài. Và khi em nhìn thấy anh ta, anh ta đang nhìn đồng hồ. Như thể anh ta thà ở chỗ nào đó khác còn hơn.”

Keating gấp cánh tay lại và đưa về phía nàng. Gần như không hề suy nghĩ, nàng nắm lấy tay áo anh.

“Anh có biết cảm giác tất cả các giấc mơ và tưởng

tượng chỉ đơn giản là... chết cùng một lúc là như thế nào không? Nhận ra rằng những ý nghĩ lãng mạn về người anh được sắp đặt là sẽ sống cùng suốt cuộc đời chỉ còn lại là một sai lầm? Em có cảm giác kỳ quặc rằng nếu em bước thêm một bước vào nhà thờ đó, em sẽ chết ngay. Ở đó, trên sàn nhà.”

Không hề báo trước, anh đẩy nàng sang một bên, đằng sau bức tường cao bao quanh dinh thự Clemency. Khi nàng còn loạng choạng, anh nắm cánh tay và giữ nàng áp vào bức tường. Rồi anh hôn nàng.

Hơi nóng xuyên qua nàng trước sự đụng chạm mềm mại, chắc chắn từ đôi môi anh. Khép mắt lại, nàng lùa tay vào mái tóc màu sô cô la sẫm của anh. Đây là cảm giác được người khác khao khát mình. Đây là điều nàng khao khát, vẫn còn khao khát, từ một người đàn ông có nhiều lý do để giành được tình cảm của nàng hơn những người khác. Fenton đã thất bại hoàn toàn. Tuy nhiên, em họ của anh ta...

Đứng thẳng người, Keating khum tay ôm lấy khuôn mặt nàng. Sự sâu sắc, nồng nhiệt nhất hiển hiện trên nét mặt anh, anh ngả người vào lần nữa. Khao khát, ham muốn, khẩn cầu – đột nhiên cơ thể nàng như vừa phát hiện ra một nhựa sống mới mà giờ đây nó cần để sống sót. Và Keating Blackwood là người duy nhất tạo ra điều đó. Và anh có vị thật ngon lành.

Một cỗ xe chạy cộc cạch trên đường phố ngay ngoài tầm nhìn và Camille giật bắn mình. Dù danh tiếng của nàng vốn tan tành hay chưa, hoàn cảnh của nàng luôn có thể tồi tệ hơn. Và vì thế, dù muốn quẩn mình vào Keating và không bao giờ buông ra, nàng vẫn đẩy ngực anh ra. Vòng ôm của anh thả lỏng hơn một chút và nàng nhìn sâu vào mắt anh.

“Thế này là sao?”, nàng hỏi, thở hổn hển.

Anh nhướn mày, với tay để kéo thẳng tay áo nàng, hay để lướt ngón tay dọc cánh tay nàng. Nàng

không thể chắc chắn, nhưng nó làm nàng run rẩy.

“Nói đi,” nàng ra lệnh.

“Anh đang đồng cảm.”

“Á, em hiểu rồi. Vậy thì anh là một người đồng cảm rất giỏi đấy.” Quá giỏi, vì nếu không phải chiếc xe ngựa kia vừa chạy qua, lúc này nàng có thể đã chẳng mặc gì rồi.

Keating cúi đầu. “Cám ơn. Và anh xin lỗi. Em đã có đủ rắc rối của mình rồi, không cần phải thêm những rắc rối từ anh nữa.”

Nàng không muốn anh xin lỗi vì đã trao cho mình nụ hôn đẹp nhất trong đời. “Em có một câu hỏi.”

“Em hỏi đi.”

Đối với người luôn cho mình là hèn nhát, Camille cảm thấy mình bình tĩnh đến bất ngờ khi nàng đang nhìn thẳng vào mắt anh. Cùng lúc đó, nàng tự hỏi mình có thể nói chuyện này với bao nhiêu người trên thế giới này. Bao nhiêu người nàng muốn nói chuyện này. “*Anh có lấy Stephen Pollard không, nếu anh là em?*”

Anh hắng giọng. “Đó không phải là câu mà anh nghĩ em sẽ hỏi. Và anh không thể thành thật trả lời em, vì anh có nguy cơ mất mười nghìn bảng.”

“Nhưng em nghĩ anh vừa cho em một câu trả lời thành thật.” Và anh đã mang đến cho nàng rất nhiều điều để suy nghĩ. “Anh là một người rất bất thường, Keating Blackwood.”

Môi anh khẽ cong lên thành nụ cười. “Nghĩ đến thứ anh muốn có từ em nếu anh có thể làm theo ý mình, Cammy, nói như thế là rất tử tế.”

Nàng có thể tưởng tượng ra thứ anh đang nhắc đến là gì. Keating muốn nàng. Ngay cả với nguy cơ mất mười nghìn bảng. Và vở kịch nhỏ này vừa đạt được một mức độ thú vị hoàn toàn mới. Sớm hay muộn, nàng sẽ phải quyết định xem mình có tiếp tục làm một kẻ hèn nhát hay không. Nàng có thể chịu đựng việc trở thành một kẻ vất vưởng trong suốt phần đời còn lại hay không. Và nàng có muốn quay lại với xã hội thượng lưu hơn là muốn... hơn là muốn Keating Blackwood hay không.

Chương 11

Anh đang làm cái quái gì thế này? Nếu không kéo mình lại từng chút một, Keating dường như không thể thôi tán tỉnh, đụng chạm hay hôn hít Camille.

Lúc đầu anh đổ cho sự mới lạ và tò mò, rồi cuộc, anh chưa bao giờ quen thân với những cô gái e thẹn, trong trắng và quá thận trọng. Nhưng càng biết nàng anh càng thích cách cư xử nghiêm trang của nàng, vẻ ngạc nhiên và tự hào của nàng khi bước ra khỏi cái vỏ tự vệ nàng đã xây quanh mình.

Tất cả, ngay cả khi họ đều biết chính xác lý do anh ở đây. À, nàng chưa biết toàn bộ, vì anh chưa nhắc đến phần Fenton muốn nàng phải khúm núm và

biết ơn. Cho đến nay, anh vẫn chưa thử khuất phục quyết tâm còn lại của nàng. Và anh cũng sẽ không làm thế. Anh hắng giọng. “Có lẽ chúng ta nên thoát khỏi bụi cây này.”

“Anh là người đã kéo chúng ta vào đây”, nàng nói và cười toe toét, nắm tay anh để giữ thăng bằng khi bước qua vài bụi cây thấp.

Ít nhất nàng không buồn hay đau khổ, như khi anh theo dõi nàng ở trong vườn của câu lạc bộ Tantalus. Nếu như anh tự nói với chính mình, bây giờ nàng dường như cười thường xuyên hơn lúc anh nhìn thấy nàng lần đầu tiên. Nếu điều đó có chút nào là do anh, chà, đó có vẻ là việc tốt nhất anh từng làm.

Nhưng điều anh cần giữ trong đầu là, Fenton đã cho anh cơ hội để làm một việc tốt khác. “Em nghĩ sao,” anh bắt đầu từ từ. “Nếu anh sắp xếp cho em, anh và Fenton dùng bữa trưa cùng nhau ở đâu đó?”

Bàn tay trong tay anh siết lại. “Em sẽ không xuất hiện để anh ta có một cơ hội khác xúc phạm và chế nhạo mình.”

Keating dừng lại, tập trung chú ý và một cơn giận đột ngột bắn xuống xương sống anh. “Một cơ hội khác, ý em là gì?”

“Không có gì. Em... Em khó có thể đổ lỗi cho anh ta về việc đó. Em cũng nghĩ về mình y như thế.”

“Không. Em đã nhắc đến nó, vì thế em phải nói với anh. Đó là luật.”

“Thế sao?”

“Camille.”

Nàng buông một tiếng thở dài rõ rệt. “Đừng nghĩ em không nhận ra rằng mỗi lần muốn, anh lại tạo ra một luật lệ mới và chúng không bao giờ được áp dụng

với anh.” Nàng liếc nhìn anh, rút tay khỏi bàn tay anh rồi đặt lên cánh tay. “Hai ngày sau khi cha mẹ sập cửa vào mặt em, em vẫn chưa gặp người nông dân đã đánh xe đưa mình tới nhà dì. Em đói và chỉ còn một xu, vì thế em vào một cửa hàng để mua bánh mì. Khi em đi ra, Fenton đang đi trên đường trong chiếc xe ngựa bốn bánh. Anh ta nói một hai câu khó chịu. Thế thôi.”

“Câu khó chịu gì?” Keating dai dẳng. Fenton chưa bao giờ nhắc đến chuyện này, tất nhiên, vì anh ta đã thể hiện không tốt. Hầu tước, như anh ta vẫn thường xuyên khẳng định, là hoàn hảo.

“Anh ta gọi em là một con điểm vô ơn bạc nghĩa, đáng bị vất vương trên phố cho đến chết.” Nàng hít vào một hơi nữa. “Đó là tất cả những gì em nhớ về cuộc gặp ấy. Sau đó thì bỏ chạy, vì thế nếu anh ta còn nói gì nữa, em cũng không thể nghe thấy.”

Siết chặt cằm, Keating gật đầu. “Em biết đấy, anh

nghĩ anh ta nói gần như thế với anh sau chuyện của Balthrow. Anh ta không thích bị xấu hổ, anh tin rằng lòng tự tôn còn quan trọng hơn cả cơn tức tối của anh ta.”

“Em đã khiến anh ta xấu hổ. Nhưng em sẽ không bao giờ để anh ta làm mình xấu hổ lần nữa.”

“Nếu anh có thể đảm bảo điều đó không xảy ra, em có suy nghĩ về bữa trưa không?” Keating nhắc lại, thề với mình rằng anh sẽ xử lý việc này thật tốt để Fenton không bao giờ nói điều như thế với nàng nữa. Nếu anh họ anh không thể hứa như thế, chà, hầu tước sẽ phải xoay xở với việc thiếu răng trong suốt phần đời còn lại. “Chỉ cần nghĩ về việc ấy thôi, anh vẫn còn chưa đặt bàn hay làm gì cả đâu.”

“Nếu anh ở đó, em sẽ cân nhắc,” nàng nói bằng giọng căng thẳng. “Và nếu em có thể bỏ về bất cứ khi nào em muốn và nếu nơi đó không quá lộ liễu, nhưng đủ lộ liễu để mọi người đều phải cư xử lịch sự.”

Đối với một cuộc gặp trên lý thuyết, yêu cầu đó nghe có vẻ rất chín chắn. Keating gật đầu. “Anh sẽ xem xem mình có thể làm gì. Nếu anh ta không đồng ý với tất cả điều kiện đó, thì nó sẽ không diễn ra.”

“Và anh sẽ mất mười nghìn bảng. Điều đó có vẻ không công bằng lắm.”

Anh cười toe toét khi nghe điều đó. “Cảm ơn vì đã nghĩ đến cảnh ngộ của anh, nhưng em là bạn anh. Anh sẽ đảm bảo rằng anh ta phải biết cách cư xử.”

“Nếu anh tiếp tục nói những câu tốt đẹp như thế, em sẽ lại muốn hôn anh.” Camille thả cánh tay anh ra khi họ đi đến khu vườn lớn an toàn, nơi anh bắt đầu coi là chỗ trú ẩn riêng tư của nàng.

“À, em không thể. Đó là một sai lầm.” Và nếu lại hôn nàng, anh sẽ không muốn dừng lại ở đó. Có quá nhiều cám dỗ để một người thiếu nguyên tắc có thể

cưỡng lại được.

“Một sai lầm lặp lại rất nhiều lần, anh Blackwood ạ.”

“Anh là một người học chậm.”

Nàng khịt mũi. “Không phải thế. Và em đang bắt đầu thắc mắc về một chuyện.”

“Chuyện gì thế?”

Má nàng sẫm lại, sau đó nhạt đi. “Em cần suy nghĩ thêm một chút trước khi nói ra bất cứ điều gì. Em xin lỗi vì đã không bốc đồng nữa.”

“Nói lần cuối cùng thôi nhé, Cammy, chạy khỏi cái nhà thờ đó có thể là bốc đồng, nhưng quyết định làm thế chắc chắn là chính đáng. Thậm chí là khôn ngoan. Nếu là anh, anh cũng chạy.”

“Nhưng anh muốn em dùng bữa trưa với anh ta.”

Thực ra, ngay từ đầu việc đó dường như đã không phải một ý tưởng hay ho và từng phút trôi qua anh càng bớt thích nó hơn. “Nếu đây là cơ hội thứ hai để có một cuộc sống thoải mái hơn, anh nghĩ rằng anh ta cũng xứng đáng có một cơ hội khác.”

Đôi mắt xanh như bầu trời chăm chú nhìn anh.
“Em chưa hiểu ý anh.”

“Không quá khó đâu. Trước đây anh là một kẻ theo chủ nghĩa khoái lạc và để sự liều lĩnh tiêu khiển mình. Giờ anh là một cái bao buồn thảm chứa đầy hối hận và quá nhiều Whiskey.” Anh nín giữ ánh mắt nàng. “Và có vẻ như em là hy vọng cuối cùng của anh.”

Đôi mắt đáng yêu đó nhú lại. “Và anh đang làm rất tốt. Em bị muộn rồi. Lucille hoàn toàn không có khả năng sắp chỗ cho các Quý ông, vì cô ấy có xu

hướng ngã nhào vào tất cả bọn họ.”

Chết tiệt. Keating túm lấy cánh tay nàng khi nàng quay đi. “Anh chỉ đang cố đùa thôi mà.”

“Không, anh không đùa.”

“Được rồi, ý anh thực sự là thế. Nhưng anh cũng đã thành thật khi nói rằng chúng ta là bạn bè. Anh sẽ không cho phép em dính vào việc gì bất lợi cho em. Anh thề đấy.”

Nàng lại đối mặt với anh. “Rồi, em tin. Cứ giữ hy vọng đi, có vẻ như em tin anh.”

Khi nàng biến mất qua cánh cửa bếp câu lạc bộ, Keating ngồi trên chiếc ghế nàng bỏ lại và hít vào một hơi thở sâu. Bất chấp những nhắc nhở liên tiếp, rõ ràng anh chưa học được gì trong sáu năm qua. Nếu không anh sẽ chẳng hôn hít, hay thèm muốn cô dâu tương lai của anh họ mình. Anh vui mặt vào bàn tay.

Nếu nàng là một cô nàng đánh đá hay nhu nhược và chỉ quan tâm đến mình, việc này sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Anh chưa bao giờ mong đợi một cô gái trẻ thông minh, quyến rũ với lối làm lớn nhất là mong chờ một câu chuyện tình lãng mạn và đã quyết định rằng cho dù là ngốc nghếch, nhưng cách giải quyết tốt hơn là bỏ chạy khỏi những thứ không hoàn hảo.

Keating ngồi thẳng người lại. Có lẽ thử thách dành cho anh không phải là anh thấy nàng hấp dẫn, đáng khao khát và kêu gọi hay không, mà là anh có hành động dựa trên những ham muốn dữ dội của mình hay không. Đó sẽ là điều anh không làm, vì anh có đứa con cần một mái nhà, được học hành tử tế và một cơ hội được sống thoải mái. Điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì anh muốn cho chính mình.

Có vẻ như em tin anh. Đó là điều tốt đẹp nhất và tồi tệ nhất nàng có thể nói với anh, cô nàng đáng ghét đó. Lắc đầu để giữ sạch tức tối cũng như ký ức về nụ

hôn thắm mùi hoa hồng, anh đứng lên và quay lại để lấy con ngựa Amble từ lối đi trước. Bây giờ, việc anh cần làm là thuyết phục Stephen dùng bữa trưa với nàng và những viên đá lát đường trên lối đi này sẽ được bày ra. Đối với anh, nếu có thể kiềm chế đôi môi và những phần cơ thể đang vô cùng khó chịu khác, anh có thể đã chạm rất gần đến thành công. Và anh từ chối phải nghĩ đến bất kỳ thứ gì khác, đến những cơ hội khác mà mình có thể đang phải nhìn nó trôi qua.

~*~

Eleanor Howard, Quý bà Balthrow ngồi xuống cùng tách trà và kéo tờ báo Luân Đôn ba ngày trước đến gần mình. Sáu năm trước, việc đọc báo giải trí hơn nhiều khi bản thân cô quen biết với hầu hết những nhân vật được nhắc đến trong những trang về xã hội thượng lưu, nhưng hết lần này đến lần khác, những kỳ tích của giới quý tộc trác táng và những người khác vẫn làm cô cười khoái trá.

Vừa mở tờ báo, ánh mắt cô ngay lập tức rơi xuống bài báo thứ hai của trang. "Rất nhiều tay cá cược ở White hôm nay đã thua trắng khi anh Keating Blackwood chứng minh mình vẫn còn sống và xuất hiện từ nơi hoang dã để bước vào vùng nước xoáy của mùa Lễ hội Luân Đôn. Tin tức cho biết Blackwood dẫm máu trứ danh đang ở cùng với công tước của Greaves và đã bị bắt gặp nhiều lần với một quý cô đặc biệt cũng vô cùng tai tiếng."

Đọc xong đoạn đó, Eleanor ngồi xuống. Sau đó cô vùng đứng lên và lao ra khỏi phòng ăn sáng nhỏ. "Moleaux!", cô gọi. "Sally! Xếp đồ cho ta ngay lập tức!"

Người quản gia xuất hiện ở lối đi. "Thưa cô chủ?"

"Mang va li của ta xuống và thuê một cỗ xe ngựa. Ta cần đi Luân Đôn ngay, không thể chậm trễ!"

"Có việc gì không ổn à, thưa cô chủ?", người quản gia hỏi bằng âm điệu Pháp nặng nề, ngay trong lúc

cho gọi một cặp người hầu.

"Rất không ổn. Ta đang có nguy cơ bị lãng quên!"

Keating Blackwood ở Shropshire là một chuyện. Nhưng mang anh ta trở lại Luân Đôn với rất nhiều sự xao nhãng và biết bao cô nàng khác không nghi ngờ gì là đang nóng vội được chung giường với anh ta - điều đó chẳng bao giờ được phép. Không, đối với nguồn thu nhập kế tiếp của cô và không được đối với tương lai của cô.

Anh ta cần nhớ kỹ trong đầu những việc mình đã làm, không phải lang thang tiêu tiền vào cá cược, chè chén và đàn bà. Và anh ta không bao giờ được phép tìm thấy thứ gì đó kém phù hợp như là sự yên bình - không khi cô chẳng hề có điều ấy. Và trên hết, anh ta cần được nhắc nhở về nghĩa vụ của mình. Càng sớm càng tốt.

"Cậu muốn gặp ở một câu lại bộ của giới quý tộc để ta buộc phải hạ thấp giọng, đúng không?", Fentom hỏi, bước đến giá sách gần nhất trong thư viện của Greaves và miết một ngón tay lên quyển sách.

Keating không biết anh ta đang đọc tiêu đề hay kiểm tra xem quyển sách có bụi hay không. "Có lẽ vì tôi muốn anh đãi mình một bữa. Tôi đang được thuê, nếu anh nhớ."

"Ta nhớ. Và ta đến đây vì không muốn bị thiên hạ nhìn thấy cùng với cậu. Càng ít người biết chúng ta có quan hệ càng tốt."

"Điều đó có thể gặp chút vấn đề."

Stephen đối mặt với anh. "Vì sao?"

"Vì tôi muốn anh dùng bữa trưa với tôi vào ngày mai. Tôi đã mời Quý cô Camille và một người bạn của

cô ấy dùng bữa cùng chúng ta."

Trong khoảnh khắc, anh không chắc hầu tước sẽ đánh mình hay chỉ đơn giản lao ra khỏi cửa. Lựa chọn đầu tiên cực kỳ ngớ ngẩn, nhưng lựa chọn thứ hai còn gây cho anh nhiều phiền phức hơn. Cuối cùng, Fenton quay người. "Ta cho rằng đó là ý tưởng đùa giỡn của cậu. Chuyện này không buồn cười đâu."

"Tôi không đùa đâu. Làm sao anh có thể mong đợi cô ấy thay đổi ý định về việc kết hôn với anh nếu anh không thể hiện rằng mình không phải là một con lừa có trái tim băng giá?"

"Ta không phải là người cần thay đổi tính nết."

Mắt anh bắt thấy chuyển động ở cửa, nhưng khi nhìn ra thì không có ai ở đó. Dù sao anh vẫn đoán rằng Greaves đang ở đâu đó quanh đây. Nếu như thế thì công tước có nghe được gì cũng là lỗi của Fenton và điều đó cũng đúng ý anh. Anh đã muốn nói với

Adam về... tình thế của mình trong hai tuần nay và điều duy nhất ngăn cản anh là ý nghĩ rằng nếu anh phá vỡ lời hứa với anh họ mình, nó sẽ là giọt nước cuối cùng làm tràn ly và ác quỷ sẽ không chậm trễ mà trỗi dậy để bắt anh ngay.

“Tôi nhắc lại, nếu nghĩ rằng chẳng có gì thay đổi cả, cô ấy sẽ không có lý do gì để thay đổi suy nghĩ. Ít nhất hãy biết lý lẽ, Stephen.”

Hầu tước thở mạnh ra. “Thế thì đâu đó ở ngoài Mayfair. Tin đồn lẽ ra phải là cô ta quay lại với ta, không phải ta đoàn tụ với cô ta.”

“Tôi không thể kiểm soát những lời bàn tán, nhưng sẽ thuê một phòng riêng ở khách sạn nhỏ ở ngoại ô thành phố. Anh sẽ tỏ ra lịch sự và quyến rũ hết mức có thể.”

“Và ta cho là cậu đã đề nghị cô ta rằng, đổi lại cô ta phải nhún nhường và ngoan ngoãn?”

Nỗi giận dữ trào lên trong lòng Keating, anh nhúc nhích trong chiếc ghế thoải mái nhất ở thư viện. “Anh có chút xíu quan tâm nào đến tính cách thực sự của cô ấy không, hay chỉ quan tâm đến tính cách mà anh muốn cô ấy phải có?”

“Đừng tỏ ra đạo đức giả. Cậu đang dạy bảo ta phải trở thành người vốn không phải là ta, ít nhất là theo ý của cậu.” Fenton cầm một cuốn sách từ trên giá, lật vài trang rồi trả lại chỗ cũ. Không đủ hình vẽ, chắc là thế. “Việc này tốt nhất nên đáng giá với thời gian của ta.”

“Nếu anh bỏ công chú ý và học cách đối xử với cô ấy, nó sẽ đáng giá thôi.”

Cuối cùng, hầu tước lại đối mặt với anh. “Nhiệm vụ của cậu là chỉ là mang cô ta đến nhà thờ. Và trông chừng miệng lưỡi của cậu. Dù đã chịu đựng... phương pháp của cậu đến mức này, nhưng ta không phải

những tên bạn nổi khổ say xỉn, thích đâm đá và ưa bạo
dữ của cậu.”

“Tôi không có tên bạn nổi khổ, bạo dữ hay gì khác.
Giờ thì đi đi và tôi sẽ gửi cho anh một lá thư ghi địa
chỉ của khách sạn. Làm ơn đừng đến muộn.”

“Không đâu.” Trông có vẻ nhẹ nhõm vì cuộc nói
chuyện đã kết thúc, Fenton tiến ra cửa.

“Một điều nữa,” Keating nói, thầm nhủ nhỏ.

Anh họ anh dừng ở ngưỡng cửa. “Gì nữa đây,
Keating?”

“Nếu cô ấy nhắc đến hoa, bưu thiếp hay những
lời chúc mừng sinh nhật, chỉ cần nói với cô ấy rằng là
vinh hạnh của anh và vô cùng muộn.”

“Cái gì?”, hầu tước lao trở lại phòng. “Ta đã nói
với cậu rằng ta sẽ không tặng cô ta hoa hoét hay bất

kỳ món quà nào khác để biện minh hay tha thứ cho hành vi tồi tệ của cô ta.”

“Quá muộn. Anh đã gửi tặng cô ấy rất nhiều lời chúc mừng. Không quá ủy mị, nhưng ân cần. Như thế anh thực sự mong có một tình bạn thân thiết với cô dâu tương lai. *Nếu* anh muốn cô ấy trở thành cô dâu của mình.”

“Đừng có làm việc sau lưng ta nữa, Keating.” Fenton chỉ ngón tay về phía anh. “Nếu cậu còn làm thế, thỏa thuận của chúng ta sẽ chấm dứt.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Hừm.” Hầu tước hùng hổ lao ra ngoài hành lang của Baswich House và biến mất khỏi cửa chính.

“Chà, nghe có vẻ vui.”

Keating không nhìn lên. “Mình nghĩ người đang

lén lút ở cửa là cậu.”

“Mình là công tước. Mình không lén lút, mình chỉ lập mưu nghe lỏm thôi.” Greaves đi qua chiếc ghế anh đang ngồi và bước đến tủ rượu. “Lẽ ra mình nên mời cậu whiskey, nhưng trông cậu như thể đã quá chén đến mức sẽ từ chối mình.”

“Chắc là thế.”

“Vậy nếu mình nghe đúng, giờ mình chính thức xác nhận rằng cậu đã thỏa thuận thay mặt Fenton xoay chuyển Quý cô Camille quay lại với đám cưới.”

“Thế à? Cậu không nghe mình nói thế đâu đấy.”

“Ừm. Anh ta dường như rất nghiêm túc về chuyện đó, cái kiểu anh ta cứ đe dọa cậu nếu cậu không thành công.”

“Mình tin rằng anh ta đã mệt mỏi vì bị cười chê.

Anh ta chẳng bao giờ chịu đựng được những chuyện kiểu thế. Và anh ta biết mình cần tiền.” Fenton không biết nguyên nhân, tất nhiên, và anh ta sẽ không bao giờ biết.

“Nhưng anh ta không biết rằng cậu phần nào có tình cảm với quý cô đó.”

“Chuyện đấy thì có liên quan gì đâu?”

Trong phút chốc, anh hy vọng Greaves sẽ trả lời câu hỏi đó, vì anh đã tự hỏi mình, gần như ngay từ khi nhìn thấy cậu đó có mái tóc sáng màu đó. Những thứ có-thể-là và những thứ lẽ-ra-nên-là không dành cho những người đàn ông đối mặt với cuộc sống như anh trước đây, nhưng nó không ngăn anh mơ về chúng, quý tha ma bắt tất cả đi.

“Mình mừng vì không phải là cậu, anh bạn ạ.”

“Giờ thì mình ghen tị rồi đấy. Mình cũng ước

mình không phải là mình. Điều đó chẳng ích gì cả.” Anh đứng lên và đi tìm một khách sạn có triển vọng đủ riêng tư để họ có thể gặp mặt và đủ người chứng kiến để mọi người phải cư xử đúng mực.

~*~

Sau khi Keating rời khỏi nhà, Adam Baswich uống nốt chỗ whiskey anh đã rót ra và ra lệnh cho người làm mang ngựa đến. Anh còn nhiều mảnh ghép khác cho câu đố này, nhưng vài mảnh lại có vẻ không khớp với nhau. Và anh không thích những thứ không rõ ràng. Đặc biệt là khi chúng liên quan đến bạn của anh.

~*~

“Cám ơn cậu rất nhiều vì đã làm việc này, Sophia.”

Bạn của Camille nhún vai. “Cậu không thể đưa

Lucille đi cùng. Hoặc cô ấy sẽ tán tỉnh Fenton cho đến khi anh ta bỏ chạy hoặc ngắt xỉu vì được ở cùng với cả một quý ông và một kẻ phóng đảng.” Bọn cô cười toe toét và huých vai cô. “Mình biết cậu sẽ không tán tỉnh anh ta.”

“Không đâu. Tuy nhiên, mình có thể bị ngắt.” Nàng cảm thấy bụng mình nhộn nhạo. Ngay cả bàn tay nàng cũng toát mồ hôi và chắc chắn đó chẳng phải là vì ý nghĩ nàng sẽ gặp Keating trong vài phút nữa. Dù thế nào đi nữa, lần này cũng không phải.

“Cậu không phải đi.”

“Có chứ, mình đã hứa. Và mình muốn biết sự thật hơn là nghe ngóng tin đồn, ngày cả là từ Keating. Nếu Fenton đã trở nên... nồng hậu hơn, thì mình muốn nhìn thấy điều đó.”

“Vậy là cậu thực sự cân nhắc chuyện kết hôn với anh ta, ngay cả sau tất cả mọi chuyện?”

“Mình không biết.” Nàng thậm chí còn không muốn nghĩ đến điều đó. Đây chỉ là một bữa trưa. Không gì hơn. Phải là như thế, vì nếu nghĩ quá nhiều đến chuyện sẽ xảy ra trong chiều nay, nàng có thể sẽ chết bất đắc kỳ tử ngay lập tức.

Sảnh chờ của câu lạc bộ vắng vẻ hơn một chút, nàng và Sophia đi qua cửa trước ra ngoài lối đi. “Thế thì trả lời mình câu này đi,” Sophia nói, chỉnh lại chiếc khăn choàng và lần đầu tiên tỏ ra hơi lo lắng. “Cậu định làm gì với Keating?”

“Làm gì với anh ấy?”, Camille nhăn nhó nhắc lại. “Không gì hết. Ý cậu là gì?”

“Ý mình là mình đã nhìn thấy cái cách cậu nhìn anh ấy. Cậu thích anh ấy.”

“Tất nhiên mình thích anh ấy. Anh ấy đã chứng tỏ bản thân là người dễ chịu hơn mức mình mong đợi

ban đầu.”

“Được thôi. Cứ giữ bí mật của cậu đi. Nhưng mình tán tỉnh anh ấy được không, nếu cậu định kết hôn với người gọi cậu là gái điếm?”

May thay Keating và cỗ xe ngựa bốn bánh đã đến trước khi nàng có thể trả lời câu hỏi đó. Vì nàng không muốn Sophia tán tỉnh Keating. Nàng thậm chí còn không thích chứng kiến những cô gái khác *nhìn* anh mỗi lần nàng bước vào phạm vi câu lạc bộ cùng anh, ít nhất nàng không phải là người duy nhất biết về tiếng tăm của anh mà vẫn thấy anh hấp dẫn, mặc dù nàng không biết có bao nhiêu người phụ nữ có thể hôn anh gần như hằng ngày.

Cảm giác khó chịu trào lên bụng nàng trước suy nghĩ đó. Ôi, vì Chúa. Nếu ghen tuông vì người đàn ông nào đó tệ hơn thay vì Keating Blackwood, thì nàng chưa bao giờ nghe thấy về anh ta. Và nếu nàng cảm thấy thế này đơn giản là vì anh là người đàn ông duy

nhất tử tế với nàng trong một năm qua, ngoại trừ Ngài Haybury vừa kết hôn, thì nàng đúng là một con ngốc.

“Xin chào, các cô gái thân mến”, anh nói, đứng lên và đưa tay đỡ họ vào xe. “Các cô có nhận ra rằng mình đã khiến tôi trở thành người được mọi người ở câu lạc bộ Tantalus ghen tị không?”

Nàng liếc qua vai để thấy khoảng một tá các quý ông đi vào hoặc rời khỏi câu lạc bộ đều đang nhìn về phía mình. Trong quá khứ, nàng có thể đã xấu hổ, nhưng nàng đột nhiên nhận ra rằng Keating nói đúng. Cho dù những người kia có dám xuất hiện công khai với nàng hay không, họ vẫn ghen tị với Keating vì đã làm thế. Họ muốn ở bên cạnh nàng, vì những lý do bất chính, không nghi ngờ gì, nhưng dù sao đó cũng là một nhận thức mở mang tầm mắt.

“Có lẽ anh nên nói rằng,” Keating lẩm bẩm khi giúp nàng ngồi bên cạnh Sophia, “Làm người nổi

tiếng có một sức hấp dẫn... nhất định. Không phải lúc nào cũng vậy, nhưng có những giây phút người ta nhận ra rằng tự do không có ranh giới. Hay ít nhất là nó được nhìn nhận theo cách đó.”

“Em tin rằng ‘tự do’ – như anh gọi nó,” nàng đáp lại, “Chỉ xảy ra khi người ta không cố gắng gì trong phạm vi của xã hội thượng lưu.”

“Đúng thế thật.” Anh siết chặt tay nàng, sau đó thả ra khi xe ngựa lăn bánh trên đường. “Cảm ơn vì đã tin tưởng anh ngày hôm nay.”

“Em đang cố gắng không nghĩ đến nơi mình đang đến, cảm ơn rất nhiều.” Nàng rung mình, rồi dứt khoát dán mắt vào cảnh vật và cố gắng tập trung vào những cái mũ thời trang nhất.

“Mình có phải im lặng và tỏ ra lịch sự không,” Sophia hỏi, vỗ vào đầu gối Camille. “Bởi vì mình xung phong đâm vào mũi Ngài Fenton nếu cơ hội xuất

hiện.”

“Cô sẽ phải xếp hàng sau tôi, Sophia,” Keating mỉm cười đáp lại.

Camille quay lại nhìn anh. “Anh sẽ nói với em đây là ý tưởng của anh ta hay của anh chứ?”

“Anh ta muốn có cơ hội nói chuyện với em. Anh được ra lệnh chuẩn bị mọi thứ. Một cuộc hẹn mai mối, anh nghĩ thế.”

“Anh quá nam tính để làm người mai mối.” Sophia cười khúc khích.

“Cảm ơn vì đã chú ý. Và Cammy, anh ta sẽ biết cách cư xử. Nếu không làm thế, anh ta sẽ phải trả lời anh.”

Phải, trả lời người sẽ kiếm được mười nghìn bảng nếu cuộc gặp mặt, hay đúng hơn là tái hợp này

thành công. Nếu có người phải phân chia lòng trung thành, đó sẽ là Keating. Ngay cả thế, anh đã thành thật và thẳng thắn với nàng ở điểm này. Vẫn tỏ ra quyến rũ, hấp dẫn và khiến nàng vô cùng muốn hôn. Nàng thở dài, tức tối vì không thể đẩy hơi ấm và sức cuốn hút của anh ra khỏi đầu.

“Một xu đổi lấy suy nghĩ của em,” anh nói, nới gót họ bước lên xe.

Nàng nhú mắt. “Em chỉ đang nghĩ cách mai mối của anh sẽ khiến hầu hết các bà mẹ sùng sốt khủng khiếp.”

Nét mặt anh tối sầm lại. “Cứ quy chuyện đó là do yếu điểm và tính xấu của anh đi. Nếu hành vi tồi tệ của anh xúc phạm em, anh sẽ cố gắng kiềm chế bản thân.”

Ồ, nàng cũng không muốn thế. Tuy nhiên, ở trước mặt Sophia, nàng không định nói với anh rằng

mình rất thích những nụ hôn và những cái vuốt ve tiếp diễn. Tất nhiên, nếu... nếu... nàng và Fenton hòa giải, những nụ hôn sẽ phải dừng lại. Điều đó thậm chí không nên xuất hiện trong những tính toán cho những tương lai của nàng. Nhưng nó lại có. Nàng quyết định không trả lời, dường như chẳng có câu trả lời đúng đắn nào. Anh có thể làm việc mình muốn.

Mất vài phút nàng mới nhận ra họ sẽ không đến Mayfair. “Chúng ta sẽ đến Cheapside đúng không?”, nàng lẩm bẩm, ngón tay cuộn lại thành nắm đấm. “Hay có lẽ là Charing Cross?”

“Không, The Mug and Pipe nằm ngay phía bắc thành phố. Hy vọng ở đó không ai biết hai người để trở mắt ra nhìn hoặc xì xầm bàn tán.” Keating nghiêng người về phía trước, nắm tay nàng và đuổi từng ngón tay ra. “Đây là một cơ hội thứ hai, Camille. Không hơn không kém. Nếu nó làm em hài lòng, hãy nhận lấy. Nếu không, cứ bỏ qua nó là được.”

“Và anh sẽ thôi việc mai mỗi, chỉ thế thôi?” nàng bật ngón tay ở bàn tay còn lại.

Cầm anh giật giật, “Anh không biết.”

“Em hiểu rồi. Thế thì em vẫn sẽ cảm ơn anh vì đã cố gắng làm việc này vì em, nhưng hãy thôi giả vờ rằng anh chỉ là người ban phước cho những cuộc hôn nhân hạnh phúc đi.”

Anh thả tay nàng ra và ngồi lại như cũ. “Được thôi.”

Sophia nhìn đi nhìn lại hai người họ. “Mình bỏ qua điều gì à?”

Cái mà bạn nàng bỏ qua là mười nghìn bảng, nhưng Camille không định nói với bạn mình như thế. Điều đó đồng nghĩa với việc thừa nhận rằng nàng đã bị lừa ngay từ đầu và bây giờ, nàng là một con ngốc vì đã tin tưởng anh khi biết anh có những động cơ riêng.

“Có thể nói rằng,” lúc sau nàng nói, “Keating không hẳn là một bên trung lập.”

“À, mình cũng thế.” Sophia nhích lại gần Camille hơn. “Mình đứng về phía cậu, cô bạn ạ.”

“Em...” Keating cúi kính khép miệng vào. “Anh không quen làm người phát ngôn cho lý lẽ. Rõ ràng anh không giỏi việc đó lắm, nhưng... đừng đưa ra quyết định cho đến sau bữa trưa. Làm ơn.”

Trong chốc lát, nàng đã nghe thấy nỗi tuyệt vọng trong giọng nói của anh và nó đã ngăn câu đáp trả nàng có trong đầu lại. Rõ ràng anh không quan tâm quá nhiều đến anh họ mình và ở một góc độ nào đó, anh cũng mắc kẹt vào bãi lầy này giống như nàng. Mười nghìn bảng là một gia tài và nàng không hề biết anh thực sự cần số tiền đó nhiều đến thế nào. “Em đã hứa với anh là hôm nay sẽ đi cùng anh,” nàng cứng nhắc nói. “Em không coi nhẹ lời hứa đó đâu.”

Anh gật đầu. “Thế là được rồi.”

Họ ngồi im lặng trong hai mươi phút tiếp theo. Điều đó cho Camille đủ thời gian để quyết định rằng nàng có lẽ nên đợi cho đến lúc về đến câu lạc bộ Tantalus để bắt đầu một trận chiến với Keating, vì khi không cãi cọ với anh, nàng có nhiều thời gian hơn rất nhiều để nghĩ về chuyện gì sẽ xảy ra khi nàng bước vào khách sạn đó.

Ngài Fenton có hài lòng khi thấy nàng đã giữ lời hứa ngồi xuống nói chuyện với anh ta hay không? Liệu anh ta có nhân cơ hội này sỉ nhục nàng nữa không? Liệu anh ta có lạnh nhạt và xa cách như nàng đã biết, ngay cả khi đứng ở đầu kia của nhà thờ hay không? Liệu anh ta có đang nhìn vào chiếc đồng hồ bỏ túi của mình nữa không?

Nàng liếc xéo Keating, anh đang ngồi khoanh tay, mắt dán vào phía đối diện với nàng. Nhưng câu hỏi cấp bách nhất đối với nàng, ngay cả khi nàng đang

gắng tỏ ra tức giận với anh, là chuyện gì sẽ xảy ra nếu Fenton hoàn toàn hài lòng. Camille hít một hơi. Mỗi lần là một tai họa trời đánh.

Chương 12

Bất chấp quyết tâm đã được khẳng định của nàng là sẽ thực hiện cuộc gặp này, Keating luôn trông chừng Camille khi họ xuống xe và bước vào khách sạn nhỏ đó. Mất nhiều năm, thái độ bàng quan của Fenton mới khiến nàng bỏ chạy, nhưng chỉ cần một lời nói lỗ miệng, hoặc cầu Chúa đừng xảy ra, một lần kiểm tra chiếc đồng hồ bỏ túi mạ vàng, sẽ khiến nàng chạy ra khỏi cửa lần thứ hai. Hy vọng Fenton nhận thấy được lớp băng này mỏng thế nào và ít nhất anh ta có thể nỗ lực tỏ ra lịch sự và tinh tế ở mức tối thiểu.

Sophia nhích lại gần Keating hơn khi ông chủ khách sạn đưa họ qua căn phòng chung đông đúc và bước vào một phòng riêng phía sau tòa nhà xây bằng

đá và gỗ. “Hai người đang cãi nhau à?”

“Rõ ràng là thế”, anh lẩm bẩm đáp lại, quan sát xương sống Camille cứng lại khi họ thoáng thấy bóng một người ngồi trước lò sưởi. “Nếu tức giận với tôi mang đến cho cô ấy lòng dũng cảm, chà, da mặt tôi đủ dày để chịu đựng điều đó.”

“Chỉ cần nhớ rằng anh hứa bảo vệ an toàn cho cô ấy. Và phần quan trọng nhất là trái tim cô ấy.”

Anh liếc sang bên cạnh, cố gắng dung hòa một Sophia đột nhiên tỏ ra chín chắn và sáng suốt với con người vui vẻ sôi nổi thông thường của cô. “Đừng mất công giả vờ ngu ngốc và sốc nổi với tôi nữa,” anh thì thầm, “Bởi vì tôi sẽ không tin cô đâu.”

“Chúng ta đều làm việc cần làm để sống sót, anh Blackwood.”

Trong khi anh nghiền ngẫm lời nói khôn ngoan

đó, Camille đã dừng lại trước cửa phòng vài bước. *Đứng lên đi*, anh thầm giục Fenton, gắng hết sức gào lên với anh họ mình mà không tạo ra một âm thanh nào. Cuối cùng hầu tước cũng đứng lên. “Quý cô Camille,” anh ta rề rà nói.

Camille nghiêng đầu. “Ngài Fenton.”

Có vẻ cuộc hội thoại của họ sẽ kết thúc ở đó. Trước khi sự im lặng có thể làm họ điếc tai, Keating đặt một con gà lôi với ông chủ khách sạn đang hiếu kỳ rồi đóng cửa trước mặt người đàn ông đó. “Stephen, đây là cô White. Sophia, Ngài Fenton.” Anh chen qua Camille và ngồi xuống chiếc bàn dài. “Tôi hy vọng anh đã gọi một chai rượu vang ngon, Fenton.”

Anh họ anh động dậy, rồi từ từ đến gần bàn. “Rượu vang đỏ của Pháp.”

“Tuyệt vời. Giờ thì vì Chúa, mọi người ngồi xuống đi. Fenton, cặp ngựa kéo xe mà tôi nhìn thấy ở ngoài

kia mới phải không?”

“Phải. Ta thích ngựa hồng hơn, Tên chúng là Achilles và Ajax và theo người gây giống, chúng là anh em cùng cha khác mẹ.”

“Chúng rất hợp nhau,” Keating trả lời, nhích ra một chút để Camille có thể ngồi bên cạnh mình. Sophia ngồi vào chiếc ghế bên trái anh. Fenton có thể sẽ không thích bị một bộ ba khó chịu nhìn chăm chăm, nhưng vì không có người chứng kiến, hy vọng hầu tước cứng nhắc này có thể chịu đựng được việc đó.

“Nếu không thì ta đã chẳng mua chúng.”

Keating phải cố gắng ngăn mình không đảo tròn mắt. Anh không hề biết từ khi nào mình đã trở thành một người phân giải hòa nhã cho cuộc hẹn hò này, nhưng anh cảm thấy cực kỳ không phù hợp với vị trí đó. “Stephen, kể với chúng tôi về Fenton Hall đi. Tôi

biết ở đó có một cái hồ rất thích hợp để câu cá, nhưng tôi đã không đến đó một thời gian rồi.”

“Ta lại muốn nghe Quý cô Camille giải thích hành động của mình trong năm vừa qua hơn, bắt đầu với biểu hiện đáng xấu hổ ở nhà thờ.”

Mặc dù họ không chạm vào nhau, Keating có thể cảm thấy Camille đang cứng người lại bên cạnh mình. Đối với người đàn ông về giao tiếp như Fenton, có vẻ như đó là một câu hỏi hợp lý, thành thật, nhưng lẽ ra Fenton phải vờ như mình có một trái tim. “Tôi nghĩ chúng ta sẽ bắt đầu từ từ hơn một chút,” anh nói to.

May thay, ông chủ khách sạn và hai cô gái phục vụ lại xuất hiện trước khi bất kỳ ai có thể nói điều gì quá xúc phạm. Anh rót rượu cho mình, lưỡng lự bỏ qua ba người chứng kiến. Anh nhìn chằm chằm màu đỏ sẫm xoay chậm chậm trong ly hồi lâu, sau đó uống một ngụm to. Bất cứ thứ gì để mài mòn tính khí nóng nảy của anh ngày hôm nay.

“Trước tiên, tôi nghĩ rằng mình nên cảm ơn vì những bó hoa,” Camille bất ngờ nói. “Tôi rất thích hoa huệ tây.”

Keating giật mình. *Hoa hồng*. Chúng là hoa hồng.

“Ừm, à, tôi cho rằng trong những năm qua, lẽ ra mình nên quan tâm đến cô hơn một chút,” Fenton lăm bắm với vẻ lưỡng lự rõ ràng.

Nếu có phát hiện ra trò xảo trá đó, Camille cũng không biểu hiện ra. “Và đáng ra tôi nên gửi cho ngài một hai lá thư, thay vì đợi ngài liên lạc.”

Fenton đặt ly rượu xuống. “Xin thứ lỗi, nhưng cô đang nói rằng mình từ chối kết hôn với ta vì ta đã không liên lạc với một phụ nữ mà mình chẳng cần phải dụ dỗ, tán tỉnh hay ép cô ta kết hôn.”

“Stephen, chúng ta đang tìm cách hiểu nhau ở

đây. Đừng lạc đề.” Keating xen vào, thăm chửi thề trong lòng.

“Tôi biết rằng nếu có một người chồng sắp cưới,” Sophia nói khi nuốt xong một miếng gà. “Tôi sẽ hy vọng rằng anh ta coi trọng mình hơn một món đồ nội thất. Một lời nói tốt đẹp hay một nụ cười, hoặc một *bông hồng* trong mười lăm hay hai mươi năm không phải chuyện lớn lao để phải mong đợi, tôi không nghĩ thế. Đó là thước đo lòng ân cần của một con người, ý tôi là thế.”

“Cô là ai thế? Sophia gì?”, Fenton hỏi, mặt tối sầm lại.

“Sophia White,” Sophia nói rất rõ ràng. “Tôi làm việc cùng với Cammy ở câu lạc bộ Tantalus.”

“White.” Chớp mắt, Fenton đứng phắt dậy. “Cô là con hoang của Hennessy. Ôi vì chúa, Keating, cậu đang cố làm cái chết tiệt gì thế? Ta đã nói với cậu vô

số lần rằng ta sẽ không đi theo thiên hướng kết giao với những kẻ suy đồi và mất danh dự như cậu rồi cơ mà.”

“Ngồi xuống, Stephen.” Không thấy buồn cười nữa, Keating đập tay xuống mặt bàn gỗ. “Không ai trong chúng ta là thánh hay thiên thần, nếu không chúng ta đã chẳng ở đây. Trong chuyện này, anh cũng có lỗi và càng sớm thả lỏng nguyên tắc của mình, anh sẽ thấy mình đạt được mục đích sớm hơn.”

Hầu tước lại ngồi xuống. “Nếu có người nào ngoài cánh cửa đó nhận ra ta, ta sẽ không bao giờ bỏ qua chuyện này. Tốt nhất cậu nên cầu nguyện rằng mình đã tìm thấy địa điểm kín đáo nhất nước Anh này.”

“Tôi cầu nguyện chuyện khác, nhưng tôi hiểu ý anh.” Keating lại rót đầy ly và uống cạn. “Anh giận dữ và xấu hổ vì bị bỏ lại với một mục sư mà chẳng có cô dâu. Camille lo lắng rằng cô sẽ bị dày dọ cả đời với một kẻ thô lỗ, thiếu quan tâm và lạnh lùng. Sophia, à,

ở đây vì tôi đã mời cô ấy đi cùng. Đừng có xúc phạm cô ấy lần nữa.” Anh giộng nắm đấm xuống bàn lần thứ hai. “Bây giờ, Stephen, anh có thích cưỡi ngựa hay đi dạo ngoài trời không?”

Im lặng. Sau đó anh họ anh lại từ từ cầm đĩa lên. “Có, thỉnh thoảng ta thích luyện tập. Và ta đặc biệt thích săn cáo.”

“Camille,” Keating tiếp tục, tự hỏi lần tới mình có buộc phải đội bộ tóc trắng của quan tòa hay không, “Em có thích đi bộ hay cưỡi ngựa ngoài trời không?”

“Em rất thích. Em nhớ cảm giác khi làm việc đó.”

“Fenton. Nhà thơ yêu thích.”

“William Browne.” Hầu tước hít một hơi. “Giờ người câu cá phiến muện, đứng trên bãi đất bên dòng sông xanh, một con sấu vàng vắn vẹo mình trên lưỡi câu, giờ bị quăng vào không trung, rồi vào một góc

tối.”

Ồ, tuyệt thật, một bài thơ câu cá. “Hay đấy,” Keating nói to. “Camille, vẫn câu hỏi đó. Nhà thơ yêu thích.”

“Ngài Baron,” nàng trả lời không ngần ngại, giọng chứa đôi chút thách thức. “Chúng ta gặp gỡ trong thầm lặng, tôi đau buồn trong lặng lẽ, vì trái tim em có thể lãng quên, tâm hồn em có thể dối lừa.”

“Vậy là bây giờ chúng ta đang thi thố thơ bốn câu? Ít nhất thì việc này cũng thú vị hơn.” Bất chấp cơn thôi thúc không lành mạnh muốn mỉm cười với cách Camille vừa chứng tỏ sự khác biệt vô cùng lớn giữa chú rể và cô dâu tương lai, Keating mạo hiểm ăn thêm một miếng gà lôi. “Rất tốt. Shakespeare. Vở kịch yêu thích, Stephen.”

“Vua Lear.”

“Giấc mộng đêm hè.” Camille chen vào.

Chuyện này chắc sẽ không giúp họ trở nên thân thiện, nhưng họ sẽ dần hiểu về nhau hơn, cho dù họ có nhận ra hay không. Cùng lúc đó, anh đột ngột nhận ra rằng nàng vừa nói tên vở kịch anh đã hứa đưa nàng đi xem. Anh chỉ vừa kịp ngăn mình liếc sang nhìn nàng. “Đá quý,” anh tiếp tục nói to, cố gắng giữ cho mình bữa trưa không đâm đầu vào hàng rào cây.

“Kim cương.” Fenton thực sự đã thể hiện vẻ bức bối đầy cạnh tranh khi anh ta trừng mắt nhìn Camille qua bàn.

“Sapphire.”

“Phương tiện đi lại yêu thích.”

“Xe ngựa bốn bánh bốn ngựa.”

“Xe ngựa bốn bánh hai ngựa với chỗ ngồi cao,”

Camille góp phần và anh bắt đầu tự hỏi lúc này có phải nàng đang cố tình gây khó khăn hay không. Tất nhiên anh khó có thể đổ lỗi cho nàng vì điều đó. Fenton ầm áp như một con cá.

“Điệu nhảy.”

“Waltz,” Camille giành lời, trước khi Stephen có thể nói gì. Nàng nhướn mày. “Em không thích lúc nào cũng là người thứ hai.”

Stephen nhìn thẳng vào nàng. “Ta không khiêu vũ. Và vì ta sẽ là người đứng đầu gia đình, cô sẽ là người thứ hai.” Hầu hước trừng mắt nhìn Keating. “Vẫn là một sự tiến bộ so với việc trở thành người làm ở một câu lạc bộ quý ông.”

“Và *tôi* muốn nói rõ rằng *tôi* chưa bao giờ ký thỏa thuận kết hôn với một người nào đó. Và cho đến thời điểm này, nỗ lực thuyết phục *tôi* kết hôn với ngài, ừm, không tồn tại. Có lẽ về mặt pháp lý, *tôi* là một vật sở

hữu, nhưng tôi không tin rằng ngài sẽ tìm được bất kỳ cái ghế nào phản đối việc bị xô đẩy và ngồi lên. Và tôi không phải là một chiếc ghế.”

Keating đứng bật dậy. “Camille, anh cần hỏi em một chuyện,” anh nói át tiếng gầm gừ bắt đầu phát ra từ anh họ mình. “Chúng tôi xin phép một chút.” Anh nắm tay kéo nàng đứng lên và gần như nhấc nàng qua chiếc ghế dài.

Khi đã đưa nàng vào căn phòng nhỏ để áo mũ, chia cách căn phòng riêng và toàn bộ phần còn lại của khách sạn, anh thả nàng ra. “Những thứ quý quái này ở đâu ra thế?”

Nàng hếch cằm. “Em không biết. Nhưng em khá thích nó.”

Keating cũng thế. Bây giờ, với sự hiện diện của nàng anh thực sự đang rung lên như một dây đàn măng-đô-lin. “Anh ta thích em khúm núm hơn, em

biết không,” anh lấn tới, cố gắng giữ đúng định hướng, “Và tỏ ra điềm đạm một cách khôn ngoan là được rồi, anh nghĩ xúc phạm và phản kháng chẳng có lợi ích gì.”

Nàng nhăn nhó. “Phải, anh nói đúng. Tất nhiên. Nhưng anh ta làm em bực mình. Anh ta có thể khó chịu và ngạo mạn hơn thế không?”

“Không thể, ngay cả nếu anh ta cố gắng,” Keating thừa nhận. “Hãy nghĩ đến những gì anh ta có thể mang lại cho em, hơn là việc anh ta buồn tẻ đến mức nào.”

Camille nhìn cánh cửa đóng im ỉm. “Em sẽ cố gắng làm thế,” nàng nói sau một phút. “Nhưng em nghĩ anh nên hôn em trước.”

“Cái... gì?”

Bước một bước gần anh hơn trong căn phòng

nhỏ, nàng trượt cả hai bàn tay lên vai anh. “Sophia nhắc em nhớ đến vài chuyện. Em là một người đàn bà hư hỏng. Loại người chạy quanh Mayfair mà không mặc gì, thanh danh của em chẳng thể xấu hơn nữa. Nhưng em lại đứng ở đây, trong nỗ lực đàm phán tìm kiếm một cuộc hôn nhân đúng đắn của anh. Em còn gì để mất đâu?”

Anh có thể nghĩ đến rất nhiều thứ, nhưng phản ứng từ vật đàn ông của anh đã vô hiệu hóa khả năng ấy. “Anh chẳng mang lại điều gì tốt đẹp cho em,” anh nói, miệng khô khốc.

“Em không muốn anh mang lại điều tốt đẹp cho em. Em muốn hôn anh.” Hàng mi dài của nàng sụp xuống trong chốc lát. “Đó là nếu anh thích hôn em.”

Nếu. Keating vòng tay quanh eo nàng, nâng nàng áp vào anh. Cùng lúc đó, miệng anh chạm vào môi nàng. Đôi môi mềm mại, vòng ôm nồng nhiệt của nàng làm anh say sưa hơn tất cả rượu whiskey. Nàng

vòng một chân quanh bấp chân của anh và anh chỉ vừa đủ sức nén lại một tiếng rên rĩ.

Chúa tôi. Đây chính là anh ngày trước. Kẻ quyến rũ phụ nữ của những người đàn ông khác trong nhà kho. Hít một hơi run rẩy, anh đặt nàng xuống. “Dừng lại”, anh thì thào, lùi lại xa hết mức có thể trong căn phòng nhỏ xíu. “Anh họ anh đang ở cách đây mấy mét. Anh sẽ không làm như thế này nữa.”

“Lần nữa? Cái... Ồ.” Đôi má ửng hồng của nàng tái đi. “Ý anh là vì Ngài Balthrow.” Nàng lại tiến gần đến anh.

Keating giơ một tay ra, giữ khoảng cách với nàng. Thế này vẫn chưa đủ, nhưng anh không thể bỏ chạy khỏi nơi này. “Cho anh một phút đi, được không?”

May thay, nàng dừng lại và thực ra còn lùi lại một bước để dựa vào bức tường kia. Bất chấp vẻ nghiêm trang trên mặt, anh có thể thề rằng mắt nàng

đang mỉm cười. “Anh thích em”, cuối cùng nàng nói.

“Tất nhiên anh thích em. Không phải lúc này, nhưng đúng thế. Nếu không phải như thế, anh đã ép buộc và đe dọa để em phải đến đây ngày hôm nay.”

“Nhưng em vẫn đang ở đây.” Mắt nàng không còn mỉm cười nữa.

“Phải, đúng thế.”

“Bởi vì anh cần mười nghìn bảng.”

“Bởi anh cần mười nghìn bảng, vì em sẽ hạnh phúc hơn nếu có thể đi dạo mà không bị người khác nhòm ngó và vì em thích điệu waltz. Cho dù Fenton có đáng ghét đến đâu, em vẫn sẽ có những thứ đó. Đó là những gì nên thuộc về em. Em sẽ tìm thấy hạnh phúc trong sự thoải mái.”

“Nhưng không phải là tình yêu.”

Anh nhún vai, máu dường như đang từ từ quay lại não anh. “Tình yêu thì bi thảm hơn, anh chắc chắn như thế, nhưng sự sung túc sẽ tồn tại lâu hơn.”

“Em không biết điều đó.” Camille nghiêng đầu. “Anh đã thấy... thoải mái lại chưa?”

Giờ đó là một câu hỏi phức tạp. “Sắp.” Từ khi đến Luân Đôn, anh cảm thấy thoải mái hơn khi được là chính mình và anh nghĩ mình biết vì sao, nhưng không định đào sâu vào sự thực đó. Không phải bây giờ, không phải với người đang ở bên. “Bây giờ, hãy hứa với anh rằng em sẽ lịch sự.”

“Vì anh, em sẽ lịch sự. Không phải vì anh ta.”

Điều đó làm anh sốc hơn cả nụ hôn, nhưng anh gạt đầu. “Anh chấp nhận điều đó. Và khi anh hỏi món tráng miệng yêu thích của em là gì, hãy nói là cam bóc vỏ ướp đường. Vậy là ít nhất hai người cũng có một

điểm chung.”

Mũi nàng nhăn lại thật đáng yêu. “Ít nhất em đã khám phá ra một điều về Fenton.”

“Đó là gì?”

“Anh ta không đáng sợ như em nghĩ. Có vẻ em chẳng sợ gì anh ta.”

Trước khi nàng kéo cửa mở, anh nắm lấy vai nàng. “Em sợ anh ta?” Điều đó sẽ thay đổi tình thế đáng kể; có có mười nghìn bảng anh hay không, Fenton không được phép làm hại nàng bằng bất cứ cách nào.

“Em sợ mọi thứ. Nhưng em nghĩ rằng mình sợ ý nghĩ về anh ta. Rốt cuộc đây là cuộc nói chuyện hòa nhã gần như đầu tiên của em với anh ta. Thực ra, nó là cuộc nói chuyện đầu tiên.”

Cách nàng thần nhiên bày tỏ nỗi lo lắng của mình khiến anh nhìn nàng chăm chăm khi họ trở lại bầu không khí im lặng nặng nề của căn phòng riêng. Phải, nàng có thể nhút nhát, nhưng vì Chúa, nàng lại hôn với niềm đam mê khiến anh sửng sờ. Dù nàng coi mình là một người nhát gan. Xét đến việc nàng đã đập một cuốn sách vào đầu anh trong ngày thứ hai họ gặp nhau, xem ra anh không có mặt trong nỗi sợ đó. Và anh vui mừng về điều đó, mặc dù sợ hãi hay ác cảm, hay thậm chí là thận trọng với những thứ liên quan đến anh sẽ an toàn cho nàng hơn và sẽ làm cho mọi chuyện trở nên dễ dàng với anh hơn.

Khi họ lại ngồi xuống, anh rót cho mình một ly rượu nữa. Cơ thể anh đã quen với chất cồn đến mức, anh uống rượu như uống nước, nhưng anh nhận thức rất rõ rằng mình đang phá vỡ lời hứa với bản thân. Cùng lúc đó, anh cũng nhận thấy nếu không bào mòn cơn nóng nảy của mình đi một chút, anh không chắc mình có thể tồn tại đến cuối bữa trưa mà không tung nắm đấm vào mặt Stephen Pollard hay lột trần Camille và đặt nàng nằm lên chiếc bàn dài.

Xét đến việc Fenton thực sự đã tỏ ra hợp tác hơn mong đợi, anh không hoàn toàn chắc chắn cơn tức giận đang trào lên trong ngực mình đến từ đâu. Tuy nhiên, bữa trưa càng kéo dài, nó càng ngấm sâu vào anh. “À”, anh nói to, ép giọng mình giữ được vẻ lạnh lùng và bình thản, “Chúng ta đã tìm ra rằng cả hai người đều thích những hoạt động ngoài trời, Shakespeare và đọc sách. Không phải là một khởi đầu tệ, tôi nghĩ thế. Có lẽ chúng ta nên kết thúc bằng cuộc thảo luận về món tráng miệng hoặc đồ ngọt, Stephen?”.

“Ta thích cam bóc vỏ ướp đường”, hầu tước nói, uống hết ly rượu, ly đầu tiên, nếu Keating đếm đúng.

“Tôi nhớ là cô cũng thế, Camille?”

“Thạch vị chanh”, nàng trả lời, lắc ly rượu trước khi gửi một ánh mắt lén lút về phía Keating. “Nhưng cam bóc vỏ ướp đường cũng rất ngon.”

Cô nàng khó tính.

Vào phút cuối cùng, anh thấy Fenton động đậy, dứt tay vào túi áo gi lê. *Chết tiệt*. Anh nhanh chóng kéo chiếc đồng hồ bỏ túi trầy xước ra và bật nắp mở. “Chà, các cô gái, tôi tin rằng Ngài Fenton có một cuộc họp buổi chiều ở Nghị viện. Có lẽ chúng ta nên thả tự do cho ngài ấy.”

“Phải.” Fenton đứng lên, thậm chí còn cúi đầu với Camille. “Có lẽ, nếu cô thích các hoạt động ngoài trời, chúng ta nên sắp xếp một chuyến đi dạo. Cả bốn người chúng ta, tất nhiên.”

Camille gật đầu. “Tôi sẽ để ngài tùy nghi sắp xếp. Đâu đó ngoài những lối đi chính thì sẽ thoải mái hơn, tôi nghĩ thế.”

“Quả là vậy.”

Dứt lời, Keating đưa tay cho Sophia và đưa hai cô gái trẻ đi qua phần chính của khách sạn đến cỗ xe ngựa đang đợi. “Thạch vị chanh?”, anh nói khi họ đang đi. “Em cố tình làm thế.”

“Em đồng ý với món cam kinh khủng của anh ta. Em chỉ cho anh ta biết rằng em cũng có những sở thích khác.”

Cũng như anh. “Cũng phải. Thế em nghĩ gì về anh ta?”

“Tôi nghĩ anh ta là một con công màu mè, nhưng đừng để ý đến tôi.” Sophia đặt cằm lên cánh tay để nhìn ra ngoài qua thành xe.

“Em thừa nhận rằng để một người đàn ông tự cao như anh ta chấp nhận cuộc gặp này hẳn là một điều khó khăn”, Camille lặng lẽ nói. “Em hơi ngạc nhiên vì anh ta không công khai lên án em và tìm người khác để kết hôn.”

“Anh ta đã lẳng mạ cậu ở nơi công cộng,” Sophia cãi lại. “Cậu kể với mình như thế.”

“Không phải, anh ta gọi mình bằng những cái tên thô tục ở nơi công cộng. Trong lúc nóng giận, mình cho là thế. Việc đó không giống với việc nhắc đi nhắc lại những lời buộc tội hay đi đến tòa và hủy bỏ hôn ước của cha mẹ hai bên.” Nàng cau mày. “Anh ta hẳn rất xấu hổ khi mình rời khỏi nhà thờ. Mình thực sự chưa bao giờ nghĩ đến điều đó trước đây. Vì thế, mình phải nói rằng việc anh ta sẵn sàng thử lại một lần nữa là biểu hiện tốt của anh ta.”

“Anh mừng vì em thấy cảm thông hơn”, Keating nhận xét, hài lòng vì anh đã mượn cỗ xe mở của Greaves và rất không vui với lời tuyên bố đó, hơn mức anh nghĩ nhiều. Một cỗ xe ngựa bốn bánh lẽ ra sẽ kín đáo hơn. Và anh cảm thấy vui mừng khi cơn gió làm mát làn da nóng bừng của mình.

“Đừng nói với mình là cậu thực sự nghĩ đến chuyện lại trở nên đứng đắn nhé, Cammy.” Sophia vẫn dán mắt vào cảnh vật đang trôi qua. “Chúng mình sẽ không thể làm bạn với nhau nữa.”

“Thứ nhất, cậu sẽ luôn là bạn mình, Sophia”, Camille hùng dũng nói. “Và thứ hai, mình không chắc bản thân đang cân nhắc điều gì. Mình chỉ đang nói lên suy nghĩ của mình thôi.” Nàng liếc nhìn Keating. “Anh không nên nói dối em về những bó hoa.”

“Lẽ ra em không nên thông minh đến mức kiểm tra anh ta theo cách đó,” anh cãi lại. “Và anh không nói dối về chúng. Anh chỉ nói rằng anh đã gợi ý anh ta nên tặng hoa cho em. Và anh đã làm thế. Em nhận được chúng và nửa số thành viên của câu lạc bộ Tantalus nhìn thấy em nhận chúng. Nếu tất cả bọn họ tình cờ tin rằng người gửi là Hầu tước của Fenton, thì nó chỉ có ích cho địa vị của em mà thôi.”

“Thế thì đó là một sự thật mong manh. Và em

vẫn muốn biết chúng là do anh gửi, Keating. Ngay cả nếu anh đang làm việc thay mặt người khác.” Nàng đặt hai bàn tay vào lòng. “Em sẽ đoán lý do anh ta không chịu tự mình gửi nhé? Anh ta nghĩ việc đó giống như anh ta đang xin lỗi em thay vì ngược lại. Và thế là anh cứ làm và gửi chúng mà không thông báo cho anh họ mình.”

Rõ ràng anh đã đánh mất khả năng lừa dối bất cứ ai về bất kỳ việc gì. “Lẽ ra em phải có những bó hoa đó”, anh nói và khoanh tay ngang ngực trước khi nhìn ra ngoài xe. Cứ để nàng nói điều gì đó châm chọc về việc này.

“Cảm ơn anh vì đã gửi chúng. Chúng rất đáng yêu.”

Giọng nàng nhẹ đến mức, trong một lúc, anh gần như nghĩ rằng mình đã tưởng tượng ra. Siết cầm lại, anh cúi đầu. “Vinh hạnh của anh.”

“Sophia thích được đánh xe chạy qua Hampstead Heath. Em tự hỏi anh có thể tháp tùng bọn em không?”

“Hampstead Heath? Em biết là ở đó có cướp đường mà.”

“Mọi người nói rằng nó rất đẹp. Em chưa bao giờ được phép đánh xe qua đó.”

Đây không phải là một dấu hiệu tốt đẹp. Việc thuyết phục nàng kết hôn với Fenton xuất phát từ ý tưởng rằng nàng muốn quay lại vòng tay của xã hội đúng đắn. Tuy nhiên, rõ ràng nàng dường như đột nhiên thích được trải rộng đôi cánh và khám phá... những mặt tai tiếng của cuộc sống ở Mayfair. Đó có phải là ảnh hưởng của Sophia? Hay tệ hơn, do ảnh hưởng của anh?

“Anh sẽ xem xem mình có thể sắp xếp không,” anh nói to. Chết tiệt, anh đang trở nên đáng thương.

Vận đến bất kỳ lý do nào để có thêm thời gian ở bên nàng, ngay cả khi việc đó có nghĩa là đối đầu với những tên cướp đường và giết người.

“Em chắc là chúng em có thể sắp xếp được thời gian rảnh rỗi vào thứ Năm.”

Gật đầu, anh lại ngả người vào chiếc ghế da xa hoa. Là một kẻ trác táng, anh đã không sống sót đến bây giờ nếu trì độn và mọi lý trí của anh gào thét rằng có điều gì đó đang trôi dạt. Nhưng điều đó là gì thì anh không biết. Dù sao đi nữa, vẫn chưa. “Anh cũng sẽ hỏi thời gian biểu của Fenton. Anh sẽ không đề xuất đi dạo ở Heath, nhưng có lẽ một công viên nhỏ hơn. Hay đồi Primrose ở Công viên Regent.”

“Em để anh lo việc đó”, Camille nói.

Anh muốn hỏi nàng điều gì đã xảy ra, tại sao đột nhiên nàng có vẻ trở nên bình tĩnh và tự tin đến thế, khi mà trước đây, nàng sẵn sàng quăng bỏ mọi tiền

bạc của mình chỉ với ý nghĩ gặp mặt hầu tước của Fenton. Kẽ ra anh nên vui mừng vì sự đồng ý dễ dàng này của nàng, nhưng nó cũng rất lạ. Và đáng ngờ. Nếu họ đang ở riêng, anh đã đưa ra những câu hỏi này. Tuy nhiên, họ lại không ở riêng và cân nhắc đến chuyện anh đã vồ lấy nàng như thế nào ở khách sạn, như thế này có lẽ là tốt nhất.

Thực ra, anh nên đảm bảo rằng sẽ không bao giờ ở riêng với nàng nữa. Bây giờ Fenton đã trở thành một phần hữu hình của vở kịch này và anh sẽ không mạo hiểm đặt mình giữa hai con người sắp kết hôn nữa. Không, ngay cả khi anh thấy Camile cuốn hút đến chết người. Không, ngay cả khi anh dường như không thể ngủ mà không mơ đến mái tóc màu sáng và làn da trắng của nàng trên giường mình. Đặc biệt không phải vì cảm giác nôn nao râm ran và không thể chịu đựng được nàng khơi lên dưới làn da anh.

“Anh sẽ gửi lời nhắn cho em khi anh có câu trả lời”, anh nói, đứng lên khi cỗ xe dừng lại ngay trước cửa chính của câu lạc bộ Tantalus. Bước xuống, anh

đưa tay đỡ hai cô gái.

“Blackwood!”

Bản năng mách bảo anh đưa tay xuống con dao trong bốt ngay khi quay lại đối mặt với giọng nói oang oang, trầm trầm đó. “Rendale.”

Vị bá tước to như một con gấu lao xuống những bậc thấp của cầu lặc bộ về phía anh. “Mày không nên trở lại!” Gã đàn ông to như gấu quát lên, vung nắm đấm.

“Quay lại xe,” Keating nói với qua vai và gập người tránh cú đấm. Cùng lúc đó, anh lao về phía trước và nhồm lên, huých vào vai gã khổng lồ khiến gã ngã bổ nhào xuống mặt đất trải đá cuội.

Liếc mắt nhìn, anh biết rằng cả Camille và Sophia đã nghe lời, họ đang ngồi ở phía bên kia cỗ xe, an toàn cách xa bất kỳ trận ẩu đả nào. Khi Rendale

lồm cồm quỳ lên và loạng choạng đứng dậy, Keating lùi lại một chút, giữ trận đánh cách xa mấy người phụ nữ hơn.

“Mày đã ngủ với vợ tao!”

“Thế à? Tôi chẳng nhớ gì cả, nhiều quá mà.” Keating cúi người tránh một cú đánh khác và nhanh như chớp, đấm một cú trúng cằm bá tước.

“Tao đã tìm thấy những lá thư! Đừng có chối!”

“Tôi chẳng chối gì cả. Có lẽ ngài nên miêu tả cô ta cho tôi nghe.” Một cú đấm nữa và anh quăng cả người và vai trước vào bụng Rendale. Lực đánh hất văng bá tước lên và rơi xuống đất lần nữa. Cú đấm thứ ba khiến gã đổ máu và có thể làm gã vỡ mũi.

“Keating, dừng lại”, Camille rít lên.

Anh đứng thẳng người, dừng cú đánh tiếp theo

đang chuẩn bị tung ra. Hai tay nàng đang che miệng, mặt đầy vẻ xấu hổ và kinh hoàng. “Cho dù tôi đã làm gì, Rendale”, anh thở hỗn hển, “Thì đã là bảy năm trước rồi. Và tôi xin lỗi vì điều đó.”

Ngài Hayburry và hai người hầu to lớn của câu lạc bộ lao ra từ tòa nhà và xen vào giữa hai người đang ẩu đả. “Cho dù tôi thích xem đánh đấm đến đâu,” hầu tước nói bằng giọng trầm trầm thản nhiên như thường lệ, “Đây không phải là nơi thích hợp. Rendale, anh đang trên đường về. Xin hãy tiếp tục. Và Blackwood, đưa các cô gái đi cùng vào trong và rời khỏi đây đi.”

Thông thường, việc bị ra lệnh làm gì đó chỉ khiêu khích anh gây sự thêm, nhưng nhận thức rất rõ rằng những cô gái đang đứng sau lưng mình, Keating dần cơn giận lại và gật đầu. “Tất nhiên.”

“Anh ấy không phải là người khơi mào, thưa ngài,” Camille nói, rời khỏi cỗ xe một lần nữa.

“Chính là tôi. Chỉ là anh ta mất bảy năm mới phản ứng.” Cúi đầu, anh bước lên xe. “Chúc một ngày tốt lành, quý cô Camille, cô White. Tôi sẽ gửi lời nhắn.”

“Em sẽ đợi, Keating.” Camille bước một bước về phía anh, về phía sự hỗn loạn và sỉ nhục mà anh đại diện. Chuyển động nhỏ đó suýt nữa đánh gục anh và anh khoát tay đánh xe cho xe chạy trước khi mình có thể làm điều gì đó ngu ngốc hơn nữa và hôn nàng. Bởi vì rõ ràng, ngay cả với những bằng chứng về tội lỗi của anh trong quá khứ vương vãi trên mặt đất quanh chân nàng, nàng vẫn thích anh. Và điều đó đáng lẽ không nên xảy ra.

Chương 13

Camille không cần phải thấy Sophia đang cố gắng bắt lấy ánh mắt nàng ba phút một lần để biết rằng bạn nàng muốn nói chuyện. Kể từ khi họ quay về sau bữa trưa, Sophia đã cố gắng sắp xếp để ở riêng với nàng trong chốc lát và Camille cũng dành bằng ấy nỗ lực để tránh ở bất kỳ đâu một mình với người bạn thân nhất. Nàng muốn suy nghĩ. Trái với lẽ thường, đứng ở gần bụi và đưa các quý ông vào phòng Demeter là thời gian tốt nhất để nàng dành một phút cho riêng mình. Sau cùng, nàng chỉ cần mỉm cười và nói điều gì đó tán thưởng chung chung mà không ai yêu cầu gì thêm. Sau khi Ngài Haybury ra lệnh cho hai người cãi cọ ra khỏi câu lạc bộ trước đó, hình như không còn ai công khai xúc phạm nàng, hay bất kỳ

người bạn nào của nàng trong buổi tối hôm nay.

“Hai trận xô xát mà chị chứng kiến kể từ khi em ở đây,” Lucille thì thầm trong giờ tạm nghỉ. “Điều liên quan đến anh bạn mới của chị. Anh ta có thường xuyên đánh nhau không?”

“Rõ ràng là thế”, Camille trả lời, ước gì Lucille đã không sắp xếp để đổi ca làm với người phụ đón khách buổi tối như Camille đã đổi với Patricia Cooper. Các cô gái khác có thể sa đà vào chuyện tán gẫu, nhưng sự ngây thơ của Lucille luôn làm người khác khổ sở.

“Em nghe nói trong Đêm hội Quý bà ở đây, họ đã mở một trang mới trong cuốn sổ cá cược xem ai sẽ lên giường với anh ta trước. Họ phải cung cấp được bằng chứng. Một chiếc nhẫn của anh ta chẳng hạn, em nghĩ thế. Vài quý bà ghi lại tên mình. Sau đó họ bắt đầu cuộc cá cược thứ hai về việc ai là người bắt anh ta. Bây giờ họ sẽ phải tăng tỷ lệ cược vào Ngài Rendale, vì trước đó ngài ấy đang ở mức tám ăn một. Em

không biết Blackwood đâm máu phải chết hay chỉ cần bị thương là sẽ có người thắng cuộc.”

“Lucille, im miệng nào”, Camille quát. Vẫy tay với Jenny Martin đang đứng ở phía hông căn phòng ăn tối lớn, nàng bắt đầu đi về phía người đồng sở hữu câu lạc bộ.

“Có chuyện gì không ổn à?”, Genevieve hỏi bằng giọng bình tĩnh, âm tiếng Pháp làm giọng cô ấy già hơn tuổi thật mà Camille biết.

“Em cần hít thở không khí.”

Jenny nhăn mặt, đôi lông mày màu sáng nhíu lại.
“Không.”

“Không?”

“Chúng ta ở một nơi tai tiếng, em có một thanh danh tai tiếng và em làm bạn với một người đàn ông

rất tai tiếng. Hoặc là thay đổi một... hay tất cả... những điều đó, hoặc... da mặt em phải dày lên, Cammy.”

Camille chớp mắt. Trong quá khứ, cả Jenny và Diane đều rất kiên nhẫn và thông cảm với nàng. Chuyện gì đã xảy ra? Hay câu hỏi đúng hơn là *ai* đã thay đổi? Nàng trở thành bạn với Keating Blackwood, và bây giờ họ quyết định rằng nàng chỉ đang tìm kiếm rắc rối. Nàng nặng nề gật đầu. “Em hiểu rồi.”

Rõ ràng ngay cả lòng kiên nhẫn và thông cảm của những người bạn mới đầy khoan dung của nàng cũng có giới hạn. Nhận thức đó giống như một cú đấm nữa vào trái tim nàng. Và đột nhiên, ý nghĩ rời khỏi câu lạc bộ Tantalus để quay lại xã hội thượng lưu dường như không còn quá gượng gạo và vô lý nữa.

Trước khi Camille quay lại vị trí của mình, Sophia lao đến túm cánh tay nàng và kéo nàng vào một lối đi riêng. “Mình muốn nói chuyện với cậu.”

“Mình không muốn nghe.” Camille lấy tay vuốt mặt, cố gắng thuyết phục mình rằng bàn tay ẩm ướt là vì mồ hôi chứ không phải nước mắt.

“À, thế thì đừng nghe. Mình vẫn sẽ nói.”

“Mình cần quay lại vị trí làm việc, Sophia.”

“Trong khi cậu đang ở phòng để đồ ở khách sạn cũnha với Keating, mình đã trông chừng Fenton, cậu biết đấy. Anh ta đứng lên để về, sau đó thay đổi ý định và lại ngồi xuống. Sau đó anh ta nhìn thẳng vào mình và nói, *Cô ta đã đưa bao nhiêu người đàn ông lên giường rồi? Ta chẳng mong đợi một câu trả lời thành thật từ con hoang của một công tước, nhưng hãy cho ta một con số ước chừng*.”

Vẫn lắng nghe dù không muốn, Camille lại bỏ tay xuống. “Và cậu đã nói gì?”

“Mình nói, “Nếu không nghĩ câu trả lời là không ai cả, tại sao ngài lại ngồi đây nói chuyện với cô ấy?” Và anh ta đáp, “Không phải việc của cô, ngoại trừ rằng ta đã mệt mỏi vì bị các người cười nhạo. Ta không bỏ chạy khỏi nhà thờ và ta chưa bao giờ nhận được một lá thư hay một bó hoa của cô ta. Nhưng ta lại là người sự chịu trừng phạt vì điều đó. Cô ta nợ ta một cuộc hôn nhân.”

“Anh ta đã bị trừng phạt như thế nào?”, Camille quắc mắt hỏi. “Mình thừa nhận rằng có lẽ người ta đã cười cợt sau lưng anh ta, đó không phải là lỗi của anh ta, nhưng anh ta vẫn được mời đến các bữa tiệc, bạn bè vẫn nói chuyện với anh ta và không bị đuổi khỏi nhà hay đuổi ra ngoài đường. Mình nghĩ anh ta có đôi chút bực tức, nhưng có vẻ như anh ta thực sự mong đợi mình xin lỗi.”

“Mình không nghĩ anh ta nghĩ rằng sự thiếu nhạy cảm của mình là một lỗi lầm.” Sophia nghiêng người lại gần hơn. “Anh ta cũng không hy vọng cậu sẽ quay về mà vẫn còn là một cô gái trẻ trong trắng.”

“Nhưng mình *là* một cô gái trẻ trong trắng.”

“Anh ta sẽ không bao giờ tin vào sự thật đó, cho dù cậu làm gì.”

Camille nhìn chăm chăm vào bạn mình. “Và cậu đang gợi ý mình làm gì? Lén lút trốn ra khỏi câu lạc bộ Tantalus và đi rình rập Keating ở đâu đó? Đó là việc cậu đang gợi ý, đúng không?” Nàng cố gắng ra vẻ bị xúc phạm và chê trách bạn mình, nhưng trái tim nàng bắt đầu đập thình thịch to đến mức nàng không thể nhận thấy mình đã xoay sở với kỳ công đó tốt đến mức nào. Hơi nóng lan xuống xương sống nàng chỉ với ý nghĩ đặt tay lên làn da trần trụi, ấm áp của anh.

“Mình định nói một cách tinh tế hơn. Nhưng cậu đã nắm bắt được ý tưởng của mình rồi đấy, vì thế mình quay lại làm việc đây.”

Nhớ tới những lời nhận xét của Jenny, Camille

cũng ngay lập tức quay lại phòng Demeter. Nàng cho rằng gợi ý của Sophia lẽ ra phải làm mình sốc và nếu là một năm trước, nó sẽ làm cô gái trẻ là nàng sốc, nhưng nàng đã nghĩ về Keating khi đang trần trụi trong suốt hai tuần qua. Mọi người, bao gồm cả Fenton đều nghĩ nàng hư hỏng về cả thanh danh lẫn đạo đức. Rõ ràng trong đầu óc của người hôn phu danh nghĩa của nàng, anh ta thích mọi thứ có vẻ đúng đắn, hơn là chúng phải thực sự đúng đắn.

Những lời thì thầm, lẩm bẩm, cười cợt đã quăng về phía nàng nhiều tháng nay và mỗi lần như thế, nàng đều co rúm người lại. Những lần đáng nguyên rủa đó. Ít nhất người ta không chạy ra từ một bụi cây để tấn công nàng như họ đã làm với Keating, bởi vì có thể nàng đã lún xuống lòng đất, còn hơn phải đối mặt với những cái nhìn sau những chuyện như thế.

Anh đã chiến đấu. Anh đâm và làm rách một tay áo khoác của mình, sau đó anh xin lỗi người đàn ông đã tấn công mình. Cho dù có là một kẻ phóng đảng bất trị hay không, dường như anh thực sự hối tiếc về

những việc mình đã làm trong quá khứ và nàng đã nhìn thấy mọi mình chứng cho thấy anh không định lặp lại những sai lầm của mình. Có vẻ như chẳng ai tin vào điều đó, nếu cuốn sổ cá cược của các quý bà ở đây là một minh chứng. Ít nhất, vụ cá cược ai là người lên giường với anh vẫn còn để ngỏ.

Nàng khẽ hé miệng cười và xóa nó đi trước khi có người nhận ra. Tất cả những quý bà đứng lẫn tụ tập ở câu lạc bộ này mỗi đêm thứ Ba đều cá cược xem ai là người Keating Blackwood sẽ đưa lên giường. Và cũng chính những người phụ nữ đó đã nhìn nàng khinh miệt. Chà, nếu *nàng* là người anh đưa lên giường và không ai trong số họ biết điều đó, thì đó chẳng phải là điều đáng buồn cười hay sao? Tất cả bọn họ có thể khao khát anh và nàng sẽ biết sự thật về điều đó.

Cơ hội thứ hai của anh và của nàng dường như rất đối nghịch nhau. Chết tiệt. Lắc mình, nàng cố gắng tập trung vào công việc mà không kết thúc bằng việc đồn các quý ông quá mải mê cá cược vào cùng bàn.

Tuy nhiên, trong cả buổi tối, suốt thời gian tạm nghỉ làm việc và khi những đám đông xuất hiện sau đó, nàng không thể ngừng nghĩ về nơi mình muốn đến. Người nàng muốn ở bên.

Cuối cùng, Jenny gật đầu với nàng và nàng biến mất qua cánh cửa dành riêng cho nhân viên ở hông câu lạc bộ, sau một nụ cười rất kịch. Nổi mệt mỏi và bức bối thi nhau giằng xéo nàng. Nghĩ đến chuyện mình phải dậy sớm và lịch làm việc thường lệ sẽ bắt đầu sau vài giờ nữa, theo lý trí, nàng nên lui về phòng và ngủ một chút. Dù đó không phải một nhiệm vụ dễ dàng.

“Tối nay cậu có nhìn thấy Ngài Burkis không?”, Sophia hỏi khi Camille bước vào căn phòng tối và đóng cửa lại sau lưng. “Ông ta cứ đề nghị mua cho mình một ngôi nhà nhỏ ở nông thôn để ông ta có thể đến thăm mình.”

Camille trợn mắt lên trong bóng tối. “Ôi trời, bây

giờ mình sẽ gặp ác mộng.”

Sophia cười khúc khích, chặn ga kêu sột soạt khi cô ấy xoay người nằm nghiêng. “Chuyện này đặc biệt buồn cười khi nghĩ đến việc ông ta vờ như không quen biết mình như thế nào khi mình đi ngang qua ông ta trên phố Bond ngày hôm trước. Ông ta suýt nữa ngã đè lên một con chó vì quá cố gắng không nhìn thẳng vào mình.”

“Và điều đó không làm cậu bận tâm?”

“Như mình vẫn nói với cậu, mình đã nổi tiếng cả cuộc đời rồi. Mọi người biết ai là cha mình, ngay cả khi Hennessy chưa bao giờ thừa nhận mình. Và họ đều biết rằng mẹ mình là ai, vì nữ công tước đã làm ầm ĩ lên bằng cách đuổi bà ấy về nông thôn rồi sa thải. Tuy nhiên mình không có lỗi gì trong bất cứ chuyện nào. Vậy nên đúng thế, hết lần này đến lần khác, mình rất muốn nhổ nước bọt vào mọi người và yêu cầu họ nhìn vào mắt mình ít nhất một lần, nhưng cuộc sống

của mình không quá tồi tệ. Không còn thế nữa. Mình thích ở đây.”

“Mình cũng thế, hầu hết thời gian.”

“Không, cậu không thích. Cậu muốn có một mái nhà và thu nhập. Điều đó khác với việc mong chờ được ở cùng phòng với tất cả những người đàn ông đẹp trai, giàu có đó hoặc vui vẻ tán gẫu với họ, ngay cả khi biết rằng họ sẽ làm tổn thương cậu ở nơi công cộng.”

Camille thả người xuống mép giường. “Phải, mình nghĩ thế.”

“May mắn là cậu có cách để giành lại cuộc đời mình. Cậu có định sử dụng nó không?”

“Ý cậu là Fenton?” Nhìn về cửa sổ đang buông rèm, chân Camille trượt ra trượt vào chiếc giày. “Anh ta... cứng nhắc và chắc chắn mình không yêu anh ta,

nhưng mình cho rằng cần phải quyết định xem, so với những gì anh ta mang đến, điều đó có làm cán cân lệch về phía anh ta hay không?”

“Cậu có vẻ rất lý trí.”

“Mình đang cố gắng lý trí. Để đưa ra một quyết định khôn ngoan và được cân nhắc kỹ hơn, lần này. Mình nghiêm túc tin rằng sẽ không có cơ hội thứ ba để thay đổi chiều hướng của cuộc đời.”

“Đúng thế. Chỉ là đừng quên những chi tiết cụ thể.”

Camille ngoái lại nhìn bạn mình. “Chi tiết nào thế?”

“Keating Blackwood.” Sophia lại quay người, xoay lưng lại với Camille. “Bây giờ thôi nói chuyện với mình đi. Tất cả những suy nghĩ logic của cậu sẽ làm *mình* gặp ác mộng.”

“Được thôi. Chúc ngủ ngon, Sophia.”

“Chúc cậu có những giấc mơ ngọt ngào, Cammy.”

Thay vì cởi bỏ chiếc váy màu tím hoa cà xinh đẹp và trèo lên giường, Camille lại ngồi đó hàng phút liền. Khi hơi thở của Sophia đã đều đặn và một tiếng ngáy nhỏ vang lên, nàng lại đứng dậy. Nàng có thể nghe thấy những âm thanh văng vẳng ở dưới cầu lạc bộ; rốt cuộc, cầu lạc bộ Tantalus không bao giờ đóng cửa.

Xỏ giày vào, nàng lấy chiếc khăn choàng màu xám từ móc trên tường và rời khỏi phòng, khẽ khàng đóng cửa lại. Trái tim nàng đập dữ dội. Nàng nhanh chóng nhắc nhở mình rằng nàng không định làm gì cả. Nàng cảm thấy bức bối và trời đang lạnh dần. Nếu nàng muốn ra ngoài, thì nàng sẽ làm thế.

Trong phòng sinh hoạt chung, Lily Bank đang cuộn mình trên chiếc ghế sofa lớn dưới cửa sổ.

Camille không biết điều đó có nghĩa là bạn cùng phòng của Lily – Emily Portsman, lại đang vui vẻ với một quý ông hay không, nhưng chắc chắn việc này chẳng phải lần đầu tiên. Và nàng chắc chắn không nghĩ về Emily tệ hơn, vì đã mời một hoặc hai quý ông lên phòng ngủ. Thậm chí là vô cùng ngược lại. Emily có thể không bao giờ rời khỏi phạm vi câu lạc bộ kể từ khi đến đây, nhưng ít nhất cô ấy không sợ hãi cái bóng của chính mình.

Nàng đi xuống bằng cầu thang phía sau và lang thang trong bếp. Vào thời điểm muộn, hay đúng hơn là sớm như thế này, chỉ có một đầu bếp và hai người làm có mặt ở đó, nàng gạt đầu bước qua họ rồi ra ngoài theo lối đi đằng sau câu lạc bộ. Không khí trước khi bình minh lạnh và ẩm ướt, nàng mở chiếc khăn choàng rồi trùm nó từ đầu đến vai.

Một con cú rúc lên và nàng giật bản mình. Trong bóng tối, nơi ẩn trốn của nàng ở khu vườn này có vẻ không được an toàn và bình yên. Những con phố của Mayfair thậm chí còn ít an toàn hơn, đấy là nếu nàng

lựa chọn đi dạo ở đó. Bước dọc theo lối đi dành cho xe ngựa và sân chuồng ngựa, nàng bước qua một bức tường đá thấp bao quanh mặt kia của khu vườn và thấy mình đang lẻ loi trên con phố Vigo, chạy quanh một góc của câu lạc bộ.

Ừm, không hoàn toàn một mình. Tiếng xe lách cách lướt qua, những cỗ xe bốn ngựa kếp rèm kín mít và một cỗ xe hai ngựa do một người trông ngơ ngợ quen đánh và anh ta cứ nhìn chăm chăm vào nàng cho đến khi khuất tầm nhìn. Nàng lại rùng mình. Đây là một ý tưởng rất tệ hại vì vô số lý do, một trong những lý do không nhỏ chút nào là nàng đã được cho cơ hội thứ hai và việc này có vẻ là cách tốt nhất để hủy hoại nó.

Một cỗ xe ngựa hai bánh khác lách cách chạy qua và nàng quay đi, giả vờ ngắm một bông hồng đã héo một nửa đang rũ xuống bức tường nhà ai đó. Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc. Trong những tình huống tốt đẹp nhất, nàng cũng chẳng muốn bất kỳ ai, người lạ hay bạn bè cũ, nhìn thấy nàng ở nơi nàng không thể

nhANH chóng biến mất. Và đây không phải tình huống tốt đẹp nhất.

Chiếc xe đã đi qua nàng bỗng dừng lại, sau đó quành một vòng rộng và quay về phía nàng. *Ôi, chết tiệt.* Túm khăn choàng quấn chặt quanh mình, Camille bước nhanh quay lại hướng đường Regent và lối đi vào câu lạc bộ Tantalus.

Khi chạy ngang bằng nàng, chiếc xe chậm lại cùng tốc độ với bước chân nàng. Nàng không nhìn sang, ngay cả khi có tiếng mở cửa. Thay vào đó, nàng tăng nhịp bước, thầm cầu nguyện rằng mình không vừa phạm phải sai lầm cuối cùng và tồi tệ nhất.

“Camille?”

Giọng nói trầm khàn khiến trái tim nàng tròng trành vì sự nhẹ nhõm đột ngột và nàng loạng choạng. Dừng bước, nàng quay mặt lại với cỗ xe ngựa lớn màu đen. “Keating? Anh đang...”

Anh bước ra khỏi xe, túm tay nàng và gần như lôi nàng quay lại trong xe với mình. Cỗ xe lại di chuyển mà gần như không phát ra tiếng động. “Em đang làm cái quái gì ở ngoài đường phố vào giờ này?”, anh hỏi. “Nguy hiểm đấy.”

Nàng thả mình vào chiếc ghế đối diện với anh, nhẹ nhõm hơn nhiều so với những gì nàng có quyền được hưởng. “*Anh* đang làm cái gì ở đây?”

“Anh hỏi trước. Trả lời đi.”

“Được thôi.” Nàng nuốt nghẹn. “Em đang cân nhắc chuyện đến thăm anh.” Đôi mắt nâu nhạt của anh trở thành màu đen trong bóng tối mờ mờ của cỗ xe, dường như nó vừa mở to hơn một chút. “Anh sốc à?”

“Đang cân nhắc thôi à?”, anh nhắc lại, ngả người về phía trước và kéo chiếc khăn choàng đang che đến

tai nàng xuống. “Em đang chủ động hành động.”

“Em không biết vì sao cuối cùng mình lại ở đó. Là... ngẫu nhiên thôi.”

“Và em sẽ làm gì tiếp theo, trong khi đang cân nhắc như thế này?”

“Em nghĩ có thể mình sẽ thuê một chiếc xe ngựa để đến Dinh thự Baswich House. Anh nói rằng anh đang ở đó, với Công tước của Greaves.”

“Đúng thế.” Anh nghiêng đầu như thể quan sát nàng, mặc dù nàng không biết anh có thể nhìn thấy gì trong bóng tối như thế này. “Và khi em đã đến được Baswich House?”

Camille cau mày. “Em không biết. Em đoán là người quản gia đã ngủ rồi, chắc chắn em không có ý định lén vào nhà và ngó vào mọi phòng ngủ cho đến khi tìm thấy anh. Chúa ơi, chuyện gì sẽ xảy ra nếu em

đụng đầu với công tước? Điều đó là...”

“Không thể chấp nhận được,” Keating ngắt lời, giọng anh gay gắt đến bất ngờ. “Điều đó là không thể chấp nhận được.”

“Em định nói rằng điều đó sẽ rất xấu hổ, nhưng cứ như anh nói đi.” Nàng nhăn mũi. “Anh có mùi xì gà.”

“Anh đã ở câu lạc bộ Society,” anh trả lời.

“Nó không ở gần đây.”

“Thế ư? Tay đánh xe hăn đã lạc đường.”

Một nụ cười nở trên môi nàng. “Anh cố tình đến câu lạc bộ Tantalus. Anh muốn gặp em à?”

“Phải. Nhưng rồi anh nhận ra rằng em đã đi

ngủ.” Anh động dậy. “Anh nên đưa em về đó.”

Nàng nghe thấy vẻ ngần ngại trong giọng anh và ngay lập tức, nàng biết điều đó có nghĩa là gì. Anh muốn nàng ở lại. Với anh. Đó là một cảm giác ngây ngất không mong đợi, được thêm muốn, khao khát. Và tính đến suy nghĩ của nàng đã trở nên trần tục thế nào, đó cũng là một sự nhẹ nhõm. Nàng không tin có thứ gì có thể tồi tệ hơn việc khao khát một ai đó khi người ta không muốn dính dáng gì đến mình. “Bây giờ em đã biết mưu mẹo của anh rồi, anh có ngừng gửi hoa chúc mừng sinh nhật của em hằng ngày không?”. Nàng nói, mặc dù đó không phải là câu hỏi của miệng của nàng.

“Anh nghĩ mình có thể gửi thêm năm bó nữa, trừ khi em muốn anh ngừng lại.”

Camille lắc đầu. “Em không muốn. Em thích nhận hoa, ngay cả khi anh đã nói dối em về việc gửi chúng.”

“Anh nói với em rồi, anh không nói dối. Anh chỉ khéo léo lẩn trốn câu hỏi thôi. Và nếu Fenton không dần dần đến mức đó, em sẽ không bao giờ phải tỏ ra khôn ngoan hơn.”

“Hừm, đó là suy nghĩ của anh thôi. Anh không nghĩ rằng chuyện này sẽ gây tổn thương nhiều nếu những bông hoa đó làm em lay chuyển và ở phút cuối cùng, em phát hiện ra rằng anh ta chưa bao giờ gửi chúng sao?”

Anh cau mặt. “Đừng có thông minh như thế. Nó chẳng có ích gì cho em đâu.”

“Thật ư?”

“Thật. Làm người vụ lợi hay hơn làm người thông minh nhiều. Hành động vì sự tồn tại của mình thay vì tốn thời gian phân tích động cơ của tất cả mọi người.”

Nàng thở dài, ước gì mình có thể đơn giản ngồi yên và trò chuyện với anh mãi mãi. Ừm, không chỉ trò chuyện, nhưng ở riêng với anh. Cỗ xe có thể chạy vòng vòng quanh Luân Đôn, dừng lại chỉ để ai đó đưa thêm trà cho họ. “Anh nghe có vẻ rất cay đắng...”

Anh ngả người về phía trước và bắt lấy môi nàng. “Anh đang cố gắng trở thành người tốt hơn, em biết đấy,” anh lăm bắm, kéo phắt nàng ngồi lên đùi mình.

Hơi nóng ngấm vào người nàng như một tia chớp. “Điều đó rất rõ ràng với em,” nàng run rẩy nói và lùa ngón tay vào tóc anh, kéo mặt anh xuống cho một nụ hôn nóng bỏng khác.

“Anh đã thề rằng sẽ không bao giờ xen vào giữa một người chồng và vợ anh ta lần nữa. Không bao giờ.” Những ngón tay ấm áp trượt từ hông, sượt qua ngực và kéo nàng ép sát vào bộ ngực rắn chắc của anh.

“Không đâu.”

“Em đã đính hôn với tên anh họ phải gió của anh, Camille. Và anh ta vẫn muốn kết hôn với em. Và kết hôn với anh ta sẽ mang lại cho em những thứ tốt đẹp hơn bất kể thứ gì anh có thể tưởng tượng.”

“Tốt hơn cho em như thế nào?”, nàng cãi lại, kéo và đẩy anh, muốn ở gần anh hơn nữa. Đồng quần áo ngu ngốc của họ cản trở, trêu tức và trở nên quá nóng.

“Cho cuộc sống của em. Em sẽ quay về với gia đình và bạn bè, váy áo xinh đẹp và những buổi dạ hội.”

“Thế thì hãy thuyết phục em vào ngày mai.”

Keating đẩy nàng lùi lại một chút, đôi mắt hung hung chất chứa bao bí ẩn, ước muốn và những điều

khác mà nàng vô cùng muốn khám phá. “Ngày mai,” anh thì thầm.

Camille gật đầu. “Giờ đừng nói nữa, trước khi em đánh mất sự liều lĩnh.” Cỗ xe chạy chòng chành qua thứ gì đó và nàng nhú mày lại. “Nhân tiện chúng ta đang đi đâu đây?”

“Baswich House.”

“Anh nói với người lái xe như thế trước khi em lên xe.”

Anh lại chiếm lấy miệng nàng, ngón tay anh trượt vào vai nàng dưới lớp váy. “Đúng thế. Anh nói mình đang cố gắng làm người tốt hơn. Anh không nói là mình đang thành công. Và anh muốn em. Anh đã muốn em kể từ giây phút nhìn thấy em và gã hề đó xúc phạm em.”

Vậy là khi tuyên bố rằng chỉ tìm kiếm tình bạn,

anh đã nói dối. Hay ít nhất là rất khéo léo lẩn trốn. Đồng thời, anh chắc chắn không phải là một quý ông bất kỳ nào đó luôn cư xử lịch thiệp nơi công cộng, rồi sau đó lại xúc phạm và xem thường nàng mỗi khi có cơ hội. Lòng bàn tay ấm áp của anh ôm lấy ngực trái nàng và nàng thở dốc, nhấn sâu hơn vào vòng ôm. “Chúng ta cũng là bạn bè, phải không?”, nàng cố gắng run rẩy nói.

“Em cần những người bạn tốt hơn anh.”

“Không, em không cần.”

Khi cỗ xe dừng lại, môi nàng dường như sưng phồng, chiếc váy thì quá chặt và làm ngực nàng râm ran, trái tim nàng như đang giộng thành thành vào lồng ngực. Keating đỡ nàng xuống xe, rồi bước ra sau lưng Camille và kéo nàng sát vào phía trước người anh. “Em sẽ ở ngay đây,” anh lẩm bẩm vào tai nàng, di chuyển hông để nàng có thể cảm thấy chỗ gồ lên cương cứng trong quần anh đang áp vào phía sau

nàng.

Nàng im lặng gật đầu. Cảm giác khuấy động sắc bén bắn xuyên qua nàng và phải cần đến sức mạnh ý chí nhiều hơn dự liệu để nàng không quay lại, vòng tay ôm cổ anh và tìm kiếm thêm những nụ hôn. Như một đôi uyên ương không tách rời, họ trèo lên bậc tam cấp của cửa trước. Một gã nghiêm nghị mang về mặt buồn ngủ trong trang phục quần và áo ngủ mở cửa cho họ và lặng lẽ bước sang một bên để tránh đường.

Keating thúc giục nàng đi về hướng cầu thang. Anh đi sát ngay sau lưng nàng khi họ lên tầng trên rồi đi dọc hành lang đến chái tây của căn nhà rộng lớn tối tăm. Ở cuối hành lang, anh vói tay qua nàng để mở một cánh cửa. “Lối này,” anh lầm bầm, theo nàng vào trong.

Ngay khi tiếng khóa cửa vang lên, Camille quay lại và tiếp tục hôn Keating, trượt tay dọc cơ thể săn

chắc của anh. Trong thâm tâm, nàng biết mình nên cảnh giác hay lo lắng, hoặc một trong những cảm xúc nàng vẫn thường cảm thấy khi bước ra khỏi thiên đường nhỏ bé an toàn của mình, nhưng nàng gần như chỉ cảm thấy say sưa. Ngây ngất, phấn khích và run rẩy.

“Em đang mặc quá nhiều quần áo,” Keating khẽ nói và trái tim nàng đập dồn dập trước sự run rẩy rõ ràng trong giọng nói trầm ấm của anh.

Chúa trên thiên đường, anh say mê nàng. “Anh cũng thế,” nàng đáp lại, đẩy áo khoác của anh ra khỏi vai. “Nói rằng anh muốn em lần nữa đi.”

Anh khẽ cười và cúi xuống, nhắc bổng nàng lên và đưa nàng đến chiếc giường lớn. Nó đã được chuẩn bị cho buổi đêm và nàng chìm xuống những chiếc gối cùng chăn nhung mềm mại. Ôi, nàng đã quên cảm giác có một chiếc giường mềm mại, êm ái là như thế nào.

“Anh muốn em,” anh nói, dùng một gót chân để cởi giày nàng ra và làm như thế với chân bên kia. “Em làm anh hoàn toàn phát điên vì khao khát trong hai tuần qua và anh không biết mình đã từng muốn ai nhiều như muốn em lúc này.” Giữ gót chân trái lại, anh từ từ vuốt bàn tay lên bắp chân, đầu gối và đùi nàng, kéo theo chiếc váy dài.

Ôi, chuyện này hoàn toàn điên rồ và nàng thấy biết ơn vì đã dũng cảm liều lĩnh ra khỏi câu lạc bộ Tantalus, ít nhất là trong một đêm. Để được ham muốn... vì bất cứ điều gì, cảm thấy quan trọng, đặc biệt từ người nàng đã trân trọng như một người tri kỉ. Đặc biệt là người đã có đủ phụ nữ để biết mình muốn gì. Và được khao khát bởi người đàn ông nàng cũng khao khát... Nàng đã nghe đủ những cuộc nói chuyện ở câu lạc bộ để biết rằng, đó là chuyện hiếm khi xảy ra.

Keating di chuyển để ngồi trên giường bên cạnh

nàng. Mắt anh dán vào khuôn mặt nàng, anh chạm ngón tay vào tóc nàng, kéo những chiếc ghim cài và cẩn thận đặt chúng lên kệ đầu giường. Khi mái tóc sáng màu rơi xuống qua vai nàng, anh dành một phút dài nín thở để ngắm những sợi tóc quanh ngón tay mình. “Đáng yêu quá,” anh thì thầm, gần như không thành tiếng.

“Cảm ơn anh,” nàng đáp lại bằng giọng giống như thế. “Anh cũng vậy.”

“Và rất lịch sự.” Cùng với nụ cười nửa miệng, anh cởi khuy áo gi lê và thả nó xuống sàn. Một phút sau, anh kéo áo sơ mi qua đầu và quăng nó sang một bên. “Nhưng em đang im lặng,” anh quan sát, đặt tay lên hai vai nàng và nghiêng xuống để hôn nàng lần nữa. “Đến giờ em lại thay đổi ý nghĩ à?”

“Không. Tất nhiên là không. Em đang tiếp thu và quan sát.”

“Chà, chúng ta sẽ phải giải quyết vấn đề đó, phải không nào?”

“Anh muốn...”

Anh chuyển sự chú ý đến cảm nàng, hôn nàng và nhấm nháp từng chút một, cảm giác đó dễ chịu đến mức gần như đau đớn. Khi nàng không thể không rên lên, Keating hít một hơi thở sâu và tiến xuống cổ họng qua xương bả vai nàng. Anh từ từ luồn tay vào dưới vai váy nàng và kéo nó xuống cánh tay, hôn lên từng phần da thịt hiện ra trước mắt. Khi miệng anh khép lại trên một bầu ngực trần, nàng thở dốc lần nữa.

Ồ, anh đã đúng về một điều. Thật khó làm người quan sát khi mọi cái vuốt ve dường như gây ra những cảm giác xâm chiếm nàng như vũ bão. Đầu óc nàng chỉ muốn hưởng thụ giây phút này và cơ thể nàng thực sự đã làm thế. Nở một nụ cười tươi đầy phấn khích, Camille đặt tay lên vai và lướt lòng bàn tay xuống vòm ngực trần của anh. Làn da anh như lớp vải

nhưng bọc ngoài thép. Cơ bắp co giãn dưới sự đụng chạm của nàng và nàng không thể che giấu vẻ hài lòng. Trở nên xấu xa hiển nhiên có lợi ích của nó.

“Chuyện gì buồn cười thế?”, anh lăm bắm, liếc lên nhìn nàng trước khi di chuyển đôi môi đầy ma lực của mình sang ngực bên kia và quét lưỡi quanh nụ hoa của nàng.

“Chúa tôi,” nàng kêu và cong lưng lên. “Không buồn cười, nó... tuyệt vời.”

“Nó là thế. Và em cũng vậy.”

Nàng quắn quại dưới sự điều khiển của anh, gần như ước gì họ vẫn ở trong cỗ xe để ít nhất anh sẽ phải làm ngay. Bởi vì dù thích hưởng thụ cảm giác bàn tay và đôi môi anh trên người mình, nàng nhận thấy rất rõ chỗ gồ lên căng thẳng trong quần anh. Và nàng thấy rằng những nụ hôn và... ôi, miệng anh trên ngực nàng không phải tất cả những gì nàng muốn từ anh.

Tuy nhiên, Keating có vẻ thích hành hạ nàng với cái lưỡi tuyệt diệu của mình, cời bỏ váy của nàng chậm hết mức có thể và khiến nàng run rẩy theo cách tuyệt vời nhất. Hơi nóng lan đến mọi nơi anh chạm vào, cho đến khi nàng nghĩ mình hẳn đã bùng cháy thành một ngọn lửa. “Em phải... quay lại... ôi, câu lạc bộ lúc bảy giờ,” nàng run lấy bầy nói.

“Anh không nghĩ lúc đó chúng ta đã xong rồi đâu.”

“Với tốc độ này thì không.”

Tiếng cười trầm ấm của anh vọng qua xương ức nàng. “Nóng vội thế cưng?”

Nàng không thể không mỉm cười trước sự hài hước đến nghẹt thở của anh. “Em không đến tìm anh để tán chuyện.”

Nâng hông nàng lên, anh kéo váy và áo sơ mi của nàng xuôi theo đùi và quăng chúng đi. “Em quá mong muốn bị hủy hoại, phải không?”

“Mọi người tin rằng em đã bị hủy hoại. Vậy nên em quyết định rằng mình cũng nên hưởng thụ điều đó.”

“Vớ anh.” Lòng bàn tay anh trượt lên đùi nàng lần nữa, lấn vào bên trong khi lướt lên trên.

“Phải, vớ anh.”

Keating tách chân nàng ra, lướt miệng xuống eo, vòng quang khu vực nôn nóng nhất của nàng, bên trong đùi, và sau đó... ở đó. Cảm giác đó nâng nàng bay thẳng lên bầu trời, run rẩy và há hốc miệng để thở.

“Ôi, Chúa tôi.”

Nàng chưa bao giờ mong đợi bất cứ thứ gì có cảm giác hư đốn, thân mật và rất, rất tuyệt vời cùng một lúc như thế. Cong lưng lên, Camille bấu ngón tay vào ga giường và rên rỉ. Phải, anh vẫn đang trêu ghẹo nàng, nhưng bây giờ nàng đã đến gần hơn nơi nàng muốn đến, gần hơn với anh. Và sự căng cứng chạy trong bụng nàng, kéo giãn cơ bắp và yêu cầu một sự giải thoát, nàng di chuyển tay túm lấy tóc anh lần nữa và kéo mặt anh lên với nàng.

“Em muốn anh,” nàng nặng nhọc thì thầm. “Bây giờ.”

Từ biểu hiện của anh, anh vẫn thích sự điều khiển của mình. Và điều đó sẽ giết nàng. Nàng với xuống giữa họ và nắm nhẹ vào vật đàn ông ở trong quần anh. Anh rít một hơi và nhảy lên. “Thôi đi, nếu không em sẽ kết liễu anh ở đây,” anh gầm gừ.

“Đó là điều *em* đang cảm thấy.”

Nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào nàng trong nửa tá nhịp đập trái tim nặng nề. Anh thả người xuống cơ thể nàng và lại hôn nàng. “Sẽ có một chút đau đốn. Anh muốn em cảm nhận khoái cảm trước.”

“Em chỉ cảm thấy khoái cảm khi ở bên anh. Và đau đốn... Em có thể chịu được một chút đau đốn. Đến với em nào.”

Anh nhắc hông lên, cởi quần và kéo nó xuống đùi. “Em đã nói những điều rất tử tế, Camille. Cơ hội cuối cùng để tỉnh táo lại.”

“Em đã tỉnh táo lại. Đó là lý do em ở đây.” Nàng nhắc đầu, nghiêng cổ để nhìn thấy vật dựng đứng ẩn tượng đang vươn về phía mình. Lần đầu tiên nỗi lo lắng xâm chiếm nàng, nhưng nàng xua nó đi. Tối nay nàng sẽ không sợ hãi. Không, khi ở cùng Keating.

“Nhìn vào anh,” anh ra lệnh và nàng tuân theo, ngược mắt lên để nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt.

“Nín thở nào.”

Nàng hít một hơi và nín lại, vòng tay ôm quanh vai anh để ngăn anh không biến mất khỏi cơ thể mình. Anh dùng đầu gối đẩy đầu gối nàng ra xa hơn một chút, sau đó nghiêng hông về phía trước. Tất cả những gì nàng cảm thấy là nhịp đập dữ dội của trái tim mình và sự ấm áp, cương cứng của anh đi vào nàng.

Keating dừng lại, cảm xúc nào đó nàng không thể đọc được lướt qua khuôn mặt xương xương của anh, trước khi anh đẩy sâu vào trong nàng. Con đau nhói buốt cắt qua nàng và nàng siết cầm lại. Một cơn đau nhỏ đổi lại cảm giác khi được ở cùng anh. Câu hỏi liệu nó có đáng hay không hầu như chẳng có thời gian để thành hình trước khi tan biến vào màn sương mù của cảm giác và hơi nóng.

“Bây giờ em có thể thở,” anh lẩm bẩm, giọng có vẻ hài hước.

Nàng thở phào ra một hơi. “Ôi trời.”

Anh hôn nàng, chậm và sâu, cùng lúc đó rút ra khỏi nàng một nửa và đi vào lần nữa. Trọng lượng của anh nằm trên hông nàng, vật to lớn của anh ở bên trong nàng, làm nàng cảm thấy như bị sét đánh. Nỗi căng thẳng ngày càng siết chặt hơn cho đến khi nàng nghĩ mình có thể nổ tung. Khi anh trượt sâu vào trong nàng lần nữa, nàng vỡ tan, rùng mình và run rẩy với tiếng rên rít trầm khan lan truyền từ nàng sang anh.

“Chúa tôi”, anh thì thầm, tăng tốc độ, đi vào nàng lần nữa và lần nữa. Tiếng rên rĩ, hơi thở và tiếng da thịt chạm vào nhau lấp đầy căn phòng. Cuối cùng, anh rời khỏi nàng để trào ra trên bụng nàng, giữ mình thật mạnh và chặt khi anh giải phóng mình trên làn da nàng.

Lẽ ra nó không diễn ra như thế. Lẽ ra anh không nên rời khỏi nàng như thế, đúng vào giây phút... đó.

Nhưng rồi nàng biết đủ nhiều về những con ngựa và chó để nhận ra rằng, trong lúc hoàn toàn hủy hoại nàng, anh đã làm một việc cao đẹp. Nhưng rồi anh đã nói là mình đang cố gắng tránh lặp lại sai lầm của bản thân.

Thở nặng nhọc, Keating túm lấy một chiếc khăn để lau cho họ, sau đó thả người xuống bên cạnh nàng. Gạt một lọn tóc ra khỏi mắt nàng, anh hôn nàng lần nữa. “Giờ chúng ta đều không thể thoát rồi,” anh nói cùng một nụ cười khiến trái tim nàng thất lại.

Đúng thế.

Chương 14

Sáu hay tám năm trước, Keating đã theo đuổi bất kỳ người phụ nữ nào thu hút được sự chú ý của anh, danh sách đó bao gồm toàn bộ những cô nàng dưới bốn mươi tuổi ở Luân Đôn. Anh chẳng quan tâm họ đã kết hôn hay chưa, miễn là họ xinh đẹp và tự nguyện. Anh không muốn một mối quan hệ lãng mạn hay hôn nhân, hay thậm chí một mối quan hệ ngoài phòng ngủ và anh cũng không trao đi nhiều hơn thế.

Anh cựa mình một chút, vuốt ngón tay dọc bờ vai Camille Pryce khi nàng đang nằm cuộn mình áp vào anh. Mái tóc phủ lên ngực anh, những sợi tóc mong manh và bông bênh nổi bật như ánh trăng đã biến mất từ lâu.

Những tia nắng tươi tắn đã xuyên qua những tấm rèm dày, nhưng chỉ có một hai tia sáng bàng bạc chiếu vào phòng ngủ. Và hơi thở Camille ấm áp ve vuốt da anh. Anh hít một hơi thật chậm, ước gì mình tìm được cách níu giữ thời gian. Nhưng anh đã ước như thế một lần trước đây và lúc đó cũng chẳng có ai lắng nghe anh.

“Camille”, anh tiếc nuối lắm lắm, “Hơn sáu giờ rồi.”

Nàng cựa mình, đuổi người như một con mèo. Vật đàn ông của anh giật giật phản ứng. “Em đã ngủ thiếp đi”, nàng nói, nhấc đầu lên để nhìn mặt anh.

“Ừ, đúng thế. Anh không chắc nên cảm thấy bị xúc phạm hay tự hào nữa.” Anh cười toe toét để nàng biết chắc chắn rằng mình đang đùa.

Đôi mắt xanh như bầu trời lúc bình minh của

nàng nhảy múa. “Tự hào, tất nhiên rồi.” Camille ngồi dậy, cong lưng và vươn tay qua đầu.

Chà, anh sẽ không bỏ qua điều đó. Ngồi lên cạnh nàng, Keating cúi đầu xuống và đưa bầu ngực phải của nàng vào miệng. Nụ hoa của nàng sẵn lại dưới lưỡi anh và anh vờ tay sang bên kia để dùng ngón cái vuốt ve nụ hoa còn lại. Tiếng rên rỉ hưởng ứng của nàng làm anh cương cứng ngay lập tức.

“Ôi, anh... dừng lại, làm ơn, Keating.”

Anh lặp lại lần nữa trước khi buông tha nàng. “Điều đó làm em khó chịu?”

Nàng cau mày. “Tất nhiên nó không làm em khó chịu. Nhưng em phải đi và nếu anh tiếp tục, em sẽ không thể đi.”

Anh lại ngả người vào nàng. “Anh sẽ đánh xe đưa em đi.”

Một bàn tay bịt miệng anh để ngăn anh lại. “Em phải đi”, nàng nhắc lại, giọng cười cợt.

Thật lạ khi anh lại là người dụ dỗ người tình của mình ở lại. Đây là lần đầu tiên anh nhớ rằng mình muốn ở lại. “Được thôi.” Vội sang bên kia giường, anh túm lấy áo sơ mi và đưa nó cho nàng.

Nàng kéo chiếc áo cotton qua đầu, sau đó dừng lại, liếc nhìn anh. “Bây giờ chúng ta có cần nói chuyện không?”

Keating nhún vai. “Không, trừ phi em muốn. Ý anh là, anh hiểu rằng em muốn trở thành người phụ nữ mà mọi người nghĩ về em. Anh không mong đợi việc này có ý nghĩa gì hơn là... một buổi tối rất, rất dễ chịu ở bên nhau.”

Anh quan sát biểu hiện của nàng rất kỹ khi nói, mặc dù anh không chắc đang tìm kiếm điều gì, hay hy

vọng nhìn thấy điều gì. Mối lo lắng lớn nhất của anh sẽ được giải quyết bằng việc nàng lấy Fenton. Và bằng việc nàng chắc chắn không bao giờ nói với anh họ anh rằng họ đã ngủ chung một giường. Vì Chúa, mọi người đều biết rằng anh là một kẻ phóng đảng trứ danh không có cảm xúc hay tình cảm. Ngay cả anh cũng biết điều đó.

“Và đây có phải là buổi tối dễ chịu anh muốn lặp lại?”, Camille hỏi, đứng lên để tìm váy.

Anh không thể trông thấy mặt nàng, điều đó có thể là do cố tình hoặc cũng có thể không. Chỉ với suy nghĩ có nàng lần nữa, vật đàn ông của anh đã bắt đầu biểu tình. “Tất nhiên. Miễn là nó không gây trở ngại đến việc gì.”

“*Việc gì* theo ý anh là em quay lại kết hôn với Fenton, đúng không?”

“Em không muốn làm nhân viên tai tiếng của

một câu lạc bộ quý ông mãi mãi, phải không nào?”

Nàng liếc nhìn anh qua vai. “Anh biết không, có những lúc anh trở nên rất đáng ghét.”

“À, ừ, anh đã luyện tập rất nhiều.” Rồi khỏi mép giường, anh túm lấy quần và kéo mạnh nó lên. “Đợi ở đây cho đến khi anh quay lại. Anh sẽ bảo người đưa xe đến.”

“Em có thể đi bằng xe ngựa thuê.”

Điều đó làm anh cau có. “Không, em không thể.”

“Em không muốn...”

Hùng hổ vòng qua trước mặt nàng, Keating nắm cả hai cánh tay nàng. “Anh chỉ cố gắng nói là anh đang làm hết sức để không trở thành một kẻ xấu xa. Con đường để giành lại cuộc sống của em vẫn còn đó và anh sẽ không đặt bẫy trong bụi cây đâu.”

“Em cũng định thế”, nàng đáp trả, giằng tay thoát ra. “Chúa tôi, anh không nghĩ em sẽ làm việc gì ngu ngốc như là phải lòng anh chứ? Sau tất cả những câu chuyện em đã nghe? Sau tất cả những chuyện anh đích thân nói với em? Anh có thể làm máu em sôi sục, nhưng em không phải một con ngốc. Em chỉ muốn khám phá những lợi ích của thanh danh tồi tệ của mình. Và em...”

“Cammy.”

“Và em biết rất rõ”, nàng lấn tới, “Rằng anh đã đánh cược mười nghìn bảng vào việc em kết hôn với anh họ anh.”

“Đó không phải là đánh cược.”

“Không ư? Vậy là phí mai mối nhỉ. Cứ gọi nó là bất cứ cái gì anh muốn.” Nàng xỏ giày, túm lấy khăn quàng và tiến ra cửa. “Giờ nếu anh thứ lỗi, em phải có

mặt ở nơi làm việc lúc bảy giờ.”

Trước khi anh có thể nặn ra một lời phản pháo mà không khiến nàng đá vào hạ bộ đang kích động của mình, nàng đã lao ra khỏi cửa và đóng sầm lại. Anh nhìn chăm chăm vào cánh cửa nặng nề bằng gỗ sồi. Giờ thì đó đúng là điều ngoài dự liệu.

Cả buổi tối hôm nay đều ngoài dự liệu, khờ dại và rất thỏa mãn. Và rõ ràng, nó phải thỏa mãn anh và nàng, mà không định diễn ra lần nữa. *Chết tiệt*. Bởi vì khi anh đã thỏa mãn, sự thỏa mãn đó lại có cảm giác của sự khởi đầu, hơn là kết thúc.

Một tiếng gõ cửa mạnh vang lên. *Ha*. Tất nhiên, nàng sẽ trở lại cho trận chiến thứ hai. Sải bước về phía trước, anh kéo cửa mở. “Anh hy vọng...”

“Cậu hy vọng cái gì?”, Công tước của Greaves hỏi, khoanh tay trước ngực.

Nỗi thất vọng sâu sắc đâm xuyên qua anh.
“Không có gì. Cậu muốn gì?”

“Không, nói mình nghe. Cậu hy vọng gì? Rằng cô nàng cậu vừa đuổi đi có đầu óc để đi thêm một hai khu nhà nữa trước khi vẫy một chiếc xe thuê? Rằng cô ta sẽ kéo khăn choàng lên đầu để không ai nghĩ rằng Greaves vừa lên giường với đàn bà của người đàn ông khác?”

“Ôi, im đi. Mình hoàn toàn không nghĩ đó là cậu.”

“Giờ sao điều đó lại không làm mình ngạc nhiên nhỉ.” Greaves nhìn anh. “Đó là Camille Pryce.”

“Cậu đã làm gì, nấp trong phòng khách để do thám à? Mình tưởng rằng cậu không điều hành một tu viện ở đây. Hay mình đã nhầm.”

“Mình đã nghĩ...” Adam cau có, khép miệng lại.
“Đừng để ý. Làm việc cậu sẽ làm đi.”

“Mình luôn thế.”

Công tước quay ra hành lang. “Phải, mình biết.”

Keating chửi thề. Mặc một chiếc áo sơ mi mới, anh nhặt giày và cứ thế chân trần dùng dùng lao ra hành lang dẫn đến cầu thang. “Chuyện này là thế quái nào?”, anh hỏi, nghiêng mình qua tay vịn để nhìn Greaves đang đi xuống.

“Không có gì. Mình định đưa ra vài lời nhận xét về việc tiếp nhận một bài học, nhưng vì cậu không phải một gã ngốc, nên mình chỉ đơn giản cho rằng cậu đang tiến hành theo cách cậu đã chọn.”

“Mình đã học được bài học của mình, Adam,” Keating quát lên, nắm chặt đôi giày nặng và quyết định một cách có lý trí là sẽ không ném nó vào đầu Greaves. “Cô ấy sẽ không quay lại. Và mình khá chắc chắn cô ấy sẽ lấy Fenton, người sẽ không bao giờ biết

về tối nay và người nghĩ rằng cô ấy đã hư hỏng từ lâu, trước khi mình quay lại Luân Đôn. Vì thế, mẹ kiếp, đi giảng giải cho kẻ khác đi.”

Greaves đi đến sảnh đợi và chỉ dừng lại vừa đủ để Hooper kéo cửa chính mở ra. “Mình tình cờ có một cuộc hẹn ăn sáng ở câu lạc bộ Tantalus. Cố gắng tránh xa chỗ đó ít nhất cho đến chín giờ. Sau đó, cậu có thể gây ra cảnh tượng hoành tráng đáng chú ý như mong muốn.”

Lần thứ hai trong buổi sáng ngày hôm đó, Keating lại bị một cánh cửa đóng sầm vào mặt, trước khi anh có thể nặn ra một câu trả lời xứng tầm. Đúng hơn là vì chẳng có câu trả lời nào. Anh đã sai lầm, bạn anh biết điều đó và anh không thể biện minh cho hành vi của mình.

Anh gầm gừ cho gọi Pidgeon và quay lại tầng trên để mặc quần áo. Có vô số địa điểm anh có thể đến ăn sáng ngoài câu lạc bộ Tantalus. Và vô số phụ

nữ anh có thể ở cùng cả buổi sáng nếu Camille muốn ở nơi khác. Một nửa tá danh thiệp đến thăm đã xuất hiện trên bàn trang điểm ngay chiều hôm qua. Trong một phút, anh ước gì Camille đã có thời gian chú ý đến chúng, để thấy rằng anh được sẵn đón, và cho anh cơ hội nói với nàng rằng, anh đã kiêng khem các cô nàng kể từ khi quay lại Luân Đôn, với duy nhất một ngoại lệ.

Anh cầm từng chiếc danh thiệp lên. “Quý bà Georgiana Hefferton”, anh đọc và quăng nó vào thùng rác trên sàn nhà. “Barbara Cosinglen.” Cũng vào thùng rác. “Eleanor, Quý bà Bal...”

Âm thanh trong miệng Keating tắt dần, anh nhìn chăm chăm vào chiếc danh thiệp in nổi mình đang nắm quá chặt trong những ngón tay. Trong chốc lát, anh cân nhắc xem có phải mình đang mơ hay không. Lá thư cuối cùng của Eleanor anh nhận được gửi từ Madrid.

“Pidgeon,” anh nói bằng giọng trầm và nghèn nghèn, “Gọi Hooper cho ta.”

Người hầu phòng đặt chiếc cà vạt đang cầm xuống và lùi ra khỏi cửa. “Ngay đây, thưa ông chủ.”

Đầu óc anh bắt đầu quay vòng theo cả tá hướng khác nhau, theo sau là một tá kịch bản khác có thể kết thúc với việc tẩm danh thiếp của Quý bà Balthrow đang nằm trong tay mình. Nếu đến Luân Đôn, cô ấy có mang thằng bé đi cùng không? Michael trông có giống anh không? Eleanor có giáo dục thằng bé căm ghét người cha sát nhân không?

“Ngài Blackwood, ngài muốn gặp tôi?”, người quản gia hỏi từ ngưỡng cửa.

Keating đứng lên, giơ chiếc danh thiếp ra. “Ai đưa cái này, Hooper?” anh hỏi. “Có lời nhắn nào đi kèm không?”

“Tôi nghĩ đó là một người hầu nhưng không nhận ra bộ trang phục. Và không có lời nhắn nào cả. Thực ra gã đó chỉ nói ba từ. *Gửi Keating Blackwood*. Thế thôi.”

Gật đầu. Keating xua tay bảo anh ta lui. “Cảm ơn anh.”

“Vâng thưa ngài.” Cúi đầu, người quản gia lại lui ra.

Không địa chỉ, không ẩn ý, không thời gian hay địa điểm hẹn gặp. Rõ ràng anh chỉ được biết rằng Eleanor đang ở Luân Đôn, chấm hết. Hoặc chỉ là có người muốn anh tin rằng Quý bà Balthrow đang ở gần đây, nhưng anh không thể nghĩ ra người nào đó có thể liều lĩnh chọc giận mình đến mức độ đó mà chẳng có lý do thích đáng chết tiệt.

Vậy là đúng, cô ấy đang ở đâu đó gần đây. Điều đó có nghĩa rằng anh có thể chạm mặt cô ấy ở đâu đó,

ở nơi nào đó. Anh hít vào một hơi thở ngắn. Nếu thực sự có ý định rình mò, cô ấy sẽ không gửi danh thiếp đến trước, vậy thì đó là một lời cảnh báo.

Pidgeon kết thúc việc chải vai áo khoác của anh và lùi lại. “Rất đẹp, thưa ngài,” người hầu phòng nói. “Thật vui khi thấy ông chủ lại ăn vận thời trang.”

Keating nhìn lại mình trong gương. Chiếc áo khoác màu xanh sẫm tinh tế, áo gi lê màu xám nhạt và quần màu xám đậm. Anh *thật* giống một quý ông đứng đắn, cho dù cảm thấy ít giống đến đâu. “Ừm, ta không thể ăn diện như thế này để đi xén lông cừu,” anh nói to.

“Không thể nào, thưa ông chủ. Tôi bảo người chuẩn bị đồ ăn sáng cho ông chủ nhé? Đức ngài ra ngoài ăn rồi.”

Phải, anh biết điều đó. “Không. Ta sẽ ăn ở câu lạc bộ Tantalus.” Cho dù Greaves muốn anh có mặt ở đó

sáng nay không.

“Vâng, thưa ông chủ.” Người hầu phòng ngập ngừng. “Nếu không phải quá bạo gan, tôi thấy nhẹ nhõm khi chứng đau nửa đầu của ngài đã giảm.”

Họ đều biết rất rõ những cơn đau đầu thường xuyên vào buổi sáng của anh không phải là bệnh đau nửa đầu, nhưng Keating nghĩ anh trân trọng cách dùng từ sai một cách cố ý và việc người hầu phòng của mình để ý thấy rằng anh đã tỉnh táo hơn ít nhiều trong tuần qua. “Ta cũng thấy thế.”

“Có lẽ không khí Luân Đôn hợp với ông chủ.”

Có lẽ thứ gì đó ở Luân Đôn hợp với anh, hay là do anh gần như đã lừa gạt mình nghĩ thế. Vì sáng nay, anh không quá chắc chắn về sức hấp dẫn của thành phố này, không chỉ vì sự xuất hiện của Eleanor. Anh đã quyến rũ nhiều phụ nữ, hơn cả nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên trong trí nhớ, có một cô gái đến tìm

anh, lấy được thứ mình muốn và lại bỏ đi. Chết tiệt, như thế nàng đã vồ vào vật đàn ông của anh và cho anh một đồng siling.

Thực ra càng nghĩ về chuyện đó, anh càng cảm thấy nàng đã quyến rũ *anh*. Anh đã tự nguyện, tất nhiên, cho dù lý trí của một quý ông trong anh nên lên tiếng phản đối. Dù sao đi nữa, nếu Fenton phát hiện ra chuyện đã xảy ra... Keating nhún vai. Camile đã bỏ đi và Fenton sẽ không bao giờ biết được ai đã hủy hoại cô dâu của mình. Như nàng đã nói, hầu tước đã coi nàng là một cô nàng hư hỏng.

Ngay cả thế, những bối rối liên quan đến Camille cộng với sự xuất hiện của Eleanor dường như đã mang đến cơ hội thích hợp để anh lại rời khỏi Luân Đôn. Ngoại trừ việc anh vẫn chưa kiếm được mười nghìn bảng và không cảm thấy rằng mình đã kết thúc với Camille Pryce. Hay Eleanor Howard, trong vấn đề này.

Phần ngạc nhiên nhất của buổi sáng hôm nay không phải chuyện làm tình, tranh cãi, hay thậm chí là sự tái xuất của Eleanor. Không, đó là nhận thức rằng khuôn mặt anh hình dung trong đầu, người anh muốn kể về những chuyện này nhất, chính là Camille. Điều đó gần như quá đủ để đẩy một người đàn ông quay lại với rượu.

~*~

Camille dừng lại một quãng ngắn trước phòng ăn chỉ để lấy hơi, vuốt thẳng váy và chỉnh lại những chiếc ghim gài trên tóc. Sau đó nàng uốn ngực, kéo cửa và bước vào phòng Demeter.

Nàng đến muộn, khi về đến cầu lạc bộ và thay một chiếc váy thích hợp với buổi sáng thì đã gần bảy giờ. Nàng cố gắng thuyết phục bản thân trong phút chốc rằng không ai chú ý đến sự chậm trễ của mình, cho đến khi nàng nhìn thấy người đứng ở vị trí thường ngày của mình bên cạnh chiếc bục.

“Quý bà Haybury. Diane,” nàng nói, thăm chửi thề. “Em xin lỗi. Em hoàn toàn...”

“Em đây rồi.” Nữ hầu tước đưa nàng cuốn sổ ghi vắn tắt những đặc điểm về chỗ ngồi hiện tại. “Chị không cần những lời nói dối, xin lỗi hay biện minh, Cammy. Chị chỉ yêu cầu em ở đây vào lúc được chỉ định.”

“Vâng, thưa bà chủ. Chuyện này sẽ không xảy ra nữa.”

Gật đầu, Quý bà Haybury đặt một tay lên Camille rồi bước đi để trò chuyện với vài người khách. Tất nhiên, vào buổi sáng nàng đến muộn, Lucille, Sophia hay Rachel không thể nào đang đứng ở vị trí của nàng. Nó phải là chủ nhân và người sở hữu của câu lạc bộ Tantalus. Và phải là sau khi nàng đã bị cảnh cáo rằng cần tập trung làm việc vào đêm hôm trước.

Ngay cả với những muện phiền chồng chất đó, nàng thấy mình vẫn mỉm cười vào những giờ phút kỳ quặc nhất. Không phải vì sự quá sức vào sáng sớm hôm nay... cực kỳ dễ chịu, mà vì nàng đã thành công với việc đặt Keating Blackwood vào đúng vị trí của mình. Anh là một kẻ phóng đảng thực sự, và tất nhiên anh mong đợi mình có thể điều khiển diễn biến của một cuộc hẹn hò, quyết định nó diễn ra ở đâu, thân mật đến mức nào và khi nào thì kết thúc. Nhưng không phải buổi sáng hôm nay. Không phải với nàng.

Vì thế, có lẽ nàng không thành thạo việc quyến rũ như anh. Cho dù anh nói với nàng về những cơ hội thứ hai, nàng cũng nghe thấy những điều khác nữa. Về sự tự do của một cô gái tai tiếng. Về việc hãy hành động một lần thay vì ngồi trên ghế đá và quan sát thứ mình muốn vượt mất. Và nàng muốn Keating.

Nàng vẫn muốn anh; về bối rối thường ngày và cảm giác hơi tức giận nàng vẫn cảm thấy với các quý ông xuất hiện ở câu lạc bộ khi họ lăm bắm và liếc nhìn nàng đã biến mất vào sáng nay. Bây giờ, nàng đã biết

cái gì nằm dưới những thứ quần áo bánh bao và cà vạt thắt nút cầu kỳ kia... và vài người trong số những kẻ nhìn lên nhìn xuống khắp người nàng, hẳn trông rất kinh khủng khi không mặc gì.

“Cậu đang mỉm cười cái gì thế?”, Sophia thì thầm khi lén ra sau lưng Camille.

“Chỉ suy nghĩ thôi”, Camille đáp, sốc lại tinh thần.

“Ừm, lần tới nếu cậu định giả vờ rằng không hề trốn ra ngoài và ngủ đêm ở nơi khác, ít nhất cậu nên làm nhàу chăn ga.”

Ôi, trời. Những suy nghĩ hài lòng biến mất, Camille quay lại đối mặt với bạn. “Làm sao cậu biết sáng nay mình không dậy sớm hơn cậu?”

“Vì chiếc váy cậu đang mặc vẫn ở trong tủ khi mình rời khỏi phòng vào sáng sớm. Và chiếc cậu mặc tối qua thì không thấy đâu.” Sophia hôn lên má nàng,

đôi mắt xanh nhạt nháy múa. “Anh ấy tuyệt vời không?”

Màu hồng lan lên từ cổ nàng, Camille liếc quanh phòng. “Ừm”, nàng lẩm bẩm đáp lại, không thể không mỉm cười lần nữa.

“Mình biết mà. Nhưng hãy thận trọng; trông cậu rất hạnh phúc và điều đó sẽ làm mọi người nghi ngờ.”

Nhanh chóng nén lại nụ cười, nàng gật đầu với Sophia. “Một lời khuyên tuyệt vời. Giờ thì đi đi và để mình làm nhiệm vụ.”

Trước khi có thể làm gì khác ngoài hít một hơi thở sâu và đưa Douglas Trevor cùng bạn anh ta vào chỗ ngồi, nàng nhìn lên thì thấy Công tước của Grreaves đang nhìn mình. Ngay lập tức, da nàng lại nóng lên và nàng quay đi, vội có viết gì đó xuống cuốn sổ hàng ngày. Nàng đã ở nhà của người đàn ông này tối qua. Anh ta có biết không? Anh ta đã tỏ ra lịch

sự, hơi lạnh nhạt khi đưa nàng và Sophia đi thăm vườn thú ở tháp Luân Đôn, nhưng chuyện này thì khác hẳn.

Khi nàng quay lại, anh ta bắt đầu trò chuyện với Công tước của Melbourne và nàng thả lòng một chút. “Thưa Đức ngài”, nàng nói và bước đến gần họ, “Các ngài muốn ngồi dưới cửa sổ nhìn ra vườn, hay gần khu vực trung tâm hơn?”. Nàng và các cô cái khác đã nhanh chóng khám phá ra rằng, vài thành viên sáng lập của câu lạc bộ thường muốn được người khác nhìn thấy và *khu vực trung tâm* dường như là từ hay nhất để tránh xúc phạm bất kỳ ai. Nàng dùng nó ít nhất một tá lần mỗi sáng.

“Cửa sổ nhìn ra vườn,” Greaves nói. “Và cô làm ơn cho xin một bình cà phê Mỹ ngon thật to. Tôi đã có một đêm trắng.”

Ôi, trời ơi. Nàng gật đầu, hy vọng nỗi xấu hổ không thể hiện trên mặt. Cho dù nàng thích được nổi

loạn đến đâu, thì nó cũng không bao gồm việc để người khác thực sự biết nàng đang làm gì. Tin đồn nhảm, nàng phát hiện ra rằng mình có sức mạnh để chịu đựng. Nhưng sự thật... “Lỗi này,” nàng thì thầm và đưa họ đến phía bên kia căn phòng.

Rõ ràng, sự bạo dạn mới tìm thấy của nàng vẫn cần được bổ sung thêm chút lòng dũng cảm và sự bất cần. Camille hít một hơi giữa tin đồn và sự thật. Và nếu vẫn còn muốn nắm lấy cơ hội có một cuộc sống đứng đắn, bình thường, nàng không thể cho phép mình nghiêng về phía sự thật quá xa. Vì cho dù Ngài Fenton có thể tin rằng nàng đã lầm lạc, việc cung cấp bằng chứng cho anh ta rất có thể sẽ khiến anh ta rút lại lời đề nghị và bắn chết Keating.

Nàng rùng mình. Keating đã tham gia vào một vụ ẩu đả có vũ khí vì người phụ nữ của một người đàn ông khác. Không có gì lạ khi tối qua anh lại ngần ngại như thế. Tất nhiên, nàng đã biết điều ấy, nhưng giây phút nào đó giữa lúc rời khỏi câu lạc bộ vào tối qua và trở lại vào sáng nay, nàng đã gạt nó đi vì thứ mình

muốn. Và đó là anh.

Nhưng bây giờ... Ôi, chuyện này đang trở nên quá phức tạp. Nhíu mặt lại, nàng quay về bụi và đâm sâu vào ngực Keating. “Ồi!”

Anh túm khuỷu tay để giữ nàng khỏi ngã bịch xuống. “Bình tĩnh nào.”

Mùi da và xà phòng ấm áp bao trùm lấy nàng như mùa hè. “Tôi xin lỗi, anh Blackwood. Tôi không nhìn thấy anh ở đó.”

“Tôi rất kín đáo.”

“À, vậy thì tôi có lời khen ngợi.”

Lúc đầu nàng không nhìn thấy dấu hiệu gì thể hiện tâm trạng của anh trong đôi mắt màu nâu nhạt, cho đến khi anh liếc qua nàng để nhìn về bàn của Greaves. A. vậy là anh biết rằng công tước biết

chuyện hẹn hò của họ. Khi quay lại nhìn nàng, miệng anh cong lên, nhưng mắt lại lấp lánh. “Anh nghĩ chúng ta sẽ đi dạo một chút khi em có thời gian.”

Nàng âm thầm gồng vai lên. “Vậy là anh đã nói chuyện với Ngài Fenton?”, nàng hỏi bằng giọng nhỏ hơn. “Anh ta đồng ý đi dạo công khai với em?”

Điều gì đó lướt qua mặt anh. “Thế là hôm nay em chỉ có những thỏa thuận và suy nghĩ đứng đắn thôi đúng không?”, anh lẩm bẩm đáp, khiến nàng cảm thấy như thể họ hoàn toàn ở riêng với nhau chứ không phải đang bị rất nhiều quý ông tò mò khác vây quanh. “Sẵn sàng mặc áo cưới và quay lại để hoàn thành hôn lễ?”

“Đó có phải điều anh muốn không?” Từ những cuốn sách nàng đọc, khơi mào một cuộc tranh luận và bỏ đi trước khi người đàn ông có liên quan được nói, hay được thỏa mãn, lẽ ra phải khiến anh ta ham muốn người phụ nữ đó mạnh mẽ hơn nữa. Có lẽ nàng

đã tranh cãi quá giỏi. Anh bước lại gần hơn nửa bước. “Đừng thử anh, không thì anh sẽ bảo Fenton định ngày. Cho dù em quyết định chơi trò gì, cứ để anh đứng ngoài đi.”

Anh là trò chơi đó. “Đừng giả vờ như anh đứng dẫn hơn em,” nàng trả lời bằng giọng khiến người khác phải nín thính, y như giọng anh. “Tại sao em không thể có được thứ mình muốn trước khi... chấp nhận những gì tốt cho mình?”

“Điều đó không phải là chấp nhận, nếu nó làm cuộc đời em tốt hơn, đồ ngốc ạ.”

“Đừng gọi em là đồ ngốc.”

“Thế thì đừng coi anh là tên ngốc.”

Nàng không chắc mình muốn tát hay hôn anh. Cả hai việc đó đều phải chạm vào anh, có thể đó mới là lý do. Nếu anh không quá cay độc và hoài nghi đến thế,

tán tỉnh anh sẽ dễ dàng hơn nhiều và có lẽ sẽ hiệu quả hơn. Tất nhiên anh đang đối mặt với tình thế tiến thoái lưỡng nan y như nàng, nếu nàng vô tình phải lòng Keating Blackwood hay làm việc gì đó kỳ quặc tương tự, rất có thể nàng sẽ muốn anh có được thứ mình cần hơn, trong trường hợp này là mười nghìn bảng.

Nàng nhận ra Jenny đang nhìn mình từ bên kia phòng. Không, đang nhìn trừng trừng vào mình. “Đi đi. Sáng nay em đã đến làm muộn rồi, nếu bị sa thải, em sẽ phải sống ở Hyde Park và ăn trứng vịt sống.”

Cầm anh giật giật. “Không, em sẽ không phải làm thế,” anh nói rất thản nhiên. “Có mặt ở chỗ của em lúc hai giờ.” Nói xong, anh đi qua phòng Demeter để vào một phòng cờ bạc ở phía sau câu lạc bộ.

Chà, đó có thể là điều tử tế nhất anh từng nói với nàng, vì nó chứng tỏ rằng anh vẫn còn quan tâm và vì bây giờ, nàng biết chắc chắn rằng trên thế giới này,

nàng có thể tranh cãi với một người mà không lo bị bỏ rơi. Quay trở lại bục, nàng nhắm mắt lại đứng một phút. Miễn là nàng không cân nhắc đến kết quả cuối cùng của tất cả những việc này là gì, thì ngày hôm nay khá tuyệt vời.

Vì đây là lần đầu tiên nàng khám phá ra lợi ích của những hành vi xấu xa. Và điều đó khiến việc quay lại cư xử đúng mực trở nên cực kỳ khó khăn.

Vì đến muộn, nàng tự nguyện ở lại làm việc qua thời điểm bận nhất của buổi trưa để giúp Rachel khi hàng người xếp hàng chờ chỗ ngồi trải dài quá cả sảnh đợi. Cho dù việc này có bù lại cho sự vắng mặt trước đó hay không, nó cũng làm nàng cảm thấy khá hơn.

Trong tất cả các phòng của câu lạc bộ Tantalus, chỉ thư viện là có đồng hồ và nàng phải hỏi giờ đội hỗ trợ ít nhất ba lần. Tất nhiên nàng có thể từ chối gặp Keating ở ngoài vườn, nhưng vì đã quyết định tiếp

tục quyến rũ anh thay vì chỉ làm anh tức giận, làm thế có vẻ không khôn ngoan. Xét cho cùng, dù đã thể hiện tính cách hài hước và lòng nhiệt tình đối với nàng, anh cũng thể hiện một khía cạnh tăm tối hơn. Và đó là điều nàng không hề muốn khuyến khích.

Khi nàng rút cuộc cũng thoát được qua cánh cửa bếp và đi vào vườn thì đã gần hai giờ chín phút. Và nàng thấy mình đang chạy vội. Vì Chúa, nếu thấy hành động này, anh sẽ nhận ra rằng tất cả, hay đúng hơn là hầu hết thái độ cách biệt và tranh cãi của nàng chỉ để anh lại gần mình hơn, và điều đó sẽ không bao giờ có tác dụng.

Đi chậm lại, nàng vòng qua bụi hồng lớn và thấy anh đang ngồi trên ghế của mình, tay cầm một cuốn sách. Nàng dừng lại một lúc và ngắm nhìn anh. Anh cao gầy, mái tóc nâu sẫm hơi quá dài và đôi mắt nâu hơi quá nguy hiểm; gò má đẹp như tạc cùng chiếc cằm cương nghị chỉ làm anh có vẻ... ngon tuyệt. và anh đã từng là của nàng, cũng nhiều như nàng là của anh. Tất nhiên, anh đã ở cùng những người phụ nữ

khác trước nàng và rất có thể còn ở với những người phụ nữ khác sau khi nàng quay lại với Fenton, nhưng đây là hiện tại.

“Anh đang đọc gì thế?”, nàng hỏi.

Anh ngẩng lên. “*Kiên hãn và định kiến*. Darcy là một cái áo ren rườm rà, đúng không?”

“Anh ấy e dè và thận trọng. Vì sao anh lại đọc cuốn sách đó?”

Keating nhún vai. “Bởi vì em đọc nó. Em có sự nhạy cảm vừa phải và khẩu vị chung chung tốt hơn bất kỳ cô gái nào anh từng gặp, vì thế anh quyết định đọc thử. Anh sẽ không khóc khi đọc đến đoạn kết đầu, phải không?”

Nàng cười toe toét, vì cả sự hài hước của anh và ý nghĩ anh dường như đang cố gắng lấy lại niềm vui cho nàng. “Có thể lắm, hãy chờ khi anh chỉ có một

mình ở nơi nào đó.”

“Lời khuyên chí lý.” Anh đóng cuốn truyện lại và đặt nó xuống mặt đất cạnh chân mình. “Anh cần nói chuyện với em một chút.”

“Anh sẽ không giảng giải cho em về việc đưa ra những lựa chọn sai lầm chứ?”, nàng hỏi lại, nửa đùa nửa thật. “Anh vừa mới khen ngợi sự nhạy cảm của em.”

“Đến đây và ngồi xuống đi.” Anh đặt tay trên mặt đá bên cạnh mình.

Hừm. Anh ăn nói có vẻ chùng mực. Anh đã nhìn thấu những nỗ lực quyến rũ của nàng rồi sao? Che giấu vẻ ngập ngừng, nàng nghe theo. “Được rồi. Em sẽ ngồi.”

Anh nhìn xuống bàn tay đã bị chiếc váy của nàng che khuất một nửa. “Em làm đầu óc anh rối bời,” anh

lặng lẽ nói, hàng lông mi vẫn che đi đôi mắt nâu.

Một cơn phẫn chấn lan trên xương sống nàng. Cho dù nàng muốn gì từ anh, giây phút này, nàng nhận thấy rất rõ rằng họ là Camille và Keating. Những người bạn bất ngờ. Và anh đã chứng tỏ rất rõ ràng rằng mình là người bạn thân thiết nhất nàng từng có. “Em cũng cảm thấy hơi rối rắm,” nàng nói to.

“Phải, nhưng anh thì tệ hơn. Không ai từng cay độc hơn anh.” Cuối cùng anh ngược lên nhìn nàng. “Anh nhận được một tấm danh thiếp.”

Nàng ép mình mỉm cười. “Gì thế? Có người mời anh đi đâu đó à?”

“Rõ ràng Quý bà Balthrow đang ở Luân Đôn.”

Camille khép miệng lại lần nữa. Băng giá khiến đầu ngón tay nàng đông cứng. Nhưng vượt trên cả cơn sốc và nỗi kinh hoàng, nàng cảm thấy lo lắng thay

anh, cảm xúc mạnh mẽ nhất của nàng là sự tằm tối bóp nghẹt trái tim. Chúa tôi, nàng đang ghen sao? Nàng biết rằng mình đang sôi sục cơn thôi thúc săn lùng Quý bà Balthrow ngay lập tức và tát cô ta một phát. “Chúa tôi,” cuối cùng nàng lẩm bẩm.

“Không phải từ đầu tiên xuất hiện trong tâm trí anh, nhưng phải, Chúa tôi.” Anh căng vai. “Anh không biết cô ấy đang ở đâu, nhưng anh sẽ tìm ra.”

“Em có thể làm gì giúp anh không?”

Anh nhanh chóng ngả người sang và hôn nàng. “Em vừa làm rồi. Đừng gây phiền phức cho mình, Cammy. Anh chỉ muốn em biết, vì anh đã nói với em về... mối liên hệ giữa anh và cô ấy nhiều hơn những gì anh đã nói bất kỳ ai.”

Họ ngồi trong im lặng hồi lâu. Nàng biết anh chắc hẳn đang nghĩ đến điều gì; đây sẽ là thời điểm thích hợp để đưa cho Eleanor Howard và con trai họ một

gia tài rất lớn. Để ít nhất một lần, anh có thể cảm thấy mình đã thực hiện nghĩa vụ mà mình nên làm, sửa chữa tất cả những gì anh có thể. Vậy mà nàng lại ngồi đó, khao khát anh khi họ đều có những nghĩa vụ ở nơi khác.

Nàng hít một hơi. “Vì anh đã ở gần đây, anh có ngại thông báo cho Ngài Fenton rằng thời gian của em rất thoải mái và em rất thích chuyển đi dạo như anh ta đã nói không? Em sẽ sẵn sàng thuận theo sự sắp xếp của anh ta.”

Keating cầm tay nàng và hôn vào lòng bàn tay. “Chúng ta là hai cái bao tải buồn thảm, đúng không?”

“Đừng quên phần *hur hổng* nữa.”

Cuối cùng anh mỉm cười. “Cực kỳ *hur hổng*.”

“Ồ, phải. Và bất chấp sự xuất hiện của Quý bà Balthrow, bất chấp tình bạn cùng nghĩa vụ dường

như đang chi phối nàng, nàng thực sự hy vọng rằng mình sẽ có cơ hội được anh làm hư hỏng lần nữa.

Chương 15

“Đầu tiên, cậu lao vào câu lạc bộ Tantalus khi mình đã yêu cầu rõ ràng là cậu không được làm thế, và bây giờ cậu muốn mình đưa cậu đến buổi dạ hội của Quý ngài và Quý bà Voss. Có chỗ nào trên mặt mình khắc chữ *ngốc nghếch* không?”

Keating vui sâu nổi tức tối và mỉm cười với Công tước của Greaves. “Mình không gây chú ý gì ở câu lạc bộ, nếu cậu để ý thấy.”

“Không, cậu chỉ đứng và nhìn say đắm vị hôn thê của anh họ mình đúng mười phút rồi biến mất. Rất không đáng chú ý.”

“Nhưng cậu quên rằng vì mình luôn gây tai tiếng, điều duy nhất làm mọi người bình luận là khi mình làm việc gì đó đúng đắn.” Cau mảy, Keating đi theo bạn mình xuống cầu thang chính của Baswich House. Trước đây, anh không bao giờ để ý tới các thư mời đến vô số bữa tiệc đứng đắn và nửa đứng đắn, nhưng tối nay thì có. Bởi vì Quý bà Voss là bạn thân cũ của Quý bà Balthrow, và theo như anh biết thì họ vẫn liên lạc với nhau trong sáu năm qua.

“Không, Keating.”

“Cứ như cậu là thánh. Chúa tôi, Adam, đã khi nào cậu mất bình tĩnh chưa?”

Công tước quay lại nhìn anh trừng trừng. “Mình không mất bình tĩnh. Mình ba mươi tuổi rồi và mình đang cố gắng cư xử cho phù hợp với tuổi.”

“Vậy giờ là lúc cậu bị thiến và bán cho một tay đánh xe bò rồi.”

“Đây không phải là cách thuyết phục mình thay đổi quyết định.”

“Được rồi.” Thở mạnh ra, Keating lấy tấm danh thiếp đã mang theo cả ngày nay từ trong túi ra rồi dúi nó vào ngực Greaves. “Mình cần phải đi.”

Adam cầm chiếc danh thiếp và nhìn nó. Trừ phi Keating đã nhầm, ngay cả khuôn mặt uể oải của bạn anh cũng nhợt nhạt đi đôi chút. “Cậu nhận được cái này khi nào?”

“Lúc nào đó chiều hôm qua. Nếu cô ấy công khai xuất hiện ở đâu đó, thì nó sẽ là buổi dạ hội của nhà Voss.”

“Gặp mặt không mang lại điều gì hay ho đâu, Keating. Cậu nói cậu đã trang trải cho cô ta, vì thế cô ta không có lý do gì để gây phiền phức cho cậu, trừ phi cậu quăng găng tay về phía cô ta.”

Keating nhìn công tước hồi lâu. Sáu năm qua, anh chỉ nói với một người mỗi rằng buộc thực sự giữa mình và Eleanor Howard. Camille đã bị sốc, nhưng vì là người tốt và không thành kiến, nàng đã thông cảm. Trái tim Greaves còn cứng hơn đá rất nhiều, nhưng gần đây Keating đã khám phá ra giá trị của... lòng tin.

“Mình muốn biết cô ấy có đưa con trai mình đến Luân Đôn cùng hay không,” cuối cùng anh nói.

Greaves chớp mắt. “Con trai... cậu? Cậu chắc không?”

“Cô ấy là vợ hai của Balthrow và ông ta kết hôn mười sáu năm mà không sinh ra đứa con thừa kế nào. Và cô ấy sinh con chín tháng sau lần cuối cùng mình ngủ với cô ấy.”

“Vậy đó là lý do...”

“Phải, đó là lý do mình cần số tiền chết tiệt đấy của Fenton. Eleanor có thể căm ghét mình vì những gì mình đã làm và thằng bé có thể cũng ghét mình, nhưng nhờ Chúa, nó sẽ có một cuộc sống thoải mái và được học hành tử tế. Và cô ấy sẽ không phải lo lắng về tiền bạc trong suốt cuộc đời còn lại.” Anh hít một hơi. “Giờ cậu sẽ đưa mình đến bữa tiệc của nhà Voss chứ?”

“Ừ, chết tiệt.”

“Cảm ơn.”

Khi họ ra ngoài và trèo vào xe của Greaves, công tước nhìn anh. “Fenton có biết về thằng bé không?”

“Không. Mình nghĩ anh ta nhận ra rằng mình đang chu cấp cho Eleanor, nhưng mình không bao giờ nói với anh ta về thân thế của con trai cô ấy. Anh ta khó có thể tha thứ cho mình vì chuyện đó.”

“Còn... người bạn mới của cậu?”

“Cô ấy biết rồi. Mình muốn cô ấy biết rằng Eleanor ở Luân Đôn để phòng trường hợp hai người họ gặp nhau. Eleanor ghê tởm mình và mình không biết cô ấy có căm ghét mình đến mức gây náo loạn chỉ vì cô ấy có thể hay không. Và điều đó sẽ không công bằng với Cammy.”

Có rất nhiều chuyện không công bằng với Cammy đã xảy ra, Greaves biết ít nhất một trong số đó. Nhưng may mắn là công tước dường như đã nhận ra rằng diện mạo bánh bao của mình sẽ gặp nguy hiểm nếu đề cập đến chuyện đó lúc này.

Khi nàng yêu cầu anh sắp xếp cuộc gặp thứ hai với Fenton, anh cảm thấy rõ ràng rằng nàng làm thế chỉ vì mình. Và điều đó làm anh đau đớn. Cho dù ý định đến Luân Đôn của anh là gì, anh thích Camille Pryce. Anh thích nàng rất nhiều. Và nếu nàng tự thuyết phục mình quay lại với Fenton chỉ vì nó sẽ mang lại cho anh mười nghìn bảng... *Chết tiệt.*

Dù sao đi nữa, anh nghĩ mình là tên quái quỷ nào để dám nghĩ đến việc theo đuổi Camille Pryce, đừng nói đến chuyện ân ái với nàng? Và tại sao anh vẫn còn nghĩ đến chuyện đó? Anh đã tự hủy hoại cuộc đời mình, Eleanor, con trai họ và chắc chắn cả Ngài Balthrow nữa. Anh không có quyền đón nhận tình cảm của bất kỳ ai, thậm chí là nghĩ đến chuyện có thể trao tình cảm cho người khác.

“Mình có một ý.”

Keating lắc mình. “Gì thế?”

Greaves cau có. “Cậu đợi ở trong xe và mình sẽ đi vào trong để xem Quý bà Balthrow có tham dự hay có ý định tham dự tối nay hay không. Vì nếu gửi cho cậu tấm danh thiếp đó, cô ta hẳn biết rằng cậu sẽ cố gắng tìm ra mình. Nếu cô ta không có mặt ở buổi dạ hội, cậu không có lý do gì để xuất hiện cả.”

Tên đàn ông này có lý. Rất hợp lý. “Cám ơn cậu, Adam.”

“Ừm, chà, mình có thể cố gắng hoàn lương, nhưng đã là một kẻ mưu mô, thì luôn là một kẻ mưu mô.”

Adam nhìn bạn mình khi Keating nhún vai. Sáu năm đã biến Keating Blackwood thành một người khác. Bạn anh trở nên trầm tư hơn, kín đáo hơn và có những cảm xúc mà Adam từng nghĩ sẽ không bao giờ hiện diện trong tâm hồn bạn mình ngay từ đầu. Rõ ràng Keating không biết phải làm gì với những cảm xúc đó, nhưng ít nhất bạn anh đã và đang cố gắng.

Và Adam là một người mưu mẹo, anh đã dành nhiều năm quan sát và chi phối những người quanh mình. Ở khía cạnh nào đó, anh vẫn đang làm thế, dù đã mất hứng thú với hầu hết mọi chuyện. Tuy nhiên, nỗi hoài nghi đã mang lại cho anh một điều, đó là khả năng nhận ra tính cách đó ở người khác. Và Eleanor

cũng là một kẻ mưu mô như thế. Vậy nên anh tự hỏi liệu cô ta có tiếp tục cuộc đời của một góa phụ được chu cấp bạc bởi tình nhân cũ, người đã giết chết chồng mình hay không.

Keating không nhận ra điều đó, vì tên ngốc đó còn đang bị tội lỗi của sáu năm trước hành hạ. Tất nhiên tên ngốc đó cũng không nhận ra mình đang phải lòng người phụ nữ cuối cùng cậu ta nên nhìn thấy. Hoặc có lẽ Keating có nhận thấy điều đó và cậu ta chỉ đang cố gắng gây cho mình nhiều đau đớn hơn cả mức cậu ta nghĩ mình đáng phải chịu.

Đây là một câu đố chết tiệt. Thật may, Adam vẫn còn hứng thú giải mã với những câu đố. Đặc biệt đối với vài người anh coi là bạn.

~*~

Ba ngày. Keating đã săn lùng Eleanor ba ngày qua và cô ta vẫn không xuất hiện. Những nơi cô ta

thích đến ngày trước: Các cửa hàng trên phố Bond, tiệc trà ở khách sạn nhỏ Green Apple, dạo chơi bằng xe ngựa trong Hyde Park vào chiều muộn. Những nơi đó đầy ắp các cô nàng của Luân Đôn, ngoại trừ Quý bà Balthrow và tất nhiên, Camille.

Keating bước xuống cỗ xe ngựa bốn bánh mượn của Greaves và đỡ Sophia White cùng Camille. Đồi Primrose là một phần của Công viên St. James, nhưng hầu hết *xã hội thượng lưu* đều tụ tập ở đầu bên kia, nơi có những lối đi dành cho xe ngựa. Về cơ bản, nó là một công viên trong lòng công viên và dù họ có khả năng sẽ đụng mặt với vài khuôn mặt có thể nhận ra mình, song ít nhất tỷ lệ đang nghiêng về phía họ.

Sophia nhìn xung quanh một lượt. “Nơi này đẹp thật. Mình nghĩ có lẽ chúng ta sẽ phải đánh xe ra khỏi Luân Đôn chỉ để đi dạo.”

Camille nhăn mặt với bạn mình. “Thôi nào, Sophia. Hôm nay chúng ta sẽ cư xử lịch sự.”

“Ồ, được thôi.”

Ánh mắt xanh nhạt liếc về phía anh lần nữa, rồi quả quyết quay đi. Nàng đã như thế này kể từ khi anh đón nàng ở câu lạc bộ nửa giờ trước. Anh không thích thế, nhưng anh hiểu. Ít nhất sự không thoải mái giữa họ phần nào là lỗi của anh; rốt cuộc, anh đã không đến thăm nàng trong ba ngày liền. Không, kể từ khi anh nói với nàng rằng Eleanor Howard đang ở Luân Đôn.

Anh hiểu vì sao nàng muốn tạo một chút khoảng cách với mình. Thực ra, anh đã đoán trước nàng sẽ làm thế, đó là một trong những lý do khiến anh lẩn trốn, bất chấp những đêm dài thao thức và cái cách nàng chiếm lấy mọi suy nghĩ của anh. Nàng đã tạo ra sự hỗn loạn trong cuộc đời mình và bây giờ nàng có cơ hội đưa chiếc xe trở lại đường cũ. Anh đã phá hoại bốn cuộc đời, bao gồm cả chính mình và sự tàn phá vẫn còn tiếp tục.

Và một lý do nữa là ngụ ý của nàng rằng nàng sẽ làm lành với Fenton, không phải chỉ vì đó là điều nàng nhất thiết muốn, mà bởi vì kết quả của nó là số tiền sẽ lấp đầy túi Keating. Đó chính xác là thứ anh muốn, nhưng anh không thích nó. Không một chút nào. Anh không thích ý nghĩ nàng phải hy sinh chính mình và ai đó sẽ giật nàng khỏi vòng tay mình.

“Chúng ta đi chứ?” anh nói và đưa tay cho hai cô gái.

“Thế còn Ngài Fenton?” Sophia hỏi.

“Mình nghĩ anh ta có vẻ thích một cuộc gặp mặt ngẫu nhiên hơn.” Camille xen vào, trước khi Keating có thể làm thế. Những ngón tay đi găng của nàng nắm lấy ống tay sao anh.

Khoác tay hai cô gái xinh đẹp, Keating rời đường dành cho xe ngựa và dẫn họ về hướng con dốc thấp

thuộc phạm vi đồi Primrose. Dưới ánh mặt trời của buổi chiều sớm, sương đã bốc hơi khỏi ngọn cỏ và làn gió mang đến cho họ mùi hương thoang thoảng của hoa và cây cỏ. Cảm giác này thật là... những giây phút mãn nguyện, bất chấp những muộn phiền dường như đang vây quanh anh. Vây quanh cả hai người họ.

“Em đã nghe những chuyện bàn tán ở câu lạc bộ,” Camille nói trong bầu không khí gần như im lặng. “Các quý ông có thể nhiều lời kinh khủng.”

“Em không biết được đâu. Họ còn tệ hơn nhiều so với bất kỳ cô nàng nào,” Keating mỉm cười đồng ý.

“Em không nghe thấy ai nhắc đến Quý bà Balthrow. Không phải anh đang săn tìm cô ấy đấy chứ?”

“Không. Vẫn chưa. Cô ấy trở nên khôn khéo một cách bất ngờ. Và anh phải nói, điều đó làm anh lo lắng.”

“Quý bà Balthrow?”, Sophia hét lên từ bên phải anh. “Cô ấy đang ở Luân Đôn? Ôi, trời. Cậu chẳng nói gì cả, Cammy.”

“Anh yêu cầu cô ấy không nói gì cho đến khi anh chắc chắn Eleanor định làm gì?”, Keating đáp lại trước khi Camille cất lời.

Sophia nhìn xung quanh, như thể đoán là Eleanor đang ẩn nấp trong bụi cây. “Cô ấy có đẹp như mọi người nói không?”

“Có.” Hay ít nhất là cô ấy đã từng như vậy, sáu năm trước. Đó là lý do duy nhất anh quan tâm đến Eleanor.

Anh đã chẳng hề quan tâm đến trí thông minh hay đạo đức và tính cách, trừ phi hai cái sau ngẫu nhiên ngáng trở sự quyến rũ của anh. Và anh nhớ rõ rằng Eleanor đã kéo váy lên trước mặt anh trong buổi

tối đầu tiên họ gặp nhau. Trong kho chứa đồ đạc ở nhà của Quý ngài và Quý bà Wincott. Những khay bạc đã được đánh bóng một cách hoàn hảo khi người chồng mập béo của cô ấy ăn tối ở phòng bên cạnh với ba tá khách khứa khác.

Đi bên cạnh anh là người phụ nữ đã đưa ra một quyết định tồi tệ và đang chịu đựng những hậu quả của nó, y như Eleanor. Tuy nhiên, anh sẽ không bao giờ so sánh hai người này. Camille vừa e dè, vừa táo bạo, thận trọng và vẫn còn ngây thơ đến đại dột về một số thứ, và hoàn toàn sáng suốt ở những thứ khác. Và vô cùng quyến rũ, luôn luôn.

Nàng cuốn hút anh. Là một người đàn ông đã để quá khứ chi phối hiện tại, dường như là một làn không khí trong lành. Vì Chúa, nàng đã tạo ra một cuộc sống mới cho mình trong vài tuần và cố gắng chịu đựng nó trong một năm nay. Và trong khi có lẽ không hoàn toàn hạnh phúc với điều đó, nàng cũng không ngập chìm dưới đáy chai và lẩn tránh ánh mắt buộc tội của những người cùng tầng lớp với mình

như anh đã làm.

“Sao anh cứ nhìn em chăm chăm thế?”, nàng lăm lăm bấm, vẫn nhìn khung cảnh công viên.

“Thế à?”, anh đáp, thầm sốc lại tinh thần. Nàng không phải của anh. Nàng không thể là của anh. Bất chấp anh muốn gì. “Có lẽ anh chỉ đang cố gắng nhìn về hướng đó và em đang chần tằm nhìn của anh.”

“Em hiểu rồi.” Miệng nàng nhếch lên thành một đường cong.

“Ồ, anh ta kia rồi”, Sophia thì thầm.

Keating ngoái lại nhìn anh qua vai thấy Stephen Pollard đang bước xuống khỏi Brownie, con ngựa anh ta đặt tên trong tưởng tượng là Thuần chủng nâu. Sự xuất hiện của anh ta lẽ ra là một điều tốt, nhưng nó lại không mang lại cảm giác như thế. Hít thở nặng nề, Keating dừng lại và chờ đợi. Đấm đá và cào cấu chống

lại những thứ không thể thay đổi chỉ mang lại cho anh những ngón tay rớm máu, anh nghĩ thế.

“Xin chào, Quý cô Camille, cô White, Keating.”
Hầu tước khẽ cúi chào và đưa tay cho Camille.

Chà, đó là một sự tiến bộ, tuy có đôi chút bất ngờ. Camille rời tay khỏi Keating và đến với hầu tước. Thả lỏng cầm, Keating gật đầu với anh họ mình. “Tôi đảm bảo rằng chiều nay mọi người sẽ cư xử thật tử tế. Bao gồm cả tôi, lạ lùng chưa.”

“Tất nhiên. Ta luôn tự hào mình là một quý ông.”

Anh ta tự hào gần như mọi thứ về mình, Keating đập lại, nhưng giữ suy nghĩ đó cho riêng mình. Hòa hoãn là điều tốt nhất cho mọi người có liên quan và nếu Fenton đã quyết định cố gắng tỏ ra quyến rũ, việc đó chỉ có thể là dấu hiệu tốt cho Cammy.

Stephen chỉ vào một con chim cắt, một con ngỗng

lạc lõng rồi một con chim chích lông nâu và xanh. “Nhà điều học Louis Viellot đã chính thức gọi nó là *Sylvia collybita* trong tác phẩm *Nouvelle Dictionnaire d’Histoire Naturelle* năm ngoái.”

“Tôi không hề biết ngài là một nhà điều học,” Camille khẽ nói kèm một nụ cười.

“Ồ, ta luôn thích quan sát chim, đúng không, Keating?”

Theo anh nhớ thì không. “Phải, từ khi chúng ta còn là trẻ con,” Keating nói to.

Thực ra có vẻ như Stephen biết rằng họ sẽ đi bộ trong công viên, vì thế anh ta đã tìm kiếm một chủ đề nói chuyện không khiến mọi người tự treo mình lên cành cây. Tuy nhiên, nếu anh ta mất công tìm kiếm tên La tinh của những loài chim, Keating phải tính điểm cho anh ta vì sự cố gắng.

Khi hầu tước tiếp tục thuật lại cách phân loại phong phú của các loài chim trong khu vực này của Luân Đôn, Keating cố gắng làm mình xao nhãng khỏi những lời bình luận chẳng tử tế gì ở trong đầu và bằng cách nào đó, ánh mắt anh dường như hạ thấp xuống, gắn vào cái hông đu đưa nhẹ của Camille. “Cô kết bạn với Cammy trước khi hai người đến câu lạc bộ làm việc à?”, anh hỏi cô gái tóc đỏ xinh xắn đi cạnh mình.

Cô lắc đầu. “Tôi được chú dì nhận nuôi ở Warwickshire. Khi tôi mười tám tuổi, họ đuổi tôi ra khỏi nhà và đó là lúc tôi đến Luân Đôn.”

“Cô có vẻ được học hành tử tế.”

“À, đúng thế. Tôi nghĩ công tước hắc đã gửi cho chú Harold một khoản tiền, vì tôi có một gia sư và đi học ở trường nội trú. Nhưng sau đó, người ta phát hiện ra thân thế của tôi và sự thật rằng tôi lớn lên ở một trang trại đúng lúc nguồn trợ cấp chấm dứt và

chú dì tôi không quan tâm đến tôi nữa, vì thế tôi phải tự lo cho mình.”

“Cô có vẻ không cảm thấy cay đắng với tất cả những chuyện đó.”

Cô nhún vai, đôi mắt xanh lục sáng lấp lánh ngược lên nhìn Keating rồi lại quay đi. “Lúc đó thì có, nhưng bây giờ tôi đã ở Luân Đôn gần ba năm và tin tôi đi, tôi đã nhìn thấy những cô gái phải sống cuộc đời khổ sở hơn nhiều.”

“Tôi không nghi ngờ điều đó.” Giờ thì Camille thực sự đang bật cười với điều gì đó và anh siết chặt cằm. “Vậy là hai người chỉ mới biết nhau khoảng một năm.”

“Đúng thế. Chúng tôi đều nói về chuyện đó. Làm thế nào mà chúng tôi trở thành... bạn chí cốt, tôi cho là thế.”

“Một trận chiến chung chống lại sự ngu ngốc của *giới thượng lưu*. Tôi hiểu. Ngoại trừ việc hằng đêm các cô mời kẻ thù của mình đến với mình.”

Sophia cười toe toét. “Và chúng tôi lấy tiền của họ.”

Keating cười phá lên. “Tôi cảm thấy bị bóc lột. Nhưng tôi sẽ vẫn đến. Rõ ràng tôi là một người yếu đuối, rất yếu đuối.”

“Ừm, chà, tôi đã có thể thiết đãi anh lý thuyết về đàn ông và sự yếu đuối, nhưng sau đó có thể anh sẽ bỏ mặc tôi thuê xe về.”

“Cô là bạn, Sohia. Tôi sẽ không bỏ rơi bạn mình, cho dù có bất đồng hay không.”

Cô ngẩng lên nhìn anh. “Anh biết không, đó là lý do Camille quyết định rằng cô ấy thích anh. Vì anh là một người trong chúng tôi và anh luôn thấu hiểu.”

Giờ thì chuyện này đột nhiên trở nên thú vị hơn.
“Một trong *chúng tôi*?” anh nhắc lại.

“Hư hỏng. Tai tiếng. Những cô nàng lẳng lơ, những kẻ đê tiện và phóng dăng.”

Anh cười toe toét. “Tôi có cảm giác chúng ta trò chuyện thú vị hơn nhiều so với những kẻ đứng đắn, bảo thủ và ngoan ngoãn.”

Khịt mũi, Sophia gật đầu. “Tất nhiên rồi.”

Camille liếc ra sau nhìn họ. “Chuyện gì vui vẻ thế?”

“Chúng tôi quyết định rằng mình thích được làm những kẻ phóng dăng,” Keating trả lời.

“Điều đó chẳng làm ta ngạc nhiên chút nào,”

Fenton nhún vai bình luận. “Sự đứng đắn cần nhiều nỗ lực hơn. Nó không dành cho những kẻ có ý chí kém cỏi hay kém thông minh.”

Im lặng.

“Tuy nhiên, rõ ràng nó không dành cho người đàn ông nói mà không nghĩ trước.” Keating muốn cười khẩy và anh chống lại thôi thúc đó. Phải, Fenton vừa thể hiện sự cứng nhắc của mình, nhưng đó là con người của anh ta. Và Camille biết điều đó. Có lẽ để nàng từ từ quen dần với nó sẽ tốt hơn. Giống như thạch tín.

“Chỉ vì cậu không có khả năng tuân theo những quý tắc, không có nghĩa là việc cư xử sai trái được chấp nhận. Ta nghĩ rằng Quý cô Camille cũng đồng ý với điều đó, bất kể lý do quay lưng lại với người cùng tầng lớp của cô ấy là gì.”

“Tôi không thích thảo luận chuyện này chút nào,

vì tôi không thể liên hệ mọi khía cạnh của cuộc nói chuyện này với chính mình.”

Bốn người họ dừng lại dưới một tán cây. “Đúng thế,” Fenton đồng ý. “Chúng ta có những việc cần phải suy nghĩ hơn là sự khác biệt trong nhận thức của mình về những hành động trong quá khứ của cô.”

À, anh ta vẫn cố gắng tỏ ra là một tên ngốc hoàn toàn. “Chúng ta dùng bữa trưa muộn nhé?” Keating nói, tự hỏi lần nữa Chúa hay ác quỷ đang cười nhạo mình vì đã tự đứng vào vị trí của nhà ngoại giao. Anh chỉ về phía người hầu ở đuôi xe. Gã đang tháo chiếc chăn dã ngoại cùng rổ đồ ăn lớn ra từ hông xe rồi mang nó đến gần. “Hay ít nhất là Madeira và vài cái bánh quy.”

“Bánh quy, tất nhiên,” Sophia đồng ý, cầm đầu bên kia của tấm chăn và trải lên cỏ trước vẻ mặt ngạc nhiên của tên người hầu.

Keating khoanh chân ngồi, Camille ở bên trái, Sophia ở bên phải và ông anh họ ngồi cứng đờ ở phía đối diện. Anh nhanh chóng thất lạc, lần cuối cùng Stephen tham dự một buổi dã ngoại là khi nào. À, Camille thích các hoạt động ngoài trời, vì thế hầu tước đơn giản là phải quen dần với việc này đi thôi.

“Anh thật chu đáo,” Camille nhận ra, gửi cho anh một nụ cười.

“Khi đã no nê, anh nghĩ chúng ta sẽ ít buông ra những lời xúc phạm tung tóe khắp công viên hơn,” anh trả lời, đưa cho nàng hai chiếc ly.

“Rất khôn ngoan.”

“Ta không thấy lợi ích của việc giả vờ lịch sự và ăn kẹo ngọt. Nếu đây là những gì cô tuyên bố ta đã bỏ bê không làm trước đây, nó dường như là một lý do vớ vẩn để lẩn tránh một cuộc hôn nhân.”

“Stephen, im đi”, Keating nói và đưa cho anh ta một đĩa bánh quy. “Ăn đi.”

“Phải, việc có hay không một cuộc dã ngoại là lý do vớ vẩn để lẩn tránh một cuộc hôn nhân. Tôi thích nghĩ rằng mình không ngu ngốc đến mức đó.” Camille tiếp lời, vẻ mặt nàng trầm tư và ít sợ hãi hơn anh đoán.

“Ta không lãng mạn. Chúng ta vẫn còn đính hôn với nhau. Cô có từng nghĩ rằng có lẽ ta cũng thà kết hôn với người khác còn hơn không?”

“Tôi không thể nghĩ ra là ai.” Keating nhìn vào cái ly đầy Madeira và đặt nó xuống chiếc chần cạnh mình, không nhấp môi. “Những bức tượng thường không kết hôn. Ngay cả với những hầu tước ngưỡng mộ chủ nghĩa khắc kỷ.”

Fenton nhìn anh một lúc trước khi chuyển sự chú ý quay lại với Camille. “Cô cố tình hiểu sai ý ta. Ta

chỉ có muốn nói rằng cô không phải là người duy nhất hứa hôn với một người chưa bao giờ gặp.”

“Ngài biết không, tôi thấy mình quan tâm đến tương lai nhiều hơn quá khứ. Nếu chúng ta tái hợp, trước tiên tôi muốn biết mình nên chuẩn bị sẵn tâm lý cho những gì.”

Nàng đã thay đổi. Vào thời điểm nào đó trong những tuần qua, Camille đã trở nên quyết đoán hơn, ít e dè hơn và hấp dẫn hơn, đối với Keating. Anh cắn một chiếc bánh quy và nhai, không thể rời mắt khỏi nàng.

“À. Ừm, chúng ta sẽ ở Pollar House vào mùa lễ hội. Dinh thự đó thuộc về gia đình ta đã sáu thế hệ, cũng như Fenton Hall. Nơi đó đã cháy rụi khoảng một trăm năm trước và được chính Christopher Wren thiết kế lại. Thực ra, gia đình ta đã tuyên bố Wren là một người họ hàng từ lâu. Khi ông ấy bắt đầu những kế hoạch cho nhà thờ St. Paul, thực ra, ông ấy...”

“Có một cái hồ,” Keating ngắt lời. “Rất hợp để bơi và câu cá thì còn thích hơn.”

“Một cái hồ,” Camille nhắc lại và mỉm cười. “Anh đã nhắc đến nó trước đây. Nó ở đằng trước hay sau nhà?”

“Đằng trước. Lối đi dành cho xe ngựa chạy vòng quanh cái hồ đó và chú anh đã cho xây một cái vũng nhỏ để Stephen và anh có thể neo thuyền ở đó. Nó đã chìm xuống đâu đó giữa hồ.”

Nàng khịt mũi, sau đó lấy tay che miệng. “VẬY RA hai người là những cậu bé có máu phiêu lưu, đúng không?”

“Phải, Keating cứ kéo ta từ thảm họa này sang thảm họa khác. *Ta* đã vượt qua được nó. Keating vẫn còn thích thú những chuyện phiền phức.”

“Nó tránh được sự nhàm chán,” Keating nhẹ nhàng nói, nhắc mình rằng anh cư xử thế này không phải vì mình, mà vì Camille. Và vì Michael nhỏ bé. “Kể với cô ấy về phong cảnh, con người và những buổi dạ hội trong vùng đi, Fenton. Chứ không phải các hòn đá được sắp xếp như thế nào.”

“Cái gì?Ồ, ừ, ta nghĩ rằng có một buổi dạ hội hàng tháng ở phòng họp Hội đồng Clackfield. Và Công tước của Somerset sống cách đó năm dặm. Ta đã đến Dinh thự Somerset Park ba lần, nhưng không may là đức ngài không thường xuyên tiếp khách và ngài thường xuyên ở nước ngoài. Th...”

“Khi anh ở Fenton,” Keating ngắt lời, vừa đủ sức kìm mình không đảo tròn mắt, “Trong làng thường xuyên diễn ra hội chợ và các cuộc đua. Anh từng nhìn thấy một con cừu hai đầu ở đó. Gã chủ có hai dây xích nhỏ, mỗi sợi cho một đầu.”

Camille lại cười khúc khích, một âm thanh đầy

nhạc điệu và vui vẻ, vì lý do nào đó gọi lên trong đầu anh hình ảnh của các thiên thần, những thiên thần trần trụi và khiêu gợi. “Em nhớ mình đã tham gia một hội chợ. Không có cừu hai đầu, nhưng bọn em thường xem điệu vũ tháng Năm được trình diễn gần như mọi mùa xuân.”

Hình ảnh thoáng qua của một cô gái trẻ tóc gần như bạch kim xoay vòng quanh một câu nêu dính đầy dải ruy băng vụt qua trong đầu anh. Cô ấy cười nói, hoàn toàn không biết rằng người đàn ông mình đã hứa hôn sẽ chẳng bao giờ bỏ công gửi cho mình một lá thư hay một bông hồng.

“Blackwood.”

Anh chớp mắt. “Gì thế?”

“Ta nói Clackfield đã không tổ chức một hội chợ nào trong nhiều năm rồi, vì thế không cần phải kể về nó. Hãy nghe theo lời khuyên của chính mình đi.”

“Tôi hiểu rồi, vậy tôi đi nhé?”

Camille với tay ra như muốn túm lấy cánh tay anh trước khi nắm tay lại và chuyển hướng về đĩa bánh quy. “Không cần đâu. Sao ngài không kể thêm với tôi về Fenton Hall đi?”

“Chúng ta sẽ có thời gian để làm việc đó. Nhưng vì cô đã nói về tương lai, ta có một bất ngờ dành cho cô.”

Keating thoáng thấy cái liếc mắt sang của Camille, nhưng anh không có chút manh mối nào về điều đã tạo nên vẻ bất ngờ trong mắt Fenton. Một con chó con? Hoa? Một trang sổ sách tính toán hay một cuốn sách về tính bảo thủ?

“Là gì thế, thưa ngài?”, nàng hỏi sau một phút, hiển nhiên nhận ra rằng Fenton đang đợi để được hỏi.

“Thứ Ba này cô và ta sẽ ăn tối ở Pryce House.”

Mặt nàng tái đi vì lo lắng và Keating phải gồng mình chống lại nhu cầu đột ngột muốn an ủi nàng. Fenton vụng về chết dẫm. “Có lẽ anh nên tiếp cận những chuyện này chậm rãi hơn một chút,” Keating gợi ý.

“Vớ vẩn. Ta đã nói chuyện với cha mẹ cô, thưa cô. Họ đồng ý ăn tối với cô, miễn là ta đi cùng. Thế nên cô thấy đấy, kết hôn với ta đúng là có lợi. Cha mẹ cô sẽ lại chào đón sự hiện diện của cô.”

Cho dù nghĩ mình đã học được rất nhiều kể từ giây phút đứng ở ngưỡng cửa nhà thờ, bản năng đầu tiên của Camille là đứng lên và bỏ chạy. Ngồi đó, tỏ ra lịch sự và phớt lờ những câu chuyện vớ vẩn tự cao tự đại của Stephen Pollard với một Keating hấp dẫn hơn rất nhiều ở bên cạnh đã đủ khó khăn, nhưng rồi hầu tước phải làm việc này. Anh ta đi gặp cha mẹ nàng,

nói chuyện với họ, mà không báo trước với nàng một lời. “Tôi không muốn đi,” nàng buột miệng, mọi giây phút sợ hãi và tuyệt vọng nàng cảm thấy vào đêm hôm đó ào ạt ùa về.

“Fenton, thôi tỏ ra như một...”

“Tất nhiên cô sẽ đi,” hầu tước nói, ngắt lời em họ mình. “Việc này nhằm mục đích đoàn tụ và khôi phục lại thanh danh cho cô. Cô không thể làm thế nào vẫn bị cha mẹ từ mặt. Và ta vẫn là một gã hề có cô dâu bỏ chạy đến câu lạc bộ của quý ông và cô ta chỉ thay đổi ý nghĩ về việc kết hôn vì tuyệt vọng.” Giọng anh ta trở nên lớn hơn ở khúc cuối. “Gặp mặt cha mẹ cô là việc quan trọng.”

Có lẽ là thế, nhưng vì Chúa, anh ta có thể nói chuyện này với nàng khéo léo hơn một chút. Nàng có thể cảm thấy sự thất kinh dữ dội của Sophia đang ngồi ngang hàng với mình và hơi ấm mạnh mẽ, im lìm gần hơn của người đàn ông đã nhanh chóng trở thành

người ủng hộ lớn nhất và người bạn thân nhất của nàng. “Tôi sẽ không đi một mình với ngài. Tôi sẽ bị áp đảo.”

“Nhưng...”

“Anh không thể mong đợi Cammy tự nguyện chịu đựng chuyện đó”, Keating xen vào, giọng anh thật trầm và căng thẳng. “Tôi đề nghị anh mời một hoặc vài người bạn của cô ấy đi cùng.”

“Ha. Cứ như Quý ngài và Quý bà Montshire sẽ cho phép kiểu người như các người bước qua cánh cửa nhà họ. Đám người con gái họ đã dấn dăng những tháng qua sẽ không được phép bước qua ngưỡng cửa nhà họ.”

“Ngài có cách theo đuổi thật kỳ lạ”, nàng cố gắng nói.

“Để ta nói cho rõ ràng. Ta không theo đuổi cô. Ta

đang cố gắng sửa chữa cái đồng lộn xộn cô đã tạo ra từ một năm trước. Vì cả hai chúng ta. Vì chúng ta đều hưởng lợi từ kết quả đó, ta không nghĩ cô có quyền than phiền.”

Điều đó có lý, một cách kinh khủng và khô khan. Một vực thẳm mở ra trước mắt nàng, chất đầy những ác mộng và ký ức suốt một năm qua. Mọi điều cha mẹ đã nói với nàng. Nhận thức rằng nàng đã đánh mất... mọi thứ vì nàng muốn người chồng tương lai là người nàng có thể coi như một người bạn, người yêu.

Nàng mơ màng nhận ra rằng Keating vừa đứng lên và đặt tay dưới vai nàng để gần như nhắc bóng nàng lên. Nàng nghe thấy anh chửi thề và câu trả lời biện hộ của Fenton, sau đó Sophia nắm cánh tay nàng và đưa nàng ra xe. Cuối cùng, tiếng bùng nhùng trong tai nàng nhỏ dần và nàng nhìn lên.

Thứ nàng nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt lo lắng, giận dữ của Keating đang nhìn thẳng vào mình.

“Em ngất đi à?”, nàng hỏi, nhận ra rằng họ đang ở trong xe và nó đang chuyển động.

“Gần như thế,” anh u ám trả lời. “Đồ ngu ngốc, đần độn, ngớ ngẩn.”

“Em không phải,” nàng phản đối.

Anh nắm tay nàng. “Không phải em. Hắn ta.”

Ngón tay anh ấm áp, cái siết tay nhẹ của anh vững vàng và có tính chiếm hữu hơn là an ủi. Nó giúp nàng trấn tĩnh hơn là cánh tay Sophia đang ôm ở vai. “Có lẽ,” nàng nói, hít một hơi thở sâu. “Nhưng anh ta nói đúng, em cần phải đi.”

“Thế thì anh sẽ đi với em,” Keating nói ngay lập tức. “Anh không thích áp bức.”

Và nàng thích anh, rất, rất nhiều.

Chương 16

“Ồ, anh ấy đã rất tức giận. Trong một phút, mình nghĩ anh ấy định đánh Ngài Fenton bẹp dí luôn. Đánh anh họ của chính mình!” Sophia mang một cốc nước vào phòng ngủ chung của họ và đổ vào bình cắm hoa hồng mới nhất.

“Nếu là đàn ông, có lẽ *mình* cũng đánh Fenton bẹp dí,” Camille thừa nhận, từ bỏ việc đọc cuốn sách trên đùi. Dường như không có gì làm nàng xao nhãng khỏi sự việc đang hiện ra lù lù trước mặt nàng như một đám mây tận thế khổng lồ, tối nay nàng sẽ ăn tối ở Pryce House. Nơi nàng đã không nhìn thấy suốt một năm qua.

“Nhưng ý mình là,” bạn nàng tiếp tục, cúi người để ngửi những bông hoa vàng và trắng, “Anh ấy đứng lên và bảo vệ cậu. Không ngần ngại.”

Phải, anh đã làm thế. Và vì nàng biết anh đã đặt cược bao nhiêu ở việc này, sự ủng hộ của anh có ý nghĩa với nàng còn nhiều hơn so với những gì người khác có thể biết. “Mình nên chuẩn bị cho những chuyện kiểu như thế. Tất nhiên cha mẹ mình cần phải... tha thứ cho mình nếu thanh danh của mình sắp được phục hồi.”

“Vậy là cậu sẽ trải qua tất cả những chuyện này? Bữa tối và... kết hôn với Ngài Fenton? Anh ta không tử tế mấy.” Sophia ngồi xuống khung cửa sổ bên cạnh nàng. “Và nếu mình không nhầm, cậu đang quen thân với một người đàn ông rất tử tế.” Bạn nàng cười toe toét. “Bất chấp danh tiếng ngược lại của anh ta.”

Camille huých vào vai Sophia. Đôi khi nàng vẫn thấy thật lạ khi những người bạn nàng đã chơi từ

thời thơ ấu, những người nàng đã chia sẻ những bí mật và mơ mộng thà quay lưng với nàng còn hơn bị dính vào tai tiếng. Nàng biết Sophia chưa đến một năm và nhiều lúc nàng cảm thấy gần gũi với cô hơn cả các em gái ruột.

“Mình phải nói với cậu chuyện này,” nàng nói, liếc lên để chắc chắn rằng cửa phòng vẫn đóng. “Fenton đã hứa trả cho Keating... một phần thưởng để mang mình quay lại. Nó là một số tiền lớn khủng khiếp và Keating rất cần nó.”

Sophia cau mày. “Chờ một chút. Cậu đang nói rằng Keating được trả tiền để mang cậu trở lại với Fenton? Cậu biết điều này? Và cậu vẫn thông cảm cho Keating?”

Ồ, nàng còn hơn cả thông cảm với anh. “Chính anh ấy đã kể với mình. Thực ra từ lần nói chuyện thứ hai hay thứ ba rồi.”

“Nhưng thế thì tại sao anh ấy... tại sao cậu...”
Sophia đứng lên và đi về giường mình rồi quay lại.
“Anh ấy thích cậu.”

“Ừm, chúng mình tìm thấy sự đồng cảm,”
Camille đồng ý, mặc dù điều đó dường như không
hoàn toàn miêu tả được chính xác cảm giác mãnh
nguyện sâu sắc nàng tìm thấy khi có sự hiện diện của
anh và nỗi khao khát dữ dội nàng cảm thấy khi anh ở
nơi khác.

“Không. Anh ấy *thích* cậu, Cammy. Và cậu thích
anh ấy.”

Trái tim nàng nảy lên từng hồi. “Mình công nhận
rằng mình đang rất... mến anh ấy.”

“Và cậu sắp kết hôn với anh họ anh ấy. Người đàn
ông không buồn gửi cho cậu một bông hoa trong hai
mươi một năm.”

“Anh ấy cần tiền, Sophia.”

“Việc này thật kinh khủng.” Bạn nàng quay lại. “Nhưng cậu... đã cùng anh ấy,” cô thì thầm. “Đúng không?”

“Cậu nói mình nên tìm chút niềm vui với tiếng tăm của mình.”

Cuối cùng Sophia cũng cười toe toét. “Và cậu đã?”

“Có thể nói rằng Keating cực kỳ xấu xa.”

Và bây giờ, khi nghĩ về điều đó, nàng không thể đưa ra bất kỳ lý do thích đáng nào khiến nàng không nên ở bên anh. Ít nhất cho đến khi kết hôn. Nàng không thể bị hủy hoại nhiều hơn. Nếu sắp kết hôn với gã Fenton cứng nhắc đó, nàng muốn có thứ gì đó cho mình trước. Nàng muốn có ai đó cho mình trước.

Thở dài, Sophia lắc đầu. “Mình không hiểu cậu.”

Đi đến tủ quần áo dùng chung, bạn nàng mở cửa tủ ra. “Nhưng nếu mình gặp cha mẹ cậu, mình nên cố gắng tỏ ra đứng đắn hay hư hỏng để cậu trông tử tế hơn khi so sánh?” Bạn nàng giơ lên hai chiếc váy, một chiếc màu xanh nhạt kín đáo, chiếc kia màu đỏ sẫm và cổ khoét rất sâu.

Camille phá lên cười. “Mình rất yêu cậu, cậu biết không.”

“Và mình vui vì cuối cùng cậu cũng hạnh phúc. Mình hy vọng Fenton không hủy hoại điều đó của cậu.”

Im lặng, Sophia chuyển ánh nhìn ra cửa sổ. Hôm nay là đêm dành cho các quý bà và câu lạc bộ Tantalus không cần đến những nhân viên thường nhật. Quý bà Haybury đã phát hiện ra rất sớm rằng điều làm câu lạc bộ nổi tiếng với các quý ông cũng có hiệu quả với các quý bà. Mọi chàng trai dưới ba mươi tuổi làm việc ở một trong những câu lạc bộ dành cho

quý ông khác ở Luân Đôn nghĩ làm tối hôm nay đều được thuê làm việc ở Tantalus.

Nếu kết hôn với Fenton, nàng nghĩ rằng mình có thể tham gia những đêm dành cho quý bà này, diễn ra hai lần một tháng. Như một vị khách. Có lẽ nàng thậm chí còn có thể thuê Sophia như một bạn đồng hành và có thể mang bạn mình đến những vũ hội hay tiệc tùng hoành tráng. Nàng biết rất nhiều quý bà ít khi dấn dáp đến chông, nên nàng có thể làm thế với Fenton. Họ có thể ở phòng riêng và có cuộc sống riêng. Tất nhiên nàng được mong đợi sinh ra một người thừa kế, có nghĩa là hầu tước sẽ chạm vào nàng và ở bên trong nàng như Keating. Trái tim nàng lại đập thành thịch.

Những điều nàng thắc mắc về Fenton trước đây vốn rất mơ hồ; anh ta có quan tâm đến nàng không, có lãng mạn không và thậm chí có muốn kết hôn với nàng không? Giờ nàng đã có câu trả lời cho mọi câu hỏi đó, nhưng nhờ vào Keating, nàng đã có những mối quan tâm hoàn toàn mới.

Sophia vẫn đang nhìn nàng, khuôn mặt bạn nàng chuyển từ hài hước sang quan tâm. Camille trầm lắng mình. “Làm ơn hãy mặc chiếc váy kín đáo,” nàng nói to. “Mình còn có em gái và mình nghĩ rằng nên lo lắng về việc chúng đi sai đường.”

“Được thôi. Nhưng nếu cha mẹ cậu hay bất kỳ ai khác tỏ ra tàn nhẫn với cậu, mình nghĩ mình sẽ phải lên tiếng. Và mình *biết* Keating cũng sẽ làm thế.”

“Làm ơn đừng làm mình hồi hộp hơn nữa. Mình chỉ vừa tìm thấy lòng can đảm để rời khỏi câu lạc bộ này, nếu cậu còn nhớ.”

“Mình nhớ. Và mình sẽ tỏ ra lịch sự. Nhưng tốt nhất cậu nên có lời với Blackwood đẫm máu.”

Nàng muốn nhiều hơn một lời nói với anh. “Mình sẽ nói,” nàng trả lời, biết rằng Sophia đang chờ đợi một câu trả lời. Liếc nhìn chiếc bàn bên cạnh và chiếc

đồng hồ nhỏ họ đã mua, nàng hít một hơi run rẩy. “Mình nghĩ đã đến lúc thay đồ cho bữa tối.”

Cho dù nàng ao ước nhiều đến đâu rằng thứ Ba sẽ không bao giờ đến, nó vẫn đến. Và bây giờ, nàng không thể trì hoãn giây phút gặp lại cha mẹ mình lâu hơn nữa. Nàng mặc một chiếc váy lụa dành cho buổi tối màu nâu và màu xanh lục đơn giản, nhưng bàn tay nàng run rẩy đến mức Sophia phải giúp nàng bới tóc lên. May mắn là Keating sẽ tháp tùng họ đến đây và nàng tập trung vào giây phút đó trong khi làm mọi thứ trong khả năng để không nghĩ đến bất cứ điều gì ngoài nó.

Khi không thể kéo dài thời gian thêm nữa, nàng và Sophia đi xuống cầu thang phía sau và đi ra ngoài theo lối đi của người làm. Những quý bà đứng đắn có mặt tối nay rất không thích nhìn thấy các cô gái tai tiếng của câu lạc bộ Tantalus, chứ đừng nói đến việc xuất hiện trong đám bọn họ. Và Quý bà Haybury đã phải mất công đến mức bố trí một cái cổng ở hàng rào sau nhà để cho phép các cô gái của mình, như cô ấy

vẫn gọi bọn họ, đi vào và ra khỏi nơi này mà không phải dùng lối đi trước.

Cỗ xe ngựa bốn bánh màu đen bệ vệ của Công tước Greaves đang đợi họ bên đường ngay ngoài cổng. Keating Blackwood ngả người dựa vào cửa, hút một điếu xì gà và trông rất giống một bức tranh nam tính tối tăm và mạnh mẽ. Một cái rùng mình dễ chịu lướt qua nàng, đáng chào đón hơn nhiều so với nỗi lo lắng đã tấn công nàng trong ba ngày qua.

Khi nhìn thấy họ, anh thả điếu xì gà rơi xuống, nghiêng nó bằng gót giày khi đứng thẳng dậy. “Hai người trông quá đáng yêu cho một bữa tối riêng tư,” anh nói chậm rãi, cầm tay Camille và chạm môi vào ngón tay nàng. “Thay vì thế, chúng ta đến nhà hát thì sao?”

“Đừng dụ dỗ em,” nàng đáp, muện màng rút tay lại.

“Đó là lý do anh ở đây. Nếu em không muốn đi thì cứ nói. Nếu em muốn về ngay lập tức, hãy nói với anh. Em có thể cảm thấy sự cần thiết phải lịch sự vì em thận trọng và... tử tế, nhưng anh thì không.” Anh tặng nàng một nụ cười tinh quái. “Và anh chưa bao giờ hạnh phúc hơn khi là một kẻ phóng dăng.”

Nàng muốn hôn anh. Ở đó, trên đường phố, nơi bất kỳ ai và tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy. Biểu hiện trong mắt anh thay đổi và anh bước lại gần hơn nửa bước. Hơi nóng của anh dường như có thể chạm vào được. Khi họ gặp nhau lần đầu tiên, nàng chưa bao giờ đoán được rằng anh sẽ trở thành một người bạn và một người tình, người mà nàng trân trọng sự bầu bạn và ý kiến hơn những gì nàng cảm thấy thoải mái khi biểu hiện ra ngoài.

“Nếu vẫn đi, chúng ta không nên đến muộn,” Sophia nói vọng ra từ trong xe.

Cơ quai hàm anh giật giật, Keating lại đứng

thẳng người. “Kẻ đi kèm khỉ gió,” anh lẩm bẩm thật nhỏ, lại cầm tay Camille để đỡ nàng vào trong xe.

“Tôi nghe thấy rồi đấy,” Sophia nói. “Cứ làm như anh muốn, nhưng Cammy sẽ xấu hổ nếu anh vồ lấy cô ấy ở chỗ công cộng.”

Cỗ xe lắc mình chuyển động. “Giờ chúng ta không ở chỗ công cộng.”

Trước khi nàng có thể nói gì, Keating nghiêng người qua khoảng cách ngăn cách họ trong xe. Miệng anh ấm áp chạm lên môi nàng trong một nụ hôn sâu và nhanh khiến nàng hết hơi. Trông vô cùng tự mãn, anh ngồi xuống và khoanh tay trước ngực.

“Như thế sẽ có tác dụng với anh trong một lúc.”

“Hai người làm mình rối rắm”, Sophia bình luận, vẻ mặt bạn nàng vừa buồn cười vừa phiền muộn.

Camille biết chính xác ý bạn mình là gì. Chẳng bao lâu nữa, nàng và Keating sẽ phải nói chuyện nghiêm túc. Nàng cảm thấy rằng mình sẽ không thích kết quả của cuộc nói chuyện đó, tuy nhiên, vì chuyện với Fenton chưa được quyết, ngày cưới chưa định, hay đúng hơn là định lại, nàng thích việc có thể hôn người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào mình hơn.

Nghĩ đến việc mình đã cảm thấy cô đơn như thế nào sau khi cha mẹ ném mình ra khỏi nhà, trở về cửa trước nhà họ chỉ mất mười lăm phút sau khi rời khỏi câu lạc bộ Tantalus đúng là một sự ngạc nhiên thực sự. Nàng nghĩ rằng có những khoảng cách dài hơn khoảng cách được nối liền bởi những con đường. Xoa tay vào nhau, nàng cố gắng làm ấm những ngón tay đột nhiên trở nên lạnh giá.

“Đợi ở đây nhé,” Keating nói và đứng lên. “Anh sẽ đi xem để chắc chắn Fenton đã đến rồi.”

Ngay khi anh rời khỏi xe và khép cửa lại, Sophia

túm lấy cánh tay nàng. “Mình muốn được hôn như thế,” bạn nàng thì thầm, cười khúc khích.

“Suyt. Đừng khuyến khích anh ấy.” Nàng mỉm cười, cảm ơn sự xao nhãng trong phút chốc. “Để đó cho mình.”

“Ồ, bạn thật là hư hỏng! Tốt cho bạn đấy.”

Cánh cửa lại mở ra và Keating thò người vào trong. “Anh ta đến đây mười phút trước rồi. Anh hình dung rằng họ sẽ phác thảo kế hoạch tác chiến. Phô trương một mặt trận đoàn kết cùng những thứ khác.” Anh nghiêng đầu nhìn nàng khi giúp nàng bước xuống. “Chúng ta có phải lên kế hoạch chiến đấu không?”

“Em sẽ vào trong đó và tỏ ra lịch sự. Em nghĩ phần còn lại của kế hoạch phụ thuộc vào kế hoạch của họ.”

Và trong chốc lát, nàng tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu họ không cho phép nàng quay lại ngôi nhà đó, đừng nói đến quay lại với gia đình. Không nghi ngờ gì nữa, lúc đó Fenton sẽ không muốn nàng nữa, anh ta chẳng có vẻ gì là người muốn kết hôn với một cô gái hư hỏng không thể tha thứ được. Nàng liếc sang bên cạnh nhìn người đàn ông cao lớn đang bước cạnh mình. Anh sẽ mất số tiền anh cần, nhưng chẳng gì có thể ngăn họ làm điều họ đã chọn.

Cánh cửa chính mở ra khi họ đứng trên những bậc thềm bằng đá granite. “Smythe,” nàng nói, gật đầu với người quản gia và vô cùng biết ơn vì giọng mình vẫn bình tĩnh.

Giữ cánh cửa mở rộng, người quản gia lùi lại. “Quý cô Camille. Xin mời vào, thưa cô. Quý ngài và Quý bà Montshire đang ở phòng khách tầng trên.”

“Còn các em gái tôi?”

“Quý cô Marie và Joanna cũng đang ở trong phòng khách.”

“Cảm ơn, Smythe.”

Nàng ngấp ngừng ở ngưỡng cửa. Có phải kể từ lần cuối cùng nàng đứng trong ngôi nhà này đến bây giờ mới chỉ mười ba tháng? Cảm giác như đã nhiều năm rồi. Ở Dinh thự Pryce House, nàng đã sống một cuộc đời khác, như một con người khác. Rõ ràng nàng chẳng bao giờ có thể là Camille Pryce ngày trước nữa. Kể từ khi gặp Sophia, Emily, Quý bà Haybury và nhất là Keating, nàng không chắc mình có muốn quay lại làm con người cũ hay không. Nhưng cha mẹ nàng đang ở bên trong, chờ đợi. Họ đã nổi cơn thịnh nộ khi nàng bỏ chạy khỏi đám cưới. Nàng chỉ có thể hình dung họ nghĩ gì về nghề nghiệp hiện tại và những người bạn mới của mình.

Một bàn tay chạm vào cánh tay nàng. “Anh nghĩ em đã dự liệu trước bất cứ điều gì họ có thể nói với

mình,” Keating lặng lẽ nói. “Và nếu, hoặc khi nào em rời khỏi đây, lần này em sẽ không đơn độc.”

“Không đơn độc,” Sophia khẳng định.

“Hai người sẽ làm em khóc mất,” Camille nói, giọng nàng hơi run run. “Và em biết điều đó làm anh lo lắng như thế nào.”

Keating cười toe toét. “Anh sẽ xoay xở được.”

“Và đừng đâm ai.”

Anh thở dài. “Còn gì nữa không?”

“Không.” Nàng muốn dựa vào vai anh, hít một hơi thật sâu mùi hương của anh nhưng vẫn cứng rắn ngăn mình lại. Vì Chúa, vị hôn phu của nàng, hay bất kể danh từ gì nàng phải gọi Ngài Fenton lúc này, đang ở bên trong. “Chỉ cảm ơn thôi.”

“Không có gì.”

Hít một hơi thở sâu, nàng đưa một chân về phía trước. Rồi một chân nữa và nàng đã ở trong Pryce House. Những nữ thần báo tử không gào thét từ những bức tường và chẳng có những đứa trẻ bắt đầu than khóc, nhưng theo cái cách trái tim nàng đang đập thành thịch, thì có lẽ ma cà rồng và yêu tinh cũng đang diễu hành quanh nàng rồi.

Lên tầng trên, nàng ra lệnh cho mình. Cầu thang dường như dài và dốc gấp đôi so với ngày trước, và nếu không phải vì sự hiện diện ấm áp của Keating sau lưng, có lẽ nàng đã cân nhắc lại quyết định không bỏ chạy. Sự hiện diện của anh nhắc đi nhắc lại với nàng rằng, nàng không còn là một kẻ yếu đuối nữa, rằng nàng đã học cách đứng lên vì mình và không sợ hãi trước những gì người khác về mình, và nàng nhắc đi nhắc lại những từ đó khi bước lên.

Dừng lại bên ngoài cánh cửa phòng khách đóng

im im sẽ chỉ làm mọi chuyện trở nên đáng sợ hơn, vì thế nàng bước tiếp. Nàng đẩy cửa mở ra và bước hai bước vững vàng vào phòng. Sau đó nàng nhìn lên.

Stuart và Victoria Pryce, Quý ông và Quý bà Montshire đang đứng cạnh nhau ở giữa phòng. Ngài Fenton đứng ngay bên phải cha nàng. Các em gái nàng lấp ló sau lưng họ và rõ ràng đã được ra lệnh phải giữ im lặng.

Rồi mẹ nàng thở dài. “Thật là, Camille. Con trở về nhà sau nhiều tháng và quyết định mang... những người này đi cùng?”

Ôi, tạ ơn Chúa. Trong tất cả những điều cha mẹ nàng có thể nói hoặc làm vào giờ phút này, mẹ nàng đã chọn điều duy nhất chắc chắn khiến nàng nổi giận. Khiến nàng dửng cảm. “Ngài Montshire, Quý bà Montshire,” nàng nói, giọng nhỏ nhẹ, bình tĩnh và rõ ràng, “Tôi xin giới thiệu bạn thân nhất của mình, cô Sophia White và anh Keating Blackwood? Sophia,

Keating, đây là cha mẹ em.”

Bên trái nàng, Sophia duyên dáng nhún gối chào. Bên phải nàng, Keating không chuyển động, một bức tượng điêu khắc đẹp và đáng sợ. Trước khi cuộc thi lờm có thể bắt đầu, Ngài Fenton bước vào giữa hai nhóm người.

“Cháu đã gọi ý cô ấy để những người bạn lại, nhưng họ là một phần của vấn đề chúng ta cần giải quyết. Có lẽ họ ở đây thì tốt hơn.”

Một phần của vấn đề. “Tôi tin rằng vấn đề chính là những hành động của mình,” Camille nói, đưa tay ra sau lưng để có thể siết lại thành nắm đấm. “Nếu ngài muốn đổ lỗi cho những người đã làm bạn với tôi vào thời điểm tồi tệ nhất của cuộc đời, chà, tôi nghĩ chúng ta đều tốn thời gian ở đây rồi.”

“Ta không nghĩ tranh cãi về sự hiện diện của bất kỳ ai sẽ giải quyết được bất cứ việc gì trong buổi tối

hôm nay,” cuối cùng cha nàng cũng xen vào. “Hãy ngồi xuống được không? Smythe, lấy rượu vang đi.”

“Ngay đây, thưa ngài.”

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ. Từ chỗ đứng bên vai nàng, Keating thấy xương sống nàng cứng lại và anh bước về phía trước, đưa cánh tay ra. “Tôi chưa bao giờ từ chối một ly rượu vang,” anh kéo dài giọng, nắm lấy tay nàng và đặt lên tay áo mình khi nàng không cử động.

“Vâng. Tất nhiên,” nàng buột miệng, rồi nuốt khan.

Quá đáng tiếc là nàng đã ra lệnh cho anh không được đâm ai. Cả Ngài Fenton và Montshire đều có vẻ là ứng cử viên ưu tú cho một cái mũi máu me. “Tôi cho rằng anh đã kể toàn bộ về bạn bè và những hoạt động của Quý cô Camille với tử tước và nữ tử tước đây, kể từ khi cô ấy ra đi, Fenton?” Keating hỏi, ngồi

xuống chiếc ghế trường kỷ thấp giữa Sophia và Camille.

Cho dù đã luyện tập làm người bảo vệ hay giám hộ ít đến đâu và dù điều đó cần thiết đến mức nào trong tối nay, anh thật sự định giữ lời hứa đã nói với nàng. Không ai được phép làm nàng tổn thương. Nếu họ muốn một trận chiến, anh sẽ hơn cả vui mừng được trở thành đối thủ. Đồng thời, cho đến nay, Camille đã giữ vững vị thế của mình. Anh cảm thấy... tự hào vì nàng. Sự dũng cảm ấy cũng khiến anh muốn lột bỏ tất cả quần áo của nàng và tự do làm điều mình thích, nhưng việc đó sẽ khiến em gái nàng ngất xỉu. Và chắc Fenton cũng không thích.

“Vậy.” Cha mẹ nàng ngồi xuống chiếc trường kỷ nhỏ hơn ở đối diện, Fenton ngồi vào chiếc ghế bên cạnh. Các em gái của nàng ngồi im lặng phía bên kia phòng, rõ ràng tỏ ra hài lòng khi được đứng ngoài rắc rối. “Stephen nói với chúng ta rằng rất cuộc con cũng chấp nhận kết hôn với cậu ấy,” Ngài Montshire nói.

“Con chấp nhận thảo luận về việc đó,” nàng sửa lại.

Thứ gì đó dứt ra khỏi trái tim Keating và bắt đầu rớt xuống một cách yếu ớt đầy đau đớn trong ngực anh. Anh gần như quên mất rằng, đây không phải một cuộc đoàn tụ đơn giản giữa Cammy và cha mẹ nàng. Rõ ràng việc họ có đón nhận lại con gái mình hay không hoàn toàn phụ thuộc vào việc nàng có làm như họ khăng khăng muốn hay không.

Anh không thích điều đó. Nhiều gần bằng việc anh không thích ý nghĩ rằng nàng sẵn sàng thảo luận chuyện hôn nhân với Ngài Fenton. Cũng chẳng phải là anh sẽ trở thành một người chồng tốt hơn Stephen, Chúa biết anh thậm chí chẳng có quyền nghĩ đến... hôn nhân. Anh đã phá hoại quá nhiều, hủy hoại quá nhiều để mạo hiểm kéo theo người khác vào quá gần cuộc đời mình lần nữa. Bất chấp việc anh có thể càng ngày càng cảm thấy mến nàng nhiều đến đâu.

“Giải thích cho mẹ xem tại sao trước đây chuyện này là không thể chấp nhận được với con, còn bây giờ thì không,” mẹ nàng nói, nét mặt rất căng thẳng. Keating không chắc bà ta đang kìm nén khao khát muốn ôm con gái mình lần nữa, hay chỉ đang nổi giận vì phải thảo luận đồng lộn xộn này trước mặt những người lạ.

“Kể từ đó, con đã học được vài điều.”

“Cứ nói rõ cho mẹ đi.”

Camille nhăn mặt. “Mẹ muốn con kể xem đã sợ hãi thế nào khi cha mẹ quăng con ra khỏi nhà à?”, nàng hỏi, lần đầu tiên kể từ khi bước vào phòng, giọng nàng run rẩy. “Những người được cho là bạn của con đã không mở cửa cho con thế nào? Con đã lau sàn nhà và ngủ chung giường với hai cô hầu gái ở nhà dì Douglass ra sao? Hay mẹ quan tâm đến chuyện con đã tìm được việc làm, bạn bè và một nơi để sống như thế nào hơn?”

“Tràng đả kích của con không phù hợp đâu, Camille. Chắc chắn con biết rằng những người bạn của ta đã đến... câu lạc bộ của các người. Con có biết đến những nỗi xấu hổ mình vẫn tiếp tục gây ra cho chúng ta không? Cho em gái con?”

“Vậy lẽ ra cha nên cho phép con ở lại nhà. Ngược lại, con thấy rằng mối quan tâm của mình nằm ở chỗ tìm cách để sống sót. Con không định xin lỗi vì điều đó.”

Em thật giỏi, Keating âm thầm cổ vũ. Anh đã chuẩn bị quá kỹ để can thiệp và tham gia vào cuộc nói chuyện này thay cho nàng, nhưng nàng đã tự mình đối phó cực kỳ giỏi. Nàng có thể nghĩ mình nhút nhát và yếu hèn, nhưng tối nay, Camille là một con sư tử cái. Anh nhìn vào khuôn mặt tức tối, nhăn nhúm của anh họ mình. Fenton không xứng với nàng. Cho dù hầu tước có nhận ra buổi tối ngày hôm nay khó khăn như thế nào với nàng hay không không quan trọng, vì

anh ta không quan tâm. Anh ta muốn lấy nàng để người ta thôi cười cợt sau lưng mình. Chấm hết.

“Vậy nếu con tự hào về việc mình đã vật lộn để sống sót nhiều như thế, sao bây giờ lại khuất phục với khuôn phép?”

“Thưa quý bà, tôi nghĩ rằng mục đích của cuộc gặp này để Camille tự nguyện quay lại với khuôn phép. Đòi hỏi được biết như thế nào và vì sao có vẻ... phản tác dụng.” Fenton hắng giọng. “Nếu tôi có thể, tất nhiên.”

“Phải, phải, tất nhiên cậu nói đúng, Fenton,” Ngài Montshre gật đầu. “Cuộc hôn nhân này có lợi cho tất cả các bên liên quan trước đây; lúc này, hành động của Camille đã khiến nó trở nên cần thiết hơn nữa.”

Như thế đủ lắm rồi. “Và tất nhiên, Ngài Fenton sẽ phải cố gắng để làm quen với Quý cô Camille, để cô ấy có lý do trông mong vào hạnh phúc, nếu hôn lễ diễn

ra.” Keating cho phép mình khẽ chau mày để gây hiệu ứng; anh biết rằng hầu hết các quý ông đều cảm thấy không thoải mái khi ở gần anh và tệ nhất là công khai sợ hãi anh. Nếu có thể sử dụng danh tiếng đó hỗ trợ Camille, anh không hề ngần ngại làm thế. Không chút nào.

“Chọn phe thú vị đấy”, Stephen nhận xét, lạnh lẽo nhìn anh.

“Tôi không chọn phe nào cả. Tôi đang đảm bảo rằng nếu có sự việc tiến triển thì không ai bị đặt vào vị thế bất lợi. Tôi là người ngang bướng, như anh vẫn nhớ.”

“Sao lại quá quan tâm đến lợi ích của con gái ta thế?”, Montshire cứng nhắc hỏi.

“Bởi vì cô ấy là bạn tôi.” Nàng chỉ được phép là một người bạn, miễn là anh có thể đảm bảo rằng mối liên kết giữa nàng và Fenton có lợi cho nàng. Việc đó

sẽ cho phép nàng lấy lại những gì đã mất gần hết và mang lại cho nàng hạnh phúc.

“Sau chưa đầy một tháng, cô ấy là bạn thân thiết của cậu. Cậu. Người chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào mà không kéo váy cô ta lên và giết chồng cô ta.”

Rõ ràng Fenton không nhận ra rằng, nếu không phải vì Camille đang ngồi thẳng lưng bên cạnh anh, Keating sẽ lao qua phòng để bóp cổ anh ta vì những gì anh ta vừa nói. Keating hít một hơi thật sâu và chậm. “Có lẽ anh nên nhớ điều đó trong đầu, nếu anh kết hôn.”

“Keating,” Camille nói thật khẽ, âm thanh đó chìm dưới tiếng rít của những người phụ nữ khác và tiếng quát tháo xúc phạm của những người đàn ông trong phòng. “Dừng lại đi.”

“Anh sẽ không nhìn em bị tấn công,” anh đáp lại

bằng đúng giọng như thế.

“Em đã làm họ xấu hổ. Đối với Fenton và cha mẹ em, sự khó chịu của họ quan trọng hơn của em. Hãy để họ cào xé em. Em muốn biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.”

Vậy là bây giờ nàng còn thận trọng hơn cả anh. Có phải trái tim nàng không trở nên rồi bời như anh? Nhận thức đó giống như một cái tát vào mặt. Có phải anh đã sa ngã đến mức quan tâm đến nàng nhiều hơn nàng quan tâm đến anh? Thế quái nào mà chuyện ấy lại xảy ra? Anh là người mệt mỏi. Người mà quá khứ tiếp tục gửi danh thiếp để nhắc anh nhớ rằng, anh không hề có thứ gì trong tay và không có quyền làm thế. “Vậy có lẽ anh nên đi.”

Nàng đột ngột trừng mắt với anh. “Anh dám.”

Ừm, điều đó khiến anh cảm thấy khá hơn. “Như em muốn.”

Tất nhiên, nàng có thể đang sử dụng anh để khiến mình trông tốt hơn khi so sánh. Và anh đã định làm như thế nếu cần thiết, anh không cảm thấy bị xúc phạm. Nếu danh tiếng chết chóc của anh có thể có ích cho ai đó, cho nàng, thì sẽ là như thế.

“Anh Blackwood nói rất đúng về mong muốn được hạnh phúc của con”, Camille nói khi sự náo động bức tức đã yên lặng. “Con đang ở tình cảnh có thể tự nuôi sống mình. Con có một mái nhà trên đầu, công việc và bạn bè. Rốt cuộc con nhận được lợi ích gì nếu quyết định kết hôn với Ngài Fenton?”

“Đừng hám lợi như thế”, mẹ nàng quát lên.

Keating nhìn thấy cằm nàng giật giật, nhưng chỉ vì anh đang ngồi ngay ngắn ngay bên cạnh và nhìn nàng. Đối với những người khác, nàng gần như hoàn toàn bất động. “Con đã học được rất nhiều điều trong những tháng qua. Vì không ai chăm lo cho lợi ích của

mình, con phải tự lo thôi.”

“Chúng ta sẽ đón con quay lại với gia đình,” Ngài Montshire nói. “Con sẽ lại là con gái yêu quý của một tử tước.”

“Cô sẽ là một nữ hầu tước,” Fenton tiếp lời, ngồi ngả về phía trước. Nhưng rồi anh ta luôn giỏi logic hơn cảm xúc. “Khi ta tuyên bố rằng cô chỉ là người nhút nhát và chuyện chúng ta tái hợp là kết quả của một cuộc hôn nhân có tình yêu, cô sẽ được nhìn nhận như một người lãng mạn. Và chúng ta sẽ được chào đón quay lại xã hội thượng lưu. Tiệc tùng, bữa trưa, lễ hội, các cuộc hội hè sẽ rộng mở với cả hai chúng ta thêm một lần nữa.”

“Làm thế nào anh có thể đoán chắc một việc như thế?” Camille hỏi, giọng đầy hoài nghi.

“Bởi vì sự việc sẽ kết thúc theo cách đó.”

“Sự việc sẽ kết thúc theo cách đó, Camille.” Mẹ nàng chỉ vào các em gái vẫn đang im lặng ở bên kia phòng. “Hãy nghĩ về Marie và Joanna, nếu không phải là điều gì khác. Marie đã chịu đựng một quãng thời gian khó khăn ở mùa lễ hội này. Một người theo đuổi tiềm năng thực sự đã hỏi nó có đến thăm con ở câu lạc bộ không và liệu nó có thể giúp cậu ta trở thành thành viên hay không! Joanna sẽ ra mắt vào mùa lễ hội tới, và lúc đó có thể đã là quá muộn để cứu vãn bất cứ việc gì. Chúa tôi, nếu không ai cầu hôn con bé thì sao? Đó sẽ là lỗi của con. Con đã kéo chúng ta xuống bùn cùng mình.”

Những tiếng nức nở nhỏ của các cô gái bắt đầu, mang đến cho cả buổi tối cảm giác về một nỗi kinh hoàng cổ xưa nóng như thiêu như đốt. Tiếp theo, bà nội điên rồ sẽ bắt đầu gào thét trên gác mái. Trước khi Keating có thể nói to bất cứ điều gì, những ngón tay của Camille thoáng chạm vào anh. “Đừng làm thế,” nàng thốt ra.

“Em cũng đang nghĩ thế.”

Bên kia nàng, Sophia tạo ra một âm thanh nghèn nghẹn. “Cho tôi cốc nước được không?”, bạn nàng húng hắng ho.

“Được, tất nhiên.”

Khi người hầu quay lại với một cốc nước, cơn ho của Sophia đã giảm xuống, nhưng nó đã đạt được mục đích. Mạch tranh cãi đã bị phá vỡ, cho dù cả gia đình đã sẵn sàng thốt ra những lời tức tối nào, thì họ cũng đã bị xen vào. Một phút sau, họ đi vào phòng ăn tối rộng. Cô White là một cô gái thông minh hơn những gì cô ấy thể hiện. Anh đã biết điều đó, nhưng chuyện này tái khẳng định điều đó.

Anh đích thân kéo ghế cho cô. “Làm tốt lắm.”

Sophia gật đầu. “Tôi không biết anh đang nói gì.”

Bữa tối diễn ra gượng gạo, im ắng và khó chịu. Lễ

ra Keating đã cố gắng lôi kéo những cô em gái im lặng vào cuộc nói chuyện, nhưng họ đã được chỉ định phải ngồi xa anh hết mức cho phép của chiếc bàn. Vốn đã quen bị coi là một kẻ hạ đẳng, ít nhất tối nay anh vừa cảm thấy tức giận vừa cảm thấy buồn cười. Và nó khiến anh nhận thức rõ ràng rằng Camille Pryce đặc biệt như thế nào. Bất kể nàng đã học được đức tính dịu dàng và cảm thông đó ở đâu, nó cũng không phải từ gia đình nàng.

“Vậy là chúng ta sẽ gặp nhau ở đây vào chiều thứ Năm để đánh xe đi dạo”, Fenton nói và sự tập trung của Keating bị giật lại lần nữa.

“Hãy đón cô ấy ở Tantalus. Đó là nơi cô ấy sống.”

“Tránh ra khỏi việc này, Keating. Mục tiêu là đưa cô ấy quay lại với sự đứng đắn, không phải tăng thêm những tai tiếng quanh *ta*.”

“Và anh sẽ ngạc nhiên khi tìm thấy rất nhiều bạn

của mình ở câu lạc bộ Tantalus. Tôi nghĩ rằng anh chỉ xấu hổ vì đã bị cấm vào đó.”

Hầu tước liếc nhìn Camille. “Đó không phải là lỗi của ta.”

“Được rồi, thứ Năm tôi sẽ gặp anh ở đây,” Camille ngắt lời. “Nhưng tôi sẽ đợi ở ngoài. Tôi sẽ không đứng đó và nghe người khác la mắng.”

Buổi tối kết thúc khá nhanh sau đó và Keating phải thừa nhận rằng tốc độ là nhờ vào sự hiện diện của anh chứ không phải Camille. Cha mẹ nàng đơn giản là không muốn anh ở trong nhà họ. Anh thoáng tự hỏi rằng họ sẽ nghĩ gì nếu biết rằng anh đã ở dưới váy con gái mình. Rằng anh đã bị nàng ám ảnh.

Xe ngựa dừng lại trên đường phía sau câu lạc bộ và anh bước xuống để đỡ hai cô gái. “Anh xin lỗi nếu chẳng giúp được gì mấy,” anh nói, nắm tay Camille lâu hơn mức cần thiết một chút. Nếu mọi chuyện tiếp

tục thể này, anh sẽ không có nhiều cơ hội chạm vào nàng nữa. “Sự ngu ngốc làm anh phát cáu.”

Nàng gật đầu. “Sophia, mình sẽ gặp cậu trên tầng trong vài phút nữa nhé. Mình cần hít thở không khí.”

“Mình sẽ tìm một chai brandy,” Sophia nói, vẫn nắm tay nàng.

“Tất nhiên rồi.”

Ít nhất nàng không có vẻ giận anh vì cơn bộc phát kém lịch sự trước đó. Anh đưa cánh tay ra và nàng ngoắc tay vào tay anh. “Đó có phải những gì em đoán trước?”, anh hỏi khi họ dừng lại dưới cây sồi ở giữa vườn. Mùi hoa hồng thoang thoảng văng vất trong không khí thoảng đãng.

“Em vẫn đang cố gắng phân tích xem họ và em, ai mới là người đã thay đổi quá nhiều. Em chưa bao giờ cảm thấy không được yêu thương, anh biết đấy. Cho

đến cái đêm họ đuổi em đi. Có phải tình yêu dễ dàng cho đi và gặt bỏ như thế?”

“Anh không nghĩ thế.” Anh nhún vai. “Nhưng anh chẳng phải là chuyên gia.”

Nàng quay người đối mặt với anh. “Em sẽ đi lên phòng khách ở tầng trên. Em nghĩ anh nên đi cùng em.”

“Không phải chúng ta vừa bàn đến cuộc hôn nhân tương lai của em sao?”

“Em vẫn chưa kết hôn. Và em muốn ở bên anh. Trừ phi anh không muốn...”

Keating áp môi lên môi nàng. Hơi nóng tràn qua xương sống anh xuống bên dưới. Cho dù nàng có quan tâm đến anh hay không, ít nhất nàng vẫn khao khát anh. “Anh muốn,” anh lẩm bẩm.

Chương 17

Hai người lên vào hành lang, bao quanh họ là tiếng phụ nữ đang trò chuyện khe khẽ. Âm thanh cười cợt, huyền thuyên xa xăm từ câu lạc bộ trong buổi tối dành cho những quý bà thượng lưu hàng tuần. Trong phút chốc, Keating cảm thấy như đang lên trà trộn vào một nữ tu viện.

Tuy nhiên, câu lạc bộ Tantalus không hề giống một nữ tu viện. Anh đã nghe về những quy tắc, nhân viên được phép “tiếp khách”, miễn là sự hiện diện của họ không ảnh hưởng đến hoạt động của câu lạc bộ. Một, hai cô gái, đồng nghiệp của Camille thậm chí đã mời anh lên tầng trên vào buổi tối.

Anh từ chối, tất nhiên, lúc đầu là vì anh đến Luân Đôn với quyết tâm không gây thêm phiền phức, mà chỉ để kiếm mười nghìn bảng và lại bỏ đi. Sau này, anh từ chối vì một cô gái khác đã cư ngụ trong tâm trí anh và không chịu biến mất.

“Cửa không khóa,” nàng thì thầm, dẫn đường vào một phòng khách nhỏ. May mắn là nó trống không; phần lớn nữ nhân viên có vẻ đã ngủ hoặc đi đâu đó vào đêm dành cho quý bà ở câu lạc bộ.

Anh khéo léo kéo một chiếc ghế cũ lại và chặn nó bên dưới then cài cửa. “Giờ thì khóa rồi.”

Camille đã trở thành một cô nàng quyến rũ trong thời gian rất ngắn. Nàng lao vào anh, đặt tay lên ngực và rướn người lên hôn anh. Lần này nàng không ngập ngừng. Camille biết mình muốn gì và dù sợ hãi hay lo lắng, nàng vẫn theo đuổi nó. Đó là một trong những điều anh yêu ở nàng.

Yêu. Chớp mắt, Keating nắm vai Camille và đẩy nàng ra xa đúng một cánh tay. Đôi mắt xanh nhạt nhúu lại khi nàng nhìn anh, không nghi ngờ gì, nàng đang tự hỏi anh có mất trí hay không. Mái tóc mềm mại màu kem của nàng búi lên thành một búi đơn giản và gọn gàng, vài sợi buông trên má.

“Sao thế? Có chuyện gì à?”, nàng hỏi, tay giật giật tay áo anh.

“Không. Không có gì.” Anh cố gắng kiểm soát những suy nghĩ rối bời của mình, một nhiệm vụ không dễ dàng gì khi phần lớn máu đã dồn xuống dưới. Anh không bao giờ được nói với nàng điều mình vừa nhận ra, cho dù nó tác động đến anh mạnh đến đâu. Không cần phải có nhiều khôn ngoan để biết rằng, nàng sắp đạt được thỏa thuận sẽ mang lại cho nàng lợi ích hơn nhiều so với những gì anh có thể. “Anh thích nhìn em.”

Nàng mỉm cười. “Em thích nhìn anh. Em chắc

rằng vài cô gái thậm chí còn nghĩ rằng anh rất đẹp trai.”

Từ từ kéo nàng lại gần, anh trượt tay từ lưng xuống eo nàng. “Thế à?” Anh kéo nàng tới gần hơn, biết rằng nàng có thể cảm thấy sự cương cứng ngày càng rõ của mình. “Anh nghĩ em rất tuyệt vời.”

“Ồ, nói với em nữa đi,” nàng thì thào, luồn tay vào dưới áo khoác anh và đẩy nó xuống sàn nhà.

Keating cười phá lên, đến phút cuối mới nhớ ra phải hạ giọng xuống. “Em đang trở thành một con hổ cái. Một con sư tử.”

“Em đã học được vài điều về lòng can đảm và nói lên suy nghĩ của mình từ anh.” Quay người đi, nàng nắm tay và kéo anh xuống chiếc ghế trường kỷ thấp ở cuối phòng. Để nàng dẫn dắt cuộc gặp này rất mới mẻ với anh – người đàn ông luôn biết mình muốn gì. Nhìn nàng cởi khuy áo gi lê, cố gắng mở chiếc cà vạt

phức tạp một cách vụng về, điều đó kích thích anh nhiều đến sững sờ.

“Việc anh là ai... không làm em ngại chứ?” anh hỏi, lướt lòng bàn tay xuống dưới váy và từ từ kéo nó lên dọc đùi nàng. Làn da nàng ấm áp, mềm mại và làm người khác ngây ngất.

Nàng ngồi xuống, đặt những nụ hôn nhẹ như lông vũ lên miệng, má và cổ anh. Trong khoảnh khắc, anh nghĩ mình sẽ phá hủy hoàn toàn danh tiếng của một kẻ phóng đảng chán nản và lên đỉnh trong quần ngay lúc này.

“Em không biết anh lúc đó,” nàng nói, cởi áo gi lê và chiếc cà vạt xộc xệch, rồi lướt tay và môi xuống ngực anh. “Em nhìn thấy con người anh lúc này. Anh bảo vệ em, khuyến khích em và chỉ bảo em,” tay nàng lén quệt ra phần nhô ra căng cứng khó chịu trong quần anh, “Và khiến em nghĩ rằng mình không cần phải quá sợ hãi.”

Keating nhắm mắt lại trong chốc lát, tập trung vào bàn tay hiếu kỳ, ít kinh nghiệm của nàng đang lang thang khắp cơ thể chẳng còn mấy quần áo của mình. “Thế nhưng anh vẫn đang ngủ với vợ của một người đàn ông khác.”

Nhổm dậy, nàng lùa ngón tay vào tóc anh. “Em vẫn chưa kết hôn,” nàng thì thầm, liếm vành tai anh.

Sự kiểm soát cứng như đá mài của anh gãy vụn. Keating đẩy nàng nằm lại xuống ghế, chồm lên người nàng để cưỡng đoạt môi nàng trong một nụ hôn sâu và mãnh liệt. Giật vạt trước của chiếc váy chỉnh tề xuống, anh lướt ngón tay trên ngực nàng và khẽ trêu đùa với nụ hoa của nàng.

Camille rên rỉ bên dưới anh, đẩy hông anh lên để có thể với tới phía trước quần anh. Việc đó nhắc nhở rằng, nàng là người khơi mào chuyện này và anh đã tuân theo. Một tiếng rên rỉ khàn khàn thoát ra từ

ngực anh khi nàng cởi chiếc khuy cuối cùng và đẩy chiếc quần ra khỏi hông anh. Khi vật đàn ông bật ra, một sự kích động mới tràn qua Keating và anh cúi đầu xuống để vùi mặt vào bầu ngực của nàng.

Nàng thở dốc, cong lưng lên để đưa anh vào gần hơn nữa. Đáp lại, Keating lướt lưỡi qua nụ hoa đang bị giam cầm. Vị của nàng, mùi hương và cảm giác của nàng... Anh không sống chay tịnh trong sáu năm xa Luân Đôn, nhưng nàng khiến anh cảm thấy như mình đã phải chịu đựng điều đó.

“Cởi váy cho em,” nàng nói, lại đẩy anh lên và hơi vặn người để anh có thể với đến ba chiếc khuy chạy dọc xương sống.

Anh thực sự đã phải hít một hơi trong tâm trí để ngăn mình không giật tung những cái khuy khó chịu ra khỏi chiếc váy. Phụ nữ không thích quần áo của mình bị làm hỏng. Và nàng không đủ giàu để có thể mua một chiếc váy mới mỗi tuần.

Keating dừng tay ở chiếc khuy cuối cùng. Nàng sẽ ở vị thế đó, rất sớm thôi. Và anh sẽ không phải là người lột trần nàng ra khỏi những chiếc váy đó. Anh sẽ phải đứng lùi lại, nhìn nàng về nhà với chồng, dành cả đêm để tưởng tượng nàng nằm trong vòng tay một người đàn ông khác

Khẽ rên lên, anh cởi chiếc khuy cuối cùng và nâng nàng lên để có thể kéo chiếc váy lụa mềm qua đầu. Khi nàng nằm xuống chiếc ghế đệm dày lắn nữa, anh tiếp tục đùa nghịch với tóc nàng, kéo cả tá cặp tóc được cài cẩn thận để vuốt tóc màu bơ trắng đổ xuống vai nàng.

“Giờ đến anh,” nàng thốt ra, cầm lấy đuôi áo sơ mi sang trọng và kéo nó ra khỏi đầu anh.

Không thích bị gò bó quanh đời, anh ngồi dậy để giật đôi bốt ra và đá văng chiếc quần đi. “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Em chạm vào anh... ở đó được không?”, Camille hỏi, ánh mắt nàng họ xuống vật đàn ông của anh.

“Làm ơn. Nhưng không đâm hay giết nhé.”

Di chuyển để họ đều có thể nhìn thấy việc nàng làm, Keating nghiêng chặt cằm lại khi những ngón tay nàng vuốt ve dọc chiều dài của anh rồi nắm quanh nó. “Em mừng vì mình không phải đàn ông,” cuối cùng nàng nói, giọng nàng run rẩy, bất chấp sự hiển nhiên của những từ đó. “Em sẽ như thế này mỗi lần nhìn thấy anh. Mọi người sẽ biết.”

Đó là vấn đề, phải vậy không? Không phải mỗi lần nghĩ về nàng anh đều cương cứng, nhưng người ta chỉ cần nhìn vào hai người họ là biết anh đã phải lòng nàng. Rất sâu đậm. “Cần phải luyện tập một chút,” anh trả lời. “Và anh cũng mừng vì em không phải đàn ông.”

Camille cười toe toét, gần như hụt hơi. “Chỉ cho em xem vì sao lại thế,” nàng gợi ý, trượt những ngón tay quanh phần đầu nhạy cảm.

Anh giật bắn người. “Chúa tôi,” anh lầm bầm, kéo một chân Camille để đẩy nàng nằm ngửa và chồi lên phía trên nàng.

Nàng nghiêng đầu gối, mở ra cho anh và anh đi vào nàng với một cú đâm chậm, dứt khoát. Da thịt ấm áp, khít khao ôm lấy anh, kéo anh vào sâu hơn và anh rên rỉ. Nàng đang ẩm ướt, ấm nóng và rên rỉ. Anh không định làm nàng thất vọng.

Keating vuốt ve nàng lần nữa, và lần nữa, bấu lấy từng mảnh kiểm soát còn lại để không phải giải phóng trong nàng. Anh muốn thế, anh muốn tuyên bố nàng là của anh và cho mọi người biết. Nhưng điều đó chỉ làm hai người họ và những người khác liên quan đến đồng lộn xộn này tổn thương.

Bên dưới anh, xung quanh anh, nàng dần căng lên và anh mở miệng hôn nàng thật sâu để nuốt lấy tiếng hét khi nàng lên đỉnh. Anh đâm vào mạnh hơn và nhanh hơn, sau đó nhấc người lên để ra khỏi nàng.

“Ở lại đi,” nàng thở hổn hển, quấn chân quanh hông anh chặt hơn.

“Nhưng...”

“Có làm sao đâu chứ? Ở lại đi.”

Trước khi bộ não của anh có thể hình thành một câu trả lời, cơ thể anh đã giành quyền kiểm soát. Rên rỉ, anh lao về phía trước và trút vào trong nàng. Hít thở nặng nề, anh nằm lên nàng, rúc đầu vào cổ nàng.

Bối rối, sững sờ, kỳ lạ... Keating bắt đầu cạn kiệt mọi tính từ anh biết trong quá trình tìm kiếm để xứng với cách miêu tả người phụ nữ đang uể oải lướt những ngón tay xuống xương sống mình.

Anh nhắc đầu lên. “*Có làm sao đâu chứ ý là gì?*”, anh nói to, trái tim vẫn còn đập nhanh và mạnh. “Bị bàn tán là một chuyện, chưa kết hôn và ôm một đứa bé trong tay là chuyện khác.”

“Em sẽ kết hôn, đúng không?”, nàng đáp lại, vượt ve phía sau anh bằng cả hai tay. “Và em dám nói rằng, một là anh họ anh sẽ nghĩ đứa con của anh ta giống đôi chút với con anh, thứ hai là anh ta sẽ không đối chất với anh cho dù có bất kỳ nghi ngờ nào.”

Điều đó có lý. “Em có vẻ rất tính toán.”

“Em phát hiện ra rằng có sự khác biệt giữa sự thoải mái và hạnh phúc. Giữa đứng đắn và khoái cảm. Bất kể anh muốn gọi nó là gì. Và trước khi khuất phục trước một thứ, em muốn thứ còn lại.”

Anh cau mày nhìn vào đôi mắt xanh nghiêm nghị của nàng. “Đó không phải là khuất phục. Đó là quay lại

với vị trí làm em hạnh phúc hơn.”

“Chính xác là hạnh phúc hơn cái gì?” Nàng hít một hơi thở dứt quãng. “Nhưng tất nhiên là anh đúng. Em chắc chắn biết cảm giác khi không có nơi nào khác để đi và không ai quan tâm đến em ngoài chính bản thân mình. Em thích có một mái nhà và một sự bảo đảm hơn.”

“Đúng là em nên thế.”

Sự thay đổi suy nghĩ của nàng dường như khá đột ngột, nhưng rồi có lẽ khoái cảm cũng gây trở ngại cho những suy nghĩ logic. Điều đó cũng xảy ra với anh. Lần này anh hôn nàng thật chậm, tận hưởng cảm giác và hơi nóng của hai cơ thể sát vào nhau.

Anh không thể nhớ lần cuối cùng mình tận hưởng bất cứ điều gì. Khoái cảm, sự mạo hiểm hay phần thưởng tiếp theo luôn đợi phía trước và chưa hết cái trước anh đã nhìn sang cái sau. “Anh hỏi em

một câu được không?”

“Tất nhiên.”

“Em thích Fenton không?”

Lồng mày nàng nhíu lại và anh dùng ngón cái kéo nó giãn ra. “Em đã quyết là không,” lát sau nàng nói, “Nhưng em không hoàn toàn chắc chắn điều đó đều là lỗi của anh ta. Sau cùng, đã bao nhiêu lần em đã than phiền rằng mình không muốn lấy một người lạ? Chẳng ai lắng nghe. Thậm chí em cũng không nghe, cho đến khi bị buộc phải làm thế.”

“Ít nhất bây giờ em đã đi dạo và ăn tối với anh ta. Anh ta có... dễ chịu không?”

“Dễ chịu đủ để kết hôn, ý anh là thế chứ gì? Anh ta tuyên bố mình cực kỳ giàu có, sở hữu rất nhiều tài sản, một tước vị và chưa đủ già để làm cha mẹ em. Như thế cũng được phải không? Khi yêu cầu của em

là sự an toàn?”

Vừa hôn ngực nàng vừa nhồm người lên, Keating ngồi dậy. “Em đã đi một đoạn đường rất vòng vo để tránh né trả lời anh. Anh không phải một tên ngốc. Một cách chung chung.”

Camille ngồi dậy trước mặt anh, chân họ vẫn còn quấn vào nhau một cách thoải mái. Nếu tám hoặc chín tháng trước, có người nói với nàng rằng nàng sẽ làm việc ở câu lạc bộ dành cho quý ông, sống ở đó và lên giường với một kẻ phóng đảng bất trị, nàng đã cười nhạo họ. Hoặc đúng hơn là ngất đi vì khiếp sợ.

Nhưng khi nhìn vào người đàn ông gầy gầy mà cơ bắp đang nghịch tóc mình, nàng không cảm thấy khiếp sợ. Không một chút nào. Thực ra, nếu không phải vấn đề mười nghìn bảng, anh họ anh, cha mẹ nàng và đứa con trai anh chưa từng gặp, nàng hẳn đang cảm thấy mãn nguyện và đầy sức sống nhất từ trước đến nay.

“Em không cố gắng lẫn tránh,” nàng nói thật chậm, cái vuốt ve của anh làm nàng run rẩy vui sướng. “Và em thực sự không muốn thảo luận về chuyện hôn nhân vào giây phút này.”

“Anh thì nhất định đấy,” anh đáp lại bằng giọng thật trầm.

“Được rồi. Anh ta không có vẻ kinh khủng và ngay cả khi em làm xấu hổ và tiếp tục cảm thấy... bị tổn hại, khi liên quan đến thanh danh của anh ta, anh ta đã không nói điều gì thực sự tồi tệ.”

“Anh nghĩ rằng điều đó được gọi là ‘nguyên rủa bằng lời khen ngợi yếu ớt’,” anh nhận xét.

“Ý em là, em cần một số thứ và anh cũng vậy. Chúng ta đều nhận được chúng nhờ kết quả của cuộc hôn nhân này. Và anh ta không tồi tệ.” Nàng cau có. “Thực ra, anh ta khá đẹp trai và ít nhất nếu anh ta tỏ

ra lịch sự, em nghĩ mình dần dần có thể thích anh ta. Vào giây phút này, em sẽ chịu đựng anh ta. Và em nghĩ anh ta sẽ chịu đựng em.”

“Em nghĩ anh ta đẹp trai?”, Keating hỏi, cái gì đó đen tối, dữ dằn và lạnh giá len lỏi trong giọng anh.

“Anh là người đến đây để đưa em về với anh ta, vì thế đừng phàn nàn vì anh ta không phải một con cóc đầy mụn.”

Anh chớp đôi mắt nâu tuyệt đẹp. “Đã hiểu.” Anh dịu dàng kéo một lọn tóc xoắn sáng màu. “Có lẽ anh đang trở nên ngốc nghếch, nhưng anh *thực sự* muốn em hạnh phúc. Không chỉ an toàn.”

Nếu tất cả những gì nàng cần là hạnh phúc, nếu tất cả những gì *anh* cần là hạnh phúc, nàng không cần nhìn đi đâu xa ngoài chiếc trường kỷ nhỏ này. Trong chốc lát, nàng suýt nữa nói rằng mình sẽ hạnh phúc nếu anh tiếp tục gặp nàng như thế này, ngay cả sau

khi nàng kết hôn. Tuy nhiên, điều đó sẽ không xảy ra. Nàng biết đủ về quá khứ và những hối tiếc của anh để hiểu được điều đó.

“Em nghĩ mình sẽ ổn cả thôi,” nàng nói dối, giữ giọng mình thật nhẹ nhàng và thản nhiên.

“Vậy là em sẽ đồng ý kết hôn với anh ta.”

“Phải, trừ phi có chuyện không thuận lợi xảy ra từ bây giờ cho đến ngày cưới. Em nghĩ mình sẽ kết hôn với anh ta.”

Điều anh có thể không nhận ra là nàng đồng ý với việc này không phải chỉ vì sự yên ổn của chính mình, và chắc chắn chẳng phải vì hạnh phúc của nàng. Nàng làm thế là vì anh.

Từ những gì nàng nhìn thấy, Stephen Pollard là một người cứng nhắc, dễ xấu hổ và không có lấy một cái xương lẳng mạn nào trong người. Ở một khía cạnh

khác, đó là một điểm làm nàng yên tâm vì ấn tượng
ngắn ngủi đầu tiên về anh ta của nàng là chính xác.
Nhưng trong khi mới hai mươi hai tuổi, chỉ lớn hơn
một tuổi so với thời điểm cuộc khủng hoảng này bắt
đầu, nàng thấy mình khôn ngoan hơn rất nhiều.

Vài quý ông là thành viên của câu lạc bộ Tantalus
đã làm nàng khiếp sợ với điệu bộ trịch thượng và
cách họ đánh giá mọi cô gái được câu lạc bộ thuê như
thể bọn họ là những miếng thịt hươu. Đó lẽ ra phải là
những người ưu tú nhất, quyền lực nhất của Mayfair,
những quý ông mà mọi quý ông khác đều muốn trở
thành. Nàng không dám gặp riêng bất cứ ai trong số
họ. Trừ phi nàng quá sai lầm, họ chỉ quan tâm đến
thú vui, danh tiếng của riêng mình và tất cả những
người khác có thể tự treo cổ.

Ngài Fenton chẳng có vẻ gì là một trong số
những người đó. Phải, anh ta hoàn toàn chỉ quan tâm
đến bản thân, nhưng có vẻ không hề... tàn nhẫn. Chỉ
là không thích thú với bất kỳ thứ gì khác ngoài bàn
tay nàng với cái nhẫn của anh ta trên đó. Dựa theo

những chuyện đã diễn ra trong một năm qua và đặc biệt trong vòng vài tuần qua, nàng có thể chịu đựng điều đó.

Thứ nàng *muốn* là một điều hoàn toàn khác. Có lẽ được gặp Keating Blackwood, được ở gần đủ để chạm vào anh mà không thể giữ anh là sự trừng phạt cho nàng vì đã đi lệch khỏi lẽ thói xã hội ngay từ đầu. Nếu vậy, cho nàng biết đến niềm vui, khoái cảm và hạnh phúc, để nàng nếm trải những điều đó rồi lại giành chúng khỏi tay nàng dường như quá tàn nhẫn.

Trong phút chốc, nàng ước gì mình có thể là một trong những con người quý tộc ích kỷ đó và đòi hỏi Keating tiếp tục gặp nàng sau hôn lễ, hoặc giữ nàng cho riêng mình. Nhưng nàng đã nhìn thấy vẻ hối hận trong mắt Keating khi anh nói về Quý ông và Quý bà Balthrow cũng như... sự cần thiết phải làm điều đúng đắn vì Michael bé nhỏ.

“Trông em nghiêm nghị quá,” anh nhận xét,

ngiêng đầu nhìn nàng chăm chú. Một sợi tóc đen rồi rơi xuống che một bên mắt, khiến anh trông trẻ trung và ngây thơ hơn thực tế.

“Em có rất nhiều chuyện để suy nghĩ,” nàng đáp lại, vuốt sợi tóc của anh ra sau tai.

Anh hắng giọng. “Em và các em gái em có thân nhau không? Vì anh thấy lúc đó họ hầu như không nói với nhau một từ nào.”

“Em nghĩ chúng em khá thân thiết. Em không thể tưởng tượng ra cha mẹ em đã nói gì với chúng sau khi em bỏ đi và chúng còn quá trẻ và... phụ thuộc để mạo hiểm với việc bị đuổi ra khỏi nhà. Nếu có thể tháo gỡ bớt những rào cản này, có lẽ em sẽ nói chuyện với chúng về tất cả những điều này.”

Keating gật đầu. “Vậy anh và em vẫn sẽ duy trì tình... bạn cho đến khi em kết hôn?”, Anh hỏi thật chậm.

Điều khôn ngoan nhất là nói không. Nàng cảm thấy quá quẩn quít anh, cả về nghĩa đen và nghĩa bóng, việc kéo dài niềm vui sẽ chỉ tăng thêm nỗi đau. Nhưng từ bỏ anh khi nàng chưa phải làm thế thậm chí còn tồi tệ hơn. “Em đồng ý thế.”

“Tốt.” Ôm má nàng bằng cả hai tay, Keating ngả người hôn nàng thật sâu và tham lam. “Thế thì đừng lãng phí thời gian.”

~*~

Keating không rời khỏi câu lạc bộ Tantalus cho đến khi mặt trời mọc. Đã có đủ người thử dùng cánh cửa bị mắc kẹt đó trong phòng khách tầng trên, nên có thể mọi nhân viên đều biết Camille và anh đã làm gì, nhưng nàng dường như không để tâm. Xét cho cùng, những cô gái này đều đã đối mặt với những tai tiếng của chính mình. Nếu không tính đến những chuyện khác, ít nhất câu lạc bộ này đã mang đến cho

nàng vài người bạn thực sự. Tất nhiên, liệu họ có được chào đón ở Pollard House sau khi nàng kết hôn hay không lại là một câu hỏi hoàn toàn khác, và anh có ý tưởng rõ ràng về câu trả lời.

Người đánh xe của Greaves rõ ràng đã quyết định rằng Keating sẽ không quay lại, vì anh không thấy tăm hơi của chiếc xe trên con phố sau câu lạc bộ. Thở dài, anh thuê một chiếc xe và nói địa chỉ của Baswich House.

Rõ ràng anh đã có điều mình muốn. Camille nói thẳng rằng nàng sẽ kết hôn với Fenton. Nếu là vài tuần trước, anh đã vui mừng tột độ, liên hệ với luật sư để sắp xếp chuyển số tiền đó cho Eleanor và đóng gói đồ đạc để quay về nhà ở Shropshire. Havard's Glen, đàn cừu và sự yên bình đã trở thành thiên đường của anh khi anh cần nó đến tuyệt vọng. Không có chúng thì lúc này anh có thể đã tự kết liễu bằng một viên đạn vào đầu.

Nhìn lại, anh cảm thấy mình đã quá bức bách, tức giận và uống quá nhiều. Những trận ẩu đả trong các quán rượu trong vùng gần như trở thành sự kiện địa phương, theo lịch diễn ra vào những đêm anh chuyển gần hết thu nhập của mình đến Luân Đôn cho Eleanor. Anh đã không tức giận vì mất tiền, không, anh tức giận vì chẳng thể gửi nhiều hơn.

Tuy nhiên, bây giờ anh có mười nghìn bảng cho cô ấy và thằng bé. Điều đó vẫn chẳng thể giúp anh chuộc lại lỗi lầm cho việc mình đã làm, không gì có thể, nhưng nó sẽ khiến mọi chuyện dễ dàng hơn cho Eleanor và Michael. Và có lẽ bây giờ anh có thể gặp được thằng bé.

Nhưng sau chuyện này, sẽ không có gì giống như trước nữa. Phải, anh sẽ quay về Havard's Glen. Anh sẽ không đánh nhau nữa, bởi nỗi tức giận và thất vọng đã lấp đầy anh không phải là thứ có thể giảm bớt bằng rượu và những năm dấm. Anh đã giao Camille cho anh họ mình, vì đó là việc tốt nhất anh có thể làm cho nàng. Nhưng anh không thích việc đó.

Không bao giờ.

Hooper kéo cánh cửa trước Dinh thự Baswich House mở ra khi anh bước lên những bậc thềm. “Ngài Blackwood,” anh ta nói nhỏ. “Đức ngài đã khẳng khẳng yêu cầu ngài đi thẳng đến phòng làm việc của ngài. Không lòng vòng và chậm trễ.”

Keating nhướn mày. “Ồ, thật thế ư?”

“Vâng, thưa ngài. Và nếu ngài lưỡng lự, tôi sẽ phải nói làm ơn.”

Chà, chuyện này lại khác. “Sao chúng ta phải im lặng như thế này?”, Keating hỏi, nhỏ giọng xuống cho phù hợp với người quản gia.

“Chuyện cấp bách, thưa ngài. Xin mời. Phòng làm việc của đức ngài.”

“Rất tốt, Hooper. Ta tin rồi, bất kể ác quỷ nào trỗi

dậy.”

“Không lòng vòng và chậm trễ.”

“Ta đang đi đây, vì Chúa.”

Một mối và chán nản như cảm giác của anh lúc này, một trận tranh cãi với Greaves có thể là việc đúng đắn. Anh trèo lên cầu thang và tiến đến hành lang dẫn đến phòng làm việc lớn của công tước với người quản gia bám theo sát gót, như thế để ngăn anh đổi hướng sang một phòng khác hoặc lao trở lại ra ngoài.

“Cái gì thế?”, anh hỏi, xô cánh cửa mở ra.

“Im đi và đóng cửa lại.” Adam ra lệnh thật nhỏ, với âm lượng đúng như người quản gia đã sử dụng. “Hooper, quay lại với nhiệm vụ trước đó của người đi.”

“Vâng, thưa đức ngài.”

Cau có, Keating khép cửa lại. “Mình nghe đây.”

Greaves đứng dậy khỏi ghế. Vì Keating chưa bao giờ thấy công tước ăn mặc kém hoàn hảo, sáng nay anh không thể không thấy rằng cà vạt của bạn mình thật rất đơn giản và có vẻ xao nhãng. Ở khía cạnh nào đó, việc này có chút đáng lo.

“Ngồi xuống,” công tước chỉ chiếc ghế đối diện bàn.

Vẫn nhìn bạn mình, Keating nghe lời. “Tại sao mình lại có cảm giác như vừa bị bắt gặp với một cô nàng trần trụi trong phòng ngủ ở trường đại học thế nhỉ?”

“Mình có được phép hỏi cậu đã ở đâu không? Mình cử Pideon lên đánh thức cậu hai mươi phút trước và cậu ta nói rằng giường cậu trống không.”

“Cậu không phải vú em của mình, Adam,” Keating cau mày. “Và nhân tiện, từ khi nào mình có thói quen ngủ trên giường thế?”

“Từ khi cậu quay lại Luân Đôn,” công tước đập lại. “Được thôi. Đừng nói với mình. Mình biết rất rõ và mình chỉ có thể hy vọng cậu biết bản thân đang làm cái quỷ gì.”

“Thay vì chất vấn mình, có lẽ cậu nên nói với mình vì sao mọi người trong nhà đều đang nhón chân mà đi thế,” Keating gợi ý, cầm siết lại. Anh sẽ phải từ bỏ Camille rất sớm, nên không ai được phép chia cắt họ trước khi hoàn toàn cần thiết. Thậm chí không ai được phép nói đến một chuyện như thế.

“Được thôi.” Greaves hít một hơi. “Có người đến đây mười phút trước. Cô ta đang đợi cậu mặc trang phục và xuống phòng khách buổi sáng. Mình cử Pidgeon đến câu lạc bộ Tantalus tìm cậu để không

phải viện lý do hộ cậu.”

Băng giá lan khắp ngón tay Keating. “Thế mà cậu ngồi đây và nói chuyện phiếm với mình khi Eleanor đang ở trong nhà?” Anh rít lên. “Thế th.. có ai đi cùng với cô ấy không?”

“Mình muốn dành cho cậu một phút suy nghĩ trước khi đi thẳng đến gặp cô ta. Và cô ta đến một mình.”

Cho dù Keating giận dữ đến đâu vì bị trì hoãn khi Eleanor Howard cuối cùng đã chịu xuất hiện, người đàn ông mới biết suy nghĩ hơn mà anh rõ ràng đã trở thành phải nhận ra rằng Công tước của Greaves thực sự có vẻ quan tâm. Đến anh.

Anh đứng lên. “Mình sẽ cư xử tử tế,” anh nói, hạ thấp giọng khi kéo cánh cửa mở ra lần nữa. “Mình đã gây ra những điều tệ hại cho cô ấy đủ để hậu quả của chúng kéo dài đến nhiều đời rồi.”

Anh dừng lại ngay ngoài phòng khách buổi sáng, duỗi ngón tay trên nắm cửa. Anh đã không nhìn thấy cô ấy trong sáu năm. Thực ra, lần cuối cùng anh nhìn thấy cô ấy là ở Old Bailey, khi người luật sư đang lên danh sách những tội lỗi của anh. Cô ấy thậm chí không ở lại chờ phán quyết. Chẳng nghi ngờ gì là cô ấy không cần phải nghe thấy rằng Keating - người bắn chết chồng mình đã được bảo toàn mạng sống.

Đột nhiên, hình ảnh Camille bước vào nhà cha mẹ mình sau khi bị quăng ra đường xuất hiện trong tâm trí anh. Nếu nàng có thể làm thế, anh tất nhiên có thể làm việc này.

Anh đẩy cửa mở. “Chúc buổi sáng tốt lành, Eleanor,” anh nói, giữ giọng mình lạnh lùng và thản nhiên.

Lúc đầu, anh còn không nhìn thấy cô ấy. Sáng nay, những người làm vẫn chưa mở cửa phòng và

tấm rèm vẫn đang khép lại. Chỉ có một cặp nến đặt ở gần cửa, căn phòng tối mờ mờ. Rồi cô ấy xoay người khỏi chiếc lò sưởi về phía anh.

Cô ấy mặc váy tối màu, nâu hoặc xám, và mái tóc đỏ sẫm, dài được chải hót lên thành một búi tóc rất... nghiêm trang. Sáu năm trước, cô ấy đẹp một cách đầy ấn tượng. Cô ấy vẫn nhỏ nhắn, cân đối và rất, rất đẹp.

“Keating. Em bắt đầu tự hỏi liệu anh có định bỏ mặc em đứng ở đây hay không đấy.”

“Anh không tìm thấy giày,” anh trả lời ngay.

“Thú vị đấy, vậy mà anh vẫn đang mặc trang phục buổi tối.”

“Đó là thứ em muốn bàn luận à? Trang phục của anh?” Anh bước vào phòng, tiến đến cửa sổ để mở tung những tấm rèm nặng nề. Cho dù sự mờ ảo có kịch tính hay không, anh vẫn thích được nhìn thấy

hơn.

“Không, tất nhiên là không.”

Anh đứng đối diện với cô ấy, quan sát kĩ hơn trang phục của cô. “Trông em rất kín đáo,” anh nhận xét, ngả người vào bức tường giữa các ô cửa sổ và khoanh tay trước ngực.

“Hoàn cảnh của em không giống sáu năm trước đây. Anh mong đợi gì chứ?”

Cô ấy có lý. “Sao em lại để danh thiếp ở đây rồi biến mất một tuần trời?”

“Em có vài việc cần làm ở ngoài Luân Đôn. Rất cuộc, em đã đi xa lâu hơn cả anh.” Cô ấy nghiêng đầu nhìn anh. “Em thừa nhận là mình tò mò. Sao anh lại ở Luân Đôn sau một thời gian dài như thế?”

“Anh cũng có vài việc cần làm.”

“Những việc bao gồm một người đàn bà làm ở câu lạc bộ Tantalus. Em không phải mù hay điếc, anh biết đấy.” Cô ấy di chuyển và ngồi xuống chiếc ghế cạnh lò sưởi.

Nếu bất kỳ phụ nữ nào ở Luân Đôn, ngoại trừ một người duy nhất, cố gắng chất vấn những hành động hay mối giao thiệp của anh, anh sẽ nói điều gì đó xúc phạm và quay lưng lại với cô ta. Tuy nhiên, anh không thể nói thế với Eleanor Howard, đối lại anh thử chiến lược khác. “Anh muốn gặp Michael.”

“Không.”

“Nếu nó là con anh như em nói, thì anh cương quyết đấy.”

“Lúc này em có thể nói dối nó là con trai của Edward.”

“Thế tại sao em họ của Edward lại thừa kế Balthrow?”

Cô ấy cau có. “Sao ư? Vì tòa án không chịu thừa nhận Michael là người thừa kế.” Cô ấy khoa tay trong không khí. “Rõ ràng một đứa trẻ sinh ra chín tháng sau cái chết của người cha và một cuộc ngoại tình của người vợ rất đáng ngờ.”

“Em thực sự đã cố gắng để nó mang tên Tử tước mới của Balthrow?” Anh không chắc mình thích điều đó, mặc dù nó nhất định có thể giải quyết cho khó khăn tài chính của Eleanor. Và như thế có nghĩa là, khó khăn tài chính của anh.

“Em đã nghiên cứu điều đó. Một cách bí mật. Mọi người đều có vẻ vui mừng, thậm chí là sượng rơn khi em họ Roger của Edward được thừa kế và em biến mất khỏi Luân Đôn cùng trí nhớ của họ, vì thế họ đã toại nguyện. Nếu em bị nguyên rủa phải sống trong túng bắn với một đứa con trai cần phải nuôi dưỡng và

không có bạn bè hay gia đình, thì đành phải thế thôi.”

“Anh đã gửi cho em mọi đồng mình có”, Keating trả lời, cầm anh siết lại. “Nhiều hơn số tiền anh có thể làm ra.”

“Không đủ. Trước đó em đã có mọi thứ, anh biết đấy: Trước hiệu, sự giàu có, bạn bè, tiệc tùng, những chiếc váy và mũ thời trang nhất. Giờ em chẳng có gì.”

Anh cau có. “Em có một đứa con trai. Và anh không phải là người duy nhất lăn lộn trên giường cùng chồng em. Xét cho cùng, em là người mời mọc anh.”

“Đừng đổ lỗi cái chết của Edward cho em! Mọi người đều biết anh thích gây rắc rối như thế nào. Lẽ ra em nên biết rõ điều đó. Anh không có quyền đẹp trai đến thế nhưng lại có tâm hồn của một ác quỷ. Và em chắc chắn không yêu cầu anh giết chồng mình.”

“Anh biết.” Keating thở hắt ra. “Anh đang làm việc cho một người. Khi thành công, anh sẽ kiếm được mười nghìn bảng. Anh định chuyển toàn bộ số tiền đó cho em. Để dành cho việc học hành của Michael và em có thể... sống thoải mái hơn.”

Cô ấy chớp mắt. “Mười nghìn bảng? Thế... thế thì thật tuyệt vời. Em sẽ bớt đi một gánh nặng đáng kể.” Eleanor ngồi nhồm dậy. “Chuyện này chắc chắn đến đâu? Vì em không muốn hy vọng nhiều chỉ để bị đập tan tành lần nữa.”

Theo Camille, chuyện này rất chắc chắn. “Anh rất chắc chắn.” *Và không vui về chuyện đó chút nào.*

“Vậy là anh không ở Luân Đôn chỉ để quay lại con đường cũ? Em phải nói rằng, từ những tin đồn nghe được em nghĩ có lẽ anh đã quên em và con trai mình rồi.”

“Anh sẽ không bao giờ quên điều đó.”

Eleanor lại đứng lên. “Tốt. Bởi vì em cũng thế.” Đi được nửa đường ra khỏi cửa thì cô ấy dừng chân, quay lại đối mặt với anh. “Nếu anh có thể đưa tiền cho em, có lẽ em sẽ bắt đầu nghĩ rằng anh đã thực sự thay đổi. Và sau đó, có lẽ... À, chúng ta sẽ xem xét.”

Anh đẩy người khỏi bức tường và quan sát Eleanor rời nhà, vẫy một chiếc xe thuê qua cửa sổ. Sau sáu năm, đây là câu có ý nghĩa gần nhất với điều anh mong cô ấy sắp nói rằng sẽ cho phép anh gặp Michael. Lẽ ra anh phải cảm thấy tràn trề hy vọng. Tuy nhiên, vào giây phút này, anh gần như chỉ thấy tuyệt vọng. Rõ ràng Chúa thật hài hước khi để một người con gái thực sự khiến anh hạnh phúc xuất hiện trong cuộc đời anh rồi lại bắt anh nhìn cô ấy bước trên lối đi giữa nhà thờ với một người đàn ông khác. Bình thường anh vẫn thích sự châm biếm. Nhưng không phải sáng nay.

Chương 18

“Chúng mình có thể đợi ở đây, miễn là cậu thích,” Sophia nói, ngả người vào chiếc ghế gỗ ghề, cứng đờ của xe ngựa thuê.

Bên cạnh nàng, Sylvie Hartford gật đầu đồng ý. “Mình mừng vì được ra khỏi cửa. Pansy đang trở nên ám ảnh với nước hoa oải hương, phòng chúng mình sặc mùi oải hương.”

Đó là lí do vì sao Sylvie tỏa ra mùi oải hương khá nồng. Nhưng Camille không nói gì, trong đầu nàng đã đủ náo loạn rồi và nàng đang có quá ít bạn để mạo hiểm xúc phạm một trong số họ.

“Hãy cho mình thêm một phút nữa”, nàng nói, vẫn nhìn Pryce House qua ô cửa sổ rạn nứt của chiếc xe ngựa.

Keating xung phong tháp tùng nàng đến buổi hẹn hò với Ngài Fenton, nhưng nàng đã từ chối. Sự hiện diện của anh mang lại cho nàng lòng can đảm, khiến mọi việc dễ dàng hơn đôi chút, nhưng vào một thời điểm nào đó giữa tối qua và sáng nay, nàng đã nhận ra rằng mình chỉ đang làm sự việc trở nên khó khăn hơn cho cả hai.

Khi nàng lấy Fenton, Keating sẽ ra đi. Hơi ấm, sức hấp dẫn và mọi thứ thuộc về anh sẽ trở lại điền trang nhỏ ở Shropshire và nàng sẽ ở lại. Kết hôn. Với anh họ của người đàn ông nàng... yêu thương.

Nàng nhanh nhẹn đẩy cửa mở rồi bước xuống đường. Đi lại, làm việc gì đó tốt hơn là ngồi nghĩ ngợi rằng những gì nàng có được sẽ tốt hơn những gì nàng sẽ mất. Vì nàng khá chắc chắn rằng mình đã biết câu

trả lời cho câu hỏi đó, ít nhất là từ quan điểm của nàng.

Nhưng đối với Keating, Camille biết rất rõ rằng toàn bộ lý do anh đến Luân Đôn là kiếm được mười nghìn bảng. Anh đã chọn cách đó để đền bù cho Eleanor Howard và được gặp đứa con trai có lẽ đã được nuôi dưỡng để khinh ghét anh.

Vậy thì có phải nàng đang làm việc này vì những lý do sai lầm? Nếu vậy, lý do đúng đắn là gì? Phải, cuộc hôn nhân với Fenton sẽ có lợi cho thanh danh của nàng. Nếu nàng kết hôn với anh ta mười ba tháng trước như đã định, lý do để làm việc đó thậm chí còn ít hơn những gì nàng khám phá ra kể từ khi bị tai tiếng. Chỉ là một thỏa thuận do cha mẹ hai bên đã kí khi nàng mới được ba ngày tuổi. Và không còn gì khác. Ít nhất, bây giờ nàng có thể giúp Keating.

“Cammy?”

Giật mình, nàng thả cánh cửa xe ra và quay lại nhìn bạn mình ở trong. “Đợi một chút, chỉ để chắc chắn rằng mình không bị bỏ trên ngưỡng cửa.” Nàng đưa Sophia hai siling để trả cho người đánh xe. “Và sau đó, nếu mọi chuyện diễn ra tốt đẹp, mình sẽ gặp lại các cậu vào chiều nay.”

Sophia nắm tay nàng khi cầm những đồng xu. “Nếu sáu giờ cậu không quay lại câu lạc bộ, mình sẽ đến đây tìm cậu. Và mình sẽ không cố tỏ ra lịch sự đâu.”

Camille cười toe toét. “Việc đó đáng xem đấy. Mình sẽ ổn thôi.”

Cánh cửa vẫn đóng khi nàng đi đến mái hiên thấp. Chà, nếu họ muốn nàng phải gõ cửa, thì nàng sẽ làm thế. Nắm lấy vòng tròn bằng đồng, nàng gõ vào cửa ba lần. Nàng phần nào hy vọng sẽ không ai buồn trả lời, để nàng có thể tự do rời khỏi đây lần nữa.

Cánh cửa bằng gỗ sồi nặng nề mở ra. “Quý cô Camille,” người quản gia nói và cúi đầu chào trang trọng.

“Smythe. Ngài Fenton đến chưa?”

“Ngài ấy đang nói chuyện với ngài Montshire, thưa cô. Nếu cô đợi trong phòng khách buổi sáng, tôi sẽ thông báo cho ngài ấy biết là cô mới tới.”

Việc vị hôn phu được chào đón hơn mình ở ngôi nhà thơ ấu khiến nàng tức giận, nhưng chắc chắn không làm nàng ngạc nhiên. Không, sau cái cách nàng đã bỏ đi. “Không. Tôi sẽ đợi ở ngoài.”

“Thưa cô?”

“Tôi chỉ có thể chấp thuận điều đó thôi. Nếu ai phản đối, họ có thể tranh luận với tôi trong vườn.”

Nàng bước vòng sang bên cạnh nhà, cố tình giữ

ánh mắt tránh xa các cửa sổ khi thơ thần quanh những bụi hoa hồng và huệ tây. Tất cả đều có cảm giác thân thuộc, thậm chí nàng không thể đếm được số lần mình dừng lại ở chính chỗ ấy. Tuy nhiên, con người nàng ở đó trước đây chắc chắn là không nhận ra con người nàng đã trở thành lúc này.

“Camille.”

Nàng nhìn lên khi mẹ nàng thông thả bước lại gần. Thăm co rúm lại trong lòng, nhưng nàng vẫn ra vẻ thản nhiên và gật đầu. “Thưa mẹ.”

“Con trông như sẵn sàng cắn đứt đầu mẹ.”

“Con đã học được rằng mình cần phải làm tốt hơn để bảo vệ bản thân.”

“Và người đàn ông đó, Blackwood dẫm máu phải không? Nếu đang tìm cách để xúc phạm chúng ta nhiều hơn, con chắc chắn đã thành công rồi đấy.”

“Phải, một người đàn ông đã quyết định sai lầm, thấy mình rơi vào một tình thế không thể biện hộ được và kết cục là bị khai trừ khỏi xã hội thượng lưu cũng như đánh mất gần hết bạn bè. Con không biết vì sao chúng con lại thấy đồng cảm với nhau.” Nhiều hơn đồng cảm rất nhiều, ít nhất là đối với nàng, nhưng nói như thế với mẹ nàng có thể khiến bà chết bất đắc kỳ tử vì xấu hổ.

“Miệng lưỡi sắc bén không mang lại ích lợi gì cho con đâu.”

“Con sẽ thích thế hơn nếu không bao giờ phải mài sắc lưỡi mình ngay từ ban đầu.” Nàng muốn siết nắm đấm lại và hùng hổ bước đến, nhưng việc đó có vẻ hung hăng thái quá. Cho dù nàng tức giận người phụ nữ đang nhìn trừng trừng vào mình đến đâu, Victoria Pryce vẫn là người mẹ đầu tiên và duy nhất của nàng.

“Vậy thì cứ lắng mạ ta nếu con muốn,” Quý bà Montshire gay gắt đáp lại. “Nhưng hãy để ý lời ăn tiếng nói khi ở bên ngài Fenton. Mẹ không tin con có thể đưa ra bất kỳ thỏa thuận nào khiến cậu ấy cho con một cơ hội thứ ba.”

“Con biết.”

“À, hai người đây rồi”, cha nàng nói, bước ra vườn từ lối đi dành cho xe ngựa. Ngài Fenton đi sau ông. “Ta hy vọng hai người đã có một cuộc nói chuyện phiếm vui vẻ.”

Hừm. Nàng không nghĩ mình sẽ nói chuyện phiếm vui vẻ với mẹ mình lần nữa. Ít nhất là trong một thời gian rất dài. “Chúc buổi chiều tốt lành, thưa cha, Ngài Fenton,” nàng nói, ngập ngừng nhún gối chào.

“Quý cô Camille.” Fenton hắng giọng. “Chúng ta đi chứ?”

“Hai đứa không thể đi mà không có người đi kèm,” mẹ nàng khẳng định.

Chúa tôi. Một người đi kèm. Nàng suýt nữa đã quên mất mấy chuyện phiền phức kiểu đó. Đồng thời nàng cũng rất mừng vì không phải ở một mình với hầu tước. Trừ phi nàng không còn lựa chọn nào khác.

Quý bà Montshire quay về phía ngôi nhà. “Maria! Ra đây ngay!”

Một tiếng đóng cửa nhẹ vang lên và Marie mười tám tuổi vội vã đi vòng qua ngôi nhà. “Chuyện gì thế, thưa mẹ? Con đang đọc sách trong phòng khách buổi sáng.”

Xét đến chuyện cô con gái thứ hai nhà Pryce đã mặc sẵn đồ để đi dạo, Camille không chắc vở kịch này định diễn cho ai xem, dù nó chẳng có vẻ gì là vì lợi ích của nàng.

“Chị gái con và Ngài Fenton sắp đi dạo. Hãy làm cô gái ngoan và đi theo họ nhé.”

“Tất nhiên, thưa mẹ.”

Khi Camille hướng sự chú ý trở lại với hầu tước, anh ta đang nhìn nàng. Nàng cố gắng đánh giá ánh mắt, để xác định xem anh ta đang tức tối, quan tâm, tò mò, hay giận dữ, nhưng nàng không thấy bất kỳ cảm xúc nào. Dựa vào vẻ bề ngoài, nàng nghĩ rằng anh ta có vài điểm giống với em họ mình nhưng cũng không đúng lắm. Khi Keating nhìn nàng, ngay cả nếu nàng không thể đoán được tâm trạng của anh, nàng luôn biết rằng mình an toàn. Rằng ở bên anh, nàng sẽ không bị tổn hại. Rằng nàng được tôn trọng và quan tâm.

“Chúng ta đi chứ?”, anh ta nói, đưa cánh tay ra.

Che giấu vẻ lưỡng lự, nàng đặt tay lên tay áo anh

ta và họ tiến về lối đi dẫn ra đường. Một chiếc xe ngựa bốn bánh chạy qua đâm sầm vào một cây sồi, tay lái xe bận nhìn chăm chăm vào họ đến mức nhờ tiếng ngựa vừa hí lên đột ngột mới cứu được anh ta.

“Ngài biết rằng mọi người sẽ lại bàn tán,” nàng nói, quyết tâm không co rúm lại. “Và chúng ta đã bị nhìn thấy cùng nhau.”

“Ta chấp nhận rủi ro,” anh ta đồng ý, tăng tốc độ lên một chút cho đồng điệu với lời nói. “Danh tiếng của một thành viên quý tộc như ta có thể không bị tổn hại, nhưng ta đã trở thành kẻ bị cấm sùng thực sự, một tên ngốc, một gã bạc nhược không thể thuyết phục được người đàn bà mà mình đã có hôn ước. Ta sẽ không trải qua những điều đó lần nữa.”

Vậy là anh ta chắc chắn rằng nàng sẽ đồng ý làm cho xong việc này. Và nàng sẽ làm thế, nhưng không phải vì danh tiếng của *anh ta*. Hay thậm chí là của nàng. “Nếu em họ ngài không thành công thì sao? Nếu

tôi quyết định không bao giờ nói chuyện với anh ấy thì sao?”

Anh ta khẽ cười. “Keating rất quyến rũ, khi cậu ta muốn tỏ ra như thế. Nhưng ta thực sự phần nào ngạc nhiên với vài điều cậu ta đã nói. Cô thực sự biết chuyện ta đã đồng ý trả tiền cho cậu ta để mang cô quay lại với gia đình.”

“Phải, tôi biết.”

“Thật ư?” Anh ta nhướn mày, trở thành một phiên bản gần đẹp trai bằng nhưng kém nồng nhiệt hơn em họ mình. “Cậu ta nói với cô như thế?”

“Đúng, anh ấy đã nói. Trong lần nói chuyện thứ hai, tôi tin là thế.”

“Và cô vẫn đồng ý gặp ta.”

“Tôi sẽ nói thành thật, hay ngài thích tôi chỉ gạt

đầu và mỉm cười hơn?”

Lần đầu tiên, một thoáng ngạc nhiên lướt qua mặt anh ta. “Trước đây sự yêu thích của ta dường như chưa bao giờ quan trọng với cô. Ta chẳng thấy có lý do gì để bắt đầu giả vờ lúc này.”

Camille thích anh ta tỏ ra lạnh lùng và xúc phạm hơn, điều đó giúp cô duy trì cơn giận và sự quyết tâm dễ dàng hơn. “Được thôi. Ngài trả mười nghìn bảng vì tôi. Đó là lần đầu tiên ngài làm khác đi so với chính mình để được ở bên tôi.”

“Và bây giờ cô sẽ nói rằng lẽ ra hoa thì đỡ tốn kém hơn rất nhiều.”

“Đã quá muộn với hoa.” Nàng liếc ra sau để thấy Marie đi đằng sau họ, đủ gần để nghe lỏm được toàn bộ cuộc nói chuyện. Chẳng nghi ngờ gì là con bé sẽ nhắc lại nguyên văn với mẹ khi họ về.

“Tại sao cô lại tức giận với ta đến thế?”

Camille chớp mắt. “Tôi không tức giận. Tôi chỉ... thất vọng.”

Cánh tay bên dưới bàn tay nàng cứng lại. “À, ừ. Ta cũng thích một người phụ nữ nhiều da thịt hơn và ít có xu hướng tưởng tượng hơn. Ta cho rằng chúng ta đều bị ép buộc. Hầu hết mọi người, dù sao đi nữa.”

“Phải, nhưng nếu nhọc lòng làm quen với tôi, ngài đã có thể nhận ra rằng chúng ta hợp hay không hợp nhau, điều đó sẽ tránh được chuyện xấu hổ ở nhà thờ.”

“Phải, phải, ta nên viết cho cô một lá thư và gửi những món quà nhỏ. Ta đã không làm. Ta sẽ không xin lỗi hay nói với cô rằng ta định sửa chữa. Chúng ta đều bị tổn hại bởi hành động của cô, Quý cô Camille. Đã đến lúc sửa chữa. Vì lợi ích của ta, gia đình cô và chính bản thân cô.”

Và vì lợi ích của Keating. “Phải, tôi cho là thế,” nàng nói to, cố gắng phớt lờ sự nổi loạn đang giộng ầm ầm trong tim mình.

Anh ta dừng lại, thả tay xuống và di chuyển đến đối diện với nàng. “Vậy là không cần đến mấy chuyện tán tỉnh vớ vẩn ngớ ngẩn này nữa, ta cho là thế?”

“Không. Tôi thấy tự thuyết phục mình rằng ngài là người nào đó không giống với bản thân ngài chẳng mang lại lợi ích. Thực ra, tất cả những gì tôi muốn hỏi là có phải ngài sẽ ít dính dáng đến tôi hết mức có thể sau khi chúng ta kết hôn.”

“Ta cần một người thừa kế. Và sự chung thủy của cô. Ta không muốn bị cười nhạo lần nữa.”

Trái tim nàng lại nhảy lên. “Chỉ thế thôi.”

“Đồng ý.” Anh ta hơi nghiêng đầu. “Lạ thật, nếu

một năm trước cô không bỏ chạy, chúng ta vẫn sẽ thỏa thuận như thế.”

“Lúc đó tôi ngây thơ hơn. Tôi nghĩ rằng mình muốn nhiều hơn.”

Ngài Fenton gật đầu. “Ta hy vọng cô rời khỏi câu lạc bộ Tantalus ngay lập tức. Cô không thể làm ở đó và chuẩn bị làm đám cưới với ta. Ta sẽ không chấp nhận như thế. Và cha mẹ cô cũng vậy.”

Câu nói đó khiến nàng đau lòng hơn dự liệu. “Họ đã rất tốt với tôi. Tôi dám nói rằng nếu không tìm được việc làm ở đó, sự lựa chọn tiếp theo của tôi sẽ khiến ngài và cả gia đình tôi sẽ chẳng thể chào đón tôi quay lại như lúc này.” Nàng hít vào một hơi, chống lại nỗi sợ hãi bất chợt trước ý nghĩ phải chuyển về sống ở một gia đình thù địch hay hờ hững, lạnh lùng. “Tôi sẽ thông báo nghỉ và làm ở đó cho đến khi họ tìm được người thay thế.” Việc sẽ không xảy ra cho đến ngày cô kết hôn với anh ta.

“Không.”

Cô hếch cằm lên. “Có.”

Hầu tước mở miệng định nói, rồi lại khép lại. “Cứ làm theo ý cô đi. Nhưng sẽ không có thông báo hay tiền cho đến khi cô rời khỏi nơi đó. Hãy nói thế với người bạn mới của cô và xem anh ta ủng hộ đến đâu.” Fenton bước gần lại một bước. “Đó là sự khác biệt giữa ta và Blackwood đẫm máu. Ta thẳng thắn và thành thật. Ta không giả vờ là một người bạn khi ta không phải.”

“Vậy mà không ai biết anh ấy là em họ ngài,” nàng nhận xét, phớt lờ phần còn lại trong câu nói của anh ta. Chỉ có người không hề có bạn bè mới nghĩ rằng anh ta có thể chia cắt nàng và bạn nàng bằng vài lời nói cay đắng. “Thẳng thắn và thành thật là thế sao?”

“Đó là vì cậu ta không thể cư xử cho đúng đắn. Nếu cậu ta làm thế, ta sẽ vui mừng nói với mọi người về mối quan hệ đó.”

Chuyện này chẳng đưa họ đi đến đâu và càng nói về Keating, càng có khả năng nàng sẽ nói gì đó để bảo vệ anh khiến anh họ anh không thể bỏ qua. Là người quan tâm đến bề ngoài đứng đắn đến thế, Ngài Fenton có thể sẽ gây ra chuyện nghiêm trọng khi biết nàng đã quan hệ với em họ mình. Và nàng hoàn toàn có ý định tiếp tục làm thế.

Sau một phút nhìn xung quanh như thể đang tìm điều gì đó để nói và không thành công, Fenton quay về phía ngôi nhà rồi lại đưa cánh tay ra. Thở dài, nàng đặt tay mình lên.

“Cha mẹ cô và ta sẽ sắp xếp cho đám cưới.” anh ta nói, giọng lại lạnh lùng và thờ ơ. “Và lần này cô sẽ không bỏ chạy.”

“Không, tôi sẽ không chạy. Miễn là ngài thực hiện tất cả những gì mình đã hứa. Với tất cả mọi người có liên quan.”

“Ta sẽ làm.”

Họ đi trong im lặng suốt phần còn lại của chuyến đi dạo, cho đến khi anh ta chia tay nàng ở cuối lối đi ngắn. “Cha cô biết cách liên lạc với ta,” anh ta nói. “Chúc buổi chiều tốt lành, Quý cô Camille.”

“Xin tạm biệt, Ngài Fenton.”

Khi anh ta biến mất trên phố, Camille quay lại nhìn ngôi nhà. Nàng đã lớn lên ở đó, nhưng giờ đây, không có nơi nào có vẻ xa lạ và ít chào đón nàng hơn nơi này. Ý nghĩ chuyển về đó, chà, nàng sẽ không làm thế. Không, cho đến giây phút cuối cùng có thể. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy gì khác ngoài mặt tiền của Pollar House, nhưng rõ ràng nàng sẽ trở thành nữ chủ nhân của nó rất sớm.

“Chị làm thế bằng cách nào?”, Marie thì thầm.

Nàng quên mất em gái mình đang ở đó. “Làm cái gì?”, nàng nói, quay lại đối diện với em gái.

Tóc Marie sẫm màu hơn tóc nàng một chút, mắt cũng xanh sẫm và đẹp hơn nhiều. “Chị luôn nói điều mình muốn. Em sẽ chết vì xấu hổ nếu làm thế.”

“Chị đã khám phá ra những thứ tồi tệ hơn cả xấu hổ.” Camille hăng giọng, không chắc chắn về cách ứng xử với em gái nàng như với người chồng tương lai. Nhưng nàng cũng không biết rõ anh ta. “Em và Joanna có ổn không?”

“Mẹ hầu như không để bọn em rời khỏi nhà. Chúng em gần như không đến Luân Đôn dự mùa lễ hội, vì mẹ biết chúng em sẽ bị cười nhạo. Em ghét chuyện này. Chuyện duy nhất có vẻ tồi tệ hơn là mẹ sẽ quyết định em phải bỏ qua cả lễ ra mắt.”

“Mọi chuyện sẽ được giải quyết hết và chìm vào lãng quên nhanh thôi”, Camille an ủi. “Và là một nữ hầu tước, chị có thể giới thiệu em với rất nhiều chàng trai trẻ, đẹp trai.”

“Họ đều biết chị, phải không? Ở Tan... ở nơi đó.”

“Đó là một câu lạc bộ dành cho quý các quý ông, Marie. Không phải nhà thổ.”

Má em gái nàng chuyển sang màu đỏ. “Đừng nói những điều như thế. Chúa tôi. Bọn em không được dạy dỗ để hành động như chị. Em không hiểu chút nào. Em nghĩ... em nghĩ chúng ta là bạn, cũng như là chị em.”

“Tất nhiên, tất nhiên. Chị không thể giải thích vì sao mình lại làm thế, vì khi nhớ lại, chuyện đó có vẻ rất ngu ngốc. Nhưng chị đã học được vài bài học quan trọng từ lúc đó.”

“Ừm, em nên hy vọng như thế.” Marie bắt đầu bước đến lối vào nhà, rồi bước chậm lại khi nhận ra Camille không đi theo mình. “Chị không vào nhà à?”

“Không, chị không nghĩ thế. Chị có vài việc cần làm.”

“Nhưng Joanna và em nhớ chị.” Quay lại, Marie nắm lấy cánh tay Camille bằng cả hai tay. “Chúng em thực sự nhớ chị. Phải nghe những gì cha, và nhất là mẹ nói sau khi chị bỏ đi thật là kinh khủng.”

Nàng không muốn biết những điều ấy. Thay vào đó nàng nói, “Nếu ngày mai chị ghé qua và đưa hai em đi ăn trưa thì sao? Sau đó chúng ta có thể tán gẫu mà không có mẹ ở đó để cau có với mọi điều chúng ta nói.”

“Em cũng thích thế.” Marie hôn lên má nàng. “Và chị có thể kể với chúng em về việc gặp gỡ Blackwood

đắm máu. Anh ta thực sự bắn Tử tước của Balthrow sao?”

“Anh ấy nói là mình làm.”

“Anh ấy thật đẹp trai. Em có thể hiểu vì sao Quý bà Balthrow phải lòng anh ấy.” Siết lấy cánh tay nàng, Marie cười khúc khích. “Anh ấy có nguy hiểm chết người không?”

“Vớ vẩn thì không.” Ít nhất là theo cách nghĩ của Marie. Còn theo cách khác, anh đã đâm thẳng vào trái tim nàng trước khi nàng nhận ra điều đó.

Đột nhiên nhu cầu nhìn thấy anh lần nữa ào ạt chiếm lấy nàng. Có thể ngày cưới vẫn chưa được định, nhưng là không thể tránh khỏi. Và khi đó anh sẽ ra đi.

“Chị xin lỗi, Marie, nhưng chị thực sự phải đi,” nàng nói, giọng hơi run rẩy. “Chị vẫn làm việc ở đó, em biết đấy.”

“Không lâu nữa.” Hôn lần cuối lên má chị mình, Marie trèo lên bậc thềm và biến mất sau cánh cửa. Camille nhìn theo một lúc lâu đủ để chắc chắn rằng em mình đã an toàn trong nhà, sau đó thuê một chiếc xe ngựa.

“Đi đâu, thưa cô?”, người đánh xe thiếu rằng hỏi khi Camille trèo vào bên trong.

“Baswich House. Đường South Audley.”

~*~

Khi Keating nhận ra rằng Camille thực sự đang đi đến Baswish House, anh chửi thề và thúc Amble chạy trên con đường song song với cỗ xe.

Chuyến đi dạo kết thúc sớm hơn anh dự liệu và dù đứng cách nửa con phố, anh cũng có thể thấy rằng cuộc gặp không diễn ra một cách hòa nhã. Đồng thời

anh cũng không nhìn thấy điều gì khiến mình phải lao tới giải cứu và ác quỷ biết rằng anh hơn cả sẵn sàng để làm thế vì bất kỳ lý do gì.

Không, nàng ngẩng cao đầu, thẳng lưng và bất cứ điều gì nàng nói cũng khiến Fenton hùng hổ hét lên. Thực ra, theo những gì Keating biết về anh họ mình, anh có thể nói rằng Stephen không biết phải làm gì với cô dâu tương lai của mình.

Một suy nghĩ khác đến với anh. Có lẽ nàng đang chạy đến nhà Công tước của Greaves để nói với anh rằng nàng đã thay đổi suy nghĩ và nàng không còn là cô dâu tương lai của ai nữa. Những hy vọng mãnh liệt lộn nhào trong anh lập tức được thay thế bởi cảm giác lo lắng. Sau cùng, cho dù nàng có cân nhắc chuyện đó hay không, câu lạc bộ Tantalus vẫn chỉ thuê các cô gái trẻ, đáng yêu. Lúc này, nàng có thể tiếp tục ở đó, nhưng nó không thể nuôi sống nàng trong suốt phần đời còn lại.

Và trong khi anh lẽ ra đã hạnh phúc, thậm chí vui sướng ngây ngất vì được trao cho nàng một ngôi nhà, thì nó cũng không giải quyết được gì. Anh là một kẻ bị xã hội bài trừ và sẽ luôn như vậy. Thậm chí tồi tệ hơn, khi gửi tiền cho Eleanor, anh gần như không có đủ tiền để trả cho người làm và giữ gìn đất đai. Với Fenton và khối tài sản to lớn của anh ta, nàng sẽ có mọi thứ.

Và sau buổi sáng hôm nay, sự việc sẽ trở nên phức tạp hơn thế. Mặc dù chưa trực tiếp đồng ý cho anh gặp Michael, Eleanor đã tỏ ý sẽ làm thế. Tuy nhiên, điều đó phụ thuộc vào mười nghìn bảng Stephen đã hứa với anh.

Anh nguyên rủa lần nữa. Tất cả bọn họ nên để yên cho anh ở Havard's Glen. Anh sẽ không bao giờ gặp Camille Pryce, không bao giờ hy vọng được gặp con trai, không bao giờ nghĩ rằng anh có thể đền bù phần nào đó cho những chuyện mình đã gây ra sáu năm trước.

Amble phi nước đại đến lối đi của Baswich House và anh nhảy xuống khỏi yên trước khi con ngựa thiến màu xám dừng lại. “Giữ nó nhé”, anh ra lệnh cho tay giữ ngựa và chạy vào nhà.

Hooper mang vẻ mặt ngạc nhiên khi kéo cửa mở, anh sải bước qua nó. “Ta ở nhà cả buổi sáng nhé”, anh nói, thở hỗn hển và lao ầm ầm lên cầu thang mà không đợi trả lời.

Trong phòng, anh cởi đôi bốt cưỡi ngựa và áo khoác ra, lục tung tủ quần áo để tìm thứ gì đó mà một quý ông mặc ở nhà vào ban ngày. Anh không biết đó là thứ gì, nhưng khi Pidgeon xuất hiện để giúp anh, ít nhất tên hầu phòng không ngất xỉu.

Người quản gia gõ cửa. “Vào đi”, anh nói.

“Ngài Blackwood, Quý cô Camille Pryce đang ở tầng dưới và muốn nói chuyện với ngài. Cô ấy đi một mình, thưa ngài.”

“Người có nói với cô ấy là ta ở đây cả ngày không?”

“Cô ấy không hỏi, thưa ngài. Tôi không thể tìm cách để nhắc đến chuyện ấy mà không làm dấy lên nghi ngờ. Tôi có thể nói với cô ấy nếu ngài muốn.”

“Đừng tỏ ra ngu dốt, Hooper. Và đừng sửng sốt. Ta biết người phục vụ trong nhà của ai.”

“Tôi xin lỗi, Ngài Blackwood. Tôi đã đưa cô ấy vào phòng khách buổi sáng.”

“Tốt. Ta sẽ xuống ngay. Gọi trà đi.”

“Vâng, thưa ngài.”

Keating ngược cầm lên khi Pidgeon thất cựa vạt. Anh muốn lao xuống cầu thang và khám phá xem

mình đã bỏ lỡ điều gì khi quan sát cuộc dạo chơi ngắn ngủi trước đó hơn bất kỳ điều gì khác, nhưng không muốn nàng biết rằng anh đang do thám nàng.

“Người đã xong chưa?”

“Nếu ngài thôi ngọ nguyệt, thưa ông chủ,” Pidgeon nhả nhó nói.

“Hãy nhanh lên.”

Cuối cùng tay hầu phòng lùi lại. “Tôi cho rằng như thế sẽ...”

“Biến đi,” Keating ra lệnh, giật cửa ra rồi lao xuống cầu thang.

Cánh cửa phòng khách buổi sáng để mở và bước vào đến giữa phòng, anh mới nhận ra rằng Camille đang ngồi rất bình tĩnh dưới cửa sổ trước nhà và uống một tách trà nóng. Bước chậm lại, anh đi đến

chiếc ghế đối diện với nàng qua bàn rồi thả người xuống.

“Đây là cuộc viếng thăm tốt hay xấu?”, anh hỏi, cố gắng che đậy sự thật rằng mình đang thở hổn hển.

Không trả lời hay thậm chí nhìn anh, Camille đặt tách trà xuống, đứng lên và đi đến cửa để đóng rồi khóa nó lại. Bên trong anh siết lại hờn ứng. Thay vì quay lại chiếc ghế đang ngồi, nàng đặt một bàn tay lên vai và ngồi xuống đùi anh. Sau đó, trước vẻ ngạc nhiên của anh, nàng ngả đầu vào vai anh.

Fenton sẽ phải chết nếu làm nàng tổn thương. Bạn cũ, anh họ... không thành vấn đề. Sợ làm nàng giật mình mà rời khỏi, anh từ tốn vòng tay ôm vai nàng. Niềm vui bình dị khi được ngồi với Camille trong vòng tay làm anh sửng sốt đến sâu thẳm trong tâm hồn cay độc của mình.

“Anh đã đúng về Ngài Fenton,” cuối cùng nàng

nói, di ngón tay lên chiếc khuy trên cùng của cái cái gi lê.

“Ở khía cạnh nào? Anh đã nói rất nhiều về anh ta, theo những gì anh nhớ.”

“Anh ta không phải là quái vật.”

Keating nhắm mắt lại một lúc. “Đó có phải là điều tốt không?”, anh buộc mình nói ra.

“Em cho là thế. Marie đã đi bộ cùng bọn em và con bé khá ấn tượng khi em dám nói suy nghĩ của mình. Rõ ràng em chưa bao giờ làm điều gì đáng sửng sốt như thế.” Nàng mở khuy và trượt tay vào trong áo anh, bàn tay ấm áp đặt lên trái tim anh.

Ham muốn sôi sục trong anh. “Kể cho anh nghe em đã nói gì. Anh đang sốt ruột đây.”

Nàng bật cười. “Em chỉ nói rằng mình không ấn

tượng với tính cách nồng nhiệt của anh ta lúc đó, hay thậm chí là bây giờ. Và ngoài việc sinh ra một người thừa kế, em mong anh ta mặc kệ em theo đuổi những mối quan tâm riêng và quản lý gia đình của mình. Rằng anh ta và em sẽ dính líu đến nhau ở mức ít nhất có thể.”

Mọi lời nàng nói như một cú đấm vào bụng anh. Nhưng anh không được phép để nàng biết điều đó. Việc này là vì lợi ích của nàng và anh sẽ không ngừng nhắc nhở bản thân cho đến khi tin vào nó. “Và anh ta không học máu mà chết ngay lập tức?”, anh nhẹ nhàng hỏi.

“Anh ta không thấy buồn cười, mà đồng ý.” Nhắc đầu lên một chút, nàng dịu dàng hôn lên cằm anh. “Em để mặc anh ta và cha mẹ mình định ngày cưới; chỉ là em không có lòng dạ nào cho việc đó.”

“Anh không trách em.”

Một cái khay nữa mở ra. “Anh đã tìm thấy dấu hiệu gì của Quý bà Balthrow chưa?”, nàng tiếp tục, đôi môi nàng trên cổ anh gần như khiến anh nhòa đi.

Keating gần như có thể nghe thấy suy nghĩ của nàng. Nếu không tìm thấy Eleanor và chẳng có hy vọng gì được gặp Michael, anh cần mười nghìn bảng nữa không? Anh có nghĩ đến chuyện phá hủy cuộc đời nàng như đã phá hủy cuộc đời mình không? Và xấu hổ thay, chuyện đó thật hấp dẫn. Hấp dẫn đến mức đáng nguyên rủa.

“Cô ấy đang đợi ở đây khi anh quay lại sáng nay,” anh nói, lời nói dính trong cổ họng.

Nàng ngẩng phắt lên, đôi mắt xanh mở to. “Cái gì? Anh đã gặp cô ấy?”

Anh gật đầu.

“Cô ấy nói gì? Michael có đi cùng cô ấy không?”

Anh có được gặp con trai mình không? A...”

Keating đặt một bàn tay lên miệng nàng. “Anh không thể trả lời nếu em không im lặng,” anh nói, đôi môi thế chỗ bàn tay. Anh cảm động vì nàng quan tâm đến con trai và những vấn đề của anh đến thế, khi nàng cũng có rất nhiều vấn đề của riêng mình.

Nàng kéo mình ra khỏi anh và đứng lên, vuốt thẳng váy. “Kể em nghe đi.”

“Eleanor dường như đã lo lắng rằng anh ở Luân Đôn để... quay lại con đường cũ, điều có vẻ như anh đang làm.”

“Không, Không phải. Chuyện này khác.” Nàng khoát tay chỉ vào cả hai. “Chúng ta khác.”

“Bởi vì anh yêu... Bởi vì anh quý mến em hơn anh từng quý mến cô ấy ư? Ngược lại, anh thấy rất giống nhau, cưng à.”

Chết tiệt, anh suýt nữa nói ra. Suýt nữa thừa nhận rằng anh yêu nàng. Như thế điều đó có thể làm được gì ngoài việc tạo ra một tình thế không thể biện hộ, thậm chí còn tồi tệ hơn cho cả hai bọn họ. Anh hít một hơi run rẩy. Bình tĩnh. Anh chỉ cần bình tĩnh.

“Dù sao,” lát sau anh nói tiếp, “Cô ấy nói Michael không ở cùng mình, nhưng ám chỉ rằng có thể cho phép anh gặp thẳng bé nếu anh chứng tỏ được việc sẽ tiếp tục chu cấp cho hai người họ.”

“Em hy vọng anh đã nói với cô ấy về số tiền anh sắp nhận được.”

“Anh đã nói. Đó là khi cô ấy nói anh có thể được gặp con trai.”

Một giọt nước mắt lăn trên má nàng và Keating cảm thấy như người nào đó vừa rạch một vết trong trái tim mình. Nếu đây là tình yêu, anh ước gì mình

không bao giờ khám phá ra nó. Thứ đáng ghét này đau đớn như quỷ và anh không nhìn thấy bất kỳ lợi ích nào của nó.

“Em cảm thấy rất hạnh phúc cho anh,” nàng nói và quệt mắt.

“Thật là.”

“Phải, tất nhiên là thế. Anh đáng được gặp Michael.”

“Anh không biết điều đó, nhưng cảm ơn em vì đã nói thế.”

Camille nhìn anh chăm chăm trong rất nhiều nhịp đập nặng nề từ trái tim toi bời của anh. Sau đó nàng lắc mình. “Em nên đi. Em chỉ muốn anh biết rằng Fenton và em đã đạt được một thỏa thuận.”

Keating với lấy tay nàng và kéo nàng ngồi xuống

lòng anh. Cho dù đang cố gắng tự kiểm soát mình đến đâu, thì vẫn có những giây phút việc đó không đáng để cố gắng. Nàng đốt cháy anh và nếu không có nàng, anh rất chắc chắn mình sẽ kết thúc cuộc đời trước khi nàng làm đám cưới với người đàn ông khác.

Anh đặt tay nàng vào hàng khuy của chiếc áo gi lê đã mở một nửa. “Em đã tỏ ra xấu xa xong rồi sao?”, anh lăm bắm, cúi đầu xuống để nhấp nháp làn da trần trên cổ nàng.

Nàng thở dài run run. “Vẫn chưa, em không thể nghĩ thế đâu.” Những ngón tay thanh mảnh của nàng mở khuy thứ ba, rồi thứ tư. “Nhưng em phải làm việc vào buổi trưa, vì thế đừng làm hỏng tóc em.”

Keating bật cười. “Anh sẽ cố gắng.” Anh hôn nàng, lưỡi quần lấy lưỡi nàng, di chuyển để nàng ngồi dạng chân hai bên đùi, rồi kéo váy nàng. Chiếc váy phủ xuống quanh họ, che giấu thực tế rằng thứ duy nhất ngăn cản anh và nàng là lớp vải căng chặt của

chiếc quần.

“Ôi, Chúa tôi,” nàng run rẩy nói, hông lắc lư đầy kinh nghiệm.

Nàng có thể là cái chết dành cho anh, anh chắc chắn điều đó. “Nhắc lên một chút”, anh ra lệnh, đưa tay vào giữa họ để cởi quần rồi kéo nó xuống, rồi đưa một ngón tay vào nơi nóng ấm của nàng. “Phía trên váy em trông thật đoan trang,” Keating nhận xét, ôm hông Camille và kéo nàng xuống vật đàn ông căng cứng của mình.

Camille nhắm mắt lại khi anh đi vào bên trong nàng. “Hừm,” nàng thì thầm, tay nắm lấy vai anh. Nàng từ từ nhắc người lên và thả xuống lần nữa. “Em không thấy đoan trang chút nào,” nàng lắp bắp nói, lại mở mắt ra.

“Anh cũng thế. Yên nào.”

Anh lao vào nàng, nâng lên và kéo hông nàng xuống cho đến khi nàng tạo ra một nhịp điệu nhanh và mạnh của riêng mình. Thở hỗn hển, nàng mỉm cười đầy phóng đảng với anh khi hăng hái di chuyển lên xuống quanh vật đàn ông của anh trong khi anh nâng hông lên để hòa hợp với nàng. “Em thích thế này.”

Keating ôm phía sau nàng, nhắc nhở không được phá hoại kiểu tóc của và kéo mặt nàng về phía trước để hôn. Nhu cầu căng thẳng xuyên qua anh, sự kiểm soát vốn đã bị bào mòn nay hoàn toàn tan tác. Khi nàng lên đỉnh quanh anh, anh buông mình và tìm thấy sự giải thoát của riêng mình sâu bên trong nàng.

Ngả người về phía trước, Camille dựa mặt lên vai anh. Họ ở yên như thế hồi lâu, hít thở nặng nề, anh vẫn ở trong nàng. Anh có thể nghe thấy tiếng lửa nổ lốp bốp trong lò sưởi, tiếng bánh xe kéo kẹt ngoài cửa sổ, tiếng trò chuyện xa xa, tiếng người bán rong rao hàng và ai đó tuyên bố âm ỉ rằng anh ta có thể nhận ra ngay một con ngựa thuần chủng khi nhìn

thấy nó. Nếu thời gian có thể dừng lại để có một phút giây hưởng thụ, anh sẽ chọn giây phút này.

Cuối cùng, Camille thẳng người dậy, nhìn xuống anh. “Đây là một cách rất thuận tiện,” nàng nói và cười toe toét.

“Đúng thế, nhưng anh thích nhìn thấy em khỏe thân hơn. Và có thêm một chút thời gian với em.”

Bóng tối lướt qua mặt nàng. Anh biết chính xác lý do, thời gian là thứ họ không thể có. Một phút trôi qua là bớt đi một phút anh có thể hy vọng chia sẻ với nàng.

“Khi nào Fenton trả tiền cho anh?”, nàng đột nhiên hỏi, nhắc người lên rồi thu chân lại để đứng dậy và vuốt thẳng váy.

“Sau đám cưới của em.” Anh cũng đứng lên, cài khuy quần và áo gi lê.

Nàng cau mày. “Lẽ ra anh nên có nó ngay lúc này, khi Quý bà Balthrow đang ở Luân Đôn. Rất có thể cô ấy dẫn Michael theo.”

Anh cũng từng nảy ra suy nghĩ đó trong đầu, nhưng lại không muốn kết thúc việc này... cho dù tình cảm giữa hai người họ có là gì trước khi anh phải làm thế. “Anh đã đồng ý là sau đám cưới. Anh nghĩ thế là sớm rồi.”

Anh nắm tay Camille và cúi xuống hôn nàng. Đôi môi mềm mại, ấm áp của nàng quyến vào môi anh, cướp mất hơi thở, suy nghĩ và linh hồn anh. Lẽ ra anh đã có được nàng, nếu anh sống một cuộc đời tử tế hơn. Anh đã không như vậy, và bây giờ điều tốt nhất anh có thể làm là ở bên nàng một lần rồi nhìn nàng bước đi.

Cuối cùng, anh thả nàng ra và Camille bắt đầu đi đến cửa. Nhưng khi đặt tay lên chốt cửa, nàng quay

lại lần nữa. “Chỉ thế thôi sao?”

Nếu anh có chút lý trí, thì sẽ là như thế. Nếu đã học được bất kỳ điều gì sáu năm trước, anh sẽ gật đầu, nói lời tạm biệt và ở lại trong ngôi nhà này cho đến sau ngày cưới của nàng. “Cũng còn tùy”, anh nói bừa, ép mình nở một nụ cười khế. “Anh nghĩ mình có thể tổ chức một bữa trưa ngoài trời vào thứ Ba. Em và Sophia có thể tham gia cùng Greaves và anh không?”

Camille trông thực sự nhẹ nhõm, như thể nàng không nhận ra rằng anh đang khiến mọi chuyện tồi tệ hơn. “Em nghĩ như thế thật tuyệt.”

Nàng đã sai về điều đó, nhưng nếu phải sống phần đời còn lại mà không có nàng, anh chỉ muốn có thêm chút thời gian nữa, để luôn nhớ về nàng.

Chương 19

Hai ngày sau, không xảy ra chuyện gì khiếm nhã, mặc dù Camille phải thừa nhận rằng những lời xúc phạm và lườm nguýt bót dần đơn giản là vì nàng không còn đủ quan tâm để nhận ra chúng. Nhưng nàng biết có chuyện gì đó không hay xảy ra ngay khi nhìn thấy Juliet Langtree lách qua đám đông và đi vào phòng Demeter.

Juliet là bộ mặt của câu lạc bộ Tantalus mỗi tối. Thậm chí, có người đã viết một bài hát về cô gái có khuôn mặt thiên thần canh gác cánh cửa dẫn đến hạnh phúc, hay thứ gì đó tương tự. Cô ấy không bao giờ rời khỏi vị trí ở cửa chính. Không, trừ phi có việc gì đó cực kỳ khẩn cấp. Và lúc này, ánh mắt cô gái gác

cửa đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Đó là lý do Camille không thích làm việc vào các buổi tối. Các thành viên câu lạc bộ có thời gian để chề chén, điều đó khiến bọn họ trở nên... bớt lịch sự hơn. Sau này, chuyện ấy ít làm nàng bận tâm hơn. Và xét đến những ký ức dài ở Mayfair, nàng cho rằng mình có thể chịu đựng cái nhìn đó trong suốt phần đời còn lại. Ngay cả khi là một nữ hầu tước, khi họ ăn tối ở nhà nàng và khen ngợi những trang sức lộng lẫy của nàng.

Nhưng lúc này nàng đang nhìn Juliet. “Có chuyện gì thế?”, nàng hỏi thật nhỏ khi cô ấy dừng lại trước mặt mình.

“Ngài Montshire và Fenton đang ở đây”, Juliet thì thầm.

Mặt cắt không còn giọt máu, nàng túm lấy thành bọc để không lao đảo. “Nhưng... họ không phải là

thành viên.” Và ít nhất, Fenton đã bị cấm cửa ở đây.

“Họ lấy được giấy mời từ Ngài Cleaves. Quý bà Haybury bảo chị hỏi em trước khi cho phép họ vào.”

Ôi, trời. Nếu là vài tuần trước, nàng hẳn đã ngắt đi rồi. Hay đúng hơn là nàng đã túm váy và chạy lên phòng, khóa cửa lại rồi trốn ở trên giường. “Để họ vào đi.”

“Em chắc chứ?”, Juliet nhướn mày thì thầm. “Chị có thể đưa ra rất nhiều lý do đã được diễn tập nhiều lần.”

“Rõ ràng họ đã chuẩn bị để cho người ta nhìn ngó và bàn tán,” Camille trả lời. “Và em đã quen rồi. Cứ để họ vào và chia sẻ phần nào sự khó chịu với em.”

Gật đầu đầy ngờ vực, Juliet quay gót và trở lại sảnh đợi. Camille bắt thấy ánh mắt quan tâm, thắc mắc của Shopia từ bên kia phòng, nàng gửi lại một nụ

cười nửa miệng.

Đây là cơ hội của nàng, nàng nghĩ thế, để cha và chồng chưa cưới hụt của mình biết rằng nàng đã học cách đứng trên đôi chân của chính mình. Rằng nàng đã ngẩng cao đầu và quay lưng lại với xã hội đứng đắn của Mayfair, vì nàng đã chọn làm như thế. Không phải vì nàng không có lựa chọn nào khác.

Và tốt nhất họ nên cảm ơn Quý bà Balthrow, bởi nếu không phải vì cô ấy và vì Keating cần phải chu cấp cho cô ấy, Camille sẽ ít nghĩ đến việc tìm đến sự đứng đắn lần nữa trong thời gian này. Đó là vấn đề của lòng can đảm, nàng dần phát hiện ra điều đó. Nó mở ra trước mắt nàng rất nhiều khía cạnh khác của thế giới, hơn cả những gì nàng mong đợi.

Vài phút sau, hai người đàn ông – cha và chồng chưa cưới hụt của nàng, sải bước vào phòng Demeter. Ít nhất trông Fenton có vẻ muốn rứt đầu vào áo khoác như một con rùa. Đồng thời, anh ta đảo mắt khắp nơi,

lần đầu tiên được chiêm ngưỡng sự giàu có của câu lạc bộ Tantalus.

“Chúc buổi tối tốt lành”, nàng nói, mừng vì giọng mình vẫn bình thản. “Tôi đưa các ngài đến bàn nhé?”

Cầm cha nàng siết lại. Ông thường chịu đựng tính khí ngang bướng của nàng tốt hơn mẹ nàng, nhưng cũng đã góp một tay trong việc quăng nàng ra khỏi nhà như bất kỳ ai. “Được, cảm ơn,” cuối cùng ông nói.

“Thông thường, tôi e rằng chúng tôi sẽ phải để hai ngài đợi trong phòng đánh bạc,” nàng nói, quay người để dẫn họ vào phòng và cố gắng phớt lờ hàng tá ánh mắt hiếu kỳ của cánh đàn ông đang chiếu về phía họ, “Vì chỗ chúng tôi luôn đông đúc vào đêm thứ Hai. Nhưng chúng tôi để dành riêng một bàn dành riêng cho các vị khách đặc biệt.”

Dừng lại cạnh một chiếc bàn đặt ngay ngắn dưới

cửa sổ nhìn ra vườn, nàng ra hiệu cho họ ngồi xuống. “Đây là thực đơn, hoặc nếu hai ngài có món đặc biệt yêu thích, các đầu bếp của chúng tôi rất tài giỏi. Cô hầu bàn sẽ đến trong vài phút. Chúc một buổi tối vui vẻ.”

“Camille,” cha nàng lẩm bẩm, ánh mắt dán vào danh sách rượu trên bàn, “Con làm việc này mỗi tối?”

“Tôi nghỉ Chủ nhật và thứ Ba. Tôi thường làm việc vào buổi sáng. Tôi làm việc ít, nên khi có người cần nghỉ buổi tối, tôi sẽ thế chỗ họ.”

“Nhưng những người phụ nữ khác là ai? Con sống với họ sao?”

“Ở đây chúng tôi đều là chị em, thưa ngài. Đối với rất nhiều người trong chúng tôi, công việc là cơ hội cuối cùng trước khi hoàn toàn tuyệt vọng.” Một nhóm ba quý ông khác bước vào phòng và nàng lui lại một bước. “Giờ mong các ngài thứ lỗi, tôi phải làm việc.”

Sophia túm lấy cánh tay nàng khi họ đi ngang phòng ăn tối. “Cậu có biết họ sẽ đến đây không?” bạn nàng thì thầm.

“Mình không biết. Và mình không chắc lý do họ làm thế. Nếu họ định làm mình xấu hổ để phải rời khỏi đây, mình sẽ không...”

“Cậu biết rằng cậu không thể làm một nữ hầu tước mà vẫn làm việc ở đây. Không, trừ phi cậu là Quý bà Haybury và sở hữu nơi này.”

“Mình biết. Nhưng mình không thể rời khỏi một cái giường và một nguồn thu nhập cho đến khi có nơi khác để đi.”

“Cậu có thể về nhà.”

Trước nỗi ngạc nhiên của mình, nàng cảm thấy nước mắt trào lên. Nàng nhanh nhẹn dụi trán, véo

sống mũi cho đến khi cảm xúc đó qua đi. “Đây là nhà mình.”

“Ôi, thôi nào, Cammy. Cậu sẽ làm mình khóc mất.” Sophia ôm cánh tay nàng. “Mình hạnh phúc cho cậu. Không nhiều người trong chúng ta đến đây mà lại được trao tặng nhiều điều tuyệt vời hơn.”

Phải, lẽ ra nàng phải biết ơn vì có được một cơ hội thứ hai. Khi Keating thông báo tin tức đó lần đầu tiên, ý nghĩ rằng những ánh mắt và mọi lời nói thì thầm sẽ chấm dứt dường như là một giấc mơ đáng vui mừng. Điều mong ước lớn nhất của nàng là mọi chuyện có thể trở về như nó vốn có, tuy nhiên, nàng đã khám phá ra vài điều ở một hướng hoàn toàn mới và bất ngờ.

Nhưng Keating cần nhiều hơn những gì nàng có thể cho anh. Phải, cha mẹ nàng giàu có, nhưng nàng đã bị giữ bỏ ngay giờ phút bỏ chạy khỏi hôn lễ của chính mình. Và cách duy nhất nàng có thể giúp anh là

quay lại với Fenton. Đó quả thực là một sự hy sinh rất nhỏ. Sau cùng, nàng sẽ có mọi thứ mình muốn. Với một ngoại lệ đáng kể, là trái tim tan nát.

“Cậu nghĩ họ đang làm gì?”, Sophia hỏi.

Camille lắc mình và giấc mơ ban ngày về điều đó chẳng thể tan vào hư không. “Mình nghĩ họ đang định ngày cho đám cưới. Và họ muốn mình biết, mặc dù mình không chắc vì sao họ lại nghĩ mình sẽ ngạc nhiên. Xét cho cùng, mình đã đồng ý rồi.”

“Thế còn Keating?”

Bước lên bục, Camille lật lật những ghi chú trong cuốn sổ hàng ngày. “Mình không muốn nói về anh ấy. Không phải ở đây.”

“Tất nhiên. Nhưng mình nghĩ lát nữa chúng ta sẽ kiếm được một chai whiskey.”

Camille ép mình mỉm cười. “Một ý kiến rất hay.”

“Ừ, mình biết.”

Trong suốt hai tiếng đồng hồ, nàng cố gắng tránh chiếc bàn gần cửa sổ nhìn ra vườn mà không để người khác nhận ra. Thật khác biệt với thời gian mà ngày cưới lần đầu của nàng với Fenton đã được ấn định. Quay lại một năm trước, nàng đã quá náo nức đến mức gần như không thể ngồi im, phác thảo những loại hoa và ruy băng mình muốn trang trí ở nhà thờ, tưởng tượng xem nó sẽ lãng mạn thế nào khi cuối cùng Stephen Pollard cũng bước đến bậc thềm nhà nàng để tự giới thiệu.

Bây giờ tất cả những gì nàng quan tâm là Keating sẽ có được tiền, điều đó có nghĩa là sự kiện này phải diễn ra càng sớm càng tốt. Mặt khác, một khi đã kết hôn, nàng sẽ không gặp lại anh. Anh có thể là họ hàng của Fenton, nhưng nàng có cảm giác anh sẽ không tham dự các kỳ nghỉ với gia đình. Hoặc anh sẽ

không tham gia sau chuyện này, với bất kỳ giá nào.

“Ta muốn nói một lời với con,” cha nàng nói từ sau lưng.

Nàng quay lại và thấy ông đứng cùng Fenton. Ôi, trời. Một cơn run rẩy xuyên qua nàng. Nàng gật đầu, dẫn đường qua sảnh đợi đông đúc để ra ngoài lối đi trước nhà. “Con chỉ có một phút thôi.”

“Được rồi. Đám cưới của con sẽ diễn ra sau một tuần nữa, vào thứ Bảy ngày 18. Như thế sẽ rút ngắn thời gian chờ đợi và con sẽ không có thời gian để thay đổi ý định lần nữa.”

“Con sẽ không thay đổi ý định.”

“Ngay cả như thế. Ta đã xin một giấy phép kết hôn đặc biệt từ Canterbury. Chúng ta sẽ sắp xếp để thuê một nhà thờ nhỏ ở Knightbridge và quyết định danh sách khách mời. Chỉ sau đó, tất cả thỏa thuận tài

chính mới được giải quyết.” Cha nàng liếc nhìn Fenton. “Cậu có muốn nói thêm gì không?”

“Không, thưa ngài. Chỉ là tôi mừng vì chúng ta có thể đặt được thỏa thuận này. Vì lợi ích của tất cả.”

Hy vọng nhỏ nhoi của nàng về một chút lãng mạn tan thành mây khói. “VẬY ĐƯỢC RỒI,” nàng nói to. “Con sẽ thông báo cho Quý bà Haybury là con nghỉ làm vào ngày 17.”

“Cô nên rời khỏi đây ngay bây giờ. Không cần phải làm như thế.” Hầu tước cau mày. “Mọi người đều nhìn thấy cô ở đây.”

“Ngài cứ thu xếp việc của mình và những việc ở đây cứ để mặc tôi. Giờ tôi cần quay lại với công việc. Xin thứ lỗi.”

Nàng quay đi thật nhanh, để họ không thấy những giọt lệ đang trào ra. Đây là lần thứ hai ngày

cưới trở thành ngày buồn nhất trong cuộc đời nàng. Chỉ là lần này nàng đánh mất nhiều thứ hơn thế.

~*~

“Giải thích với mình đi,” Công tước của Greaves nói khi anh ngồi xuống ghế trong chiếc xe ngựa bốn bánh rộng rãi và sang trọng.

“Lại thế nữa? Cái gì?” Keating không có tâm trạng cho những câu hỏi, nhưng xét đến việc Greaves đã bỏ lỡ một buổi họp ở Thượng nghị viện để ăn sandwich trên bãi cỏ, anh cho rằng mình nợ người bạn này một cuộc nói chuyện.

“Camille Pryce.”

“Không.”

Greaves nhướn mày. “Mình vẫn chưa đặt câu hỏi.”

“Mình sẽ không nói chuyện về cô ấy. Chọn chủ đề khác đi.”

“Chúng ta đang đi đón cô ấy và người bạn tên-gì-đấy-của-cô-ấy ở câu lạc bộ Tantalus. Cậu sẽ phớt lờ cô ấy hay chỉ không nói về cô ấy?”

“Sophia,” Keating trả lời. *Chết tiệt*. Anh nghĩ rằng những câu hỏi này sớm muộn cũng đến. Tốt nhất là nên nghĩ ra câu trả lời ngay lúc này, để nhớ dùng đến vào lần đầu tiên anh trở nên say xỉn đến mức không thể suy nghĩ bình thường. “Thế cậu muốn giải thích chuyện gì?”

“Cậu trao cô ấy cho Fenton, phải không?”

“Mình đưa cô ấy quay lại với Fenton.”

“Để đổi lấy tiền.”

“Rất nhiều tiền.”

Adam nhìn anh. “Và cô ấy tự nguyện.”

“Cậu sẽ không làm thế sao, nếu khoảng một năm qua cậu sống mà chịu tai tiếng như thế? Cô ấy là một quý cô. Và dù cô ấy có thể kết bạn ở câu lạc bộ, mình không tin rằng cô ấy sẽ chọn sống cả đời còn lại quanh những kẻ phóng đảng và trác táng.”

“Ý là cậu.”

Cậu có, Keating quay đi nhìn đường phố trôi qua trước mắt. “Mình đề nghị cậu thôi cố gắng giải mã mình trước khi mình thử đánh cậu vì việc đó.” Anh khoanh tay trước ngực. “Và mình nhận thấy rằng cậu không bắt đồng với đánh giá của mình về hoàn cảnh của cô ấy.”

“Mình vẫn đang tự đánh giá.”

“Vậy thì cứ giữ chúng cho riêng cậu.”

“18 nhĩ. Còn bốn ngày kể từ ngày hôm nay.”

“Phải, mình cũng có lịch mà.”

Greaves thở dài thật to. “Chuyện này lẽ ra phải dễ chịu,” anh lẩm bẩm, vừa đủ to để Keating nghe thấy.

Keating nghĩ có lẽ mình nên cố gắng tỏ ra dễ chịu hơn và giải thích rằng tất nhiên anh *muốn* giữ Camille bên cạnh, khao khát sự hiện diện và gần gũi của nàng, nhưng theo logic thì nàng sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn ở nơi khác. Trước đây, nàng đã nói rất rõ ràng rằng điều đó sẽ làm nàng hạnh phúc. Đó là bạn bè, những bữa trưa, những buổi dạ hội và đi dạo mà không có ai khinh khỉnh nhìn nàng.

Tất nhiên, anh cũng có lý do riêng để giúp nàng kết hôn với Fenton, anh đã sẵn sàng đánh mất cái gì

để đổi lại một cậu bé không biết mặt và một sai lầm anh đã phạm phải sáu năm trước? Câu hỏi này đã khiến anh mất ngủ cả tuần qua. Đối với anh, nó là một chướng khí không có kết quả tốt đẹp, vì thế tất cả những gì anh có thể làm là sắp xếp để nàng được hạnh phúc.

“Một câu hỏi nữa.”

Lắc mình, anh quay lại nhìn bạn. “Chúa tôi.”

“Có phải mình biết rằng cô ấy đồng ý kết hôn với Fenton không, hay mình là kẻ ngốc?”

“Nó ở trên báo sáng nay, nếu cậu nhớ. Và dù sao cậu cũng sẽ biết thôi. Sophia chắc chắn biết và đó là cơ hội để hai người nói chuyện phiếm.”

Lần này Greaves trông có vẻ bị xúc phạm. “Mình không nói chuyện phiếm. Và chắc chắn không phải với người làm ở một câu lạc bộ dành cho quý ông.”

“Thế thì cứ ngồi đó và trông thật đẹp vào. Nếu có thể, mình muốn nói riêng vài lời với Camille.” Vì anh không thể làm thế vào ngày khác, hôm nay anh cần nói lời tạm biệt. Gặp lại nàng lần nữa sau lần này, biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, hoặc tệ hơn, chuyện gì đã xảy ra vượt quá khả năng kiểm soát và kiểm chế kém cỏi của anh.

Họ đi trong im lặng hồi lâu.

“Một câu hỏi cuối cùng nhé.”

“Khỉ thật, Greaves, cậu muốn gì ở mình?” Keating bùng nổ, quay vào xe để nhìn trừng trừng vào người đi cùng.

Công tước điềm tĩnh nhìn lại anh. “Đừng để tâm, cậu vừa trả lời rồi.” Bọn anh gõ ba toong vào lưng ghế của người đánh xe. “Ở đây được rồi, Saunders.”

Cỗ xe dừng lại. Greaves đứng lên và kéo chốt cửa, rồi bước xuống đất. “Cậu đang làm gì thế?”, Keating hỏi. “Mình cần cậu đi cùng...”

“Cô nàng kia có thể làm người đi cùng của cậu,” Adam ngắt lời. “Mình có việc cần làm.”

“Vậy là cậu sẽ đi bộ từ... đây,” Keating đáp lại, nhìn sang con phố Mayfair nhộn nhịp quanh họ.

Greaves hất cây ba toong trong tay. “Mình nghĩ mình sẽ ổn thôi. Đánh xe đi, Saunders.”

~*~

Chiếc ba toong bằng gỗ dái ngựa thượng hạng giấu một thanh kiếm sắc nhọn bên trong và Adam Baswich biết chính xác cách sử dụng nó. Anh đứng ở lề đường một lúc khi cỗ xe chở Keating Blackwood tức tối, cúi kính chạy về hướng câu lạc bộ Tantalus.

Khi chiếc xe rẽ qua một góc tường, Adam bước ra đường để thuê một cỗ xe ngựa. Bình thường anh thà gặm đứt chân mình còn hơn ngồi trong một cỗ xe xóc và bốc mùi, nhưng rõ ràng đây là lúc gấp gáp.

Anh đã hy vọng Quý cô Camille sẽ trì hoãn việc kết hôn với Fenton lâu hơn một chút, cũng như Keating sẽ đặt vài chướng ngại vật trước mặt anh họ mình. Tuy nhiên, rõ ràng hai kẻ tử vì đạo nhắm cùng một hướng có thể dễ dàng khuất phục và phá hủy bất cứ cơ hội hạnh phúc nào trước mặt họ.

Anh bước xuống xe trước một dãy cửa hàng và văn phòng ở Knightbridge. “Đợi ta ở đây,” anh nói với người đánh xe.

“Tôi không...”

“Ngay ở đây,” Adam nhắc lại và quăng cho gã một đồng tiền vàng.

Gã đàn ông ngậm miệng lại, nuốt xuống những lời phàn nàn và giật vành mũ. “Vâng, thưa ngài. Ngay ở đây.”

“Phải là ‘đức ngài’,” Adam lẩm bẩm, nhưng kìm giọng đủ nhỏ để tay đánh xe không nghe thấy. Chuyện nặc danh thật bực mình, nhưng lại cần thiết.

Dừng lại trước cánh cửa hẹp, anh đẩy cửa ra và bước vào bên trong văn phòng tối mờ. “Harrow?”, anh gọi, bỏ chiếc mũ bằng lông hải ly màu xanh xuống rồi thả găng tay vào trong.

“Đức ngài? Ở đằng sau này.” Một người đàn ông cao gầy, đeo kính và hơi gù xuất hiện ở cửa sau rồi lại biến mất. “Tôi không nghĩ sẽ gặp ngài hôm nay.”

Adam theo anh ta vào một căn phòng thậm chí còn nhỏ hơn nằm phía sau căn phòng đầu tiên. Những chồng sách và giấy tờ lấp kín các giá sách cao đến trần nhà và hai chiếc bàn làm việc lấp kín không

gian, chỉ thừa chỗ cho một cái ghế và ba chiếc đèn sáng phập phù. “Thời gian là một nhân tố bất ngờ hơn ta nghĩ,” anh nói, thả chiếc mũ xuống một chồng sách thấp hơn. “Anh đã tìm ra gì chưa?”

“Giới quý tộc các ngài là những người thật kín miệng, thưa đức ngài,” Harrow đáp, lục tìm trong một chồng giấy và rút ra một tờ.

“Phải, ta biết. Và ta đang trả tiền cho những lời bình luận sâu sắc của anh, hay là cho kết quả.”

“Cả hai, tôi hy vọng thế.” Harrow giơ tờ giấy ra gần một chiếc đèn và nheo mắt ngay cả khi đang đeo kính. “Tôi có một cuộc hẹn vào thứ Năm. Lần đầu tiên, gã cục mịch Evans đồng ý gặp tôi. Nhưng việc đó sẽ làm ngài tốn kém.”

“Trả đi. Cộng vào hóa đơn của ta.” Anh giơ tay ra và cầm tờ giấy để đọc. Thông tin đó khuấy lên trong anh một cảm xúc anh thường tìm cách lẩn tránh

trong những ngày này. Giận dữ. “Anh chắc chắn điều này là chính xác?”

“Người của tôi không làm việc bằng những sự thật tưởng tượng.”

“Thế thì ta sẽ xem xét cái này.” Gấp tờ giấy lại, Adan nhét nó vào túi áo. “Ta cần câu trả lời vào thứ Sáu. Muộn hơn sẽ chẳng có ích gì cho ta.”

“Ngài sẽ có nó, thưa đức ngài.”

“Tốt hơn là thế.”

Bốn ngày để đẩy lùi một thảm họa. Một nhiệm vụ khó khăn, nhưng khi nghĩ đến tên trác táng đang cho rằng mình xứng đáng với tất cả những nỗi đau mà hắn phải chịu đựng, anh muốn bắt đầu sử dụng từ “kỳ diệu”. Cần một thứ như thế và cả một lượng may mắn nữa để giải quyết việc này.

Adam thở dài. Tốt nhất là cứ làm thôi. Và anh hy vọng anh không thấy mình đổ máu hay toi tả bởi phiền phức này.

~*~

“Mình chẳng thể hiểu vì sao họ không cho phép cậu mời bất kỳ người khách nào đến đám cưới của chính mình,” Sophia rầu rĩ nói khi đưa một đĩa bánh quy cho Keating.

Anh lấy bốn chiếc bánh vị quế. “So với những người đang cố gắng giành lại thiện ý của xã hội, họ đang làm việc này vội vã một cách đáng ngại.”

“Dù sao mình vẫn mời hai người,” Camille khẳng định, lấy một chiếc bánh trong tay Keating rồi cắn một miếng. “Và Quý ông, Quý bà Haybury cũng như bất kỳ ai mình muốn nhìn thấy ở đó.”

Keating liếc mắt nhìn nàng. “Mời Greaves được

không? Gia đình em chắc không xua đuổi một công tước ra khỏi cửa nhà thờ.”

“Chắc chắn rồi.”

Anh hít một hơi. “Anh định nói với em, anh sẽ về Shropshire vào thứ Bảy. Anh đã đi xa quá lâu và sự chào đón ở đây đã bị xói mòn nhiều năm trước rồi.”

Nàng muốn tranh cãi với anh, nói với anh là nàng muốn nhìn thấy anh ở đám cưới để nhắc nhở mình rằng nàng đã đồng ý làm việc đáng phải làm. Rằng những thứ họ giành được có thể sánh ngang với những gì nàng đang đánh mất. Tất nhiên, không ai trong bọn họ từng nói điều gì về sự mãi mãi, vì thế có lẽ nàng đang nằm mơ giữa ban ngày và tiếp tục đánh lừa chính mình. Nhưng nàng không nghĩ thế.

Cứ im lặng không nói có lẽ sẽ ít đau đớn hơn nhiều. Chỉ là nàng không có gì để so sánh. “Thế còn tiền?”, nàng hỏi to.

“Anh đã chỉ thị cho luật sư gửi lại toàn bộ cho Eleanor.” Ánh mắt anh hạ xuống đôi môi Camille khi nàng đang ngấu ngiến chiếc bánh. “Vì thế nếu em không phiền, anh muốn tạm biệt em ngày hôm nay.”

Sophia bỗng nhiên đứng phắt dậy. “Ôi, nhìn kìa! Một con vịt,” cô nói và chạy vụt về phía chiếc cầu gỗ có hình dáng là lạ.

“Anh đã làm cô ấy bỏ chạy vì sợ hãi à?”, Keating hỏi, đưa cho nàng chiếc bánh thứ hai.

“Em nghĩ đó là cách cô ấy cho chúng ta vài phút riêng tư một cách tế nhị.” Camille buộc mình mỉm cười. “Nói một cách tương đối.”

“Nếu anh biết cô ấy sẵn sàng để chúng ta một mình, anh đã thử lột trần em và làm việc mình muốn với em nhiều tuần trước. Sự tế nhị nên biến quách đi cho rồi.”

Như để đáp lại lời nói đó, một nhóm bốn cô gái trẻ xuất hiện trên lối mòn, tất cả bọn họ đều há hốc nhìn. Camille vừa kìm chế không lè lưỡi ra với họ. Họ có thể ngắt xỉu, hơn nữa rất có thể nàng sẽ thiết đãi họ hoặc gia đình họ bữa tối vào tháng tới.

Anh gõ vào ngón trỏ của nàng. “Anh có một lời đề nghị với em.”

Mặt nàng chắc hẳn rất sửng sốt, đúng như cảm giác của nàng lúc này, vì anh ngồi thẳng dậy và cau có. Trong giây phút đó, trước khi nhận ra anh có ý hoàn toàn khác hẳn, nàng cảm thấy... vui sướng. “Một lời đề nghị,” nàng ngờ vực nhắc lại.

“Đừng ngắt xỉu, Cammy.”

“Ồ, rất hài hước đấy. Em không phải là người lắm nhảm những từ như là ‘lời đề nghị^[1]’, thưa ngài.”

[1. Trong tiếng Anh, từ “proposal” vừa có nghĩa là lời đề nghị, vừa có nghĩa là lời cầu hôn (ND).]

Một nụ cười ấm áp, yếu ớt nở trên mặt anh. “Anh xin lỗi. Anh chỉ muốn đề nghị rằng trong năm phút tới, chúng ta sẽ nói bất kỳ điều gì mình muốn, bất kỳ suy nghĩ nào xuất hiện trong đầu. Và sau đó, khi hết năm phút, chúng ta sẽ không bao giờ nhắc đến chúng nữa.”

Đôi mắt nâu nhạt nhìn thẳng vào mắt nàng, thách nàng đồng ý. “Anh biết là chuyện này sẽ không mang lại điều gì tốt đẹp.”

“Anh biết. Nhưng đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta.”

Ồ, đó là ý kiến tồi tệ nhất trong lịch sử của các ý kiến. Và cùng lúc đó, khao khát được nói với anh chính xác những gì Camille cảm thấy đã quyến rũ nàng, hệt như người đàn ông đang đứng trước mặt

nàng. Nàng đã nói điều đó với chính bản thân mình hết ngày này đến ngày khác. Nói với anh, có lẽ được nghe anh đáp lại tình cảm đó, để biết rằng trên thế giới này có người nào đó, có anh yêu nàng...

Nàng nhắm mắt lại một lúc. “Không.”

Khi nàng mở mắt ra, anh vẫn đang nhìn nàng. Nàng không thể hiểu được biểu hiện của anh. “Sao lại không?”, anh hỏi bằng giọng thật nhỏ và thản nhiên.

“Vì chuyện này sẽ làm chúng ta đau đớn. Và anh sẽ dùng năm phút đó để hành hạ mình, cũng như em. Và vì em nhận ra rằng anh gần như đã ngừng uống rượu, em sẽ không chịu trách nhiệm cho việc anh lại tiếp tục uống và đánh những người nhòm ngó mình. Vì em hạnh phúc, rất hạnh phúc khi được gặp anh và em không muốn phải hối hận vì điều đó.”

Sau một phút dài, khóe miệng anh cong lên. “Và em thậm chí không cần đến năm phút để làm việc

đó.”

Camille khịt mũi. “Em ghét anh.”

Nụ cười của anh tươi tắn lại. “Anh cũng ghét em.” Hắng giọng, anh đưa nàng một ly Maderia. “Anh muốn nói với em điều này. Nếu Fenton làm em không vui, nếu anh ta khiến em ngần ngại hoặc lo lắng, hãy hứa rằng em sẽ viết thư cho anh.”

“Rồi anh sẽ làm gì? Keating, anh ta là anh họ anh và em... anh đã có tiền sử... Em sẽ không làm thế với anh.”

“Anh sẽ không bắn anh ta, nếu đó là điều em đang lo lắng,” anh nói, giọng căng ra. “Nhưng anh có thể làm rõ mối quan tâm của mình. Rất, rất rõ.”

Nàng vuốt ngón tay xuống cổ tay anh, không thể cưỡng lại việc chạm vào anh. “Anh là chàng kị sĩ kỳ lạ trong bộ áo giáp sáng ngời, anh biết không.”

Và vào một ngày khác, trong một cuộc đời khác, anh có thể đã là chàng kị sĩ trong bộ giáp sáng ngời của nàng. Nếu cần thêm bất kỳ bằng chứng nào chứng tỏ rằng mơ ước là dành cho các cô gái nhỏ và sẽ không trở thành sự thật, thì tất cả những gì nàng phải làm là nhìn vào mắt của người đàn ông mình yêu – bốn ngày trước khi nàng bước xuống lối đi giữa nhà thờ để kết hôn với một người đàn ông khác.

Chương 20

Khi nhìn thấy Camille và Sophia an toàn quay lại câu lạc bộ Tantalus, Keating cho xe ngựa về. Trong quá khứ, anh thích những câu lạc bộ đêm ngập giữa khói thuốc và những phòng ngủ tối đen hơn, nhưng không khí trong lành và một chuyến đi bộ đường như hiệu quả hơn trong việc giúp suy nghĩ trở nên tỉnh táo.

Vì lý do nào đó, đầu óc anh không chịu từ bỏ ý nghĩ rằng mình đã đánh mất thứ gì đó, mình có thể làm... gì đó để đẩy cơn ác mộng của riêng anh vào con đường tốt đẹp hơn. Anh muốn Camille cho riêng mình.

Anh cũng muốn làm một người đàn ông tốt hơn mình ngày trước, anh muốn chưa bao giờ ngủ trên giường thuộc về người đàn ông khác một cách hợp pháp và anh muốn chưa từng gặp Eleanor Howard. Giá như anh biết... nhưng như thế cũng chưa đủ, vì Camille đã được hứa hôn với Fenton từ khi mới sinh.

Những khó khăn của chính anh chỉ làm thứ không thể trở nên không thể *hơn*. La hét với thiên đường và gào lên rằng chuyện này không công bằng... Chà, nếu làm thế, tất cả thiên thần hẳn đã cười cợt anh rồi.

Khi nhìn lên, anh thấy mình đang ở phố Bolton và ngay trước Pollard House. Hừm, đúng là thú vị. Điều anh nói với Camille thực sự nghiêm túc, nếu nàng thấy mình không hạnh phúc khi ở bên Stephen, hầu tước nên chờ đợi một chuyến viếng thăm của em họ mình.

Tốt nhất là làm rõ điều đó trước. Bạh vai,

Keating bước vào lối đi trước nhà và đập vòng sắt mạ đồng vào cửa. Ông già mập mạp gác cửa đã làm ở vị trí đó từ khi Keating biết nhớ mọi thứ và anh gật đầu. “Anders. Anh họ ta có nhà không?”

Người giữ cổng lùi xa ra khỏi ngưỡng cửa. “Cậu chủ Blackwood. Nếu cậu đợi trong phòng khách buổi sáng, tôi sẽ đi hỏi.”

Anh nhìn ngắm khung cảnh phòng khách buổi sáng giống như nhiều tuần trước. Những khung cửa cao màu nâu hơi bạc màu, những tấm rèm màu vàng tiếp với đồ nội thất bọc vải thêu chỉ vàng, bộ sưu tập chó và mèo gốm Staffordshire trên mặt lò sưởi và giá sách, con thiên nga bằng gang trong lò sưởi. Trong phút chốc, anh có cảm giác như hồi hai mươi và anh cau có vì mình đã ngập ngừng trước khi ngồi xuống một chiếc ghế.

Cỗ lễ Pollard House không giàu có như ngôi nhà Camille đã lớn lên, nhưng nàng sẽ có hầu gái, những

bộ váy áo mới và một nơi đàn ông không thể véo mông nàng chỉ vì họ nghĩ mình có quyền làm thế. Và anh chẳng nghi ngờ gì là nàng sẽ biến nơi này trở nên thoải mái và sống động. Tất nhiên, anh sẽ không bao giờ đặt chân đến sảnh đợi này nữa, nhưng anh cho rằng đó chẳng phải là điều quan trọng. Anh sẽ không để nó trở thành quan trọng.

Cánh cửa mở ra. “Gì thế, Keating?”, Fenton hỏi, vẫn mặc chiếc áo khoác màu xanh nhạt. “Ta đang khá bận rộn.”

“Phải, anh sẽ làm đám cưới trong bốn ngày nữa. Tôi chỉ nghĩ chúng ta có thể trò chuyện một lúc.”

Stephen nhìn anh rồi ngoái lại hành lang. “Anders, một ấm trà, làm ơn.”

“Vâng, thưa ngài.”

Keating ngồi xuống, nhìn anh họ mình đóng cửa

phòng khách và bước đến nhìn ra ngoài cửa sổ. Camille thấy gì khi nàng nhìn Hầu tước của Fenton? Staphen khá cao và anh ta cười ngượng gằn như hàng ngày, việc đó khiến cơ thể anh ta khá săn chắc. Ba nếp nhăn chia đôi trán, kết quả của việc nhăn nhó quá nhiều và Keating không nghĩ những nếp nhăn do cười từng làm phiền khuôn mặt của hầu tước.

“Ta đang đợi đây,” Fenton nói để khóa lấp bầu không khí im lặng. “Nếu là vì chuyện tiền bạc, ta đã nói với cậu khi nào cậu nhận được nó rồi.”

“Tôi biết. Sau ngày cưới của anh.” Keating cố gắng không nghiêng rằng khi nói những từ đó. “Tôi đang cố nhận định may mắn của mình.”

Anh họ anh quay lại. “Cái gì? Cậu quấy nhiễu thời gian của ta để nói về may mắn? Cậu là tay cò bạc. Tự đi mà nhận định.”

“Đó mới là vấn đề. Tôi không thể. Ý tôi là, xem

anh này, một tên khốn cứng nhắc lạnh lùng chẳng quan tâm đến cái gì ngoài trừ sự thoải mái của chính mình và anh...”

“Xin thứ lỗi, nhưng cậu đang gọi ta là kẻ chỉ quan tâm đến mình? Sau khi cậu chè chén say sưa khắp Luân Đôn sáu năm trước? Cậu làm ta xấu hổ, làm hổ danh tên tuổi của gia đình mình và làm xấu hổ những người tự gọi mình là quý tộc. Chưa nhắc đến sự thật là cậu đã giết chết một người đàn ông.”

Keating đứng lên. “Phải, nhưng đừng nói đến chuyện đó. Tôi không xứng đáng gặp may mắn, tôi hoàn toàn nhận thức được điều đó. Vấn đề của tôi là anh. Làm thế nào anh xứng đáng với một người như Camille Pryce?”

“Xứng đáng? Đó là một từ thú vị. Ta cho rằng cậu đang có ý là cô ta như một phần thưởng mà ta không đáng được nhận. Riêng ta thì lại nghĩ khác.”

“Khác thế nào?”

“Có thể nói rằng ta mới chỉ gặp một người có thanh danh ô uế và xu hướng tự hủy hoại mình nhiều hơn. Vì thế, không, ta không xứng với cô ta. Ta xứng đáng với một người vợ biết bốn phận và khuôn phép, người không cố gắng kéo tên ta xuống bùn trong một năm qua.”

“Thế tại sao bây giờ anh lại lấy cô ấy?”

“Bởi vì cô ta đã bỏ chạy. Và vì khi cô ta quay lại nhà thờ đó để kết hôn với ta, ta đã thắng. Và cô ta thua. Và những người nói rằng vợ ta thà làm việc trong nhà thổ còn hơn làm Nữ hầu tước của Fenton đã thua. Một thỏa thuận đã được thống nhất. Và ta cương quyết...” Fenton đập tay lên mặt bàn gần đó, “...nó phải được thực hiện.”

Hừm, đó là hành động nhiều cảm xúc nhất Keating thấy ở anh họ mình. Từ trước đến nay.

Nhưng một lần nữa, nó lại không phải vì Camille, mà vì anh ta. Chiến thắng của anh ta, thỏa thuận của anh ta muốn thực hiện.

“Anh biết không,” anh nói, cố gắng giữ giọng mình đều đều, “Nếu nghĩ đến *lý do* cô ấy không muốn kết hôn với mình chỉ trong một phút chết tiệt thôi, có lẽ anh sẽ hiểu được tại sao mình không nên cưới cô ấy lúc này.”

“Bây giờ ta sẽ kết hôn với cô ta và ta chắc chắn không cần lời khuyên của cậu.” Fenton bước lại gần thêm một bước. “Và nếu cậu nuôi dưỡng chút lòng mê đắm gì với hôn thê của ta, dừng lại đi.”

“Dừng lại?”, Keating nhắc lại, sử dụng đến từng gam lý trí còn sót lại để không quăng mình vào người anh họ.

“Cậu nghe ta nói rồi đấy. Cô ta thuộc về ta và ta sẽ không để cậu bắn ta vì nghĩ rằng cô ta sẽ hạnh

phúc hơn ở nơi khác.”

Hứa với Cammy anh sẽ không sử dụng bạo lực với Fenton đúng là một điều đáng tiếc khủng khiếp. “Tôi chỉ đề nghị anh hãy nghĩ rằng nếu Camille hạnh phúc hơn, cuộc sống của anh cũng sẽ dễ chịu hơn. Đối xử với cô ấy tốt vào, anh họ, nếu không tôi sẽ đến thăm anh.” Anh quay gót, bước sang một bên để tránh tên hầu đang bê đến một khay trà.

“Đừng nói với ta rằng cậu tưởng tượng ra việc mình yêu cô ta,” Fenton nói với vẻ hoài nghi. “Cậu ư? Cô ta chẳng phải là tuýp người cậu thích, Keating. Trừ phi những tin đồn về hành động của cô ta ở câu lạc bộ là thật.”

Keating đối mặt với hầu tước. “Camille Pryce là một quý cô trẻ tuyệt vời, xứng đáng với những người tốt hơn anh nhiều. Và tốt hơn tôi rất nhiều. Hãy đối xử đứng đắn với cô ấy, Stephen.”

“Và cậu hãy tránh xa bọn ta ra.”

Anh đã định làm thế. Và xét đến chuyện anh không thể chịu đựng được ý nghĩ nàng kết hôn với người khác, thì việc lảng vảng quanh cặp đôi mới cưới còn tệ hơn ở trong phòng sám hối. “Tôi sẽ đi vào sáng thứ Bảy.”

“Tốt. Tạm biệt, Keating.”

Gật đầu cứng nhắc, Keating lại quay người và rời khỏi căn nhà đó. Lần cuối cùng trong đời. Sau đó anh đi uống đến say xỉn.

~*~

“Camille, chị nói chuyện với em một chút nhé.”

Sophia vỗ vào cánh tay nàng khi họ cùng quay sang nhìn người sở hữu kiêm bà chủ của câu lạc bộ đang tiến đến. “Gặp lại cậu sau.”

Như mọi khi, Quý bà Haybury thật nổi bật trong bộ trang phục màu đen táo bạo. Các cô gái làm việc cho ca đầu tiên của buổi sáng đi lại xung quanh họ, nhưng Camille đứng đợi.

“Diane. Em muốn cảm ơn chị vì đã cho phép em ở lại thêm vài ngày nữa.”

Nữ hầu tước xua tay, gạt bỏ ý kiến đó. “Em là một tài sản đối với câu lạc bộ, đừng cảm ơn chị vì đã tự giúp mình.” Cô ấy dừng lại trước mặt Camille. “Chị muốn em biết rằng em sẽ luôn được chào đón ở đây.”

“Ngay cả khi là một nữ hầu tước bỏ chạy?”, Camille hỏi, buộc mình mỉm cười.

“Ồ, tất nhiên là thế. Chỉ riêng tai tiếng đó thôi cũng khiến chúng ta chặt kín khách đến tận óc rồi.” Đôi mắt xanh thăm nhìn nàng một lúc. “Chị không phải chị gái em và Chúa biết rằng chị không đủ tuổi

để làm mẹ em. Nhưng chị cũng gần như thế và thường thì người ta ngại qua mặt chị. Và chồng chị cực kỳ mưu mô.” Cô ấy thở dài. “Chị nghĩ rằng điều mình đang cố nói là, nếu cần bất cứ điều gì, em chỉ cần yêu cầu thôi.”

“Em không nghĩ rằng chị có thể phù phép ra một người chồng khác cho em đâu nhỉ?”

“Gì cơ?”

Camille lắc mình. “Em chỉ đang lảm nhảm thôi. Chỉ là một cuộc hôn nhân sắp đặt chẳng giống chút nào với sự kết hợp của tình yêu. Em ước gì mình nhận ra điều đó mấy năm trước.” Thế thì nàng sẽ không bỏ chạy và đến khi gặp Keating, nàng đã từ bỏ những giấc mơ trẻ con đó từ lâu rồi.

“Chị đã nói với em rằng cuộc hôn nhân đầu tiên của chị cũng là do sắp đặt,” Diane bất ngờ nói. “Chồng chị không phải là người tàn nhẫn, nhưng chắc chắn

anh ấy quan tâm đến cuộc sống của mình nhiều hơn của chị. Đó là cảm giác khổ sở nhất trên thế giới, mỗi sáng em thức dậy và phát hiện ra rằng... đây là tất cả những gì em có.”

Camille nuốt nghẹn. “Nếu chị thứ lỗi, em không muốn bị muộn.”

“Chắc chắn rồi.”

Ồ, nàng không muốn nghe điều đó. Tự thuyết phục mình hoàn tất đám cưới đó đã đủ khó khăn rồi. Nếu không phải vì Keating... Nàng lắc mình. Không có thêm những giây phút *giá như* hoặc *có lẽ* còn lại cho nàng. Chỉ còn hai ngày nữa để vui vẻ bên bạn bè và cố gắng quên đi rằng ngày thứ Bảy phủ một bóng đen lên đầu nàng đang ngày càng gần hơn và gần hơn.

Khi nàng bước vào phòng Demeter, những ánh mắt hướng theo nàng nhiều hơn bình thường. Thông báo đám cưới đã xuất hiện trên báo hai ngày trước, vì

thể sự chú ý đó không làm nàng ngạc nhiên. Nàng đã dành hai mươi phút đọc đi đọc lại thông báo ngắn gọn, súc tích đó. Ngay cả khi xuất hiện trên giấy trắng mực đen rành rành, nó vẫn không có cảm giác thật. Vẫn chưa. Nàng không tin mình sẽ cảm thấy đó là sự thật cho đến khi nàng nói “Con đồng ý”.

Nhìn về phía trước, nàng bước chậm lại. Sophia đang đứng trên bục ở vị trí của nàng, nhưng dáng người cao gầy đang nói chuyện với cô White thu hút sự chú ý của nàng hơn. Công tước của Greaves mang vẻ mặt điềm tĩnh, lãnh đạm thường ngày, nhưng đôi mắt xám chất chứa điều gì đó khiến trái tim nàng run rẩy.

“Chúc buổi sáng tốt lành, thưa đức ngài,” nàng nói, dừng lại bên cạnh bạn nàng và không thể ngăn mình nhìn qua công tước chỉ để xem người bạn đặc biệt của anh ta có hiện diện hay không.

“Camille,” anh ta trả lời, nghiêng đầu chào. “Tôi e

rằng mình không thể tìm thấy Keating. Cô có tình cờ biết có thể tìm thấy cậu ấy ở đâu không?”

Hơi lạnh trong người nàng hóa thành băng. “Không, tôi không biết. Khi... ngài nhìn thấy anh ấy lần cuối là lúc nào?”

“Chiều thứ Ba. Sau buổi dã ngoại một lúc.”

“Khi Keating nói ngài đã bỏ chúng tôi đi.”

Một thoáng cau có lướt qua mặt anh ta. “Tôi không bỏ đi. Tôi có việc phải làm. Mà cuối cùng hóa ra là việc quan trọng. Nhưng tôi cần tìm thấy cậu ấy trước khi có thể...” Giọng anh ta nhỏ dần. “Cậu ấy có nói gì với cô không?”

“Anh ấy đưa chúng tôi về đây rồi bỏ đi,” nàng trả lời. “Anh ấy nói sẽ trở về Shropshire vào thứ Bảy.” Cau mày Camille liếc sang nhìn vẻ mặt quan tâm của Sophia trước khi hướng sự chú ý trở lại vị công tước

oai nghiêm. “Ngài thực sự không nhìn thấy anh ấy trong hai ngày vừa rồi sao? Có lẽ anh ấy quay về nhà ở Harvard’s Glen rồi?”

“Không có khả năng đó. Tên hầu phòng của cậu ấy vẫn ở nhà tôi là một chuyện. Mặt khác... Không, cậu ấy chưa rời khỏi đây đâu.” Công tước thầm chửi thề.

“Ngài đã thử tìm ở các câu lạc bộ khác chưa?” Sophia nhẹ nhàng gợi ý, “Ý tôi là, Keating có tiếng là ưa say sưa, cá cược và... những thứ khác.”

Camille không thích nghe chuyện đó tí nào. Có phải sự việc chỉ đơn giản là anh đã tìm thấy một cô gái khác để ở cùng và lãng quên nàng? Nhưng ngay cả khi suy nghĩ đó vừa xuất hiện, nàng cũng vội vàng gạt nó đi ngay. Keating của sáu năm trước có thể đã qua đường với rất nhiều cô gái kể từ khi nàng nhìn thấy anh lần cuối cùng, nhưng anh không còn là người đàn ông đó nữa, dù anh có cảm thấy thoải mái khi thừa nhận điều đó hay không.

Greaves lắc đầu. “Tôi đã đến cả tá câu lạc bộ rồi. Không ai nhìn thấy cậu ấy. Và cậu ấy không phải dạng người mà người khác không để ý.” Anh ta ngập ngừng. “Có rất nhiều nơi cậu ấy thường xuyên đến, nhưng tôi không nghĩ cậu ấy sẽ quay lại một trong những nơi đó.” Anh ta nhìn Camille. “Hoặc có lẽ là có,” anh ta nói sau một phút. “Xin thứ lỗi cho tôi, các quý cô.”

Camille đặt tay lên tay áo Greaves và anh ta dừng lại. “Nếu ngài nghe thấy bất cứ điều gì, thưa đức ngài, xin hãy thông báo cho tôi,” nàng thì thầm, giọng run run.

“Đừng sợ, Camille,” anh ta đáp lại, vỗ vỗ vào tay nàng theo kiểu chẳng hề giống Greaves chút nào. “Nếu cậu ấy đã học được một điều, thì đó chính là sống thế nào là tệ hại.”

“Nhưng anh ấy có kẻ thù.”

Công tước gật đầu. “Đúng thế. Tôi sẽ nhận tin khi tìm được cậu ấy.”

“Cảm ơn.”

Liếc nhìn Sophia lần cuối, công tước lại cáo lui rồi rời khỏi câu lạc bộ. Tuy tâm trạng rối bời, Camille vẫn dán lên mặt mình một nụ cười và bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi cho các vị khách buổi sáng.

Điều nàng muốn làm là chạy ra khỏi cửa chính, thuê một cỗ xe và đi tìm Keating. Nàng không nghi ngờ gì việc anh có thể tự vệ nếu bị tấn công, nhưng điều đó chỉ có tác dụng với những kẻ thù bên ngoài và hữu hình.

Nàng đã quyết tâm kết hôn với Fenton. Đó là việc nàng chọn vì nó sẽ giúp được Keating. Ở một khía cạnh nào đó, mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn cho nàng; nàng sẽ là người tiến về phía trước với một mục đích trong khi Keating buộc phải đứng sang một

bên và chỉ được phép nhìn theo.

“Cammy, đừng nhìn chằm chằm vào hư không nữa,” Sophia thì thầm. “Cậu đang làm những người kia hoảng sợ đấy.”

Camille lắc mình. “Xin lỗi. Mình đang lo lắng.”

‘Mình biết.’

“Mình muốn đi tìm, nhưng không biết phải bắt đầu từ đâu.” Nàng nhích lại gần bạn. “Hai ngày rồi, Sophia. Anh ấy đã mất tích hai ngày rồi.”

“Có lẽ anh ấy đã về Shropshire. Mình không nghĩ anh ấy sẽ nhớ tên hầu phòng trong vài ngày.”

Điều đó có lý. Nàng không thích thế, bởi vì nó có nghĩa là cái nhìn cuối cùng và nụ hôn cuối cùng mà nàng hy vọng đã diễn ra rồi. Nàng vẫn chưa sẵn sàng để nó qua đi.

“Ừm, nếu không có tin tức gì từ đức ngài trong chiều nay, mình sẽ đến hỏi ngài ấy. Mình cần biết.” Vì không biết Keating ở đâu, cũng không biết anh ấy có ổn hay không, nàng không thể thờ được. Nếu có chuyện gì xảy đến với anh... À, sẽ không có lý do gì để kết hôn với Featon? Cũng chẳng có lý do gì cho bất cứ điều gì.

~*~

Adam Baswich bắt đầu cảm thấy thực sự bất thủ. Anh đã tìm kiếm từ nhiều tiếng đồng hồ trước ở những câu lạc bộ cao cấp nhất: White, Tantalus, Boodles, Society. Lúc này anh đang tìm đến những nơi cặn bã nhất và nhanh chóng hết chỗ để tìm. Chết tiệt, một tiếng trước, anh đã phải đến Jezebel. Nhưng bây giờ, nơi anh buộc phải đến gần như không tồn tại trong ánh sáng ban ngày.

Luồn lách trong một con ngõ đầy rác, những kẻ

say đến bất tỉnh và vài thứ khác anh chẳng để tâm xem xét quá kỹ, anh đi đến cánh cửa đã mục nát một nửa ở cuối ngõ. Ai đó đã khắc dòng chữ “Câu lạc bộ Deval^[1]” vào cánh cửa gỗ, chẳng gây cho anh chút ấn tượng nào về nét chữ và chính tả.

[1. Viết đúng chính tả phải là Devil – ác quỷ.]

Khi đẩy cửa mở, mùi nước tiểu và bia chua lòm đập vào anh như một cú đấm và anh phải nén lại cơn buồn nôn sộc lên. Ánh nến bên trong lập lòe và bốc khói, mùi mỡ nến rỏ tiền thêm vào cái mùi không thể diễn tả đó.

Khi mắt dần quen với bóng tối, anh đi đến quầy bán rượu dài bằng gỗ xù xì ở góc phòng bên kia, một bộ xương đứng đằng sau nó. “Chết tiệt”, anh thầm lẩm bẩm khi bộ xương chống khuỷa tay trên mặt quầy và nhìn chăm chăm vào anh.

“Anh dùng gì?”, bộ xương hỏi qua cái miệng đã

mất một nửa số răng.

“Ta tìm người”, Adam trả lời, bắt đầu nhận ra sự khác biệt giữa người uống để duy trì một danh tiếng và người uống... ở đây.

“Gái ở tầng trên. Đợi mười phút và anh có thể có cô ta. Hai siling.”

Ôi, Chúa tôi. “Không phải phụ nữ. Một người đàn ông.”

Bộ xương nheo nheo mắt. “Ba siling. Louis! Mang cái đó của mày về đây. Có người muốn nó.”

Một chiếc ghế kéo kẹt trên tấm ván sàn đằng sau Adam. “Không”, anh thốt ra, thấy rằng đây là một trong số ít lần anh thực sự thấy không thoải mái. “Người có thể đã đến đây uống rượu. Cao, tóc nâu sẫm, răng đẹp, thích đánh đấm?”

Một bàn tay ấn xuống vai anh. Quay phắt lại, Adam thẳng tay đấm thật mạnh vào ngực gã đó và Keating loạng choạng lùi lại, ngã bịch xuống.

“Mẹ kiếp,” anh nói to, ngồi xổm xuống để nhìn bạn mình, “Cậu đang làm cái quái gì ở đây?”

Keating lão đảo ngồi dậy trên sàn nhà. “Mình không biết”, bạn anh lẩm bẩm. “Mình đang ở đâu?”

“Mình sẽ nói với cậu sau. Đi nào.” Túm lấy cánh tay, Adam kéo Blackwood đứng lên.

“Không.” Keating giật ra. “Mình đang ở đây. Mình sẽ sống ở đây.”

“Ồ, vậy được rồi.”

Adam siết tay lại thành nắm đấm, co tay lại và nhắm thẳng vào cằm Keating. Thật mạnh. Bạn anh gầm gừ, rồi ngã sục xuống.

Đỡ lấy Keating đang ngã xuống, Adam quăng bạn mình lên vai, túm lấy một tay và một chân để giữ cân bằng trọng lượng đáng nể đó. “Cảm ơn,” anh nói với bộ xương và rời khỏi câu lạc bộ. Ra đến ngoài, anh mang Keating đến cỗ xe đang đợi và thả bạn mình vào trong sàn xe. “Nhà, Millet.” Anh ra lệnh cho tay đánh xe đang ngồi bất động, rồi trèo vào trong và ngồi xuống.

“Ngay đây, thưa đức ngài.”

~*~

Keating mở hé một mắt. Hay ít nhất anh nghĩ mình đang làm thế, khung cảnh bên ngoài mi mắt anh cũng tối đen như bên trong. Sau đó, một lưỡi dao đâm xuyên qua đầu anh và mắc lại ở đó, rung rinh. Á. Vậy là đã hoàn toàn thức giấc.

Anh rên rỉ chống khuỷu tay để nhắc mình lên.

Khi một con mắt đã mở có thể tập trung, anh nhận ra mình đang ở phòng ngủ vẫn sử dụng ở Baswich House. Chuyện đó đã xảy ra khi nào?

Ít nhất đã có ai đó không những chỉ kéo rèm lại, mà còn phủ những chiếc chăn lên tấm rèm vốn đã dày. Rất có thể là Pidgeon. Trong nhiều năm qua, tên hầu phòng đã học được cách tốt nhất để hạn chế sự chịu đựng khổ sở của mình trước ông chủ khi Keating... tỉnh dậy sau một buổi tối, hay rất nhiều buổi tối quá bê tha.

Một ly nước đặt trên chiếc bàn cạnh giường. Nó có thể làm anh phát ốm, nhưng miệng và cổ anh có cảm giác như đã bị nhồi đầy bông lên men chua. Nhấn nhó, anh uống một ngụm và từ từ ngồi dậy, đợi xem tác động gì có thể xảy ra.

Cánh cửa lách cách rồi mở ra. Khi ánh sáng tràn vào từ bên ngoài, anh nhắm chặt cả hai mắt. “Đóng cửa lại,” anh lào khào.

Cánh cửa lại đóng vào. “Mình mang theo trà với nhiều đường đến mức vô lý đây,” giọng Greaves vang lên. “Pidgeon khẳng định đi khẳng định lại là nó có tác dụng nhưng mình thấy nghi ngờ điều đó.”

“Nó có tác dụng, thỉnh thoảng.” Một ký ức mơ hồ trôi lơ đãng trong đầu anh. “Cậu đã đánh mình.”

“Ừ, à, cậu nói rằng định sống ở câu lạc bộ Deval với một chữ a. Mình không thể cho phép cậu sống ở một nơi chính tả tệ hại đến mức ấy.”

“Làm thế nào cậu tìm thấy mình?”

“Mình đã tìm ở rất nhiều nơi mình biết và vài nơi mình mong không bao giờ nhìn thấy nữa. Cậu có đủ tỉnh táo để trả lời một câu hỏi không?”

Keating nheo một bên mắt, đủ để lấy tách trà nóng và đổ vô số đường vào đó. “Phụ thuộc vào câu

hỏi.”

“Bạn đang hy vọng đạt được điều gì, nói một cách chính xác? Bạn đưa cô gái đó đến nhà thờ, kiếm được mấy đồng bạc lẻ sau đó bỏ xuống cống? Mục đích là gì?”

“Đó là ba câu hỏi.” Ít nhất, sự so sánh với những đồng bạc lẻ dường như rất phù hợp. Cho dù Camille đã đồng ý, anh vẫn *cảm thấy* như một kẻ phản bội. Bởi vì trong lòng anh biết rằng nàng có thể chịu đựng được, nhưng nàng sẽ không hạnh phúc. Không phải anh có thể khiến nàng hạnh phúc, nhưng Fenton chết tiệt chắc chắn là không.

“Vậy hãy trả lời câu đầu tiên.”

Trong một phút, anh không thể nhớ câu hỏi đầu tiên là gì. “Mình đang cố biến mất cho đến sau buổi hẹn ở nhà thờ vào thứ Bảy.”

“A. Thế thì cậu gần như đã làm được rồi.”

Gần như. “Hôm nay là thứ mấy?”

“Thứ Sáu. Chiều muộn.”

“Chết tiệt, Adam. Cậu nên để mình ở đó.”

“Hừm.” Đi lại êm ru ngay cả trong bóng tối hoàn toàn, công tước với tới cạnh giường và đưa ra một tờ giấy. “Lẽ ra mình đã làm thế, nếu không vì cái này.”

“Cái gì thế?”

“Vì chúng ta không thể thắp đèn, mình sẽ nói với cậu, Mình đã cử người tìm hiểu vài việc. Cụ thể hơn, mình đã truy lại hoạt động của Quý bà Balthrow trong sáu năm qua.”

Keating cau mày. “Cái gì? Cô ấy ở Madrid. Mình

đã nói với cậu như thế.”

“Cô ta và luật sư của cậu đã nói với cậu như thế. Mà nhân tiện, mình đã sa thải hẳn ta. Mình quyết định đặt nghi vấn và tự mình tìm hiểu. Cái neo yêu quý của cậu có ở Madrid một năm trước. Trước đó cô ta đã thuê nhà ở Vienna, Paris, Rome, Florence và Venice.” Công tước liếc xuống tờ giấy. “Hình như cô ta thích Ý.”

“Việc này thì có liên quan gì?” Chuyện này chẳng có nghĩa lý gì, nhưng ngay cả nếu cô ấy đã đi du lịch nhiều hơn những gì nói với anh, anh không hiểu tại sao Greaves lại quan tâm. Hoặc nghĩ là nó quan trọng.

“Mình cũng có thể cho cậu biết tên của những người đàn ông mà cô ta ở cùng. Sáu năm trước là một bá tước người Phổ, theo sau ngay lập tức là một gã chỉ biết tên là Jean-Pierre, người đã mang cô ta đến với Ngài Emereaux, sau đó là một tên hát rong người Tây Ban Nha, mình thấy điều đó thật bất thường. Sau

đó nguồn tin của mình không thể xác định Conte d'Adinolfi là trước, cùng lúc, hay sau Marchese de Migliore. Th..."

"Cậu làm mình đau đầu," Keating gầm gừ. "Và mình vẫn chưa hiểu mục đích của việc kể lại những nơi ở và người tình của cô ấy."

"Mình sẽ để tờ danh sách lại cho cậu. Uống hết trà đi. Và hãy nghĩ về nó." Nửa đường ra đến cửa, công tước dừng lại. "Không ai quá mù quáng như người luôn nghĩ rằng mình là người không đáng được nhìn thấy."

Sau khi Greaves rời khỏi phòng, Keating ngồi trên mép giường và uống hết tách trà. Anh phát hiện ra khay trà cũng có rất nhiều bánh mỳ nướng và anh chậm chậm nuốt chúng với tách trà thứ hai.

Trước khi quay lại Luân Đôn, anh đã có vài buổi sáng, hay đúng hơn là buổi chiều giống thế này,

nhưng ngay cả thế, anh cũng không thể nhớ được có khi nào đầu mình từng đau đến mức này. Nhưng rồi, rõ ràng hai ngày qua anh đã uống nhiều hơn nhiều. Thông thường anh có hẳn một buổi tối để hồi phục.

Cuối cùng anh đứng lên và tìm một chiếc cà vạt. Buộc chặt nó quanh trán, anh nhặt tờ danh sách của Greaves lên và rón rén kéo tấm rèm hé ra một chút cho đến khi có thể nhìn thấy chữ viết.

Rõ ràng Eleanor đã hoang phí tiền bạc của anh nhiều hơn mức cô ấy, hay luật sư của anh muốn anh biết. Vì cô ấy không những đã sống ở mấy thành phố Greaves đã nhắc đến, mà còn sống ở những con phố tiện nghi và trong những ngôi nhà có tiếng.

Thêm vào đó, hình như cứ vài tháng cô ấy lại có một người tình mới, bắt đầu từ lúc chạy khỏi Luân Đôn. Nhưng Eleanor vốn luôn không thích phải tự lo cho mình.

Cho dù chẳng quan tâm lắm đến chuyện cô ấy sống xa hoa, nhưng anh vẫn gửi tiền để cô ấy có thể chi trả cho vú em, thầy giáo và quần áo cho thằng bé. Không phải để cô ấy có thể tham gia mọi buổi tiệc tùng ở lục địa châu Âu trong sáu năm qua.

Keating cau mày. Sau đó anh đẩy tấm rèm mở ra hết và cẩn thận đọc lại tờ danh sách lần nữa, cẩn thận hơn.

Và sau đó, vừa chửi thề anh vừa giật đôi bốt và lao xuống tầng dưới để ra lệnh đóng yên cương cho Amble. Eleanor Howard cần phải trả lời vài câu hỏi đáng nguyên rủa. Trước khi quá muộn.

Chương 21

Camille khuấy khoai tây trong đĩa, tự hỏi có phải từ bây giờ, thức ăn sẽ vô vị như thế này, hay chỉ là nỗi bồn chồn khiến khẩu vị mình rối loạn.

“Con sẽ vui mừng khi biết rằng Quý ông và Quý bà Clarkson sẽ tham dự buổi lễ ngày mai,” mẹ nàng nói. Khẩu vị của Quý bà Montshire không có vẻ gì là bị ảnh hưởng bởi lễ cưới sắp diễn ra của con gái mình. “Cũng như bạn thân Amelia của con.”

“Người bạn thân cứ quăng những lời xúc phạm vào con mỗi khi có dịp trong suốt một năm qua?”, Camille đáp. “Vui làm sao.”

“Thế là đủ rồi,” Ngài Montshire xen vào. “Con nên cảm thấy biết ơn. Ít nhất, con sẽ kiếm chế để không tỏ ra láo xược và đáng sỉ nhục.”

Và nghĩ xem, nàng đã đồng ý ăn tối với gia đình. Cho dù nàng đã nghĩ và tưởng tượng như thế nào về việc nối lại mối quan hệ cũ với cha mẹ và các em, chuyện đó rõ ràng phải đợi cho đến sau đám cưới. Điều đó có nghĩa là nó sẽ không giống trước đây chút nào.

“Em rất vui vì rốt cuộc chị cũng sắp kết hôn với Ngài Fenton”, Joanna líu lo. “Em không thể tưởng tượng ra có người muốn cưới em khi biết rằng con gái nhà Pryce chạy trốn trách nhiệm của mình.”

“Chị chỉ có thể hy vọng em sẽ tìm được một người yêu em và em cũng yêu người ta,” Camille nói với cô em gái út. “Lúc đó em sẽ không có lý do để muốn bỏ chạy.”

Joanna hăng giọng. “Em nghe thấy tin đồn về bạn chị,” cô bé nói, cười toe toét.

“Bạn nào?” Nếu Joanna định bàn tán về Sophia hay Quý bà Hayburry, hoặc bất kỳ ai làm việc ở câu lạc bộ Tantalus, Camille nhất định sẽ ngăn cô bé lại. Ngay lập tức.

“Blackwood đấm máu. Em nghe được rằng Quý bà Balthrow quay lại Luân Đôn ngay sau khi anh ta đến và họ đã tiếp tục chuyện tình dờ dằng sau khi anh ta giết chết chồng cô ta.”

“Đó là một lời nói dối!”

“Camille,” mẹ nàng cảnh cáo. “Bình tĩnh đi. Và Joanna, chúng ta không nói chuyện về những người không thể chấp nhận được ở chiếc bàn này. Con biết mà.”

Rõ ràng Keating sẽ không được chào đón ở Pryce

House lần nữa. Tất nhiên điều đó chẳng có gì quan trọng vì chính nàng cũng sẽ không sống ở đây. Anh sẽ luôn được chào đón ở nhà mới của nàng, cho dù anh họ của anh có muốn gặp anh hay không, nhưng nàng không nghĩ Keating sẽ đến chơi.

Ít nhất anh còn sống, lời nhắ của Ngài Greaves được gửi đến sáng nay đã không nói gì nhiều hơn ngoài việc ngài ấy đã tìm thấy Keating và đang cố gắng làm anh tỉnh táo. Chuyện anh quay lại tình trạng say xỉn làm nàng buồn phiền, nhưng nghĩ đến chuyện nàng cũng muốn có một chai whiskey, nàng nghĩ rằng mình có thể hiểu tại sao anh bị quyến rũ. Nàng chỉ hy vọng rằng anh sẽ không quay lại con đường cũ, anh đang được hạnh phúc và tự tha thứ cho mình vì lỗi lầm phạm phải sáu năm trước.

Thực ra nàng sẽ viết thư và nói với anh như thế. Chắc chắn anh có thể chấp nhận việc liên lạc bằng thư từ. Và dù sao đi nữa, ngay cả nếu nàng không thể nhìn hoặc nghe thấy anh, không được đọc suy nghĩ và tình cảm của anh, đó cũng sẽ là một chút an ủi.

“Ít nhất váy cưới của con vẫn còn vừa”, mẹ nàng tiếp tục, như thể đã gạt đi mọi thứ khó chịu chỉ bằng cách nói rằng nó sẽ như thế. “Con đã làm chúng ta tốn kém đủ rồi.”

Camille cau mày. “Vì sao, mẹ đang mua chuộc người ta đến dự lễ cưới à?”

“Vớ vẩn. Mọi người đều muốn đến.”

“Em nghe nói có một vụ cá cược trong cuốn sổ ở White xem chị có bỏ chạy nữa không,” Marie thì thầm. “Có người đã đặt cược một trăm bảng rằng chị sẽ không có mặt ở nhà thờ vào cuối lễ cưới.”

“Cha có thể nghe thấy con nói đấy, Marie,” cha nàng quát. “Thế đủ rồi.”

“Ai thế?”, Camille thốt ra.

“Ngài Bram John, từ những gì em nghe thấy. Họ nói rằng anh ta chưa bao giờ thua cược.”

Camille không biết điều đó có bao nhiêu phần trăm sự thật và bao nhiêu phần thêm thắt của Marie, nhưng lạ lùng thay, nó cho nàng hy vọng. Ít nhất có người nghĩ rằng nàng có thể thoát khỏi sự ảm đạm tuyệt đối trong suốt phần đời còn lại. Giá như Ngài Bram Johns nói đến chuyện nàng sẽ làm gì sau khi bỏ chạy.

“Mẹ chỉ có ý nói rằng con đã làm chúng ta mất đi tình bạn và danh tiếng,” mẹ nàng cao giọng nói, má đỏ ửng lên.

Điều đó thật lạ. Mẹ nàng thường hay nổi nóng vì tự cho mình là đúng. Lúng túng và xấu hổ vì... cái gì? Tiền bạc? Của hầu môn, có lẽ nào? “Điều khoản về của hồi môn của con có thay đổi không?”, nàng hỏi to. “Theo con nhớ, năm ngoái là hai nghìn bảng.”

“Và chúng ta vẫn trả cho Ngài Fenton. Sau cùng người bỏ chạy là người nhà Pryce.”

“Và lần này?”

“Không phải việc của con, Camille. Chỉ đừng làm chúng ta xấu hổ lần nữa.”

Điều gì đó làm nàng lẩn cấn trong suy nghĩ. Nhưng rõ ràng nàng không thể hỏi hoặc trả lời những câu hỏi ở chiếc bàn ăn tối nay. Nàng liếc xéo sang Joanna. Nếu có thể đánh lừa và lôi léo người nào đó bàn tán về chuyện mà những người trong gia đình muốn giữ im lặng, người đó sẽ là cô em gái út của nàng.

Nàng có thể khám phá ra điều gì, nàng thậm chí không muốn nghĩ tới. Nó sẽ dẫn đến rất nhiều suy nghĩ khác và nhiều khả năng là những hy vọng táo bạo. Nhưng nàng kiên quyết phải biết chính xác những thỏa thuận với Ngài Fenton. Nàng đã thôi

không làm một đồ vật gây thơ để người ta mặc cả nữa.

Nàng cố gắng nuốt trôi bữa tối để tránh nhận thêm những lời chỉ trích rồi đi lên phòng khách ở tầng trên cùng với mọi người trong gia đình. Có vẻ không ai muốn nói về bất cứ chuyện gì, nàng có thể hiểu được điều đó, nhưng nó cũng khiến việc tìm hiểu những thông tin nàng muốn biết trở nên khó khăn hơn.

Cuối cùng nàng đứng lên. “Joanna, chị có một chiếc vòng cổ giấu trong phòng ngủ mà chị đặc biệt muốn tặng cho em.”

“Sao lại phải giấu nó?”, Joanna hỏi, trong khi mẹ nàng cau mày.

“Bởi vì nó rất quý đối với chị. Chị định mang nó đi cùng... sau đám cưới lần trước. Nhưng bây giờ chị muốn tặng nó cho em.”

Khi rời khỏi phòng để tìm về phòng ngủ cũ, nàng chỉ phải đếm đến năm trước khi Joanna vội vã theo sau nàng vào hành lang. “Nó trông như thế nào?”, cô gái mười bảy tuổi hỏi, túm lấy cánh tay nàng. “Có phải là ngọc trai không. Em rất muốn có một chiếc vòng cổ bằng ngọc trai.”

“Đó là một điều ngạc nhiên.”

Cửa phòng ngủ đã khóa, nhưng chìa khóa vẫn nằm trong ổ ngay dưới cán cửa. Nàng ngập ngừng trước khi mở nó, nàng đã không ở đó một khoảng thời gian tưởng chừng như dài vô tận và rõ ràng cũng chẳng có người nào khác ở trong đó. Thực ra, ngoài chiếc váy cưới, nàng đã không nhìn thấy bất kỳ thứ gì thuộc về mình xuất hiện trong ngôi nhà này.

Căn phòng tối om, ngoại trừ khoảng sáng do ánh trăng chiếu trên sàn gỗ. Hít một hơi, Camille lấy một cây nến ở hành lang trước khi đi vào căn phòng từng

là nơi nàng mơ mộng hão huyền, đọc về những chuyến phiêu lưu điên rồ và vẽ những tấm chân dung của ngài Fenton mà nàng chưa từng gặp. Người mà hóa ra không tồn tại.

“Ở đây bụi bặm quá”, Joanna nhận ra, kìm lại một cái hắt hơi.

“Ai đó cần mở cửa và quét bụi. Và vì Chúa, ai đó có thể sử dụng chiếc ghế đọc sách và bàn viết.”

Joanna nhăn mũi. “Em không thích đọc sách, chán lắm.”

Trong khi em giá nhón chân vào phòng, Camille rút chìa khóa, khẽ khàng khép cửa và khóa lại, lần này là từ bên trong. Sau đó nàng cho chiếc chìa khóa nhỏ bằng đồng vào túi.

“Cha mẹ đã hứa với Fenton của hồi môn là gì?”, nàng hỏi.

“Chị biết là em không được phép kể cho chị chuyện đó mà. Chiếc vòng cổ ở đâu?”

“Nói nghiêm túc thì nó là của hồi môn *của chị*, Joanna. Chị muốn biết mình đáng giá thế nào.” Hoặc đúng hơn là, bàn tay nàng với chiếc nhẫn đáng giá thế nào. Phần còn lại của nàng có vẻ như chẳng mấy giá trị với bất kỳ ai. À, bất kỳ ai ngoài Keating, người duy nhất bị loại bỏ khỏi cuộc đời nàng.

Joanna đối mặt với nàng. Nhăn mũi, cô bé nhìn cánh cửa đóng qua vai Camille. “Không có chiếc vòng nào, đúng không?”

“Em sẽ biết nếu em trả lời câu hỏi của chị.”

“Chị thật nhẫn tâm.”

“Chị đang học để trở thành như thế.” Nàng thích nghĩ rằng điều đó có nghĩa là nắm định mệnh trong

tay mình hơn, nhưng nàng không mấy quan tâm người khác gọi nó là gì. Không còn quan tâm nữa. “Của hồi môn, Joanna.”

“Ôi, được rồi. Hai con ngựa hồng đánh xe và mười hai nghìn bảng. Phải là mười hai vì Ngài Fenton đã hứa trả cho Blackwood đầm máu mười nghìn. Chị biết là Blackwood đã lừa chị kết hôn với Fenton.”

“Anh ấy không lừa chị,” Camille trả lời, giờ nàng chỉ nghe được một nửa. “Chị biết tất cả việc đó.”

Tiền trả cho Keating không phải của Fenton, mà là của cha mẹ nàng. Trong một thoáng, nàng tìm chân để chống lại thôi thúc muốn chạy bay khỏi nhà và đi tìm Keating. Nàng muốn quăng mình vào vòng tay anh và không bao giờ rời khỏi anh. Fenton không có tiền. Nàng không cần phải lấy anh ta.

Nhưng chỉ trong một giây, nàng nhận ra rằng thông tin đó không thay đổi được gì. Cha mẹ nàng sẽ

đưa tiền cho Fenton chỉ khi nàng kết hôn với anh ta. Fenton sẽ chỉ đưa tiền cho Keating khi nàng kết hôn với anh ta. Thực ra, điều duy nhất thực sự thay đổi là ý nghĩ Fenton đã tự ý quyết định rằng anh ta vẫn muốn lấy nàng. Đúng ra là anh ta đã tiếp cận cha mẹ nàng để hỏi xem họ muốn chi bao nhiêu tiền để vụ tai tiếng này qua đi.

“Chị sẽ không nói gì với cha mẹ, đúng không?”, Joanna hỏi trong im lặng. “Bởi vì họ sẽ biết là em nói với chị.”

“Không, chị sẽ không nói gì. Nói cũng chẳng ích gì.”

“Tốt rồi.” Joanna nhìn một vòng quanh phòng. “Chiếc vòng cổ đâu?”

Thở dài, Camille đi đến bàn viết và kéo một ngăn trong bộ ba ngăn kéo. Nàng nhấc lên một hộp đựng bút chì ở bên trong và mở nó ra. “Đây.”

“Ồ!” Joanna cầm lấy, vẻ thích thú từ từ biến mất.
“Nó là...”

“Nó là vò trai, trong dòng suối ở Montshire. Chị thường vò như chúng là ngà voi và ngọc trai. Chị làm nó lúc bảy tuổi.”

“Tại sao chị lại muốn tặng nó cho em?”

“Nó nhắc chị nhớ về những giấc mơ.”

“Ồ”, Joanna lại nói, “Nếu nó quý giá như thế, em nghĩ chị nên giữ nó.” Em nàng trả lại.

Rất có thể nó là thứ duy nhất nàng còn lại từ những giấc mơ thời thơ ấu. “Cảm ơn em. Chị sẽ giữ nó.” Camille cẩn thận đặt nó vào hộp bút chì và nắp hộp gỗ dưới cánh tay.

Khi họ quay lại tầng dưới, nàng thực sự có thể nghe thấy những tiếng tích tắc trên chiếc đồng hồ cao bên ngoài sảnh đợi. Khi không thể chịu đựng lâu hơn, nàng đứng lên. “Con nên đi thôi. Ngày mai con sẽ rất bận rộn.”

Cha nàng đứng lên. “Chúng ta sẽ không chịu đựng điều đó lần nữa.”

“Chịu đựng cái gì?”

“Con thay đổi suy nghĩ ngay khi đi khuất mắt chúng ta. Mọi thứ con cần cho ngày mai đều ở đây. Tối nay con sẽ ngủ ở đây, trong phòng của Marie. Với Marie.”

Đột nhiên ngôi nhà dường như thít lấy nàng. “Không. Mọi người đang chờ con quay lại câu lạc bộ Tantalus. Con thậm chí chưa nói lời tạm biệt.”

“Nhấn lại cho họ. Nhưng tốt hơn, cha sẽ gửi lời

cho Ngài Haybury. Con đã làm chúng ta xấu hổ một lần, Camille. Cha không ngu ngốc đến mức để nó xảy ra lần nữa.”

Nhưng nếu ở lại, nàng không thể đi tìm Keating. Nàng không thể nhìn thấy anh lần cuối hay cảm nhận bàn tay ấm áp của anh trên da mình. “Không!”

“Con càng tranh cãi, cha càng tin rằng con có ý định làm chuyện gì đó để trốn tránh việc kết hôn. Lần nữa. Nếu con cố chấp, cha sẽ nhốt con trong hầm rượu. Giờ đi ngủ đi. Con sẽ tìm thấy đồ ngủ được chuẩn bị cho con ở đó.”

“Và váy cưới ngày mai”, mẹ nàng xen vào, vẻ mặt khó chịu và rất, rất quyết tâm.

Camille nheo mắt lại, ước rằng tính khí của nàng ít nhất cũng giống Keating một lần. Khi đó nàng có thể đâm vào mũi cha nàng và trốn thoát khỏi đây. Nhưng ông đã cảnh cáo nàng, nếu còn tranh cãi, nàng sẽ bị

nhốt lại mà không có lấy một cơ hội để thông báo phát hiện của mình. “Được rồi,” nàng quát lên. “Nhưng con sẽ không quên chuyện này.”

Nàng hùng hổ lao lên tầng trên, Marie bám sát gót. “Chuyện này không quá tồi tệ đâu, chị biết mà,” em gái nàng nói khi đóng cửa phòng ngủ lại. “Chúng ta vẫn ngủ với nhau suốt.”

“Em hẳn đã nhận ra rằng mình được giao nhiệm vụ làm chó canh gác chị.”

“Đó là lý do chị phải hứa không được làm việc gì ngu ngốc.”

Khi em gái thay váy ngủ, Camille kéo một cuốn sách ra khỏi giá và ngồi xuống trước chiếc lò sưởi nhỏ. Hừm, lại là *Kiều hãnh và Định kiến*. Nó không còn phù hợp với tâm trạng của nàng nữa, tất cả các nữ chính của cô Austen dường như đều tìm được người chồng mình yêu và cũng yêu họ. Câu chuyện của nàng sẽ

không kết thúc hạnh phúc như thế.

“Chị cần đi ngủ,” Marie nói khi con bé nhảy lên giường và kéo chăn lên đến cổ. “Các cô dâu không nên có quầng thâm xấu xí dưới mắt.”

“Chị không nghĩ chuyện đó quan trọng”, Camille nói. “Em ngủ đi. Chị vẫn chưa mệt.”

“Các bạn chị... sẽ lo lắng cho chị chứ?”

“Sophia sẽ lo và cả Emily nữa. Nếu cha không gửi lời nhắn, ông sẽ thấy nửa tá những cô nàng tai tiếng trên bậc thềm nhà mình.”

Marie cười khúc khích. “Mẹ sẽ tức hộc máu mắt.”

“Chị chỉ hy vọng vài người trong số họ sẽ đến dự đám cưới ngày mai.”

“Chị không mời họ!”

“Chị đã mời.” Camille nhún vai. “Tuy nhiên họ biết rằng mình ít được chào đón đến đâu. Chị không nghĩ họ sẽ có mặt. Như thế cũng được, mặc dù, vì chị không... chị không biết khi nào mình có thể gặp lại họ.” Một giọt nước mắt đe dọa trào ra và nàng gồng mình gạt nó đi. Nước mắt chẳng giải quyết được gì. Và nàng không muốn Marie phải thức để làm việc gì đó vô ích như là cố gắng an ủi mình.

“Em nghe nói câu lạc bộ của chị có đêm dành cho các quý bà. Có lẽ dần dần Fenton có thể cho phép chị tham dự một lần.”

Camille kiềm chế để không chỉ ra rằng, các quý bà không muốn được các cô gái phục vụ và chỉ có đàn ông làm việc trong hai đêm đó mỗi tháng. Chuyện đó không quan trọng. “Có lẽ”, nàng nói to.

Không buồn đọc nàng chậm chậm lật trang khi

lặng nghe hơi thở nhẹ nhàng của em gái. Cuối cùng, nàng cẩn thận đặt cuốn sách sang một bên và đứng lên. Cả ngôi nhà đã chìm trong im lặng, dù vẫn còn sớm. Nếu nàng muốn gặp Keating, bây giờ chính là thời điểm thích hợp.

Nàng im lặng bước đến cửa phòng ngủ của em gái. Nàng đã hứa, vì thế nàng sẽ quay lại. Nhưng đối với nàng, những việc nàng làm trong phần còn lại của đêm nay là việc của riêng nàng.

“Em biết mà!”, Marie ngồi thẳng dậy.

Camille nhảy lên. “Vì Chúa”, nàng thở dốc, đặt tay lên tim. “Em làm chị sợ suýt chết.”

“Chị sẽ bỏ chạy lần nữa. Và nó là lỗi của em, vì em ở đây với chị.”

“Suýt,” Camille ra lệnh, bước đến giường. “Chị không bỏ chạy. Chị cần nói với anh Blackwood một

chuyện.”

“Thế thì viết thư cho anh ta. Việc đầu tiên Smythe làm là chuyển nó đi trong buổi sáng.”

Nỗi sợ hãi trùm lấy nàng lần thứ hai trong buổi tối. “Lúc đó sẽ quá muộn. Anh ấy sẽ về Shropshire trước đám cưới.”

“Thế thì gửi nó đến Shropshire. Em chắc chắn cha sẽ trả tiền cước cho chị.”

“Marie, cứ ngủ đi. Chị sẽ quay lại trước khi mọi người tỉnh dậy. Chị hứa.”

Cau có, Marie đứng lên và đi đến tủ quần áo. “Em không thể làm thế. Nếu chị lén ra ngoài để gặp Blackwood đấm máu vì bất kỳ lý do gì chỉ có Chúa biết, em phải đi với chị.”

“Cái gì? Không, em không được đi. Chị hứa với

em rằng chị sẽ quay...”

Marie mặc một chiếc váy xanh sẫm ra ngoài váy ngủ. Con bé cuốn mái tóc dài vàng hoe thành một búi và ghim nó lên, rồi lại đối mặt với Camille. “Nào? Đi thôi và nhanh lên. Em không muốn có những quãng thâm, ngay cả nếu chị không quan tâm.”

Vậy là nàng không những đã trở thành một người đàn bà phóng đảng, hư hỏng, mà bây giờ còn kéo em gái mình dính vào phiền phức. Trừ phi nàng quyết định ở lại nơi mình đang ở. Camille cau mày. Ngay cả nếu không thể... ở cùng Keating lần nữa, ít nhất nàng có thể nhìn thấy anh lần cuối. Và điều đó dường như quan trọng hơn bất cứ điều gì nàng có thể nghĩ.

“Choàng khăn nào”, nàng thì thầm, “Ở ngoài lạnh đấy.”

“Chị nữa.”

Nhận chiếc khăn sẫm màu từ tay em gái, nàng choàng nó lên vai. Sau đó đặt ngón tay lên môi, nàng kéo cửa phòng ngủ và rón rén đi xuống cầu thang. Cửa trước đã khóa, nhưng nếu họ nhanh nhẹn, nàng có thể quay lại và khóa cửa trước khi người làm thức dậy và khóa họ ở ngoài.

Ra đến ngoài, nàng nắm tay Marie và họ vội vã đi trên con phố dẫn đến ngã tư chính gần nhất. Còn sớm nên người và xe vẫn lang thang đầy đường. Chỉ mất một phút để vẫy một cỗ xe thuê.

“Em chưa bao giờ ở trong một cỗ xe thuê,” Marie thì thào khi Camille nói địa chỉ Baswich House và đóng cửa lại. “Nó rất... bẩn.”

“Em không cần phải đi cùng.”

“Phải, đúng thế. Chỉ cần nhớ rằng nếu chị làm bất kỳ điều gì ngu ngốc, chị cũng sẽ hủy hoại em.” Em

gái nàng cau mày. “Chị sẽ không làm thế đâu phải không?”

“Tất nhiên là không. Ngay từ đầu, chị không bao giờ muốn làm mọi người tổn thương. Chị chỉ muốn được yêu thương.”

“Nhưng bây giờ chị sẽ kết hôn với Ngài Fenton. Chị có yêu ngài ấy không? Không có vẻ gì là thế cả?”

“Không, chị không yêu Fenton.”

Marie nhìn nàng chăm chăm hồi lâu. Sau đó đôi mắt xanh mở lớn. “Blackwood đâm máu? Ôi, Chúa tôi!” Con bé đặt một tay lên miệng, như thể cố gắng giữ những lời nói và suy nghĩ đó lại. “Nhưng anh ta... anh ta là một kẻ giết người. Và anh ta rất nguy hiểm.”

“Không, không phải thế. Ý chị là anh ấy đã từng rất nguy hiểm, nhưng không còn thế nữa. Và đừng gọi anh ấy như vậy. Tên anh ấy là Keating.”

“Thế là chị *đang* bỏ chạy. Chị không thể! Em phải ngăn chị lại.”

“Chị không bỏ chạy. Chị chỉ cần nói với anh ấy về chuyện tiền bạc. Về của hồi môn.”

“Tại sao? Làm thế thì có gì khác?”

“Không có gì. Chỉ là... Anh họ anh ấy nói dối anh ấy. Anh ấy cần biết. Chuyện đó quan trọng.” Anh đã bị lợi dụng, bởi cả Fenton và cha mẹ nàng. Và cho dù chuyện ấy không thay đổi kết quả, nàng đã hứa sẽ luôn chân thật với anh. Ngay cả nếu có vài chuyện không bao giờ có thể nói với anh, nàng cũng sẽ chẳng bao giờ nói dối. Hoặc cho phép người khác nói dối anh.

Cánh cửa Baswich House mở ra đúng lúc tay nàng chạm vào vòng gỗ cửa hình đầu sư tử bằng đồng thau. Rõ ràng ít nhất có công tước không đi ngủ sớm

như gia đình nàng. Ngoại trừ việc nhà Pryce không có cảm giác là gia đình nàng nữa. Gia đình nàng ở câu lạc bộ Tantalus.

“Chúc buổi tối tốt lành, Quý cô Camille,” người quản gia ngân nga.

“Chúc buổi tối tốt lành. Anh Blackwood có nhà không?”

“Ngài ấy không có nhà, thưa quý cô. Cô có muốn nhắn gì cho ngài ấy không?”

Chết tiệt. Hy vọng thắp sáng trái tim nàng bỗng hóa thành tro bụi. Cuối cùng, nàng cũng không thể nhìn thấy anh lần nữa. Nàng chỉ còn ký ức về đôi mắt nâu sáng, mái tóc tối màu rối bù, đôi môi anh trên môi nàng. “Tôi...”

Đột nhiên, cánh cửa mở rộng hơn và Công tước của Greaves tóc đen, cao lớn bước về phía trước. “Mời

vào,” anh nói, cầm tay và kéo nàng qua ngưỡng cửa.

“Tôi không... thật ra, tôi chỉ muốn...”

“Cô hẳn là em gái,” công tước ngắt lời, nhìn Marie.

“Đây là Quý cô Marie Pryce, thưa ngài,” Camille xen vào khi em gái nàng tròn mắt nhún gối chào. “Con bé ở đây để đảm bảo tôi không bỏ chạy.”

“À. Keating có việc cần làm. Tôi không biết bao giờ cậu ấy sẽ về.” Công tước nghiêng đầu nhìn nàng. “Cô biết cậu ấy sẽ rời khỏi đây vào ngày mai.”

“Phải. Và cảm ơn vì đã nhắn tin rằng ngài đã tìm thấy anh ấy. Tôi đã rất lo lắng.”

Công tước thả tay nàng ra và ngả người vào bức tường đại sảnh. Bằng ám hiệu nào đó mà nàng không nhìn thấy, người quản gia biến mất, để lại mỗi ba

người họ. “Vậy là cô sẽ kết hôn vào ngày mai. Dựa vào người lính gác của cô, ít nhất tôi cho rằng đó là quyết định của cô.”

“Tôi sẽ kết hôn. Tôi đã quyết định như thế. Tôi tin là ngài sẽ tham dự.”

“Có chứ. Tôi chắc chắn mình sẽ không được chào đón, nhưng... cậu ấy yêu cầu tôi chứng kiến.”

Cậu ấy. Vậy là Keating muốn người nào đó anh tin tưởng tường thuật lại rằng nàng đã thực sự hoàn thành giao kèo đó. Vật lộn với những giọt nước mắt muốn tuôn trào ra, Camille nhún vai. “Tôi nghĩ rằng tỷ lệ hoàn thành lễ cưới vẫn còn thấp. Thậm chí còn có người cá cược, tôi chắc thế.”

“Camille,” em gái nàng rít lên, má đỏ ửng.

“Chị tin chắc rằng đức ngài đã từng nghe đến cá cược, Marie.”

“Quả là thế.” Đôi chút hài hước hiện lên trong ánh mắt cứng rắn. “Nhưng tỷ lệ của cô không phải là thấp. Chúng ngang nhau. Trừ phi cô từ chối lần nữa vào ngày mai.” Đôi mắt xám quan sát nàng. “Tại sao cô ở đây?”

Bởi vì nàng muốn gặp Keating lần cuối. “Tôi phát hiện vài chuyện vào bữa tối nay và tôi muốn nói cho anh ấy biết,” nàng nói to.

“Tôi có thể chuyển lời gì cho cậu ấy không?”

Việc này là một ý tưởng tồi, vì có thể nó sẽ làm dấy lên tin đồn rằng Hầu tước của Fenton không có tiền và anh ta buộc phải lợi dụng nhà vợ để trả nợ cho mình. Nhưng rốt cuộc, nàng thực sự nhận ra mình không quan tâm đến tin đồn.

“Mười nghìn bảng mà Fenton hứa trả cho Keating sau đám cưới của tôi. Cha mẹ tôi sẽ trả nó

như một phần của hồi môn.”

“Ôi trời,” em gái nàng nói yếu ớt.

Mắt công tước nhíu lại. “Chà, thế không thú vị sao?”

“Chuyện đó cũng chẳng tạo nên điều gì khác biệt, nhưng có thể anh ấy muốn biết. Anh ấy nên biết điều ấy, ý tôi là thế.”

Trước vẻ ngạc nhiên của nàng, Công tước của Greaves từ tốn mỉm cười. “Phải, cậu ấy nên biết. Tôi sẽ nói với cậu ấy.”

Lần này nàng cau mày. “Có chuyện gì đã xảy ra à?”

“Lúc này? Tôi không chắc. Nhưng cô nên đi, trước khi chúng ta khơi lên một loạt tin đồn mới.”

“Vâng, tất nhiên. Vậy tôi sẽ gặp ngài vào ngày mai.”

“Tôi sẽ không bỏ lỡ đâu.”

~*~

Keating chưa bao giờ biết ơn một cơn đau đầu, cho đến tối nay. Nó làm tâm trạng của anh lắng lại thành nỗi tức giận, thất vọng và quyết tâm, đúng những gì anh cần sau khi dành ba tiếng đồng hồ truy lùng một người đàn bà có lý do hợp lý để không tìm thấy.

“Tôi đã nói với anh rồi, tôi không biết cô ấy ở đâu.” Quý bà Graslin nói, lùi lại một bước trong phòng khách buổi sáng của chính mình. “Và anh về đi.”

Tiến lên một bước để bám theo cô ta, Keating đứng thẳng người lên. Anh biết mình trông rất đáng sợ và định sử dụng lợi thế đó. Anh không có tâm

trạng lòng vòng lẩn tránh. “Chỉ một phút nữa thôi, tôi sẽ lục tung từng căn phòng trong nhà này, Vivienne. Cô ta không thuê ngôi nhà nào ở Luân Đôn và cô ta không có ở chỗ Quý bà Voss. Điều đó nghĩa là cô ta ở đây hoặc cô biết phải tìm cô ta ở đâu.”

“Hạ giọng xuống,” nữ tử tước rít lên với anh. “Tôi có một bữa tiệc tối ở tầng trên. Tôi cho phép anh vào nhà vì phép xã giao. Nhưng tôi sẽ gọi người quản gia lôi anh ra ngay nếu anh không về lúc này.”

“Bốn lăm giây,” Keating nói, không chuyển động.

“Tôi không biết tại sao anh lại nghĩ tôi dính dáng đến Eleanor sau một vụ xì căng đan như thế. Theo như tôi biết, cô ấy đang ở nơi nào đó tại châu Âu.”

“Ba mươi giây.”

Mặt trắng bệch, Vivienne lùi lại thêm một bước. “Những con số ngu ngốc của anh không có tác dụng gì

đâu, Blackwood. Tôi không biết cô ấy ở đâu. Nếu biết, tôi đã nói với anh rồi.”

“Vậy thì cô có hai mươi giây để làm như thế.”

“Hãy tỏ ra biết điều đi, Blackwood. Anh không thể cư xử như một con thú nữa. Không ai chịu được điều đó đâu.”

Keating thở mạnh ra. “Tôi có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô ta, Vivienne.”

“Tôi không biết...”

“Vậy không có lý gì lại đợi ở đây nhỉ,” anh gầm gừ và xô Vivien ra để đi vào hành lang.

“Không! Anh không thể!” Cô ta bám theo anh, túm lấy ống tay áo. “Miller!”

Người quản gia xuất hiện từ sảnh đợi, “Thưa bà chủ?”

“Mang người đàn ông này ra khỏi nhà ta ngay lập tức!”

Miller đặt một tay lên sau cổ Keating. Đã có nhiều người cố gắng tấn công anh trong những năm qua đến mức anh phản ứng mà không cần suy nghĩ. Quay ngoắt lại, Keating tung một nắm đấm vào thẳng mũi tay quản gia. Gã đổ sụp xuống với một tiếng *bịch*.

“Thả tôi ra, không thì cô sẽ là người tiếp theo,” anh nói, trừng mắt nhìn Quý bà Graslin.

Cô ta ré lên và lùi lại, nhấc váy chạy bay lên cầu thang. “Graslin! Robert! Chồng ơi! Chúng ta sắp bị giết rồi.”

Mọi bản năng anh sở hữu đều gào thét rằng Eleanor Howard đang ở đây, đâu đó rất gần. Và anh

phải có câu trả lời chết tiệt đó từ cô ta tối nay. Tất cả những khả năng khác đơn giản là không thể chấp nhận được.

Thông thường, phòng dành cho khách nằm ở cuối tầng một, chúng cách xa cầu thang chính và các phòng ăn tối hơn một chút so với các phòng của chủ nhân. Rõ ràng không có ai ở đó, vì giường không có ga trải và lò sưởi thì lạnh ngắt. Tuy nhiên, cánh cửa thứ tư đang bị khóa.

“Eleanor”, anh gào lên, xô vào cánh cửa nặng trĩch bằng gỗ sồi.

Một tiếng rên khẽ vang lên từ bên trong. Đó là tất cả những gì anh cần.

Lùi lại một bước, anh đá cánh cửa mở tung ra. Khung cửa vỡ ra thành nhiều mảnh, một chiếc chìa khóa giờ đã trở nên vô dụng rơi lách cách xuống sàn nhà. Khi lao vào, anh thấy một chiếc váy màu xanh lá

cây biến mất vào phòng thay đồ.

Keating sải bước về phía trước, túm lấy cánh cửa khi Eleanor lao ra từ đó, tay cầm một khẩu súng. Không chậm trễ, anh túm lấy thứ vũ khí đó và quăng nó vào lại phòng thay đồ sau lưng cô ta.

“Anh muốn gì?”, cô ta ré lên, rất đúng hình ảnh của một phụ nữ hốt hoảng bất lực.

“Im đi. Tôi có một câu hỏi cho cô.”

“Anh làm hại mẹ của con mình sao? Anh là loại thú vật gì thế?”

“Ai là Amulf Herrmann?”, anh hỏi. “Reichgraf Eberstark?”

Cô ta chớp mắt. “Cái gì?”

“Hắn ta là ai?”

“Anh ấy... Eberstrark? Anh ấy là người tôi gặp sau khi bỏ chạy khỏi Luân Đôn. Một người bạn.”

“Một người bạn an ủi cô sau cái chết của chồng.”

“Phải. Sau khi anh giết chồng tôi, ý anh là thế chứ gì.”

“Tôi thấy thú vị là không những cô sống trong lâu đài của hắn ta mười một tháng, mà còn tham gia một dạ tiệc hoành tráng tám tháng sau khi rời khỏi Luân Đôn. Cô khiêu vũ với Vua Friedrich.”

“Họ rất tốt với tôi ở Phổ.”

“Tôi ấn tượng với sức quyến rũ đáng nể của cô hơn, thấy rằng cô có thể thuyết phục một vị vua khiêu vũ với mình khi sắp sinh nở và mang thai đứa con hoang của thằng đàn ông đã giết chồng mình.”

“Không ai biết cha đứa trẻ là ai,” cô ta gắt lên trả lời, liếc về phía căn phòng đằng sau anh.

Anh nghe thấy một tiếng thở dốc bị kìm nén lại, sau đó là những tiếng thì thầm ngạc nhiên. “Rõ ràng ông bà chủ nhà không hề biết tí nào về đứa con của cô,” anh bình luận.

“Tôi...” Cô ta khép miệng lại lần nữa, mặt tái đi. “Tôi không biết anh đang nói về chuyện gì, anh Blackwood. Mời anh đi ngay lập tức.”

“Tôi muốn nghe một vài điều từ cô, Eleanor. Và cô sẽ trả lời tôi. Tôi có một danh sách tất cả những ngôi nhà cô đã ở trong sáu năm qua và mọi người đàn ông xuất hiện công khai cùng cô, vì thế hãy cân nhắc câu trả lời của mình cho kỹ càng vào.”

“Không phải ở đây, Keating”, cô ta rít lên, lùi lại vào phòng thay đồ lần nữa.

Ồ, vậy bây giờ cô ta đang xấu hổ. Anh quay lưng về phía cô ta để trừng mắt nhìn cả tá giới quý tộc đang đứng trong phòng sau mình. “Đi.”

“Đây là nhà của tôi, Blackwood”, Ngài Graslin khẳng định, “Tôi sẽ không để cậu...”

Keating đấm anh ta. Tử tước va bịch mông xuống sàn. “Tôi sẽ không cảnh báo anh lần nữa. Ra ngoài.”

“Ra khỏi... nhà, hay căn phòng này?”, một cô nàng cổ dài rên rỉ.

Chúa tôi. “Căn phòng.”

“Tôi sẽ gọi cảnh sát phố Bow, nói cho cậu biết!”, Graslin gầm gừ, loạng choạng ra khỏi phòng trước cả vợ.

Kể cả thế anh vẫn có vài phút. Thế là quá đủ. Hùng hổ tiến về phía trước lần nữa, Keating tìm thấy Eleanor đang nằm bò trên tay và đầu gối, lục lọi giữa một chồng hộp đựng mũ. “Nếu đang tìm súng, cô đã mất cơ hội sử dụng nó rồi.”

“Làm sao anh có thể?”, cô ta rên rỉ, đứng lên để đối mặt với anh. “Anh đã phá hoại mọi thứ!”

“*Tôi đã phá hoại mọi thứ?*”, anh nhắc lại, cầm siết chặt. “Trong sáu năm qua, cô khiến tôi nghĩ rằng mình có một đứa con trai. Trong sáu năm, tôi trả tiền để cô trang trí cho một nửa số giường ở châu Âu. Trong sáu năm tôi nghĩ...” Giọng anh lạc dần.

Trong sáu năm qua, anh luôn nghĩ rằng Chúa đã chọn cho anh một hình phạt kéo dài cả đời. Một hình phạt anh không bao giờ được giải thoát, không bao giờ có thể quay lưng đi, không bao giờ được quên. Và tất cả chỉ là một lời nói dối.

“Anh đáng phải trả giá,” cô ta quát lại anh. “Anh đã giết Edward.”

“Phải, là tôi. Tôi cũng đang nghĩ về điều đó, cô biết không. Làm thế nào mà đêm hôm đó anh ta lại về nhà sớm như thế?”, anh thận trọng hỏi. Cô ta đã thêu dệt một câu chuyện và anh đã tin đến từng từ một. Anh là một tên ngốc. Nhưng bây giờ anh có thể nhìn thấy những lỗ hổng, cả tòa nhà dường như sẵn sàng đổ sụp xuống. “Sau khi cô trói tôi vào giường để bắt tôi ở lại?”

Vẻ sợ hãi trên mặt cô ta tan đi một chút, mặc dù cô ta vừa thở hắt ra một hơi thở bị kìm lại. “Thế bây giờ anh sẽ làm gì?”, cô ta hỏi bằng giọng bình tĩnh hơn rất nhiều. “Giết tôi? Trước tất cả những nhân chứng kia? Anh không thể tuyên bố rằng đây là tự vệ.”

Anh nhìn cô ta chằm chằm một lúc, sững sờ. Trong tất cả những giấc mơ và ác mộng, trong tất cả những đêm không ngủ suốt sáu năm qua, anh là hiện

thân của một con quái vật. Một người đàn ông phạm phải sai lầm trầm trọng đến mức chẳng xứng đáng với gì khác ngoài nỗi đau, và chẳng giành được gì khác ngoài ảo tưởng về một cuộc sống tốt đẹp anh ta không thể chạm vào. Một Tantalus^[1], luôn tìm kiếm đứa con và một tương lai ngay ngoài tầm nhìn phía bên kia đường chân trời.

[1. Một nhân vật trong thần thoại Hy Lạp, được biết đến nhiều nhất vì phải gánh chịu hình phạt vĩnh cửu ở địa ngục Tartarus (nơi giam cầm các vị thần ở sâu hơn cả địa ngục). Ông bị buộc phải đứng trên một hồ nước và dưới một cây thấp nhưng trái cây luôn lẩn khỏi tầm với và nước rút hết trước khi ông kịp uống.]

“Cô không cần phải bịa ra Michael”, cuối cùng anh nói, giọng anh cộc cằn bởi những mảnh vỡ của linh hồn anh. “Tôi vẫn sẽ chu cấp cho cô trong suốt phần đời còn lại.”

“Không nhiều như tôi muốn. Và tôi muốn đảm

bảo rằng anh sẽ không thay đổi suy nghĩ.” Cô ta nhìn anh với vẻ tức giận thực sự. “Giờ thì sao?”

“Giờ thì sao?”, anh nhắc lại. “Nếu vẫn là người đàn ông cô đưa lên giường sáu năm trước, tôi rất có thể đã làm điều gì đó rất bạo lực, xấu xa và quá quyết.”

Vẻ am hiểu lại xuất hiện trong ánh mắt của cô ta. “Và nếu anh không còn là người đàn ông đó?”

Anh ghim chặt ánh mắt của cô ta trong rất nhiều nhịp đập nặng nề của trái tim. Sau đó quay gót bỏ đi.

Anh tự hỏi liệu Eleanor có nhận ra rằng cô ta vẫn còn nguyên vẹn và đứng ở đó nhờ vào một người. Một người phụ nữ đã quyết trở thành bạn anh, bất chấp mọi lý do để lẫn tránh anh. Một người bây giờ sắp trở thành của anh gần đến mức anh khó có thể thở được khi nghĩ về nàng.

Và nàng tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra khi Camille biết rằng anh không có con trai, rằng nếu không phải vì tiếng tăm kinh khủng của anh và cuộc sống tốt đẹp hơn nhiều nàng sẽ giành được bằng cách kết hôn với Fenton, đám cưới của nàng sẽ là một sự kiện rất khác so với những gì họ đã lên kế hoạch.

Chương 22

“Cậu đã ở nơi quái quỷ nào thế?”

Keating ngoái lại nhìn Adam và tiếp tục chải lông cho Amble. “Mình muốn cưới ngựa,” anh nói nhỏ khi nghĩ đến những người giữ ngựa đang ngủ ở phòng sau. “Hôm nay là một đêm dài.”

“Lúc này không phải là đêm nữa. Mình đang định đi hỏi cảnh sát phố Bow, đề phòng trường hợp cậu bị bắt.”

“Nếu muốn có một người vợ mè nheo với mình, mình sẽ tìm người nào đó xinh đẹp hơn cậu,” Keating

nói, cảm kích nỗi lo lắng của bạn mình ngay cả khi anh không có tâm trạng tiếp tục trò chuyện.

“Không có ai đẹp hơn mình đâu. Mình đoán là cậu đã tìm thấy Eleanor?”

“Rồi.” Keating nhắm mắt lại một phút. “Đầu mình đang nặng ít nhất ba mươi cân và mình... mình mệt, Adam. Mình sẽ nói chuyện với cậu sau, trước khi đi.”

“Mình hiểu. Chỉ là mình có một chút thông tin, nhưng không chắc nó quan trọng thế nào. Vì thế mình muốn biết, nếu cậu chịu nói với mình, cậu có đứa con nào không?”

“Không. Mình không có. Đó là một mảnh lời để cô ta lấy thêm tiền và duy trì sự hợp tác của mình.” Anh hít một hơi. Trong chốc lát, anh cảm thấy được giải thoát khỏi tất cả mọi thứ. Tự do để bắt đầu một khởi đầu mới. Nhưng càng cân nhắc các sự việc, gánh nặng càng đè nặng lên đôi vai anh. Cái chết của Ngài

Balthrow, cho dù có phải do Eleanor ném chông mình cho sói hay không, vẫn là lỗi của anh. Việc anh vùi mình vào rượu chè, cá cược và đàn bà từ khi mười bảy đến hai mươi một tuổi vẫn là lỗi của anh, cũng như các vụ đánh đấm anh dính dáng đến thường xuyên kể từ đó.

“Cô ta thông minh đấy, mình phải công nhận điều ấy. Cô ta đã chết chưa?”

Thực tế rằng Adam phải hỏi câu đó nói lên rất nhiều về con người Keating cho đến lúc này. Hay là con người mà người ta nghĩ về anh. Thực tế, có vẻ như hai người đó là một. “Không. Giết người có vẻ như đối lập với điều mà mình quan tâm nhất lúc này.”

“Tạ ơn Lucifer vì điều đó.”

Keating thả chiếc bàn chải vào hộp và đi lấy một thùng yến mạch cho Amble. “Vấn đề chết tiệt ở đây là

gì hả Adam? Chuyện này chẳng thay đổi gì ngoài thực tế là mình sẽ có mười nghìn bảng để dùng. Có lẽ mình có thể trám những lỗ hổng trên mái nhà ở Havard's Glen."

"Thay vào đó, họ để anh ta sống trong nhục nhã, với cái tên kẻ giết người máu me. Vì thế hãy để tâm đến hành vi của mình, sửa chữa hành động, hoặc anh sẽ tái ngộ Blackwood trong ngọn lửa địa ngục," Greaves trích dẫn. "Có phải bài thơ kết thúc như thế không? Và mình cho rằng cậu cũng sẽ kết thúc theo cách đó."

"Cho dù mình mệt đến mức nào," Keating nói, cầm siết lại khi đối mặt trực diện với công tước, "Mình rất muốn đắm thú gì đó. Vì thế cảm ơn."

Trong một tích tắc, Greaves trông thực sự ngạc nhiên. "Mình không muốn đánh nhau, Keating," bạn anh nói, lùi lại một bước.

“Cậu đã đánh mình trước đó, cũng công bằng thôi. Ngoại trừ một sự thật rằng cậu là một gã khốn luôn tự cho là mình đúng và vờ rằng không bao giờ làm điều gì bất chính trong đời, điều mà cả hai chúng ta đều biết là sự dối trá.”

“Chết tiệt, Keating, thôi đi.”

“Không.”

Greaves giơ hai bàn tay ra. “Mười nghìn bảng của cậu không phải là do Fenton trả. Đó là một phần trong thỏa thuận kết hôn mới mà anh ta đạt được với Montshire.”

Đang tiến đến thì Keating khựng lại. “Cái gì?”

“Rõ ràng anh họ thân mến của cậu không có đến hai đồng để cạ vào nhau. Anh ta thỏa thuận với Montshire rằng nếu anh ta có thể đưa Camille trở lại bệ thờ và về với lòng khoan dung của gia đình, họ sẽ

trả cho anh ta phần thưởng trị giá hơn mười nghìn bảng. Với một đội ngựa kéo xe.”

“Ngựa hồng?”

“Phải.”

“Thế quái nào mà cậu lại phát hiện ra chuyện này.”

“Cô ấy đến đây vài tiếng trước, tìm cậu. Cùng với em gái, rõ ràng gia đình sẽ không rời mắt khỏi cô ấy cho đến đám cưới.” Anh kéo đồng hồ bỏ túi ra và bật nắp mở. “Trong năm tiếng nữa.”

Cô ấy. Camille. Nàng đã ở đây và anh thì bỏ đi, sẵn lòng Eleanor. Lẽ ra anh có thể nhìn thấy nàng một lần nữa, nhưng Eleanor cũng đã phá hoại cả điều đó. Anh hít một hơi. “Chuyện ấy chẳng thay đổi gì cả. Cô ấy cần Fenton vì danh tiếng, không phải tiền bạc.”

Greaves nhìn anh một lúc. “À, ừm, bây giờ *mình* muốn đánh cậu.” Lắc đầu, bạn anh quay lưng và đi đến cửa chuồng ngựa. “Mình phải tay cả hai người,” bạn anh nói với lại qua vai. “Mình chưa bao giờ nhìn thấy một cặp đôi nào quan tâm đến hạnh phúc của người khác đến mức không nhìn thấy ngay trước mắt mình. Chúc ngủ ngon.”

Công tước không hiểu. Bạn anh không thấy rằng Camille sẽ có được những thứ tốt đẹp hơn nhiều với một cuộc sống đúng đắn. Ngay cả nếu Fenton là một kẻ dối trá, một tên hề và một con cá lạnh lùng, nàng sẽ thu xếp được. Chắc chắn nàng phải học cách kiềm chế khiêu hài hước thú vị của mình và sẽ phải thận trọng với mọi người cũng như ý kiến của họ, nhưng nàng sẽ phải có một mái nhà trên đầu và ngôi nhà của riêng mình.

Đó là một ngôi nhà tồi tàn với những tấm rèm và đồ nội thất đã tồn tại qua nhiều thập kỷ. Và anh tưởng tượng ra rằng nhìn thấy nàng trong những chiếc váy mới bằng cotton chứ không phải lụa là,

nhưng nhìn vào mặt tích cực, thì Fenton sẽ không bao giờ khiêu vũ với nàng và sẽ để nàng đi dạo với hàng ngày trong công viên với một cô hầu gái.

Nàng sẽ không bao giờ gặp lại bạn mình, gia đình mới kỳ lạ của nàng ở câu lạc bộ Tantalus, vì việc đó xúc phạm đến sự nhạy cảm và da mặt mỏng dính của chồng nàng, nhưng nàng có thể dùng trà và bánh quy với những cô nàng đã xúc phạm nàng mỗi khi có cơ hội trong suốt một năm qua, những người đã xua đuổi nàng ra khỏi nhà mình khi nàng đang tuyệt vọng và sợ hãi.

Mặt khác, anh sẽ có một mái nhà mới, một lời hứa nghiêm chỉnh với chính mình và với nàng rằng anh sẽ không bao giờ quá chén hay đánh dấm vào những cuộc đánh nhau vô nghĩa với người khác. Và mười nghìn bảng. Và không cần phải gửi từng đồng xu anh kiếm được từ điền trang của mình cho người khác.

Keating ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ trong chuồng ngựa. Có lẽ cơn đau nhức nhối trong đầu đang lừa dối anh, nhưng những suy nghĩ lạc quan bắt đầu thấm vào linh hồn anh. Vào trái tim anh. Anh có thể làm việc này với anh họ mình không? Nàng sẽ làm thế với Fenton lần thứ hai chứ? Liệu nàng có chọn... anh? Một kẻ hay đánh đấm, say xỉn và giết người?

Suy nghĩ đó khiến anh choáng váng và quay cuồng. Anh có thể có nàng không? Cho dù xứng đáng với nàng hay không, anh nghĩ rằng chuyện đó chỉ chốt lại ở một thời điểm quan trọng. Anh có can đảm để hỏi nàng và đối mặt với bất kỳ câu trả lời nào của nàng hay không?

Anh kéo chiếc đồng hồ bỏ túi cũ kỹ ra. Bốn giờ hai mươi phút sáng. Đứng lên, anh vỗ vào Amble lần cuối và sai bước ra khỏi chuồng ngựa để vào Baswich House. Hy vọng Adam vẫn chưa ngủ, vì họ có vài chuyện cần thảo luận.

Và anh cần phải xem xem liệu mình có thể viết lại đoạn cuối của bài thơ chết tiệt đó không, một lần và mãi mãi.

~*~

Quý bà Montshire véo má Camille. Thật mạnh.

“Oái! Thôi đi”, Camille phản đối, nghiêng người ra xa và đặt lòng bàn tay mát lạnh lên mặt mình.

“Con cần một chút màu sắc.”

“Thế thì dùng phấn thôi, không cần phải đánh đập con.”

Mẹ nàng cau mày. “Con không bị đánh đập. Và xét đến chuyện đây là biểu hiện sống động nhất của con cả buổi sáng nay, mẹ sẽ không xin lỗi đâu.”

“Không đâu, sao mẹ phải xin lỗi chứ? Con gái mẹ sắp kết hôn với người đàn ông cô ấy không thích và người không thích cô ấy, vì một số tiền rất lớn. Và đổi lại, mẹ sẽ được nói với những người bạn khó tính của mình rằng con đã tỉnh trí lại.”

“Mẹ chỉ hy vọng Ngài Fenton nhận ra con kiểm soát cái lưới của mình kém như thế nào,” Quý bà Montshire quát lại nàng. “Nếu ngay từ đầu, con hoàn thành đám cưới này như đã hứa, thì lúc này con và cậu ấy có thể đã học cách trở thành bạn rồi. Giờ con lại phải bắt đầu với nỗi ngờ vực, mà đó là lỗi của con. Nhưng hôm nay con sẽ kết hôn.”

“Con đã hứa.” Điều mẹ nàng không nhận ra là lời hứa nàng sẽ giữ không phải với gia đình, hay thậm chí là người sắp trở thành chồng mình. Đó là lời hứa với người đàn ông có thể nàng sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa. Một người đàn ông nàng yêu và sẽ không bao giờ quên, người mà hạnh phúc của người đó quan trọng hơn cả của nàng. Và là người mà gia đình Pryce nên cảm ơn rất, rất nhiều.

Cuối cùng, mẹ nàng thôi chọc, véo má nàng và lùi lại. “Trông con thật đáng yêu,” mẹ nàng nói.

“Con mặc màu tối sẽ đẹp hơn,” Camille cãi lại, nhìn mình trong chiếc gương trang điểm. Với làn da trắng và mái tóc vàng, nàng thấy mình quá nhợt nhạt và lộ liễu trong chiếc váy cưới màu trắng.

Và trừ sự thật rằng lần này nàng không còn là một cô dâu trong trắng ngơ ngác, nhìn thấy mình trong chiếc váy đó lần nữa mang lại một loạt ký ức đáng sợ, nỗi tuyệt vọng và hốt hoảng vì bị trói vào cuộc hôn nhân với một người hoàn toàn xa lạ, một người cố tình lẩn tránh nàng thật xa. Không có gì thay đổi kể từ khi đó. À, không có gì ngoài nàng.

“Chúng ta cần đến nhà thờ,” Quý bà Montshire nói, quay mặt về phía hai đứa con gái nhỏ hơn. “Ở lại đây. Me sẽ trở lại trong một phút.”

Dường như chẳng có ai tin rằng nàng sẽ không bỏ chạy. Ít nhất sự có mặt của các em gái giúp nàng không đào sâu quá vào những chuyện lẽ-ra-phải-thế và nên-là-thế đã khiến nàng thức trắng trong tuần qua.

“Chị nghĩ gì thế?”, Joanna hỏi, xoay vòng chậm chậm khiến chiếc váy xanh nhạt xòe quanh chân. “Em định mặc chiếc váy màu xanh lá cây lần trước, nhưng mọi người đã nhìn thấy em mặc nó.”

“Em rất đẹp,” Marie góp lời, liếc nhìn Camille một lần nữa. Em nàng đã làm thế kể từ chuyến du ngoạn bí mật của họ đêm qua, nhưng Camille không chắc con bé nghĩ mình sẽ nhìn thấy gì.

“Xuống tầng đi, các cô gái!”, giọng mẹ nàng vang lên, “Xe đang đợi!”

Camille hít một hơi. Việc này là vì Keating, nàng nhắc nhở mình lần thứ một nghìn. Nàng là phương

tiền duy nhất để anh nhận được số tiền anh cần. Và đó là con đường duy nhất để anh có hy vọng được nhìn thấy con trai mình.

May mắn là chuyến đi đến nhà thờ chỉ kéo dài hai mươi phút, vì có lẽ chẳng ai muốn làm gì ngoại trừ ngồi và nhìn chăm chăm vào nàng như thể họ mong đợi nàng biến thành một con chim và bay ra khỏi cửa sổ xe ngựa. Ít nhất Marie biết rằng nếu muốn chạy, nàng có thể đã làm thế vào đêm hôm qua. Điều đó cũng có lý, nàng nghĩ.

Khi đến nhà thờ, nàng và các em gái bị nhồi vào một căn phòng nhỏ ở đằng sau. Cánh cửa mở ra để mẹ nàng bước vào và nàng không ngạc nhiên khi thấy cha mình đứng ngay ở phía bên kia cửa, tay khoanh trước ngực. Canh gác nàng, hay đúng hơn là đề phòng nàng.

Theo như Keating nói thì lúc này anh đã đi rồi. Nàng có thể tưởng tượng ra anh trên con ngựa thiện

màu nâu tuyệt đẹp, Amble, bên cạnh cỗ xe thuê chở đồ đạc và người hầu phòng. Nàng tự hỏi liệu anh có cưỡi ngựa đến gần nhà thờ hay không, hay sẽ cố gắng tránh xa nó.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng tranh cãi nhỏ nhỏ ngay bên kia cánh cửa. Nàng không thể nghe rõ từ nào, nhưng có ai đó đang chẳng vui vẻ gì. Mẹ nàng cau có lách ra khỏi phòng lần nữa.

Marie đi đến và ngồi xuống bên cạnh Camille. “Nếu yêu anh Blackwood, sao chị có thể lấy ngài Fenton được?”, em nàng thì thầm. “Em sẽ chết vì trái tim tan vỡ mất.”

“Con người không chết vì trái tim tan vỡ. Và chị kết hôn với Fenton vì số tiền mà Keating có được là lý do hợp lý hơn việc kết hôn với anh ta vì hai mươi hai năm trước có người nói chị phải làm thế.”

Cánh cửa lại mở ra. “*Bạn* con đang ở đây,” mẹ

nàng gắt gỏng, lông mày nhướn lên. “Những cô ả làm quán rượu và lẳng lơ đó, tất cả ngồi ngay ngắn ở hàng ghế dưới. Họ nói với cha con rằng họ sẽ thoát y nếu cha con làm loạn lên và hứa sẽ cư xử đúng mực nếu ông ấy cho phép họ ở lại.”

Camille cười toe toét. “Tốt cho họ. Con mừng vì họ ở đây.”

“Họ sẽ phá hoại buổi lễ này. Đây lẽ ra là sự trở về với khuôn phép xã hội của con. Giờ thì những kẻ cặn bã của xã hội đã kéo đến đây để gây phiền toái.”

“Những kẻ cặn bã của xã hội đó đã cho con một mái nhà trên đầu và cho phép con tránh được những việc rất tồi tệ,” Camille nhắc nhở. “Họ sẽ ở lại.”

Mẹ nàng lườm nàng. “Mẹ rất vui vì con sẽ không còn thuộc trách nhiệm của mẹ trong mười phút nữa. Vì mẹ biết mình không nuôi dạy con trở thành bướng bỉnh như thế. Mẹ chỉ có thể chúc Ngài Fenton may

mẫn.”

Đó có vẻ như là dấu hiệu kết thúc cuộc nói chuyện và trong mười phút tiếp theo, họ ngồi trong im lặng, ngoại trừ tiếng tích tắc sắc gọn của chiếc đồng hồ nhỏ ở góc nhà. Nó gần giống như tiếng vọng của trái tim nàng, đều đặn, không bị tác động bởi các sự kiện, chỉ tập trung vào việc đập và không vỡ tan ra.

Cha nàng thò đầu vào phòng. “Đến giờ rồi.”

Rốt cuộc trái tim nàng cũng run lên hồi hộp. Đã đến lúc kết hôn. Đã đến lúc những giấc mơ hảo huyền của nàng phải chết đi. Đến lúc phải gồng vai và làm việc cần phải làm.

Quý bà Montshire và Joanna bỏ đi, có lẽ là đi đến chỗ ngồi ở hàng ghế trước của nhà thờ. Rồi Marie bỏ đi, gửi đến nàng một cái nhìn chứa nhiều sự thông cảm hơn cả những gì nàng mong đợi trước đó. Sau đó cha nàng đưa cánh tay ra.

Hít một hơi thở ngắn, nàng nắm tay áo ông và bước vào nhà thờ.

Đây là giây phút mà mười ba tháng trước nàng đã bỏ chạy. Nàng nhìn lên thấy Fenton đang nhìn chăm chăm vào mình như thể anh ta lo rằng nếu nháy mắt, nàng sẽ biến mất. Không phải lần này. Ít nhất lần này nàng có lý do để ở đây.

Trước sự quan sát của hàng trăm cặp mắt, nàng tiến về phía trước cho đến khi cha nàng trao nàng cho Fenton và vị linh mục bắt đầu cất giọng đều đều thuyết giảng về sự thiêng liêng của hôn nhân. Nàng ước gì ông ta kết thúc nó cho rồi.

Cuối cùng linh mục hỏi Fenton có đồng ý lấy nàng làm vợ hay không. Anh ta chẳng buồn nhìn nàng, vẫn tập trung chú ý vào người tiến hành buổi lễ. “Tôi đồng ý,” anh ta nói.

Sau đó đến lượt nàng. Rõ ràng người ta mong đợi nàng yêu, tôn trọng và vâng lời hầu tước. Nàng tự hỏi liệu anh ta có chấp nhận, dù chỉ một trong ba điều đó khi nàng mở miệng đồng ý lấy anh ta hay không.

Cánh cửa phía sau nhà thờ mở tung ra. Giật bắn người, nàng quay ngoắt lại... và chết sững.

Keating Blackwood sải bước trên lối đi giữa nhà thờ, ánh mắt dán chặt vào nàng. Chỉ nàng thôi. Trái tim nàng giật tung khỏi sợi dây kiểm soát và bắt đầu đập điên cuồng. Anh đang làm gì thế?

Giữa những tiếng thì thầm “Blackwood đắm máu” và suy đoán về sự hiện diện của anh, nàng thoáng thấy những người bạn của mình ở hàng ghế sau. Sophia, Pansy, Sylvie, Quý ông và Quý bà Haybury, Công tước của Greaves và họ đều nhất loạt mỉm cười.

Anh dừng lại ngay trước mặt nàng, “Camille,”

giọng anh nhỏ nhưng run run.

“Keating,” nàng trả lời. “Anh đang làm...”

“Anh cần hỏi em một câu,” anh ngắt lời. “Anh là một kẻ phóng đảng, em biết thế mà. Một kẻ đê tiện, loại người tồi tệ nhất.”

Nàng lắc đầu. “Không, anh không...”

“Người ta đã nói dối anh, lợi dụng anh và anh cũng đã lừa dối chính mình. Tuy nhiên, em chưa bao giờ lừa dối anh.” Đột nhiên anh quỳ xuống trên một đầu gối.

Trong một phút, trái tim nàng ngừng đập hẳn. Thời gian dừng lại. Nàng lại là cô gái mười hai tuổi, tưởng tượng ra người hùng quyến rũ công phá những bức tường lâu dài và cuốn nàng vào một thế giới của những nụ hôn cùng kẹo sô cô la. Người đàn ông đó cuối cùng đã hiện diện và lúc này đang chăm

chú nhìn nàng.

“Camille, anh yêu em bằng tất cả mảnh vụn trong linh hồn mục rữa của mình. Anh tôn sùng em. Khi nhìn em, anh lấy lại được sức mạnh và lòng can đảm. Anh không bao giờ muốn thiếu em nữa.” Anh ngập ngừng, sự run rẩy trong giọng nói trầm ấm của anh chạm đến nơi sâu kín trong tâm hồn nàng. “Camille, em sẽ lấy anh chứ?”

“Này đợi một chút, Blackwood!” Ngài Fenton gầm lên, bước về phía trước. “Cậu không thể cầu hôn cô ta! Ta đang kết hôn với cô ta. Chúng ta đã thỏa thuận!”

“Im đi, Stephen,” Keating đáp lại, thậm chí không dành cho anh họ lấy một cái liếc nhìn.

Ôi, nàng muốn kết hôn với anh. Rất nhiều. Khó có thể tin mình sẽ giữ được cân bằng, đừng nói gì đến lý trí, nàng đặt một bàn tay lên vai anh và cúi người

xuống. “Nhưng còn tiền thì sao? Micheal thì sao?”

Đôi mắt nâu nhạt giữ ánh mắt nàng. “Không có Micheal nào cả,” anh thì thầm trả lời. “Cô ta đã nói dối. Và còn tiền, đó khó có thể là một lựa chọn khó khăn trong hoàn cảnh này.” Anh vói tay cầm lấy bàn tay kia của nàng. “Nhưng đây là lựa chọn của em. Em có muốn sống phần còn lại của cuộc đời với một người đàn ông như anh không?”

Camille lắc đầu. “Không. Em không muốn phần đời còn lại với một người đàn ông như anh.”

“Cậu thấy rồi đấy?”, Fenton xen vào. “Đi đi, Keating. Ngay bây giờ.”

Keating chớp mắt. “Anh...”

“Suyt. Em không muốn một người đàn ông *như* anh. Em muốn anh. Em muốn lấy anh. Em yêu anh.”

Anh đứng lên, lùa tay vào mái tóc được búi kỹ càng sau đầu nàng, hôn nàng thật nóng bỏng và mãnh liệt. Đâu đó ngoài phạm vi quan tâm của nàng, nàng nghĩ mình nghe thấy tiếng mẹ mình hét lên, nhưng nàng hầu như không chú ý. Keating vòng tay ôm nàng, kéo nàng sát vào anh.

“Anh yêu em,” anh lại thì thầm, chạm vào môi nàng nhẹ nhàng hơn.

“Em yêu anh,” nàng thì thầm đáp lại, siết chặt tay vào ve áo anh để anh không thể tách ra khỏi nàng.

“Thế thì đi với anh. Anh có một cỗ xe ngoài kia đang đợi để đưa chúng ta đến Gretna Green.”

Nàng cười toe toét. “Ồ, vâng.”

Anh nắm tay nàng thật chặt và họ cùng nhau chạy ra phía sau nhà thờ khi sự hỗn độn rộ lên xung quanh họ. Cỗ xe đợi bên ngoài mang gia huy của Công

tước Greaves, việc đó giải thích lý do vì sao bạn nàng chẳng lo lắng cho nàng chút nào.

Khi anh giúp nàng bước lên xe và trèo vào sau nàng, cái nhìn thoáng qua cuối cùng nàng thấy qua cánh cửa nhà thờ là Fenton đang đứng cạnh vị linh mục, miệng há hốc. Nàng cười phá lên.

Keating vẫn nắm tay nàng khi cỗ xe lăn bánh nhanh về phía Bắc. “Anh đã tự tiện lấy hết quần áo và đồ đạc của em khỏi câu lạc bộ Tantalus sáng nay rồi,” anh nói, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi nàng, “Sophia nói anh đưa cho em cái này.” Anh ngả người về phía trước rồi hôn nàng thật chậm và dịu dàng. “Không chính xác là như thế, nhưng anh hiểu như vậy.”

“Em vẫn không thể tưởng tượng chuyện này là thật,” nàng đáp lại. “Em đang nằm mơ.”

“Em không mơ.” Mặt anh trở nên nghiêm trang. “Bây giờ em đã hoàn toàn bị hủy hoại. Không tiếc

tùng, khiêu vũ, không có những chuyến đi dạo không bị chú ý ở các công viên Luân Đôn nữa.”

“Em nghĩ rằng Havard’s Glen có lối đi bộ.”

“Có vài lối đi rất đẹp, một cái hồ và rất nhiều hươu nai.” Anh lướt ngón tay xuống má nàng như để ghi nhớ khuôn mặt của nàng.

“Và những lễ hội?”

“Có.” Anh mỉm cười. “Thực ra, anh thề với em rằng nếu không có lễ hội nào trong ba tuần tới, anh sẽ thuê nhạc công và nhảy với em khắp nhà. Chỉ có hai chúng ta thôi.”

Nghe còn hay hơn cả một bữa tiệc. “Cảm ơn vì đã cứu em,” nàng nói. Con người thời thơ ấu của nàng đã đúng, những giấc mơ có thể trở thành hiện thực. Nàng mới chỉ bắt đầu sống trong nó. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống má nàng.

Anh gạt nó đi và hôn lên đó. “Cảm ơn vì đã cứu *anh*,” anh đáp lại. “Bạn của anh. Vợ của anh. Tình yêu của anh.”

Hết.

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook:

<https://facebook.com/caphebuoitoi>